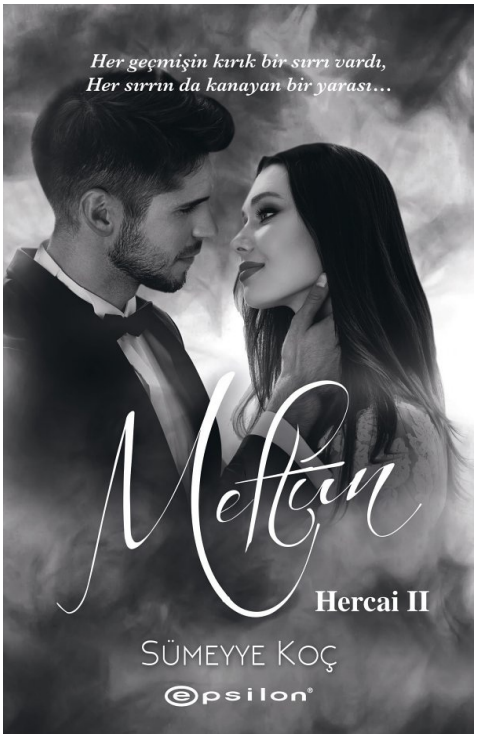

KAKTÜS TEAM

PS ➡️ TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR. SADECE PDF'IN YENIDEN DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

HERCAİ II
MEFTUN

HERCAİ II / MEFTUN
Yazan: Sümeyye Koç
Yayın Yönetmeni: Enis Köksaldı
Editör: Yağmur Yavaş
Kapak Tasarım: Sinem Akdemir
1. Baskı: Temmuz 2018
ISBN: 978-605-173-449-1
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590
© Sümeyye Koç / Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 34191
Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/lstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
Internet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com
Meltem Erkmen (1973-2018) Kalbimizdesin

HERCAİ II
MEFTUN

Sümeyye Koç

epsilon®

1. BÖLÜM
“GÜNEŞ DOĞACAK”

Gökyüzü bağrına karaları çalarken, sessiz veryansınların, duyulmayan çığlıkların, dillere pelesenk olmuş içli yakarışların yankıları bir mezar gibi gömülüyordu topraklara. Hafifçe atıştıran kar taneleri masumiyetleriyle semadan salınırken, yeryüzüne düştükleri an kirleneceklerinden habersizlerdi. Kurumuş ağaç dalları soğuk fırtınanın etkisiyle sarsıntıya uğrarken gökyüzü şiddetli ama İstanbul sokakları fazla dingindi.

Sanki o an, tüm dünya sessizdi.

Gönlündeki pervasız yangının sönmesini, sinesine katre katre yağan acıların yitip gitmesini, dermansız kollarına sevdiği kadının kokusunun sinmesini bekleyen yaralı bir adam vardı, gözkapaklarına çöreklenen siyahlığın ardında. O adam, *Miran’dan başkası değildi.*

Oldukça karanlık ve bir hayli sessiz, bir o kadar da karmaşık bir dehlizde sıkışıp kalmıştı güçsüz bedeni. Kıpırdayamıyordu. Baktığı, gördüğü, duyduğu her şey derin bir karanlığın sarmaladığı boşluktan ibaretti. Her bir uzvu yara bere içinde kalmışçasına acıyordu. Dili tutuk, kelimeleri zemheri bir yokluğa hapsolmuştu. Dudakları ona ihanet etmeyi seçmişti, sessizlerdi.

Şimdi nasıl fısıldayacaktı onsuzluğu, acıdan parçalanmış tarafları?

Çaresizdi. Hiç olmadığı kadar. Hiç olamayacağı kadar.

Pişmanlık, insan ruhunu tıpkı bir zehir gibi acımasızca kuşattığında, yakarışlar yüreğe batan dikenler gibi acıtırdı. Dudaklardan çıkan her fısıltı bir mızrak, her bir gözyaşı bıçak yarası gibi gelirdi. Yaşamıştı, biliyordu Miran. Aylar boyunca, her Allah’ın günü… Yudum yudum içtiği pişmanlık, benliğini saran kötü duyguların kuyusunu kazıyordu o günlerde. Tam da o anlarda… Karanlık gecesine ansızın bir hilal düşüverdi.

Boğuk fakat oldukça tanıdık bir ses işitti. Gözkapaklarına çizilen kuzguni hareli genç bir kadının portresi, günlerce verdiği ölüm kalım mücadelesinde onu hayata bağlayan yegâne nedendi. Gözlerini aralayamıyordu. Buna gücü yoktu. Fakat hayallerini süsleyen o kadını zihninden silemiyordu da. Uzun süredir bağlı olduğu karanlığı delip geçen o nahif ses, tüm umutsuz hislerinin buz gibi çatırdayıp kırılmasına neden oldu. Tuhaftır ki içinde ağlama duygusu titreşiyordu. Bir adam, gözleri hayata küsmüşken de, elleri ölüme yalvarırken de ağlayabilirdi.

Uzun zamandır beklediği iki kelime, şimdi o tepkisiz bir haldeyken değmişti kulaklarına. Bu halde mi olması gerekiyordu? Duyabilmek için aylarca çırpındığı o iki kelime için ömründen mi olması gerekiyordu? Yaşattıkları için bir bedel ödemesi şartsa eğer, Miran o bedeli çok ağır ödemişti. Ağır bir yaşam mücadelesi altında, geçmişin üzerine akan kirli duyguların tutsağında, yüreğini kasıp kavuran yakıcı bir sevdanın kollarında canına mal olacak bir bedel ödemişti.

Hâlâ açamıyordu gözlerini. Hapsolduğu karanlık öylesine derindi ki, sıyrılamıyordu içinden. Fakat hissediyordu. Ömrünü bir bakışına feda edebilecek kadar çok sevdiği kadın, yanı başında nefes alıp veriyordu. Miran gözlerini açabilmek için çetin bir savaş verirken Reyyan’ın ses tonu ilahi bir melodi gibi kulaklarında çağlıyordu.

Fakat sevdiği kadının ne söylediğini bir türlü anlayamıyordu.

Çok zordu. Her yer öyle karanlık, öyle dipsizdi ki. Yürüdükçe yürüyor ama bir çıkışa ulaşamıyordu. Sadece duyumsuyordu kulaklarında yankılanan kelimeleri. Yürümekten de yorulmuştu, bir kurtuluş yoktu. Ne yana dönse siyah, ne yana dönse karanlıktı. Dudaklarını aralayıp soramıyordu da… Kelimeler çıkışı olmayan bir yola sürüklenmiş gibiydi.

Tam o anda, bir el tuttu elinden. Sıcacık bir dokunuş buz gibi tenine değdiğinde hiç yabancılık hissetmedi Miran. Sonrasında o elin sürüklediği tarafa doğru attı adımlarını. Sorgulamadı. Nereye gittiğini bilemediği adımları karanlığın ortasında öylece yankı yaparken, kararmış gözleri güne hasret kalmışçasına bir ışığın onu bulmasını bekledi.

Ve beklediği oldu.

Kim olduğunu göremediği el ona büyükçe bir kapı açtığında, karanlığın yerini aydınlık devraldı, Miran gözlerini usulca araladı.

Elinden tutan yabancı el, o anda onu öylece bırakıp kaçmaya yeltendi fakat Miran onu bırakmaya meyilli değildi. Yüzünü göremediği kişinin eline yeniden uzanıp yakaladı. Gözlerini istemsizce kırpıştırdı ve bir damla yaş izinsizce firar etti gözlerinden.

Burası… ne karanlık bir dehlizdi, ne de Miran orada sıkışıp kalmıştı. Burası sadece bir hastane odasıydı. Elini tutan kişiyi geri yakalayamamıştı fakat boşta kalan eli sevdiği kadının karnında yer etmişti.

Tüm bu olanlar fazla karmaşıktı.

Bunca yıllık ömrüne sadece kâbuslar misafir olmuştu fakat bu rüya… Fazla güzel değil miydi?

Etraf yavaş yavaş kurşuni bir renge bürünürken Reyyan olduğu yerde duraksayıp kaldı. Karnında hissettiği hareketlilikle arkasını dönüp baktığında Miran’ın aralamaya çalıştığı gözkapaklarından süzülen bir damla yaşı fark etti. Miran ağlıyordu, Miran gözlerini aralamaya çalışıyordu, daha da mühimi, karnına dokunuyordu!

Duymuş muydu tüm söylediklerini?

Titremeye başladı. Bir mucizeye tanık oluyormuş gibi yaşadığı şu anın gerçekliğine inanamazken, karnına tutunan el yavaş yavaş gücünü yitirdi ve hafifçe yatağa düşüverdi. Fakat hasret kaldığı okyanus bakışları şu an gözlerinin en derin yerindeydi.

Günler boyunca bu odanın dışında, gözlerine yuva kurmuş kederli yaşlarıyla camın ardından seyretmişti içeriyi. Ne Miran’a dokunabilmiş ne de müptelası olduğu okyanus bakışlarını görebilmişti. Ağır bir imtihandı bu. Sevdiği adamı böylesine bitkin düşmüş görmek, üstelik buna sebep olanın az bile olsa kendisi olduğunu bilmek zordu.

İç çekerek yatağa iyice yanaştı Reyyan. Nefes dahi alamıyordu şimdi. Ne söyleyecek, söze nereden başlayacak hiç kestiremiyordu. Sahi, ne söylenirdi ki bu durumda? Öyle bir şoktaydı ki, Miran’ın gözlerini açtığına bile emin olamamıştı bir türlü. Elini gayriihtiyarı bir hareketle Miran’ın alnına dokundurdu ve

ardından yanağına doğru indirdi. O an tenine değen ıslaklık, yüreğini kasıp kavurdu.

Genç adamın yüzü, gözlerinden firar eden birkaç damlanın etkisiyle ıslaktı.

“Miran, sen...” Sesi çıkmadı ilk başta Reyyan’ın. “Ağlıyor musun?”

Miran o anlarda sessizdi. Tek isteği, yüreğini yakan bu kadını fazladan birkaç saniye daha seyredebilmekti. Yine de Reyyan’ın sorusunu yanıtsız bırakmak istemediği için gözkapaklarını huzursuzca yumdu. Bu bir kabullenişti. Ağlamayı küçükken bile gururuna yediremeyen adam, artık bu durumu yadırgamıyordu. Çünkü biliyordu ki, yüreği olan ağlardı. İnsan olan bundan gocunmazdı.

“Neden?” diye sordu bu sefer de Reyyan, söylediklerini Miran’ın duymuş olma ihtimali yüksekti. Onun için miydi gözyaşları?

Ses tonu hayli kısıktı ve de ağlamaklı. Sanki yüksek sesle konuşursa, Miran’ı rahatsız edecekti. Yüzüne dokundurduğu eli bile o kadar nazik ve korkak duruyordu ki. Bir kez daha tekrarladı sorusunu. “Neden ağlıyorsun Miran?”

Konuşabilmek bir tarafa, üzerine çöreklenen ağırlığın etkisi gözlerini açık tutmasına bile engel oluyordu. Saniyelere direnmişti oysaki. Kaç zamandır bu halde olduğunu bilmiyordu fakat uzunca bir süredir bu şekilde yattığını zihnine fısıldayan kas ağrılarını es geçti. Çünkü vurulduğu anı, daha dünmüş gibi anımsıyordu. Kafasında her şey çok netti. Azat’la tartışıp birbirlerine girdikleri o arbede anları, patlayan silah sesi, belinde hissettiği sıcaklık ve birden yere yığılışı... Kendisiyle beraber inzivaya çekilen öfke duyguları yerini yeniden devasa bir kinin eşiğine getirdi.

Ve bu iliklerini ele geçiren öfke duygusu, bedenine deli bir dirilik verdi.

Bunları düşünmeyi sonraya bıraktı Miran. Hesabı, kitabı, isyanı... Şimdi sırası değildi. Aşka susamış biçare gönlünün vuslata ermesi gerekiyordu. Yüreğini kasıp kavuran bir sevda vardı ki, tüm kötü hissiyatlar bir köşeye sinmişti.

Reyyan’ın tedirgin yüzüne bakarken kurumuş kalmış dudaklarına sahici bir tebessüm kondu. Bu tebessüm, Reyyan’ın içinde filizlenen endişeyi bir buz gibi çatırdatıp yok etti. Yine de korkmuyor değildi. Ya kızgınsa Miran ona, o zaman ne olacaktı? Ya Azat, ya da babası vurmuşsa Miran’ı... O zaman birbirlerinin yüzüne nasıl bakarlardı? Ya Miran şu saatten sonra onun yüzünü bile görmek istemezse, Reyyan bu acıyla nasıl yaşardı?

Miran parmağını zoraki kaldırıp yanına oturmasını işaret ettiğinde Reyyan usulca kıvrıldı yatağın kenarına. Şu an burada oturmak yerine doktoru çağırması gerekiyordu, olması gereken buydu lakin mantık benliğini terk etmiş gibiydi. Sadece bu an... Başka bir şey düşünemiyordu. Delilikti bu belki. *Miran uyanmıştı, Reyyan günler sonra yeniden yaşıyor gibiydi. Çölün ortasında kurumuş kalmış bir gül ağacının suyla olan vuslatı gibiydi.*

Okyanus harelere endişeyle baktı. Henüz tek kelime çıkmamıştı Miran’ın dudaklarından, bundan dolayıdır ki kasvetli bir hava kol geziyordu odada. Sadece Reyyan’ın gözlerinin içine bakıyordu Miran. Kızgın gibiydi, bilhassa kırgın gibi... Ama en çok da, hasret kalmış gibi!

Reyyan’ın ödü kopuyordu Miran’ın söyleyeceklerinden. Sözün Azat’la başlayıp babasıyla bitmesinden korkuyordu. Gerçekleri duymaktan delice kaçınıyordu. Belki hiçbir suçu yoktu tüm bu olanlarda fakat en çok da kendini suçlu hissediyordu. O gün ona engel olabilirdi. Ne pahasına olursa olsun gitmesini önleyebilirdi. Fakat dili lâl olmuş, eli kolu bağlanmış gibiydi. Yaşanacakların önüne geçilmez, derlerdi, o da geçememişti.

“Bir şey söyle...” diye mırıldandı ağlamaklı sesiyle. “Lütfen... Miran...” Saniyeler ölümcül bir bekleyiş bahşetmişti zamana. Miran’ın havaya kalkan eli yüzüne değdiğinde ister istemez gözleri kapandı. Ve bir damla yaş süzüldü günlerce taht kurduğu gözlerinden. Elinde değildi... Nefretini aşka bulaya bulaya, affına yüz çevire çevire sevdiği adamı kaybetme korkusuyla günler geçirmişti bir kere. Her bir zerresi pişmanlıkla kavrulmuştu geçmek bilmeyen saatlerin nezaretinde. Sevdiği adama büyük bir sevda borcu vardı. Ona açılan kolları geri ittiği zamanın anıları işkence etmişti günler boyunca yüreğine, o yürek yangın yeri gibiydi.

Şimdi daha iyi anlıyordu... Bu adamın varlığıydı onu ayakta tutan. O okyanus bakışlarının efsunlu hükmüydü kimsesizliğinden kuşatan. Kanatsa da, acıtsa da, bir tek oydu yaralarını saran, sarmalayan. O varken her şeydi, yokken hiç kimseydi!

“Zayıflamışsın.” Dudaklarından çıkan ilk kelime bu oldu genç adamın. Kuru çıkan ses tonunda nahif bir kırgınlık yüklüydü. Avucuna hapsettiği Reyyan’ın yüzünü başparmağıyla okşadı. Vurulmadan önce gördüğü yüz değildi bu, eriyip bitmişti sanki. “Solmuşsun.”

Sesinin güçsüzlüğü bir tarafa, o ince sitem eritti Reyyan’ı. Dayanamayıp kafasını yasladı Miran’ın güçsüz bedenine. Tutamadığı gözyaşlarını salarken isyan edercesine kafasını salladı. “Ölmediğime şükrettim ben senin yokluğunda,” diye fısıldadı. Sesi boğuktu. “Şimdi bana sensiz geçirdiğim anların hesabını mı soruyorsun?”

Miran yanıt veremedi, gözlerini açık tutabilmek için güç sarf ediyordu, yine de kaslarının ağrısına aldırmadan tek kolunu sardı göğsünde ağlayan güz bakışlısına.

Aynı hissiyatlar onun da içini paramparça ediyordu. Öleceğini sanmıştı o kurşun bedenine saplandığında. Nefesi ciğerlerini yaka yaka azalırken, gökyüzü gözlerinden biraz biraz eksilirken yolun sonuna geldiğini sanmıştı. Ama onun adına biçilmiş olan ömür kaldığı yerden devam ediyordu. Kaderin sayfalarına onun için yazılan hikâye henüz bitmemişti. Babasına yazılan yazgı ona yazılmamıştı. Herkes bir gün ölecekti elbet, fakat onun sırası şimdi değildi. Henüz alacak nefesi vardı. İyiydi, yaşıyordu.

Peki ya, o kurşunun ruhuna verdiği zararın kefaretini kim ödeyecekti?

Şimdi hissettiği tüm hakir hissiyatlar düşmanlığında ötesindeydi. Öfkesi, gazabı, kini... Canını yakanların canını misliyle yakacaktı yakmasına fakat bu seferki yangından *yüreğim* dediği kadını nasıl koruyacaktı?

Canına kastetmişlerdi, canına! Miran hazmedemiyordu böyle bir yenilgiyi. Yıllar önce babasına yaptıkları kötülüğün aynısını yapmışlardı ona da. Ölmemişti ve şu an yaşıyordu ya, nasıl susup oturabilirdi tüm bu olanların karşısında? İşler iyice çıkmaza sürükleniyordu, farkındaydı. Harlı bir öfkenin saçtığı kıvılcımlar giderek hiddetleniyordu. Bundan sonra bir köşeye çekilip hayatına sessizce devam etmeyi gururuna katiyen

yediremezdi. Ne yana dönse olmayacaktı. Her sokağı çıkmaz olan ıssız bir şehrin kahrolası sokaklarında bir başına kalmıştı.

Miran, "Çok korktum," diyebildiğinde, Reyyan kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı yeniden. Elini yavaşça dokundurdu yüzüne, şefkatle sıvazladı, gözlerini gözlerinden ayıramadı. O bakış ki, Miran'ın yüreğini titretiyordu. "Senin bana şöyle baktığını göremeden öleceğim diye…"

Zaten bundan çok uzun zaman önce Reyyan'ın karşısında tüm gururunu yerle yeksan etmişti. Seviyordu delicesine… Âşık bir adamın gurur neyineydi? "Ne şu yıkılmışlığımın ne de zavallı gözlerle seyredilişimin zerrece önemi yok." Yutkundu. Susup kaldığında, bir damla gözyaşını daha armağan etti kuzguni harelerin sahibine.

"Sen olmasaydın, ağlamayı da öğrenemezdim ben." Güzel olan her şeyin ilkiydi bu güz sancısı. Ve hissettiği her yaşanılası duygunun baş mimarı. Gönlünü yakıp kavuran en deli sevdası, yüreğinin ilk ve son yangınıydı.

"Seni son görüşümü çok iyi hatırlıyorum," dediğinde mahzundu sesi. "Gözlerim kapanmadan önce hatıramda kalan tek şey, senin yüzündü. En büyük pişmanlığım da buydu." Yutkundu. "O gün, sana arkamı dönüp gitmek."

Reyyan yine kafasını salladı. Ağlıyordu sessiz sessiz, ağlıyorlardı. Şimdi yine haykırmak istiyordu bu adamı affettiğini ve aslında onu en başından beri deliler gibi sevdiğini. Titreyen dudakları milim oynamazken, biliyorum, dercesine yumdu gözlerini.

"Şimdi, bir kez olsun…" Konuşması çok güçtü. "Beni sevdiğini söyler misin?" Haklı bir istekti bu. "Bana, yalanlarıma, ihanetime rağmen…" Parmaklarına dokunan dudaklar sözcüklerini katlettiğinde gözlerini yumdu Miran. Hak etmiyordu, biliyordu ama istiyordu işte. Gönül denilen meret yüzsüzdü, arsızdı. Bu kadından bıkmadan usanmadan aşk dilenebiliyordu.

"Her şeye rağmen, bir tek seni sevdim," dedi Reyyan. "Hâlâ seviyorum, çok seviyorum!"

Gözleri kapalı olan genç adam huzurla gülümsedi. Yüzüne can veren bu gülümseyiş ıslak kirpiklerini oynattı. Fazlasıyla uzamış sakallarına değen ellerin sıcaklığı yüreğini titretti. Gözkapaklarını usulca araladığında Reyyan'ın solgun çehresine kahırla baktı. Erimiş bitmiş gibiydi. O an bir söz verdi kendine Miran. İyileşecek ve tüm bu zamanların bıraktığı hasarı yok edene kadar savaşacaktı.

"Söz veriyorum," dedi Miran. "Bundan sonra her şey çok güzel olacak."

Kışımız yaz olacak. Acılar uzağa savrulacak. Güneş bir gün, bizim için doğacak.

"Kendini yorma," dedi Reyyan telaşla. Konuşurken kendisini kastığını ve zorlandığını görebiliyordu. Kafasını kaldırıp kapıya doğru baktı. Bir endişe almıştı içini, Miran'ın uyandığının haberini vermek istiyordu bir an önce doktorlara. Sağlık durumunun iyi olup olmadığından endişeliydi. "Doktorlara haber vermem gerek," diyerek kalkmaya yeltendiğinde Miran güçsüz parmaklarını Reyyan'ın eline kapattı.

"İyiyim ben," diye mırıldandı. "Ne olur, benimle kal."

"Ama Miran…" Reyyan'ın itirazı uzun sürmedi.

"Lütfen," diye diretti Miran. "Birkaç dakika daha."

Aslına bakılırsa konuşamıyordu bile, sesi pürüzlü çıkıyordu ve sarf ettiği her kelimede suratı acı çektiğini belli edercesine buruşuyordu. Fakat şu anların ona hissettirdikleri tarifsizdi, acıların ehemmiyeti yoktu.

Miran'ın yüzünün de Reyyan'ınkinden farkı yoktu. Gözaltlarına peyda olan mor halkaların yanı sıra teninin rengi soluk beyaza çalıyordu. Dağılmış saçlarından dökülen perçemler alnını kapatsa da, gözlerinden yorgunluk aksa da hâlâ güzeldi bu adam. Hiçbir şey yüzünün güzelliğine gölge düşüremiyordu.

Reyyan, "Ama çok halsiz görünüyorsun," dediğinde Miran gülümsedi. Kurumuş dudaklarını zoraki ıslatarak, "Kaç saat oldu?" diye sordu. Bakışları önce duvardaki saate, ardından Reyyan'a çevrildi. "Vurulduğumdan bu yana yani… Kaç saattir uyuyorum ben?"

Vurulduğu anı net bir şekilde hatırlaması ona sadece sayılı saatler boyunca uyuduğu izlenimi verse de zihnindeki dinginlik yanılgıya düşmesine sebep oldu ve emin olmak istedi.

Miran'ın sorusu karşısında Reyyan'ın elleri titremeye başladı. Tamı tamına bir haftadır gözlerini hiç açmadığını ona nasıl söyleyecekti Reyyan?

Konuyu değiştirme kararı aldı.

"Miran," diyerek adını andı, dili korkaktı. Hem soracağı sorudan, hem de alacağı yanıttan, ölesiye korkak. "Kim vurdu seni? Kim kastetti canına?" Nefesini tutup gözlerine baktığı adamdan bir yanıt beklemeye koyuldu. Eli istemsizce havalanmış ve Miran'ın dağınık saçlarına konmuştu bu kez. Parmaklarının yardımıyla saçlarını yavaşça yüzünden çekerken nabzı korkusundan ötürü hızlı hızlı atıyordu. Miran'ın kaşları hafifçe çatıldığında iki kaşının arasında hafif bir çukur oluştu.

Düşünüyor gibiydi.

"Benden gizleme ne olursun, eğer babam veya Azat yaptıysa…" Susup titrek bir nefes aldı. "Bilmeye hakkım var Miran."

Reyyan'ı dinledikten sonra bakışlarını onun gözlerinden indirip odanın içinde gezdirdi. O anları düşünüp kim tarafından vurulduğunu hatırlamak için zihniyle çetin bir mücadeleye girişse de sonuç nafileydi. Her şeyi çok net hatırlıyordu fakat kimin vurduğunu görmemişti. Onu sırtından vuran her kimse, arkasını dönemeden düşüp kalmıştı. Görmesine de gerek yoktu. Şanoğlu soyadına sahip olmayan kimse canına kastetmez, buna cüret dahi edemezdi. O anları düşünmek öfkelenmesine sebep oluyordu. Fakat bu konuları Reyyan'la konuşmayı hiç istemiyordu.

"Bilmiyorum," dedi dişlerini sıkarcasına. Öfke kanını bir zehir misali biliyordu hatırladıkça. Fakat Reyyan'a belli etmiyordu. "Kimin vurduğunu görmedim." Ama kimin vurduğunu gayet iyi biliyordu. Kendisini o adamın vurduğuna ya da vurdurduğuna da adı kadar emindi, hatta bundan hiç olmadığı kadar emindi ancak bu düşüncesini Reyyan ile paylaşmayacaktı.

Reyyan aldığı yanıtla biraz olsun rahatladı, zaten babası ve Azat öyle bir şey yapmadıklarını söylemişlerdi defalarca ancak henüz hiçbir şey belli olmadığı için kendisini avutmayacaktı da. Miran'ın hatırlaması için üstelemeyecekti. Zaten duyacağı şeyler onu korkutuyordu. Bir de bugün babasıyla konuştuklarının ağırlığı vardı üzerinde.

“Peki, bundan sonra ne olacak?” diye sordu. Esasında ağzından çıkan farklıydı, yüreğinden dökülenler farklı: *Bu düşmanlık ne zaman son bulacak?* Endişeli tavrını üzerinden atamıyordu bir türlü. Miran’ın gözlerinin içini okumak istercesine pürdikkat baksa da bu konu açıldığından beri donuk ve katı bakan bakışlarından bir şey çıkaramıyordu.

“Hiçbir şey,” dedi Miran buz gibi bir sesle. Elinde değildi, karşısındaki Reyyan bile olsa, düşmanları hakkında konuşurken öfkeli bir tavra bürünmeden edemiyordu. Ne garipti ki, Reyyan da onların bir parçasıydı. Tam dudaklarını aralayıp öfke dolu bir cümle savuracaktı ki yuttu kinini, susturdu dilini. Reyyan’ın kendisine korkuyla bakan gözlerine zoraki gülümsedi. “Hiçbir şey olmayacak,” dedi huzursuzca. “Çünkü ben artık yoruldum.”

Bilmiyordu oysa. Düşmanım dediği adamın özbeöz oğluydu. Öylesine sarsıcı bir geçmişin, kırık bir gençlik hikâyesinin, bir gönüle ıstırap, diğer gönüle aşk olan hazin bir sevdadan doğan yaralı bir çocuktu o. Geçmişe ait günahların ödenmemiş kefaretiydi. Yaşama doyamamış bir anneyle ardında bıraktığı geçmişin yangınıyla kavrulan bir babanın yavrusuydu.

Tüm bu gerçekleri kaldırabilecek miydi?

Reyyan da bu konu hakkında fazla konuşmak istemiyordu. Ne yeriydi ne de sırası. Fakat bugün öğrendiği sır açığa çıkana kadar da her gün ölecek gibiydi. Miran’ın gözlerinin içine baka baka susacaktı, gerçeği ondan gizleyecekti, bunu başarabilecek miydi, hiç bilmiyordu. Gerçekler açığa çıktığı zaman, Miran’ın o hallerini göre göre her şeyi biliyordum ama sustum diyebilecek miydi?

“Günün birinde,” dediğinde elleri istemsizce karnına dokunmuştu, her şeyden çok korkuyordu Reyyan. Miran’ın bakışlarından, gizlediği duygularından, bitmeyen düşmanlıklarından, her şeyden çok korkuyordu. En çok da gizlediği sırrın, günün birinde onlara zarar verecek olmasından korkuyordu. “Bu geçmiş canımızı yakacak, biliyorsun değil mi? Ne elini tutmam, ne elimden tutman kurtaracak bizi. Bir gün gülün dikenleri, ikimizin de yüreğimize batacak.”

Reyyan doğru söylüyordu, Miran bunu asla reddedemezdi. Kötü bir başlangıçtı onlarınki. İkisi de hak etmemişti başlarına gelen hiçbir şeyi. Ne Reyyan hayatının en mutlu gününde terk edilmeyi, ne Miran yaktığı canın bedelini kendi canıyla ödemeyi. İnkâr edemezdi. Ne söylese kâr etmeyecekti fakat tek bir şeyden emindi. Bu saatten sonra taş üstüne taş kalmasa dahi, o taşlar Reyyan’ın ayağına bile değmeyecekti.

“Sana bu intikamdan vazgeçtim diyemem, kinimi yuttum, her şeyi unuttum da diyemem. Yıllar yılı içimde büyüttüğüm bu nefrete bir anda yüz çeviremem.” Uzanıp Reyyan’ın elini tuttuğunda bakışlarını yere indirdi.

“Ama senden de vazgeçemem, sana hiç kıyamam…”

2. BÖLÜM
"RÜYA"

Gecenin karanlığından sabahın şafağına, bir akşamdan bir akşama kadar sürekli ağlayıp gözyaşını hiçliğe döken o değildi sanki. Deli bir sevinç vardı şimdi yüreğinde. Ah yüreği… Kimi zaman çocuksu bir kahkahanın yankısıyla kıvranır, kimi zaman sancılı bir ukdenin pençelerine takılırdı.

Kimisi yaşanmışlıktandı. Fakat çoğu, *yaşanmamışlıktan.*

Bu yaşına kadar hep buruktu bir tarafı Reyyan'ın. Çocukluğu yarımdı, gülüşleri hep kahır. Hatta bir zamanlar, sevdası bile yarımdı. Çocukluğunu babasızlık çalmıştı, gençliğini ise hercai bir sevda.

Ne vardı ki hercai sevdası, açtığı yaraları bir bir sarıyordu şimdilerde. Reyyan ne kadar direnirse direnşin, affetmemeyi bir yemin misali içsin, kalbine hükmünü geçirememişti. Nasıl geçirecekti ki? Öyle bir seviyordu ki Miran, yaşattığı her sarsıntının yıktıkları tek tek yok oluyordu. Öyle bir seviyordu ki, Reyyan'ın yüreği pare pare oluyordu.

Bu saatten sonra vazgeçebilmesi mümkün müydü? Bir kere daha sırt çevirebilmesi ona, canını yakabilmesi bir kez daha… İmkânı yoktu.

Çok geçmeden dışarıya çıkmıştı. Miran'ı odada yalnız bırakırken, doktorları çağırıp hemen döneceğini söylemişti. Gürültü çıkarmamaya özen göstererek sessizce örttüğü kapının ardından attığı adımlar oldukça hızlıydı. Sağa sola çevrilen bakışları etrafta tek bir insan göremememenin hoşnutsuzluğuyla kısılırken adımları biraz daha hızlandı. Koridorun bu kimsesizliği ona ürkütücü geliyordu. Neden tek bir doktor bile görünmüyordu ki?

Yoğun bakım bölümünden çıktığı anda, "Kimse yok mu?" diye bağırdı, sesi fazla yüksekti. Neyse ki sorusunun ardından attığı birkaç adımda karşısına bir doktor çıktı. O tarafa koştu. Kalbi göğüskafesini delecekmiş kadar hızlı çarpıyordu.

"Neyiniz var?" diye soran doktora vakit kaybetmeden arkasını dönüp Miran'ın yattığı odayı gösterdi. "Miran uyandı!" dediğinde nefes nefeseydi, ama koşmaktan değil, heyecandandı. Hâlâ inanamıyordu olanlara. Miran'la dakikalardır konuşmasına rağmen bu anlar ona mucizeymiş gibi geliyordu. "Gözlerini açtı doktor," diye fısıldadı heyecanla karışık bir telaş duygusuyla. "Konuştu benimle!"

Orta yaşlı doktor vakit kaybetmeden Miran'ın kaldığı odaya doğru koşar adım giderken Reyyan heyecandan titreyen bedenini nereye sığdıracağını bilemedi. Mutluluktan uçacak kadar neşeliydi lakin ansızın bir sızı peyda olmuştu içine. Daha bundan iki saat kadar önce babasıyla konuştuklarını, öğrendiği o müteessir sırrı ne çabuk unutmuştu?

Odaya koşan doktorun arkasından donuk donuk bakıp yerinden kıpırdayamazken Arda'nın ona seslendiğini işitti. "Neler oluyor Reyyan?" diye soruyordu Arda. Reyyan arkasını dönüp telaşla kendisine yaklaşan genç adama baktı.

"Miran'a bir şey mi oldu?"

Arda'nın yanı sıra Eylül de arkasından geliyordu. İkisinin de yüz ifadesine bakılırsa kötü bir şey olduğunu düşünüp korkmuş olmalıydılar. Reyyan ikisine de kıyamadı o an. "Oldu," dedi gülümseyerek. Yanakları bir gül goncası gibi iki yana açıldı. Sesi hastanenin cansız koridorlarında cıvıldadı.

"Miran gözlerini açtı!"

Aradan geçen bir saat Reyyan'a oldukça yavaş gelmişti.

Miran'ın iyi olduğunu söylemişti doktorlar. Zaten gözlerini açmaması için hiçbir neden olmadığından bahsedip duruyorlardı. Her şey yolundaydı. Hatta birkaç gün içinde taburcu bile olabilecekti. Sağlık durumu konusunda endişe edilecek hiçbir şey yoktu ama yolunda giden bir şey de yoktu Reyyan'a göre. İçini kemiren bir kurt vardı ki, sahici gülümsemesi mümkün değildi. Hastane koridorları boğucu geliyordu, sanki tüm duvarlar üzerine yürüyordu. Kimseye söyleyemediği sırrın zalimliğiyle boğuşuyordu sürekli.

Miran gözlerini açmadan önce Reyyan hamile olduğunu itiraf etmişti ancak Miran bunu duymuş muydu ya da duymuşsa da hatırlıyor muydu muammaydı. Yüzünü buruşturdu, bunu yeniden nasıl dile getireceğini bilmiyordu.

"Ne zaman çıkacaklar?" diye sordu parmağıyla odayı işaret ederken. Çünkü beş dakikadır içeride polisler vardı. Faili meçhul olsa da, bir cinayete teşebbüs vakasıydı bu. Polisler Miran'ın ifadesini alıyordu. Arda da içerideydi. Reyyan bir hayli gergindi. Zihnini kemiren o kadar can sıkıcı belirsizlik vardı ki…

"Gözümüz aydın!" dedi Nergis Hanım o sırada, telefonda her kiminle konuşuyorsa. Günler sonra yüzüne renk gelmişti kadıncağızın. "Evet, evet," diye mırıldandı. "Şükürler olsun ki açtı gözlerini oğlum." Sevinci gözlerinden okunuyordu sarf ettiği her sözcükte. Eylül annesine gülümseyerek kafasını omzuna yasladı. İkisinin de gözleri dolu doluydu. Miran'ı ciddi anlamda çok seviyor olmalıydılar, gülümsedi Reyyan. *Miran sevilmeyecek bir adam mıydı ki?*

Nergis Hanım'a uzaktan uzağa bakıp iç çekti. Her ne kadar bu kadını affetmemiş olsa da neticede Miran'ın teyzesiydi ve Miran bu kadına değer veriyordu. Bir teyzeden çok anne gibi görüyordu onu. Reyyan bu kadına karşı saygısızlık etmeyi sürdüremezdi. Fakat bazı şeyler de aklını kurcalamıyor değildi. Babasının geçmişine dair öğrendiği o tüyler ürpertici sır akıl sınırlarını zorluyordu. Nergis Hanım bu geçmişin ne kadarını biliyordu?

Eğer her şeyi biliyorsa, *nasıl izin verebilmişti tüm bu olanlara? Miran'ın öz babasını düşman bellemesine, nasıl müsaade edebilmişti?*

Günün birinde, her şey ortaya çıktığında Miran'ın bu kadını affetmeme ihtimali Reyyan'ın kanını donduruyordu. Miran, teyzesinin ihanetini kaldıramazdı. Zaten bu hayatta sahip olduğu başka kimi vardı ki? Sessizce ofladı Reyyan bakışları yere düşerken. Keşke şu anda susmak yerine, gidip aklını kemiren tüm soruları karşısında oturan kadına sorabilseydi. Susmak da azap vericiydi ve Reyyan süresini bilmediği bir zaman dilimi boyunca susmak zorunda kalacaktı.

Hazar Şanoğlu gerçeği itiraf edene kadar da susacaktı. *Sonrası kopacak tehlikeli bir kıyamet, çetin bir azaptı.*

Arda doktorlarla konuştuktan hemen sonra telefona sarılmış ve Vahit Bey'i aramıştı. Günlerdir hastaneye

uğramayıp yeğenini merak etmese de şimdi iyi olduğunu bilmeye hakkı vardı. Reyyan o adama akıl sır erdiremiyordu. Bu nasıl bir kindi ki, sırf düşmanının kızıyla evlendi diye yeğeni ölüm kalım mücadelesi verirken bile ona sırt çevirebilmişti?

Zihninde bir şüphenin tohumları daha yer etti. Vahit Bey'i sadece iki kez görmesine rağmen Miran'a olan davranışlarında bir tuhaflık olduğunu sezmişti adamın. Acaba Vahit Bey gerçekleri biliyor olabilir miydi? Gerçi öyle olsa, Miran'ı yeğeni olarak kabul etmezdi. Sıkıntıyla kafasını salladı Reyyan. Düşüne düşüne çıldıracaktı sonunda.

Acaba Miran'ın uyandığının haberi Hazar Bey'e de ulaşmış mıydı? Zavallı adam... Kim bilir şimdi ne haldeydi? Reyyan'ın omuzlarına binen yük sadece öğrendiği sırrın ağırlığından değildi, geçmişin sarsıcı anılarını artık biliyor olmak yakmıştı canını. Elinde değildi, kalbinin üzerine bir sancı binmiş gibiydi. Yıllardır babası bellediği adam, aslında Miran'ın babasıydı.

Şimdi her şey iki katı daha zordu.

Düşüncelerin hezeyanına kapılmış giderken omzuna dokunan el irkilmesine sebep oldu. Herkes kendi derdine düşmüşken Reyyan'ı bir köşede unutmuşlardı. Sessiz duruşu yürek dağlayıcıydı. Öyle kimsesiz duruyor, öyle boynu bükük bakıyordu ki, Nergis Hanım'ın içi acımıştı. "Allah Miran'ı sana bağışladı kızım," dedi kadın, gözleri Reyyan'a sahici bir tebessümle bakarken. "Hem sana hem de bebeğinize..."

Reyyan belli belirsiz gülümsedi kafasını kaldırıp Nergis Hanım'a bakarken. İçinde hem garip bir hüzün hem de bir çocuk gibi nadide bir sevinç vardı. Ağladı ağlayacak olmuştu nedensizce, dolan gözlerinin farkında bile değildi. Gözlerinin dolduğunu hissedince bu haline bir son verip yeniden gülümsemeye çalıştı.

"Henüz Miran bilmiyor," dedi sessizce. Bebek konusu açıldığı zaman geriliyordu nedensizce. Arda işi şakaya vurarak Miran'ın sevinçten havalara uçacağını söyleyip dursa da Reyyan emin olmadan sevinmek istemiyordu. Nergis Hanım yanına oturup sevecen bir tavırla omzunu sıvazladı. Reyyan'ın bu konuda ne denli sıkıntılı olduğunu görebiliyordu. "Olsun kızım," dedi tebessümle. "Ne zaman hazır hissedersen, uygun bir zamanda söylersin. Merak etme, biz ağzımızı açmayız."

Kimse Miran'a bir şey söylemezdi fakat bu konuda Arda'ya güvenemiyordu Reyyan. Boşboğazın tekiydi ne de olsa. "Tabii Arda çıtlatmazsa," dediğinde, Nergis Hanım yok dercesine kaşlarını kaldırdı. "Ona mı düştü canım?" dedi sahte bir kızgınlıkla. "Söyleyemez, korkma. Kulaklarını çekerim onun." Miran'ın, baba olacağı gerçeğine nasıl bir tepki vereceğini kestiremese de bu tepkinin olumsuz olmayacağını çok iyi biliyordu kadın. Bir keresinde Gönül, Miran'ın tepkisini ölçmek için hamile olduğuna dair beyaz bir yalan söylemiş ve sonucu hüsran olmuştu. Miran delirmişti. Çünkü daha öncesinde Gönül'e defalarca baba olmak istemediğini dile getirmişti. O zamanları hatırladığında yüzü asıldı Nergis Hanım'ın. Ne çok sevmişti Gönül, Miran'ı... *Ne de çok sevilmemişti*. O an aklına Gönül'ü aramadığı geldi, oturduğu yerden kalktı.

Her şey bitmiş olsa da, Miran'ın sağlık durumunu onun da bilmeye hakkı vardı.

Nergis Hanım'ın gidişinin ardından Eylül gelmişti yanına. Reyyan, Eylül'e iyice ısınmış ve onu kardeşi gibi benimsemişti bile. Onun Gönül'le arkadaş olmasına rağmen temiz bir yüreğe sahip olduğuna ikna olmuş ve onu sevmişti. Reyyan dilinin damağının kuruduğunu hissedince birlikte kantine geçtiler. Bir süre sonra Elif de geldi. Dersten çıkar çıkmaz aldığı haber onu hastaneye uçurmuştu. Şimdi hep birlikte kantinde oturuyorlardı.

Aradan geçen birkaç dakikanın ardından kapıda Arda göründüğünde yüzü gülümsüyordu. Fakat Elif, Arda'yı görünce suratını buruşturmadan edemedi. Neden bilmiyordu fakat Arda'ya gıcık oluyordu. Sanırım Arda da ondan hoşlanmıyordu çünkü ne zaman Elif'i görse saçma sapan mimiklere bürünüyordu.

Arda, üç kızın oturduğu masaya yanaştığında bir sandalye çekip oturdu ve Reyyan'ın bir şey sormasına müsaade etmeden, "Miran uyuyor," deyiverdi gülümseyerek. "Biraz ağrısı var ama doktor normal olduğunu söyledi. Birkaç saat boyunca uyurmuş, doktor rahatsız etmeyin dedi."

Reyyan masanın üzerinde duran ellerini dizlerine indirdi sıkıntıyla. İçi hiç mi hiç rahat değildi. Şu an dahi Miran'ın yanında olmak istiyordu fakat buna da doktorlar müsaade etmiyordu. "Miran polislere ne ifade verdi?" diye sordu çekinerek. Bu konu az bir süre zarfında delirmesine sebep olacaktı.

Arda, Reyyan'ın sorusu üzerine sıkıntılı bir nefes aldı. Haliyle Eylül ve Elif de meraklı bakışlarla Arda'ya bakmaya başladılar. Miran aslında Arda'yı bu konu hakkında uyarmıştı uyumadan önce. Polisler ifadesini aldıktan sonra sıkı sıkı tembih etmişti Arda'yı. Ne olursa olsun, Reyyan'ın bu meseleyi irdelemesini istemiyordu. Neticede onlar Reyyan'ın ailesiydi, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da bu mevzu yüzünden ne denli üzüldüğünü biliyordu Reyyan'ın. Miran, Şanoğullarından ne kadar nefret ederse etsin, her ne kadar o aileye delice kin bilerse bilesin, Reyyan onun bu hislerinden haberdar olmayacak, daha fazla üzülmeyecekti.

Polise verdiği ifadede kendisini kimin vurduğunu görmediğini söylemişti Miran, bu nedenle Azat'tan veya başka birisinden de şikâyetçi değildi. Ki zaten onu vuran Azat veya Hazar Şanoğlu olsa dahi bunu polislere bildirmeyi aklından bile geçirmezdi. Aralarındaki düşmanlığı cümle âleme duyurmaya gerek yoktu. Yine de Miran her koşulda canına kast eden her kimse onun Hazar Şanoğlu olduğundan şüphe ediyordu. Hatta şüphe bile etmeyecek kadar emindi onu sırtından vuranın o herif olduğuna. Yıllar öncesinde de gözünü kırpmadan babasını öldürmemiş miydi? Başka kim buna cüret edebilirdi ki?

Kim aldığı nefese düşman kesilirdi o adamdan başka?

"Onu vuran kişiyi görmediğini söyledi," dedi kısık bir sesle Arda, bu konuda tedirgindi. Nedense Miran'a güvenemiyor, aklında başka şeyler olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Miran'dı o, şeytana pabucunu ters giydirirdi. "Sen bunları kafana takma Reyyan, her kim vurduysa nasıl olsa ortaya çıkacaktır. Miran bunu yapanın yanına bırakmaz."

Miran'ın onca uyarısına rağmen yine tutarsız sözler sarf etmişti Arda. Bu sözler üzerine Reyyan'ın beti benzi attı. Eylül tepkisizdi fakat Elif bunu fark ettiğinde kızgınlıkla baktı Arda'ya. Neden tutamıyordu ki şu boşboğazını? Onun yanlarına asla bırakmaz diye bahsettiği kişiler Reyyan'ın ailesiydi. Birazcık düşünceli olamaz mıydı?

"Yok," diyerek gülümsemeye çalıştı Reyyan fakat beceremedi. Bu durum istemsizce canını sıkıyor, yüzüne

gölge düşüyordu. “Miran ne yapacağını bilir,” dedi bakışlarını düşürürken.

Reyyan’ın Arda’nın sözlerine bozulduğunu anlayan Elif, daha fazla şey söyleyip Reyyan’ın canını sıkmaması için ayağını çaktırmadan Arda’nın bacağına geçirdi. Sonrasında vuran o değilmiş gibi belli etmemeye çalışarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Arda önce yüzünü buruşturdu, ardından kaşlarını çatarak Elif’e ters ters baktı.

“Bacağıma neden vurdun?”

Elif gözlerini kızgınlıkla havaya dikti. Hayır, acaba bu adamda anlama kıtlığı falan mı vardı? Neden bacağına tekme geçirdiğini anlayamamış mıydı gerçekten? Yoksa anlamazdan mı geliyordu? Reyyan ve Eylül dikkatlice ikisine baktığında Arda daha fazla çatmıştı kaşlarını.

“Sana soruyorum sana,” dedi yapmacık bir kızgınlıkla Arda. Bu kıza takılacağı hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Elif ise kollarını masaya koydu ve ellerini yüzüne yasladı. “Düşünüyorum,” dedi, Arda’ya ters ters bakarken. “Acaba geri zekâlı mısın?”

“Ne diyorsun sen be?” Arda suratını büsbütün astı. Böylesi bir hakaret duymayı beklemiyordu belli ki. Reyyan, Elif’e kaş göz işareti yapsa da kız kendisine bakmadığı için faydasızdı.

“Başka bir şey düşünmeme izin vermiyorsun,” dedi Elif kafasını sallayarak. Arda boşboğaz ise, Elif de dengesizdi. Kimseye hakaret etmekten çekinmezdi. “Anlama kabiliyetinden şüphe ediyorum.”

“Bak kızım,” dedi Arda ve aynı Elif gibi kollarını masaya yasladı. Birbirlerine meydan okuyorlardı resmen. “Ben zekâmın çeyreğiyle senin gibi kızları cebimden çıkarırım. Sen kendini akıllı mı sanıyorsun?”

“Sanmıyorum,” dedi Elif bilmiş bilmiş. “Öyleyim zaten.”

“Belli, belli…” Esasen Arda, Elif’in sözlerine ayar olmuştu ancak bozuntuya vermiyordu. Eylül çoktan anlamıştı, ne de olsa yıllardır tanıyordu Arda’yı. Miran nerede, Arda oradaydı. Bu vesileyle Arda’yı da abisi olarak görmüştü hep. Miran neyse, Arda’da oydu Eylül için. Ve Eylül ilk defa Arda’nın bir kızın karşısında bu kadar çok şekil değiştirdiğine tanık oluyordu. Gülümsemeden edemedi.

“Sizin sohbetinize doyum olmaz gençler,” diyerek ayağa kalktı. Üçünün de gözleri ona çevrildi. “Fakat abim gözlerini açtığına, bir sorun da kalmadığına göre artık eve gidip biraz uyuyabilirim, değil mi?” Yüzünü memnuniyetsizce buruşturdu. “Ay koktum yeminle, kaç gündür aynı kıyafet…”

Haklısın dercesine kafasını salladı Reyyan. Günlerdir hastaneden ayrılmıyorlardı. Kimse doğru düzgün uyuyamamış, doğru düzgün yemek yiyememişlerdi. Neyse ki Miran taburcu olunca bitecekti bu hastane işkencesi.

“Zaten annem burada kalacakmış.” Oturduğu sandalyenin başlığına astığı montunu omuzlarından geçirdi Eylül. “Ben yine yarın sabah erkenden gelirim.”

“Olur canım,” diyerek gülümsedi Reyyan. Hastanede fazla kalabalığa gerek yoktu artık. Eylül eğilip Reyyan’ı ve Elif’i öptükten sonra çıkıp gitti.

Eylül’ün ardından Elif’in ve Arda’nın karşılıklı olarak birbirlerine ters ters bakmaya devam ettiklerini görünce Reyyan araya girme ihtiyacı hissetti. “Herkes çok fazla yoruldu,” dediğinde acaba sesi mi kısık çıkmıştı yoksa ikisi de kendisini takmıyor muydu belli değildi çünkü onu duyan olmamıştı.

Elif Arda’ya, Arda Elif’e bakıyordu.

Reyyan muzırca kıstı gözlerini. Sanırım aklındaki fikri uygulamak ikisine de iyi bir ders olacaktı. “Eylül haklı,” diye neredeyse bağırdı. “İki gündür aynı kıyafetle dolaşıyorum, ben de üzerimi değiştirmek istiyorum!”

Arda bakışlarını nihayet Elif’ten çekebildiğinde Reyyan’a baktı. “Eve götüreyim seni o zaman, değiştir üzerini.”

“Hayır, hayır.” Kafasını katiyen olmaz der gibi salladı. “İki saattir Miran’ın uyanmasını bekliyorum ben, hiçbir yere gidemem.” Gözlerini Elif’e dikip sevimli bir tebessüm etti. “Ama Elif’i götürebilirsin. O benim için kıyafet seçerken, sen de ona eşlik edersin.”

Elif kocaman açılmış gözleriyle Reyyan’a bakıp itiraz etmeye hazırlanırken Arda, Reyyan’ın bu teklifinden memnun olmuşçasına sırıtarak keyifle arkasına yasladı.

“Ne diyorsun sen Reyyan ya?” diyerek çıkıştı genç kız. “Ben bu hödükle şuradan şuraya gitmem!”

Bir hakaret daha işiten Arda’nın rengi bomboz olsa da belli etmemeye çalıştı. Elif’in laflarına alınıyor gibi görünemezdi değil mi? “Asıl ben seninle bir yere gitmem,” dedi vurdumduymaz bir tavırla. “Çoluk çocukla işim olmaz.”

“Bana çocuk diyen adamın akıl yaşı beş.”

Elif hiçbir şekilde geride durmuyordu ve hiçbir laf sokma fırsatını kaçırmıyordu. Reyyan tartışmanın yeniden alevleneceğini hissedince kendini acındırma politikasını uygulamaya karar verdi. Birazcık rol kesmekten kimseye zarar gelmezdi ne de olsa.

“Aşk olsun size ya,” dedi küskün bir sesle. Kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını olabildiğince çattı. “Ben günlerdir burada nelerle uğraşıyorum da ses etmiyorum, sizden ilk defa bir şey istedim hemen su koyverdiniz!”

Aslında hiç de numara değildi bu, Reyyan söylediklerinde gayet haklıydı. Elif sanki az önceki çemkirmesinden pişman olmuş gibi tüm yelkenleri suya indirdi. Kafasını Reyyan’a uzatıp üzgün bir suratla salladı dudaklarını. “Tamam, özür dilerim,” diye mırıldandı. “Sen istiyorsan elbet gider getiririm.”

Reyyan memnun bir şekilde gülümsese de alınganlığından ödün vermedi. “Ha şöyle,” diye mırıldandı sessizce. “Kızdırmayın beni.”

Arda keyiften dört köşe olmuştu da belli etmiyordu. Nihayet eline düşmüştü şu inatçı keçi. Böylesi bir fırsat ayağına ilk kez gelmişken de değerlendirmezse olmazdı. “Olur mu Reyyan?” diyerek araya girdi. “Benim gibi bir adama güvenip arkadaşını nasıl emanet edersin? Maazallah bir bakmışsın, elli yerinden bıçaklayıp çöpe fırlatıvermişim Elif’i.”

Elif’in aklına Sıdıka Hanım’ın evinde yemek yedikleri gün, Arda’nın ona kaldığı yurda bırakmayı teklif ettiği ama Elif’in Arda’yı bu teklifi ettiğine edeceğine pişman ettiği gelmişti. Evet, o gün aynen böyle bir muamele yapmıştı Arda’ya.

“Orası hiç belli olmaz,” dedi Elif burun kıvırarak. Arda’dan tırsıyor gibi görünmüyordu. “Bir bakmışsın aynısını ben sana yapmışım. Kendi adına korkmalısın.”

“Yeter be,” diye tısladı Reyyan ayağa kalkarken. “Gidiyor musunuz, gitmiyor musunuz?” Yeniden kızgın bir tavra bürünmüştü. “Sizinle mi uğraşacağım ben?”

“Tamam tamam.” Bıyıkaltından gülüyordu Arda, Elif’e bakarken. “Gidiyoruz şimdi.”

Elif sinsi bakışlarını Arda’dan çekmeden kalktı oturduğu sandalyeden. Bir hışımla montunu üzerine geçirirken sinirinden burnundan soluyordu. Reyyan ise gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bunların bu tatlı didişmelerini hemen Miran’a ispiyonlamazsa orta yerinden çatlardı. Kesinlikle birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Reyyan aynen böyle düşünüyordu. Yoksa neden böyle çekişeceklerdi ki?

“Bir saat sonra geliriz,” dedi Elif, Reyyan’a. Arda cebinden çıkardığı arabanın anahtarını elinde çevirip duruyordu. Reyyan’ın bakışları kantinin dışarıya bakan pencerelerine çevrildi. Hava epey kararmıştı. “Dikkat edin,” diyebildi sadece. Çünkü ne Elif ne de Arda onu dinliyor gibiydi. Çoktan kantinin çıkış kapısına doğru yürümeye başlamışlardı.

“Önden buyurun Elif Hanım,” diyordu Arda sinsi sinsi gülümserken. “Her ne kadar gözünüzde potansiyel bir katil, bir gaspçı yahut bir tacizci olsam da oldukça kibarımdır.”

Reyyan’ın en son duyabildiği buydu çünkü ikisi de kapıdan çoktan çıkıp gitmişlerdi. Elif kapıdan çıkmadan evvel Arda’ya bir şeyler söylüyordu. Reyyan ne olduğunu duyamamıştı ancak tahmin edebiliyordu. Bunca yıllık kuzenini, en yakın arkadaşını, sırdaşını biraz olsun tanıyorsa adı kadar emindi onun Arda’dan hoşlandığına.

Havada aşk kokusu var, diye mırıldandı içinden. Sonra kantinin çıkışına yürüdü, ardından ebedi diyarı bildiği adamın soluklarına sürükledi kendini. Miran’ı özlemişti.

“Evet,” diye dışından söyledi bu kez. “Havada aşk kokusu var…”

Üç gün sonra

Düşünüyordu.

Zira uyanık kaldığı anlarda düşünmekten başka yapabildiği bir eylem yoktu. Düşünceleri ikiye ayrılıyordu elbet. Zihninin bir tarafı gelecek planları ve sevdiği kadının hayalleriyle dolup taşarken diğer tarafı geçmişin paslı çekmecelerinde saklı kalmış anılara kucak açıyordu. Onu kimin vurdurduğu, canına kimin kastettiği bariz belliydi.

Hazar Şanoğlu.

İçinde giderek büyüyen bu düşmanlık duygusuyla artık nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bu yenilgi, kaldırılır gibi değildi. Dahası, içinde tutup sürekli gizlediği öfkeli adamdan bu saatten sonra Reyyan’ı nasıl koruyacaktı, hiç bilmiyordu. Unutsa unutamaz, istese de göz ardı edemezdi yaşananları. Bir savaş başlatmıştı evet, şu an yine mağlup olan kendisi olsa da sonuna kadar direnecekti. Hiçbir şey bitmemişti ne de olsa. Ve yolu yoktu. Nefret hâlâ kanını zehirleyen en sinsi düşmanıydı.

İşte esas şimdi başlıyordu her şey.

Kısa süreli olarak kaybettiği sağlığına yeniden kavuşmuştu Miran Karaman. Görünürde olan kurşun yarasından başka bir hasar kalmamıştı oldukça dingin hissettiği bedeninde. Ona kalsa şimdi kalkar ayağa, alır Reyyan’ı, giderdi buralardan. Fakat doktoru buna müsaade etmiyordu. Bir iki gün daha hastanede kalmasını uygun görmüştü. El mecbur katlanıyordu genç adam. Biraz da farkına varıyordu bazı şeylerin. Hissettiği bu dinginliğin tek sebebi mutluluk değil, bilhassa öfkesiydi.

Gecenin karanlığını bir çarşaf misali örten şafak gibi kötümser düşüncelerinin üzerine örtülmüştü Reyyan’ın ölünesi sureti. Miran o an zihninde başka bir düşüncenin canlanmasıyla yüzünü buruşturdu. Günler öncesinde gözlerini açmasına sebep olan şey, onu yeniden hayata döndüren şey, Reyyan’ın sesiydi. Bir şeyler söylediğini duyumsamıştı ama onların ne olduğunu hiçbir şekilde hatırlayamıyordu. Her ne kadar düşünse de aklına gelmiyordu işte. Günlerce düşünmüştü ama nafile. Bu sayede kendine gelmiş olsa da onun uyanmasına vesile olan asıl şey gördüğü rüyaydı. Sürekli bunu düşünse de ne gördüğünü hatırlayamamıştı yine.

İşte bundan nefret ediyordu.

Aklını zorladı. Derin bir karanlıktaydı en son. Ne yana döneceğini bilmeyen, ne yöne adım atacağını kestiremeyen çaresiz, yorgun bir adamdan ibaretti. Derinlerden işitmişti o an Reyyan’ın sesini. Ve bir el tutmuştu elinden. Ağır adımlarla eşlik etmişti kimin olduğunu bilmediği elin götürdüğü yere. Sonra bir kapı usul usul aralanmış, göz kamaştırıcı bir aydınlık kaplamıştı karanlığın yerini. Elini tutan el bırakıp gidiyordu ki Miran o eli yeniden tutmak istemişti. Ve o an, uzattığı el Reyyan’ın karnına dokunmuştu. Kirpiklerinin arasından bir damla yaş izinsizce firar edip sakallarına karışmıştı.

O an tokat yemiş gibi irkildi Miran. Olası güzel bir ihtimal yavaş yavaş, ama bütünüyle ele geçirdi zihnini. Okyanus hareleri şaşkınlıkla büyüdü bunu düşünürken. *Olabilir miydi böyle bir şey?*

Uyandığı günden bu yana parçaları bir türlü birleşmeyen bir yapboz zihninde adeta bir bütün oluverdi. Reyyan’ın bir türlü hatırlayamadığı sözleri kulaklarında uğuldarken beyni o sözlere istediği şekilde bir mana yükledi. Gördüğü rüya, ona uzanan el, onu karanlıktan aydınlığa götüren adımlar ve akabinde gözlerine dolan aydınlık… Sonrasında o eli tekrar tutmak istediğinde Reyyan’ın karnında yer eden eli!

Heyecan verici bir ihtimal acımasızca indirdi kamçılarını göğüskafesine. O ihtimal kanını dondurmaya yetmiş, suretini bariz bir şaşkınlık ele geçirmişti. Tüm bunların başka bir açıklaması olabilir miydi? Yoksa deliriyor muydu Miran? Kafasını salladı hızlıca. Tek bir yolu vardı gerçeği öğrenmenin. Reyyan’la konuşmak.

Aradan kaç dakika geçti bilmiyordu fakat odasına giren hemşireden Reyyan’ı çağırmasını istedi. Çok geçmeden de Reyyan geldi yanına. Yavaşça açılan kapıdan, içeriye yayılan gül rayihasından anlıyordu Miran, Reyyan’ın geldiğini.

Başka kim böyle huzur dolu kokabilirdi ki?

Ürkek bakışlarını gözlerine dike dike büründüğü endişeli tavırla birlikte Miran’a aheste adımlar atarken Miran dayanamayıp kaldırdı parmağını. Ne de olsa sabırsız bir adamdı. “Yanıma gel,” dedi aceleyle. Havada asılı duran parmakları usulca kondu yatağın kenarına. “Buraya otur.”

Miran'ın uyanmasının üzerinden üç gün geçmişti ve bu süreçte olağandışı hiçbir şey olmamıştı. Reyyan hâlâ söylememişti Miran'a baba olacağı gerçeğini. Polislerden de ses seda yoktu, Miran'ı kimin vurduğunu bulamamışlardı. Mardin'dekiler desen, onlar da sessizlerdi. Herkes ait olduğu yere dönmüştü.

Ortada fazla korkunç bir sessizlik kol geziyordu ve Reyyan bu durumdan dolayı fazla gergindi.

Kendini yatağın kenarına, Miran'ın gösterdiği yere bıraktığında kötü şeyler olacağı düşüncesi kalbine bir korku salmıştı. Neden Miran bir anda kendisini çağırmıştı mesela? Kötü bir şey mi söyleyecekti? Acaba onu kimin vurduğunu görmüştü de şimdi mi hatırlamıştı? Fakat o bunları düşünürken Miran bambaşka bir soru fısıldadı kulaklarına.

"Ben gözlerimi açmadan önce… Belki saniyeler, belki dakikalar önce, senin sesini duydum." Kaşlarının ortasında endişe yüklü bir çukur oluştu Miran'ın. "Ne söylüyordun bana?"

Reyyan derin bir nefes aldı önce. En azından korktuğu başına gelmemişti ancak bu konu da onun canını sıkmıyor değildi. Madem yeri gelmişti, her şeyi söyleyecek ve bitirecekti bu işkenceyi. Tek başına hamile kalmamıştı ki, Miran'dan bu gerçeği daha fazla saklayamazdı. Günden güne bir can filizleniyordu içinde. *Miran'ın canı…* Yine de bir anda itiraf etmek istemiyordu. Miran böyle bir soru sorup kıstığı gözleriyle yüzüne şüpheli şüpheli baktığına göre bir şeyler anımsıyor olmalıydı.

"Hatırlamıyorum," diyerek dudaklarını büktü önce. Miran'ı birazcık uğraştırmak keyifli olabilirdi. Verdiği yanıt karşısındaki adamı kızdırmış olacak ki, anında çatıldı kaşları.

"Ne demek hatırlamıyorum?" diye sordu Miran çattığı kaşlarını kaldırırken.

"Hatırlamıyorum Miran," dedi Reyyan bir kez daha. Omuzlarını silkti küçük bir çocuk gibi. Esasında o an söylediği her bir sözcüğü harfi harfine hatırına getiriyordu şu anda. Nasıl unuturdu ki o sözleri?

Miran sabırsızca mırıldandı. "Bana bir şeyler söylüyordun," dedi sesi titreyerek. "Her şeyi duydum ama hiçbirini hatırlamıyorum Reyyan…" Uzanıp Reyyan'ın tek elini iki elinin avuçlarına hapsettikten sonra gözlerini kuzguni harelere dikti.

"Ama inan, ne söylediysen onu tekrar duymaya o kadar ihtiyacım var ki…" Derin bir iç çekerken ıslandı kirpikleri. İşte Reyyan buna dayanamazdı. Yakıcı bir mazinin en güzel hediyesi olan bu adamın gözlerinin böyle keder dolu bakmasına dayanamazdı. *Yarasıydı Miran Reyyan'ın,* sızısıydı. Zehriydi ama en çok d*a devasıydı.*

Omuzları düştü küçük bir çocuk gibi önce. Ardından gözbebekleri devrildi boşluğa. Titreyen dudakları ağladı ağlayacak olmanın etkisindeydi. Şu haliyle küçücük bir kız çocuğundan farkı yoktu hiç. Miran da onu böyle görmeye dayanamıyordu. Nasıl kıyabilmişti ona hiç acımadan? Peki, o bu kadar güçsüzken nasıl göğüs gerebilmişti acılara yılmadan?

Miran dayanamadı sonunda. Reyyan'ın çocuksu yüzünü kendi avuçlarına hapsederken, "Hadi söyle," diye mırıldandı düzgün tutmaya çalıştığı sesiyle. "Bana gördüğüm rüyanın anlamını söyle."

Reyyan yüzüne şaşkınlıkla bakarken Miran heyecan içinde konuşmaya başladı.

"Her yer çok karanlıktı. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bana o karanlıktan sesini duyuran sendin. Sana ulaşmak istedim. Fakat nasıl geleceğimi bilemedim. Ben sana yürüyebileceğim tüm yolları ihanetle tüketmiştim. Hakkım yoktu belki de, bilmiyorum ama bir el tuttu elimden, kim olduğunu göremedim. O el beni sana getirdi. Sonra bırakıp gitmeye kalktı ve ben o an o eli yeniden tutmak istediğimde senin karnına dokundum."

Reyyan sesini çıkarmadan dinlediği rüyanın etkisiyle dağıldı. Öylesine dağıldı ki ağlamamak için verdiği mücadeleden galip çıkamadı, sol gözünden bir damla yaş düştü.

Miran ise bir yorum bekliyordu yahut bir yanıt. Zira neyin ne olduğunu ayırt edemiyordu artık. "Ben ömrümün en güzel rüyasını gördüm," dedi heyecanla. "Söylesene gönül sızım?" Yüreği feryat ediyordu. "Bana elini uzatan kimdi? Beni sana getiren kimdi?"

Reyyan ıslanan gözlerine inat gülümserken yüzüne dokunan Miran'ın ellerini kavrayıp karnına indirdi. Ne denli heyecanlı olduğunu görebiliyordu Miran'ın. Bu heyecan onun da içini parçalıyordu. Sevdiği adamın avuç içleri karnının üstünde yer aldığında sessizce fısıldadı.

"Seni bana, o getirdi."

Kısa süreli bir donukluğun yerini uzun süreli bir şaşkınlık, deli bir heyecan aldı. Dudakları titreyen adamın aklındaki ihtimal gerçeğe dönüp sevdiği kadının dudaklarından döküldüğünde her şeyi bir kenara itip ağlamak istedi. Hiçbir şey umurunda değildi. Oturduğu yataktan ayağa kalktığında Reyyan'ın uyarılarına rağmen yere eğildi, diz çöktü.

Titreyen ellerini tekrar uzattı Reyyan'a. Korka korka dokundu ona bahşedilen bu güzel armağana. Nasıl bir lütuftu bu? Şu an Miran kendi içiyle o kadar yoğun bir hesaplaşma altındaydi ki, Reyyan'ın varlığı dahi yok gibiydi.

"Anne olmuş," dedi hüzünlü bir sesle. Şoke olmuşçasına karnına dokunuyordu Reyyan'ın, gözlerini ayıramıyordu oradan. Tuzak dolu hislerin, intikam uğruna harap edilen bir gecenin olsa olsa cezası olurdu, ödülü değil. Ama yaşattığı her acıya rağmen, Yaradan onu ödüllendirmişti. O günahkâr geceye rağmen, ona babalık şerefi layık görülmüştü. "Benim gül kokulum, anne olmuş da bana söylememiş!"

Reyyan içli bir hıçkırığı koyverdiğinde Miran dizlerine yasladı kafasını. Hâlâ inanamıyor, hüzün dolu bir sevinci doruklarında yaşıyordu. Bunu ondan sakladığı için Reyyan'a kızmıyor, kızamıyordu. Yine kızdığı sadece kendisiydi. Yaşadığı hayatın en güzel anıydı bu an. Hislerini nasıl tarif etse bilmiyordu. Gözleri dolmadan önce dudaklarından Reyyan'ı dünyanın en mutlu kadını yapacak sözler döküldü.

"Sizi veren Allah'a kurban olurum ben be!"

3. BÖLÜM
“ACININ MABEDİ”

Söküp atamadığı geçmişi, her gece gönlünü titreten yaşanmışlıklarıydı onu alaşağı eden. Onun vaziyeti bundan ibaretti. Yıllar oluyordu, acılar çoktan terk etmişti fakat kinler yakasından sıyrılmıyordu. İntihar kokulu anıların, ruhuna geçirdiği pençelerinden kurtulmak için yapacağı tek bir şey vardı. Yasaklandığını sandığı topraklara, yıllar sonra kendi ayaklarıyla dönmek. Kendi yüreğinde son bulmasını istediği ıstıraplar için, bambaşka yüreklerde binlerce yıkım intiba etmek.

Ne kadar yararlı olurdu, bilmiyordu. Miran’ın o zamanlar bildiği tek bir gerçek vardı ki, algıları bu yanlış gerçekliğin dışındaki tüm doğrulara kapı duvardı. Kendince planlar yapmış, masum bir canı tuzaklarla dolu bir kadere sürgün etmişti. *Yanlıştı esasen*. Çünkü en çok kendi kalbine çelme takmış, kazdığı kuyuya kendisi düşmüştü. *Yanmıştı da gerçekten*. Pişmanlığın var olduğunu ona hissettiren körkütük hisler ansızın boğazına yapıştığında anlamıştı.

Onunla başladığı hikâyeye, onsuz devam edebilmek ihtimal bile değildi.

Bu saatten sonra güzel günler görecek miydi hiç bilmiyordu fakat bundan sonra aldığı her nefese, çektiği acıya, ortak olacak bir kadın vardı yanı başında. Aynı zamanda verdiği her nefeste yanında olacaktı o kadının. Söz vermişti bir kere. Ne olursa olsun ellerini ellerinden ayırmayacak, iyi günde ve kötü günde sımsıkı kenetlenecekti. Söz vermişti. Güneş bir gün, onlar için doğacaktı.

Miran ona oldukça uzun gelen bir zamandan beri evinden uzaktaydı. Hiç sevmediği hastane yatağından da, o bunaltıcı havasından da kurtulduğu için fazlasıyla keyifliydi. Ne de olsa bugün taburcu olmuştu. Kötü günler şimdilik geride kalmıştı.

Yatağına uzandığında hissettiği ufak tefek sızılara rağmen halinden gayet memnundu. Yüzü o günden bu yana gülüyordu. İki gün geçmişti öğrendiği o güzel gerçeğin üzerinden. Aklına geldikçe gülümsüyor, yüzünde tebessümler can çekişiyordu. Yanılmamıştı. Gördüğü rüyanın anlamı buydu. Bir bebekleri olacaktı. Yaptığı onca hataya rağmen, hiç hak etmediğini düşünmesine rağmen karşılığı asla ödenemeyecek bir armağanla ödüllendirilmişti.

Reyyan ona bir bebek değil, dünyaları verecekti.

Sarılabildiği kadar sıkı sarılmış, Reyyan’ın gözlerinden akan yaşlara kendi gözyaşlarıyla eşlik etmişti Miran. Sayısız öpücük kondurmuştu genç kadının saçlarına, binlerce çığlığın biriktiği dudaklarından. Son gözyaşları olmuştu bunlar. Miran yüreğinde çocuksu bir sevinçle çırpınıp duruyordu. Öyle ki iki gündür tüm gafletini, kinini ve öfkesini unutmuştu. *Ne zaman hatırlayacaktı belirsiz.* Halinden fazlasıyla memnundu. İçindeki kindar adam ne zaman uyanacaktı? Kötülüğün, avuçlarına umarsızca sıkıştırdığı şu kahrolası dünyada bildiği tek şey vardı. Ruhu acınası duygulara fazlasıyla toktu da sevgiye ölesiye açtı.

Bir an önce tanışmak istemişti yavrusuyla. Tam üç aydır onun varlığından bihaberdi, geç bile kalmıştı. Bir şekilde doktoru ikna etmişler ve Reyyan’la birlikte kadın doğum doktorunun olduğu bölüme geçmişlerdi. Elbette ki Miran’ın ayaklanıp yürümesine izin vermemişti doktor. Ama olsun, tekerlekli sandalyede olması uçmasına engel değildi. Gözlerini Reyyan’ın üzerinden ayırmıyor, tüm o utangaç hallerinin yanı sıra gözbebeklerindeki sevince tutunuyordu. O gözlerde hayat buluyor, yaptıklarını bir nebze olsun unutuyordu.

Doktorun yanına girip ultrason için beklemeye başladıklarında heyecandan yerinde duramıyordu. Miran için bu bir ilk olsa da Reyyan ikinci defa görüyordu bebeğini. İlkini hatırladığında içi burkulmuştu, içinde titreşen devasa bir hüzün vardı geleceğinin belirsiz olduğu o günlerde. Fakat o kederlerden bu sefer eser yoktu. Çünkü yanında Miran vardı. Çünkü Miran bu gerçeğe sımsıkı sarılmıştı. Çünkü Miran bebeklerine fazlasıyla sahip çıkmıştı. Beraber bebeklerinin kalp atışını dinlediklerinde ise mutluluğun resmi yüzlerine çizilmiş gibiydi. Doktor bebeğin gelişiminde hiçbir problem olmadığını söyleyip sevinçlerine sevinç katmıştı. Bir de Reyyan için bir beslenme listesi hazırlamıştı.

Doktorun odasında işleri bittiğinde tekrar Miran’ın kaldığı odaya dönmeleri pek de normal olmamıştı. Arda allem etmiş, kallem etmiş, Miran’ın oturduğu tekerlekli sandalyenin denetimini doktorunun elinden almıştı. Bir de hastane koridorlarında Miran’ı tekerlekli sandalyeyle uçururcasına götürmesi yok muydu, herkes dönüp onlara bakmıştı. Arkalarından bağırıp kızan doktoru umursamamışlardı bile. Teyzesi bu hallerini gördüğünde hem şaşırmış hem de kızmıştı ancak sonunda gülümsemekten de alıkoyamamıştı kendini.

“Çocuk bunlar çocuk,” demişti gülerken. *“Bunlardan baba olsa ne olur, olmasa ne olur?”*

Derin düşüncelerinden sıyrılıp yanı başındaki kadına dikti gözlerini Miran. Rahat etmesi için inatla üzerini örtmeye çalışan teyzesine yüzünü buruşturarak baktı. “Teyze, örtmesene üzerimi. Üşümüyorum ben.”

Nergis Hanım son olarak da sırtına bir yastık yerleştirdiği yeğeninin suratına kızarcasına baktı. “Sus bakayım sen, iyileşene kadar söz hakkına sahip değilsin.”

Miran belli belirsiz gülümsedi, teyzesinin bu konularda ne denli huysuz olduğunu biliyordu çünkü. “Abartma teyze, turp gibiyim,” dedi hayıflanarak. Hakikaten de iyiydi, keşke bunu teyzesi de anlasaydı. “Doktor bile birkaç gün dinlendikten sonra kalkabilirsin dedi.”

Nergis Hanım, *çok biliyor o doktor* dercesine kaşlarını olabildiğince çattı. “O birkaç gün henüz geçmedi,” diyerek yatağın kenarına usulca oturdu ve avuç içlerini Miran’ın sakallarının bertaraf ettiği yüzüne bastırdı. Yetmezmiş gibi bir de kocaman öpücükler kondurdu yanaklarına. Koca bir adamı değil de, küçücük bir çocuğu sever gibiydi. Reyyan bu manzaraya bir köşeden gülümseyerek baksa da Miran renkten renge girmişti.

“Ayağa kalkar kalkmaz tıraş ol deli oğlan,” dedi içten gülüşlerinin arasından.

Miran hiç oralı değildi. “Teyze ne yapıyorsun ya?” diye hayıflandı sadece teyzesinin duyabileceği bir sesle. Ardından gözleri gülerek onları izleyen Reyyan’a takıldı. “Bir de Reyyan’ın yanında…”

“Aa ne varmış Reyyan varsa?” Sanki Miran onu sessizce uyarmamış gibi oldukça gürültülü bir sesle sarf

etmişti bu sözleri. “Ondan önce ben vardım bir kere. Hem sen benim çocuğum sayılırsın, elimde büyüdün. Teyze anne yarısı demektir, eğer anne yoksa teyze direkt anne demektir!”

Miran teyzesinin sözleri karşısında dumura uğramış gibi kalakaldı. Ne olmuştu bu kadına? Vurulduğundan bu yana pek bir değişmiş gibiydi. Üzerine mi titriyordu yoksa Reyyan’ı mı kıskanıyordu? Yoksa kaynanalık triplerine mi girmişti?

“Neyse,” diyerek oturduğu yataktan kalktığında Miran’a arkasını dönmüştü kadın. Yüzünde beliren sinsi ifadeyle birlikte Reyyan’a göz kırpıp kapıya doğru yürüdü. “Ben gideyim de akşam yemeği için bir şeyler düşüneyim. Malum, kalabalığız bu akşam.” Sözleriyle adeta neşe şakıyordu.

Kapıyı usulca kapatıp çıkan kadın mutfağın yolunu tuttu. Reyyan şu an bulundukları durumdan gayet memnundu. Bu ev ilk defa ev gibi kokuyor, baktığı duvarları ilk defa canının acısını hatırlatmıyordu ona. Galiba her şey yoluna giriyordu. *Ve acılar birer birer terk edip gidiyordu.*

“Reyyan?”

Kapanan kapının ardından Miran direkt Reyyan’a dikmişti gözlerini. Hissediyordu, bu kız kendisinden fazlasıyla çekiniyordu. Belki de sadece kendisinden değil, herkesten. Hatta şu an bulunduğu şehirden bile. Onun için de kolay bir şey değildi. Doğup büyüdüğü ve bu yaşına kadar bir adım uzaklaşmadığı şehrinden kilometrelerce uzaktaydı. Kafasını dışarı çıkarmadığı konaktan bambaşka bir evde soluklanıyordu aylardır. Tüm bunlar yetmezmiş gibi acıların en büyüğünü tattırmıştı Miran ona. Ama biliyordu, Reyyan kendisine de bu şehre de alışacaktı zamanla. Miran onun böyle uzak kalmasına izin vermeyecekti.

Reyyan bakışlarını okyanus harelere çevirdiğinde Miran’ın ona gülümseyerek baktığını fark etti. Dudaklarından davetkâr sözler dökülmesine gerek yoktu, bu bakışlar onun lügatında “gel” demekti. Fakat yine de sormadan edemedi. “Bir isteğin var mı?”

Bir şey isteyeceğinden değil fakat o an bu istekle yanıp tutuştu Miran. Reyyan’ın onun için bir şey yapacak olması o kadar güzel geliyordu ki. Tıpkı gerçek bir karı koca gibi. Çünkü onların evliliği sıradan bir evlilik değildi, hatta onlar şu an, evli bile değillerdi. Ne zaman resmen evleneceklerdi belirsizdi fakat Allah biliyordu ya, Miran’ın gözünde Reyyan’dan başka kadın yoktu.

Aklını zorlayıp Reyyan’dan isteyebileceği herhangi bir şey düşünüyordu fakat bir yandan da onu yormaya kıyamıyordu. Gözlerine heyecanla bakan kuzguni harelerden bakışlarını ayırmazken üzerine örtülmüş pikeyi hızla itti. Evin içi gayet sıcaktı, bunalmıştı Miran. O sırada onu bunaltan esas şeyin, üzerindeki kazak olduğunu fark etti.

“Bu kazak beni çok sıktı,” dediğinde yakasını tutup çekiştirdi rahatsız bir tavırla. “Dolaptan bir tişört getirip değiştirmeme yardım eder misin?”

Reyyan kafasını sallayıp yavaşça arkasını döndü ve gardıroba doğru yürüdü. Bir zamanlar tek başına yattığı yatakta şu an Miran yatıyordu. Bu da demekti ki, yalan evlilikleri artık gerçeğe dönecekti. Reyyan zaten Miran’ı affetmişti ve olması gereken de buydu. Dolabın sürgülü kapağını yavaşça çektiğinde elleri ezbere gitti Miran’ın giysilerinin olduğu rafa. Çünkü tek tek kendisi yerleştirmişti onları buraya. O tüm bunları yaparken Miran gözleri kapalı uyuyordu hastane odasında. Reyyan ise giysilerine mıhlanmış kokusunu içine çeke çeke ağlıyordu. O anlar aklına geldiğinde gözleri nemlenir gibi oldu ama çabucak kendini toparlayıp bu düşünceleri zihninden kovdu. Miran şu an onun yanı başında nefes alıyordu ve iyiydi.

Gerisi mühim değildi.

Reyyan eline aldığı tişörtle birlikte Miran’a doğru yaklaşırken yanakları al al olmuştu. İçerisi gerçekten Miran’ın da dediği gibi fazla sıcaktı. Ya da ikisi de çok heyecanlıydı, sıcağı bahane buluyorlardı. Reyyan az önce Nergis Hanım’ın bulunduğu yere oturduğunda bu sefer de kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Şimdi Miran’ın üzerini mi değiştirecekti yani? Mantıklı düşününce anormal hiçbir durum yoktu ancak çekiniyordu işte.

Çünkü bir zamanlar birbirini delice seven, iki yabancıdan farksızlardı. *Her gece ruhlarının birbirine pervasızca dolandığı ama ayrı nefes alan iki bedenlerdi.* Miran onu terk edip gitmiş, Reyyan’ı kendisine hem uzak hem yasak etmişti. Reyyan alışma fırsatı bulamamıştı Miran’a. Şimdi bu yüzden de utanıp sıkılıyordu.

Reyyan tüm bunları düşünürken Miran’ın suratına alık alık baktığının farkında değildi. Gerçi Miran da bu durumdan şikâyetçi sayılmazdı. Çünkü şu gördüğü sureti saatlerce izlese de doyamayacağının bilincindeydi. Sonsuz bir huzur gizliydi yüzünün çizgilerinde, yaşamın bir diğer adıydı gözbebekleri. Gülümsedi. Sanırım bu hallerini çok seviyordu. Ellerini dağılmış olan birkaç tutama dokunurken buldu. Onları okşadı. Reyyan bugün saçlarını örmüştü fakat asi saç tutamları örgülerinin arasından firar etmiş, gül yüzüne farklı bir hava katmıştı.

Miran’ın gülümsemesi dudaklarından usul usul silinip zamansız bir acıyla katmerlendiğinde kanattığı yaraları geldi hatırına. Öyle kırıktı ki bu kadının her bir zerresi, nasıl telafi edeceğini hiç bilmiyordu. Saç uçlarını kesmeye benzemiyordu o kırıkları telafi edebilmek. Üstelik açtığı yaraları saracağım derken onu daha fazla incitmekten korkuyordu genç adam. Ya bilmeden öyle bir yanlışa düşerse ne olacaktı?

“Korkuyorum,” diye fısıldadı Miran. Hakiki bir duygu tırmanışıydı bu, aldatmacadan oldukça uzak. Her şey batsın istiyordu. Şan şöhret, para pul, hırslar, kinler, nefretler ve hatta isyanlar. Terk ettiği ilk şehirdi bu kadının yüreği, gözleri ruhunun gömülü olduğu bir mezar gibiydi. Bir ömür bu bakışların yakıcılığında soluklanmak istiyordu. “Korkuyorum.” Tekrar etti bir kez daha. “Sen bir şiirsin ve ben sana şair olamamaktan…” Susup gözlerini yumduğunda devamını dile getiremedi sözlerinin. “Ya düşlerinin hakkını veremezsem sana?”

Reyyan olgun bir tebessüm sergiledi o an. “Sen beni bu saatten sonra bile isteye öldürmezsin ki.” Omuzlarını silkti. “Ben yokluğunda bile sana direnemedim. Varsın senden gelsin tüm ıstıraplar. Razıyım.” Saçlarında gezinen eli tutup dudaklarına bastırdı. “Öyle bir dertsin ki bana, tek dermanım senin parmak

uçlarında.”

Ağlamakla gülmek arasında kalan bir delinin gelgitini yaşıyordu o an Miran. Kararsızdı çokça. Tüm dengelerini bozmuştu bu güzel, küçük kadın. Gözlerine bakarken emin olduğu bir şey daha vardı. Kurşunlarla bile yıkılmamıştı ama Reyyan isterse tek bir sözüyle, yakıcı bir bakışıyla yıkabilirdi onu.

Bedeninin ona verdiği şuursuz istek doğrultusunda dudaklarına uzandı Reyyan’ın. Parmakları alev saçan ensesinden tutunurken gözleri kapandı. Onu öpmek öyle bir şeydi ki, hiçbir kelime edemezdi tasvirini, satırlara sürükleyemezdi. Kendisi de bilmiyordu. Okyanusun dibinde ciğerleri patlayana kadar nefes alabilmek gibi bir şeydi işte. Darmaduman edecek bir fırtına esintisinde sarsılmadan ayakta durabilmeye eşdeğerdi.

Reyyan saniyeler sonra nefes alabildiğinde yanaklarına ateş hücum etmişti. Gündüz görülen düş gibiydi bu. Aşk ne güzel bir şeydi böyle… Ellerini titretiyor, ayaklarını yerden kesiyordu. Ne yapacağını bilemeden dururken gözlerine hâlâ elinde tuttuğu tişört ilişti.

“Üzerini değiştirecektik,” dedi, gözlerini zar zor kaldırdı yerden. Miran ise onu öldürebilecek kadar güzel gülümsüyordu şu an. Reyyan aklını yitirebilirdi. Hatta belki de yitirmişti. Zira şu an hissettikleri delilere özgü olsa gerekti.

“Evet, evet.” Miran usulca oynattı çenesini. Eli kazağının uçlarını bulduğunda hepten terlediğini hissetti. “Yanıyorum, yemin ederim.” Kinayeli sözlerinin ardından Reyyan’a göz kırptığında kafasını önüne eğdi Reyyan. Miran onu utandırmaya mı çalışıyordu? Hiçbir şey söylemeden üzerindeki kazağı çıkarmasına yardım etti fakat o an Miran acıyla kasıldı.

“Acıyor mu yoksa?” Telaşlanmıştı Reyyan.

“Hayır, devam et sen.”

Reyyan daha dikkatli olmaya çalışsa da elleri titriyordu. En zor kısmı kollarını kaldırması olsa gerekti. Vücudu kasıldığı için sırtının altındaki yara sızlıyordu. Neyse ki bir acı daha hissetmeden çıkarabilmişti kazağını. Aynı şekilde dikkatle tişörtünü de geçirdiğinde Miran derin bir nefes aldı.

“Dünya varmış be, çatlayacaktım az önce.” Reyyan kazağı katlarken Miran onu izliyordu ama iyiden iyiye uykusu gelmişti. Belki biraz uyusa fena olmayacaktı. Yarından itibaren uyku düzenini rutine çevirecekti. Gün ortasında uyuyup kalmak Miran’a göre değildi. Gözlerini Reyyan’ın üzerinden ayırmadan, “Uykum geldi benim,” dedi birdenbire. Şimdi de Reyyan onu uyutsun istiyordu. Vurulmadan önceki son günlerde Reyyan’ın dizlerinde uyumuştu birkaç kez. Hiçbir uykunun bu denli huzur verdiğine şahit olmamıştı bu yaşına kadar. Şimdi de aynı şekilde uyumak istiyordu.

Reyyan elindeki kazağı katlanmış bir vaziyette komodinin üzerine bıraktığında dönüp Miran’a baktı. “Sen uyu, ben de aşağıya ineyim.”

Onaylamaz bakışlar attı Miran. “Ben senin dizlerinde uyumak istiyorum.”

Reyyan kaçışının olmadığını anladığında kafasını salladı. Zira böyle bir istekten kaçmak gibi bir niyeti de yoktu. Miran yavaşça öbür tarafa kaydığında Reyyan onun yattığı yere oturup sırtını yatak başlığına yasladı. Miran ise çoktan uzanmıştı dizlerine. Elleriyle de dizlerinden tutmuştu her zamanki gibi.

“Çocuk gibiyim, değil mi?” diye sordu.

“Öylesin,” dedi Reyyan gülümseyerek. “Hangimiz daha küçük, ayırt edemiyorum bazen.”

“Şikâyetçi misin bu durumdan?”

“Asla.”

“Peki, seviyor musun beni?”

“Delice.”

Genç adam aldığı yanıtlardan hayli memnun bir şekilde kapattı gözkapaklarını. Kafasını gömdüğü dizler kadar rahat değildi hiçbir yastık. Reyyan’ın yumuşak parmakları saç diplerinde gezinmeye başladığında dudakları tebessüme boğuldu.

“Ben de sizi çok seviyorum Reyyan,” diye mırıldandı uykulu bir sesle. Ve tamamen uykuya gömülmeden önce bir elini Reyyan’ın karnına uzatıp bir itirafı daha dillendirdi dudaklarında. “Anne gibi kokuyorsun.”

Reyyan dizlerinde uyuyan, koca adam görünümlü küçük çocuğun saçlarında bir müddet daha gezdirdi parmaklarını. Onun da bir itirafı vardı elbet. Fakat Miran, yine duymayacaktı. “Sen de benim uçurumumsun,” diye fısıldadı kulağına.

“Bense küçük bir kızım. Kanatları olmayan ama uçuruma âşık olan, küçük bir kız.”

Miran’ın uyumasının ardından kafasını dikkatli bir şekilde yastığa uzatıp usulca yataktan kalktı Reyyan. Aşağıda Nergis Hanım ve Eylül vardı. Onları yalnız bırakmak doğru olmazdı. Üstelik akşam yemeğine Arda da gelecekti ve bir an önce yemek yapılması gerekiyordu. Nergis Hanım’a yardım etmeliydi. Miran’ı uyandırmamak için parmak uçlarına basa basa yürüdü yatak odasının kapısına. Geri dönüp sevdiği adamın uyuyan yüzüne son kez baktığında içi titredi.

Nasıl da güzel uyuyordu öyle?

Kapıyı açıp dikkatli bir sessizlikle kapattığında merdivenlere yürüdü. Mutfaktan Nergis Hanım ve Eylül’ün seslerini duyabiliyordu. Merdivenlerin son basamağına geldiğinde ise kapı çaldı. Gelen muhtemelen Arda’ydı. Zaten başka kim olurdu ki? Kapının çaldığını işiten Eylül mutfaktan çıkmıştı ki Reyyan’ın baktığını görünce geri döndü mutfağa. Zaten bu evin kapısına tanımadık kimse gelemezdi, Ali buna müsaade etmezdi. Reyyan o yüzden şüphe dahi duymadan kapıyı gülümseyerek açtığında tebessümü yüzünde asılı kaldı.

Gelen Miran’ın amcası Vahit Bey’di.

Kapıyı açacak olan kişinin Reyyan olacağını bekliyormuşçasına suratına yerleştirdiği acımasız tavırla gözlerini ona dikti adam. Önce Reyyan’ı, daha sonra evin içini süzdü küçümser bir tavırla. Asırlar süren saniyelerin sonunda bakışlarını yeniden Reyyan’a çevirdiğinde müsaade dahi istemeden içeriye daldı.

“Demek burada yaşıyorsunuz…” Sesi de bakışları kadar eziciydi. Reyyan bu adamın avuçlarının arasında paramparça olmuş gibi hissetti o an. Olduğu yerde kıpırdamadan duruyor, kapıyı dahi örtemiyordu.

“Reyyan, kimmiş gelen?” Eylül yeniden mutfaktan çıkınca karşısında gördüğü adamla suratını memnuniyetsizce astı. Miran’ın amcasıydı, elbette saygı duyuyordu fakat annesi de o da günahları kadar sevmiyorlardı bu adamı.

“Haber vermediniz geleceğinizi,” dedi iğneleyici bir sesle.

Vahit Bey nereye gideceğini bilemez bir halde evin içini keşfetmeye uğraşırken dönüp Eylül’e baktı. “Yeğenimin evine gelirken haber mi verecektim?” Bir fiske azarı Eylül de yemişti. O sırada gelenin kim olduğuna bakmak için mutfaktan çıkan Nergis Hanım da Vahit Bey’in gelişine şaşırmıştı ancak bozuntuya vermedi. Ellerini havlu peçeteye hızla silerken yalandan gülümsemeye çalıştı.

“Hoş geldiniz Vahit Bey.”

Hoş buldum demek bir tarafa, burun kıvırdı adam. “En azından bazılarınız adab-ı muaşeretten sınıfta kalmayacak.” Eylül kızgınlıkla gözlerini kıstı o an. Evet, biliyordu, bu adam da en az onlar kadar sevmiyordu kendilerini ancak görgü kurallarından bahsedecek son insan bile değildi. Tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, annesi koluna dokunup susturdu onu.

“Salona geçin, buyurun,” diyerek salon kapısını gösterdiğinde önden Vahit Bey arkasından Nergis Hanım geçti. Reyyan ise bitkin bir halde dikiliyordu hâlâ kapının önünde. Eylül onun perişan halini fark edince hızlı adımlarla yanına koştu. Önce kapıyı kapattı ve ardından omuzlarından tutup sarstı Reyyan’ı.

“Kızım, kendine gel.”

Reyyan gözlerini Eylül’e dikti fakat söyleyecek bir söz bulamadı. “Biliyorum ondan korkuyorsun ama abim bunu duyarsa sana ne kadar kızar biliyor musun sen?”

Reyyan bitkince yaslandı kapının ardındaki duvara. Evet, kızardı ama şu an yanında değildi Miran, yukarıda uyuyordu. Bu adam onu öldürse, Miran’ın ruhu duymazdı. Ve evet bu adamdan gerçekten korkuyordu! Adam onun gözlerine her an boğazına yapışıp onu öldürecekmiş gibi korkunç korkunç bakarken nasıl korkmazdı ki?

“Hadi gel içeri geçelim, korktuğunu da sakın belli etme, dik dur.”

Reyyan bunu başarabileceğinden emin değildi ama yine de Eylül’ün peşine takıldı. Çünkü o korkacak bir şey yapmamıştı. O adamın düşmanının kızı olmak onun seçimi de değildi üstelik. Neden korkup kaçan kendisi olacaktı ki?

Salondan içeriye girdiğinde omuzlarını dik tutmaya özen gösteriyordu fakat dizlerinin titrediğini de hissediyordu. Kendini Eylül’ün yanına attığında bakışlarını yerden kaldıramadı bir süre. Çünkü o adamın kötümser bakışları üzerinde geziniyordu, biliyordu.

“Miran nerede?” diye sordu Vahit Bey, salonda ürkütücü bir sessizlik vardı.

“Dinleniyor.” Cevap veren Nergis Hanım’dı. O sırada Reyyan girdi araya. “Uyudu.”

Vahit Bey’in aldığı sıkıntılı nefes sesini üçü de işitti o an. Reyyan adamın yüzüne bakamıyordu. Birazdan hangi alçak söze hedef olacak, hangi aşağılamaya maruz kalacaktı kim bilir? Umarım, dayanabilirdi.

“Olacak iş değil,” dedi soğuk bir tınıyla. “Ben Miran’ı tanıyamıyorum artık. Baş düşmanımın kızını aldı getirdi, içimize kadar soktu.” Reyyan beyninden vurulduğunu hissetti ama bu daha başlangıçtı. Birazdan kırılacaktı kolu kanadı. “Kızını başımıza musallat ettiği yetmezmiş gibi, bir de Miran’ın canına kastetti o Şanoğlu şerefsizi! Ama benim aptal yeğenim, hâlâ tepesinde gezdiriyor bu kızı!”

Reyyan nefesinin kesildiği saniyelerdeydi. Sanki bir el boğazına sarılmış, canına kast ediyordu. Hiç dayak yememişti ama sanki birileri şu an tüm kemiklerini kırmak istercesine tekme tokat dövüyordu onu. Ruhu acıyordu. Ruhu oluk oluk kanıyordu. Bu kadar acı da fazla değil miydi? Nasıl dayanacaktı?

“Vahit Bey!” dedi o an Nergis Hanım uyaran bir sesle. Öfkelenmişti kadın. “Sözlerinize dikkat edin lütfen, bu kızın hiçbir suçu yok!”

Fakat Vahit Bey kimseyi konuşturma niyetinde değildi. “Suçu yok öyle mi?” diye gürledi birden. Güler gibi sarf etmişti sözlerini. Eylül dayan dercesine elini Reyyan’ın sırtına koyduğunda, Vahit Bey’in ses tonu inletti bir kez daha ortalığı.

“Bu kızın en büyük suçu, yediği bunca lafa rağmen hâlâ utanmadan karşımızda oturması!”

Reyyan dişlerini sıktı çenesini kırmak pahasına. O güçlü ve gururlu bir kızdı, Miran hariç bu zamana kadar hiç kimsenin karşısında ağlamamış ve ezilmemişti. Ağlamayacaktı da. Annesi böyle büyütmemişti onu. Babası bir gün olsun aşağılamamıştı onu. Bu adam kim oluyordu da bu sözleri sarf edebiliyordu ki? Kahretsin… Neden dudaklarını aralayıp tek bir söz edemiyordu bu adama?

“Vahit Amca, haddini aşmıyor musun sence de?” Bu sefer Eylül girmişti araya. Ve sesindeki titreşime bakılırsa en az Reyyan kadar ona da dokunmuştu bu sözler. Çünkü Reyyan’ın ne denli masum olduğunu biliyordu. Ve ne denli yaralı… Dayanamazdı böyle aşağılanmasına. “Senin hiçbir şey bildiğin yok,” diye çıkıştı. “Reyyan hakkında daha fazla konuşma.”

Adam duymuyordu bile. Damarlarında gezen kin o kadar tekinsizdi ki kulakları hiçbir haklı sözü işitmiyor, gözleri düşmanı bellediği kızdan bir milim öteye kıpırdamıyordu. Ve birazdan başına gelecekten habersiz bir şekilde son vuruşunu yapmaya niyetleniyordu.

“Bir şeyi anlamıyorum, Reyyan Şanoğlu.” Sesi aşağılama kokuyordu. Oturduğu tekli koltuğa iyice yerleşmiş ve arkasına yaslanmıştı. Reyyan yere mıhladığı bakışlarını zerre oynatmazken Vahit Bey onun bu halinden zevk alırcasına yerden yere vurmaya hazırlanıyordu.

“Baban olacak şerefsiz, metres olmana nasıl izin verdi?”

Evet, şimdi, tam da şu an can evinden vurulduğunu hissetti Reyyan. Ne günah işlemişti de böylesi bir ithama maruz kalmıştı bilmiyordu ama kulakları bu iğrenç benzetmeyi ilk kez duymuyordu. Gönül de

Reyyan'a aynı muameleyi yapmıştı ve o ithamının bedelini hastanelik olarak ödemişti. Fakat neye yarardı ki? Çırpınışlar faydasız, hayatın diğer yüzü acımasızdı.

Eylül ve Nergis Hanım bu iğrenç sözleri söyleyen adama tam anlamıyla saldırmaya hazırlanıyorlardı ki salonda bir başka sesin varlığı can buldu.

"Defol git."

Bu sözlerin sahibi, Miran'dan başkası değildi. Ve şu an Miran, öz amcası sandığı adamı evinden kovuyordu.

Reyyan hariç herkes kapının önünde dikilen Miran'a bakışlarını kaydırdığında duydukları sözden memnun olmayan tek kişi Vahit Bey'di. Neye uğradığını şaşırmış olsa da renk vermedi adam. Yanlış olmayı diliyordu ama nafile, Miran gözlerinin içine onu öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Ne duruyorsun?" Kaşları harekete geçmesini emredercesine havalanmıştı. "Defol git dedim!" Miran şu an ölesiye öfkeliydi ve karşısında duran adam yıllarca babası yerine koyduğu amcası olmasa, onun kemiklerini kırabilirdi. Hatta bunu yapmamak ve bir küfür savurmamak için kendini zor tutuyordu. *Defalarca anlatmıştı amcasına, defalarca. Ne olursa olsun, Reyyan'ı çok sevdiğini, onsuz olamayacağını.* Neden anlamamakta direniyordu ki? Miran artık anlatmayacaktı kimseye bir şey. Kim hangi dilden anlıyorsa, o dilden konuşacaktı.

Vahit Bey bir hışımla oturduğu koltuktan ayağa kalktığında Reyyan iyice eğdi kafasını yere. Kendini tutmasa dizlerinin üstüne çökecek, hıçkırıklara boğulacaktı. Sessizce ağlıyordu şimdi ve kimse, özellikle bu adam görmesin istiyordu. Günün birinde, Miran'ın da aslında bir Şanoğlu olduğunu öğrenince bu adamın kendilerine yapacaklarını düşünmek dahi istemiyordu.

"Bana bunu da yaptın ya," dediğinde Reyyan'ın yanı başında duraksayıp parmaklarıyla onu hedef aldı. "Hem de bu kız için!"

"Çek o parmaklarını Reyyan'ın üzerinden ve çık git!" Miran dişlerini sıkıyordu, sabrı kalmamıştı. "Bir daha uyarmayacağım!"

Vahit Bey bir rüzgâr gibi savrulup gitti. Akabinde kapının kırılacakmış kadar sertçe çarpması da bir oldu. Reyyan ağlıyordu ve şu an hiçbir teselli onu iyi edemeyecekti. Ne Nergis Hanım ne de Eylül bir teselli cümlesi kurabiliyorlardı. Nergis Hanım o an Miran'ın bakışlarından aldığı mesajla yerinden doğruldu ve kızına kapıyı işaret etti. Reyyan'a Miran'dan başkası iyi gelemezdi şu an.

Teyzesi ve Eylül salondan çıktıklarında kapıyı kapatıp Reyyan'a doğru adım attı Miran. Doktor birkaç gün yerinden kalkmadan istirahat etmesini söylese de ne yazık ki uyamayacaktı öğüdüne. Her ne kadar yavaş adımlar atsa da en azından yarası sızlamıyordu fakat şu an karşısında gördüğü kızın yaraları sızım sızım sızlıyordu.

"Reyyan..." Yanına oturup ellerini saçlarına attığında söyleyecek bir sözünün olmamasının acısını yaşıyordu. O değil miydi Reyyan'ı bu hallere düşüren? Ele güne maskara eden? Oydu, kendisiydi. Şimdi de insanların ayarsız konuşmalarına engel olamıyordu.

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı, sesi güçsüz çıkıyordu. "Yapma, öldürme beni."

Reyyan kafası eğik bir halde ağlamayı sürdürürken bir kuş olmayı diledi. Keşke bir kuş olsaydı da, kanatlanıp uçsaydı şimdi düştüğü şu durumdan. Ya da bir toz zerreciği olsaydı da kaybolsaydı gözlerden. Niye mümkün değildi ki bazı şeyler?

Miran sözcüklerle yaklaşamadığı kadına sarılmayı tercih etti. Sarılmak acıları hafifletir derlerdi. Eğer sarıldığı an tüm acılarını sökebileceğini bilseydi, kaburgalarını kırardı şüphesiz. Uzanıp dokunabileceği bir şey olsa söküp almaz mıydı acıları yerinden?

Kolunu Reyyan'ın omzuna atıp kafasını göğsüne kapattığında kendisine lanetler ediyordu. Geçmeyecekti işte hiçbir şey. Reyyan affettim dese de aslında affetmeyecek, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin yaptıklarını unutmayacaktı. Zaman acılara merhem falan da değildi ayrıca. Bu sözü kim söylemişse, bir çift küfrü vardı ona da. Her şey yalandı. Tek bir gerçek vardı. *Acının mabedinde yeşermişti kaderleri, bu hüzünler sona ermeyecekti.*

***

Mardin

Her seven yüreğin bir yarası oluyordu elbet. Hiç kapanmayanından, hep kanayanından. Her gönlün bir gideni vardı, gidip asla geri dönmeyeninden. Çoğu sevdanın sonu hüsranla biter diyorlardı, ne de haklılardı. *Mezarlar ölüleri, şehirler yüreğe gömülen aşkları ağırlarmış günler geceler boyunca. Ulan, dibine kadar haklılardı!* Gözlerini sımsıkı yumdu Azat... Elleri titriyordu şimdi. Şu arayışı hiç bitmeyen gönlüne haddini bildiremiyordu ya, kendisine olan nefreti günbegün artıyordu.

Çok anlamsızdı bu sızı. Çoktan küllenmişti içinde harlanmayan yangını. Öyleyse neyin nesiydi bu pervasız acı?

Onun aşkı hiç başlamamıştı ki bitecekti... Onun sevdası hiç uğramamıştı ki yüreğine, nasıl bir gün çekip gidecekti? Reyyan ona oldu olası uzaktı, hep yasaktı, nasıl da günahtı... Başka bir adamın evindeydi o, başka bir adamın yüreğinde. Ona bakıyordu gözleri, onun ellerini tutuyordu elleri. Ona gülüyor, onu seviyordu. Tüm bunları her gün düşünerek zaten işkence ediyordu ruhuna. Daha ne yapması gerekiyordu unutmak için? Aşkın avuçlarına hapsettiği en çaresiz mahkûmlardan biriydi Azat. Kurtulamadığı bir hastalık gibiydi sevdası, ne kadar savaşırsa savaşsın mağlubiyetti ona kalan. Zaten hiç gülmeyen yüzü, artık hüznün acılarını taşıyordu.

Saatlerdir çıkmadığı odasının kapısı çalındığında uzandığı sedirden doğrulmadı Azat. Kimseyi göresi yoktu, kendi derdi zaten ona yetiyordu. Bir de Miran'ın vurulma meselesinde kimse ona inanmamıştı ya, konaktaki herkese yüz çeviresi geliyordu. Alıp başını gidesi, bir daha da hiç dönmeyesi vardı. Kahretsin ki, olmuyordu!

"Abi?" Kapı usulca aralandığında Bedirhan kafasını uzatmıştı. Azat'ın bakışları Bedirhan'a kaydığında öfkesinden yitirdiği bir şey olmadığını anladı. Herkese ama en çok da Bedirhan'a öfkeliydi.

“Bana kızgınsın biliyorum,” dedi Bedirhan içeriye süzülürken. Kapıyı yavaşça örtmüştü. “Ama hepimiz çok yıprandık be abi, çok gerildik. İster istemez kırdık birbirimizi.”

Azat ise Bedirhan’ı yok saymaya çalışarak uyuyormuş gibi gözkapaklarını yumdu. Dinliyordu ama dinlemiyormuş gibi yapıyordu. Bedirhan birkaç adım geride durduğunda, “Affet beni,” dedi. “Hatalı olan bendim, kabul.”

“O zaman sus ve odamdan defol git Bedirhan!” İşaretparmağını kapıya doğrulturken oldukça gergindi fakat Bedirhan’ın pes etmeye niyeti yoktu.

“Ne zamana kadar böyle davranacaksın abi? Ne zamana kadar aynı çatı altında görmezden geleceğiz birbirimizi?”

Azat burnundan soluyarak kalktı uzandığı yerden. Baygın bakışlarını Bedirhan’ın çehresinde gezdirirken, “Bana mı soruyorsun lan?” diye bağırdı. “Hepiniz ben katilmişim gibi baktınız bana, hiçbir şey olmamış gibi davranayım öyle mi?”

“Kimsenin sana öyle baktığı yok. Sen fazla mı alıngan oldun ne?”

Azat kaşlarını çattı. “Alıngan falan değilim ben, asabımı bozma benim!”

“O zaman kalk yerinden de aşağı gel. Sofrada seni bekliyoruz. Yoksa kız gibi trip attığını düşüneceğim artık.”

Bedirhan Azat’ın damarına basıp odasından çıkıp gittiğinde genç adam öfkeyle doğruldu. Doğru söylüyordu Bedirhan. Reyyan’a ve Miran’a olan hırsından ötürü İstanbul’dan geldiği günden bu yana kimseyle konuşmaz olmuştu. Kim bilir bu konakta arkasından ne dedikodular dönüyordu. Belki de Reyyan’a olan sevdasından ötürü bu halde olduğunu düşünüyorlardı. Doğrulup yerinden kalktı Azat. Kimsenin böyle düşünmesine izin vermeyecekti.

Dakikalar sonra kendini salonda bulduğunda Bedirhan’ın da dediği gibi tüm aile bireylerinin yemek masasında oturduğunu gördü. Hiçbiri de başlamamıştı yemeğe, demek ki onu bekliyorlardı. Hayat bir şekilde kaldığı yerden devam ediyordu işte. Konak sürekli İstanbul’dan gelen haberlerle çalkalanıyordu. *Miran’ın iyi olduğu haberi, Miran’ın taburcu olduğu haberi…*

Azat kendisine ayrılan yere oturduğunda babasının durgun bakışlarıyla karşılaştı.

“Nihayet teşrif edebildiniz Azat Bey.”

Cevap vermek yerine asık bir suratla kafasını eğdiğinde Dilan yemek servisine başladı. Önce Cihan Bey’in, ardından Hazar Bey’in, Delal Hanım ve Zehra Hanım’ın tabaklarını doldurdu. Bu konakta yemeklerin servis edilme sırası dahi büyükten küçüğe göreydi. Sıra Azat’a geldiğinde ellerinin titremesini önleyemiyordu genç kız ve bu durumu bir tek Havin’le annesi Delal Hanım fark ediyor, çünkü bu kızın Azat’a ne denli yanık olduğunu biliyorlardı.

Tek fark, Delal Hanım’ın bildiğini kimse bilmiyordu.

Dilan derin bir nefes alıp yemek tabağını Azat’a uzattığında Azat kafasını dahi kaldırmadan gelişigüzel kavradı tabağı. Ve haliyle tabaktan ziyade, Dilan’ın elini avuçlarına aldığını fark etmedi. Bu temas ona hiçbir şey ifade etmezken genç kızın tüm dengesi bozuldu. Azat, Dilan’ın elini tuttuğunu fark ederek hızla geri çekildiğinde Dilan da Azat’ın tabağı kavradığını fark ederek elini çekti. Sonuç olarak yemek yere boca edildi.

Delal Hanım gözlerini kocaman açarak bu anı kaçırmak istemezcesine bakıyordu. Dilan telaşlıydı. “Özür dilerim,” dedi kısık sesiyle.

“Tamam Dilan, sorun değil.” Azat’ın zaten pek iştahı yoktu. Tekrar önüne dönüp salata tabağına uzandığında Dilan yere düşen tabağı alıp koşa koşa çıktı salondan.

“Kalk kız, yeri temizle sen de.” Havin annesinin sözleriyle isteksizce kalktı masadan. “Her şeyi Dilan yapacak değil, bir kere söyletme beni de kalk sen temizle.”

Çok geçmeden Dilan ve Havin yeri temizlemiş, Dilan servisi tamamlamış ve yemeğe başlanmıştı. Derin bir sükûnet eşliğinde yenen yemekte sessizliği ilk bozan Hazar Bey oldu. Mardin’e gelmişti gelmesine ancak adamın ruhu İstanbul’da, yıllar sonra kavuştuğu oğlunun yanında kalmıştı sanki. Aklı fikri Miran ile doluydu ve en fenası henüz Azat’ın babası Cihan Bey hariç kimse sırrını bilmiyordu.

“Bugün Reyyan’la konuştun mu Zehra?” diye sorduğunda, Zehra Hanım gülümseyerek salladı kafasını. “Evet, konuştum, bugün eve gelmişler. Her şey yolunda.”

Sıradan bir şeymiş gibi söz edilen şey Reyyan’dı ve bilhassa Miran. Azat’ın bu konuda ne denli yaralı olduğunu bilmiyor muydu amcası da onun yanında onların adından söz ediyordu? Zaten olmayan iştahı yerle bir oldu ve sıktığı çatalı elinde kalakaldı. Delal Hanım oğlunun bu değişiminin elbette farkındaydı ve o da Reyyan’dan ve Miran’dan bahsedilmesinden haz etmiyordu.

Tam da o sırada ortaya yeni bir bomba bıraktı Hazar Bey. Bunu herkesin bilmesi gerekiyordu. En çok Zehra Hanım’la Azat’ın. Fırat söylemişti ona, Reyyan’ın hamile olduğunu. Zehra Hanım’ın bu gerçeği bilmeye hakkı vardı çünkü Reyyan’ın annesiydi. Belli ki Reyyan utanıyordu ve annesine söyleyemiyordu. Azat’a gelince… Her ne kadar Reyyan’ı içinde bitirse de, ufacık bir umut kırıntısı taşıdığını biliyordu Hazar Bey. Yeğeninin taşıdığı o ufacık umudun tamamen kaybolmasını istiyordu.

“Sizlere söylemem gereken mühim bir mesele var,” dediğinde herkes dikkat kesildi. Bir tek Azat ilgilenmiyor gibi görünüyordu çünkü aklı hâlâ Miran ve Reyyan’daydı. Ta ki amcasının ağzından yeni bir Reyyan lafı duyana kadar. “Belli ki Reyyan söyleyememiş bunu size,” dediğinde Azat’ın da bakışları amcasına çevrildi. “Reyyan bir bebek bekliyor.”

Herkesi kısa süreli bir şokun içine sürükleyen bu haber, gönüllerde buruk bir sevince dönüşürken Azat’ın yüreğinde tehlikeli bir yangına dönüştü. Ve avuçları arasında sıktığı çatal gürültüyle önündeki tabağa düştü.

4. BÖLÜM
“DARMADAĞIN”

İyileşmeye yüz çevirmiş yaralara sahipti.

Kabuk bağlayabilmek bir tarafa, ruhunun sakatlığından mıdır bilinmez, hep daha fazla kanamaya meylediyordu yaraları. Hüzün, küçücük bir çocukken yerleşmişti suretinin her bir çizgisine. Tıpkı bir doğum lekesi gibi. O yüzdendir ki hiçbir içli kahkaha savuramamıştı bu kırık dökük hayata. Kaderi geçmişinden çok şey çalmıştı. Şimdi de geleceğinden çalmaya devam ediyordu.

Gece haşin rüzgârlar savururken, semadan salınmaya başlayan kar zerreciklerine ilişti gözleri. Sokak lambasının ortalığı aydınlatan ışığından başka bir güç yoktu karanlığa kafa tutabilen. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktığında hilalin belli belirsiz parıldadığını gördü. Oysa şimdi Mardin’de olsa, uzatsa elini semaya, aya dokunabilecekmiş gibi hissederdi. Sanki gökyüzü bağrına Reyyan için sererdi tüm yıldızları. Bu hasret onu darmadağın ediyordu.

Reyyan, Mardin’i çok fazla özlüyordu.

Ortadan ikiye bölünmüş gibiydi. Bir yanı onu bu şehre bağlarken, diğer yanı geçmişini adadığı efsunlu sokaklara çekiyordu onu. Öyle bir ikileme düşmüştü ki, kendini hiçbir yere ait hissedemiyordu. Esas olması gereken yerde değilmiş gibi, sanki hiçbir zaman da olamayacak gibi. Fırtınanın oradan oraya savurduğu ve savuracağı, yolunu mütemadiyen bulamayacak bir sonbahar gazeli gibi.

Kar şiddetini iyiden iyiye artırmıştı. Uyku sinmeyen kederli hareleri saate çevrildi. Saat gecenin yarısını biraz geçmişti ve Reyyan bir başına oturuyordu camın önünde. Sokaktan geçmeyen insanları, şehrin sessizliğini, yağan karı izliyordu. Ya da izlediğini sanıp avutuyordu kendini. Zihninin içinde dönen kötü hatıralara inat, düşünmek istemiyordu bazı şeyleri. Çünkü düşünürse aklını yitirecek gibi oluyordu.

Yine bir başınalardı bu evin çatısının altında. Miran, Reyyan ve bir de doğmamış bebekleri. Tam bir aile gibi. Gülümsedi Reyyan. Aslında bu düşünce bile onu mutlu etmeye yeterdi fakat yine kendisini karanlığa sürükleyecek bir nedenin içinde derbeder oluyordu dünden bu yana. Vahit Bey’in ona savurduğu kirli cümlelerin ağırlığı altında eziliyordu. O adamı savunmasızca dinlerken ağzından çıkamayan her kelimenin, boyun eğdiği sessizliğin eziciliğinde kıvranıyordu. Şimdi o an söyleyemediği her söz dilini yakıyor, aklını kemiren düşüncelere prangalar vuruyordu.

Miran gözlerinin önünde amcasını kovmuş olsa da bu Reyyan’a yetmiyordu. İçindeki sızı bir türlü dinmiyordu.

Miran’ı uyandırma endişesinden ötürü yatak odasından çıkıp buraya gelmişti fakat karanlık bir odada uzun uzun oturmak sıkmıştı onu. O sırada aklına çalışma odası ve içindeki büyük kitaplık geldi. Belki kitap okumak yalnızlığına çare olabilir, düşüncelerin onu yaralamasını engellerdi. Ya da kim bilir… Belki de gözüne ilişen içli bir satır, zaruri bir kelime, onu yalnızlığın şakağından vururdu sessizce. Kelimeler en güçlü silah değil miydi neticede?

Oturduğu koltuktan kalkıp çalışma odasının yolunu tuttuğunda bu düşüncenin neden aklına daha önce gelmediğine yandı. Parmak uçlarında, sessizce indiği merdivenlerden sonra koridoru sessiz sessiz adımlayarak çalışma odasına vardı.

Kapıyı açıp etrafa bakındı bir süre. Ev daha bugün temizlenmişti, çiçek kokuyordu her yer. Karanlığa alışan gözleri ışıksız ortamı yadırgamıyordu, ışık düğmesinin yerini ararken, beline dolanan ellerin varlığıyla irkildi. Kim olduğunu bildiği ellerin sahibi, Reyyan’ı kollarının arasına hapsederken, o burnuna dolan kokuyla sersemlemişti bile. Miran ne ara uyanıp gelmişti bilmiyordu ama kurcalamadı. Kafasını çevirip yüzüne baktığında karanlıkta bile kendini belli eden mavi gözlerine dikti gözlerini.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Miran, sesi uykulu çıkıyordu. Can yakıcı dudaklarında sersemleten bir gülüş geziniyordu.

“Hiç,” diyerek omuzlarını silkti Reyyan. Aslında Miran’ın uyandığına sevinmişti. Çünkü kendisi bir türlü uyuyamamıştı ve tek başına çok sıkılmıştı. “Uykun kaçtı sanırım?” diye sorarken, boşlukta salınan çekimser ellerini Miran’ın boynuna doladı. Genç adam bu hamle karşısında memnuniyetle gülümsedi. Karanlıktan ötürü yüzünü göremediği için Reyyan’a biraz daha yaklaştı. Sanırım böylesi hoşuna gidiyordu.

“O soruyu benim sormam gerekmiyor mu?”

“Uykum yok,” dedi Reyyan. Çünkü uyku tutmuyordu onu, nasıl uyuyacaktı ki? İçinin yangını hiç sönmezken nasıl sığınacaktı bu okyanus bakışlı adamın kollarına? Bu yanıt Miran için yeterli olmasa da üstelemedi pek. Görüyordu ki, Reyyan’ın bir derdi vardı. Belki de kafası hâlâ amcasının savurduğu saçma sapan hakaretlere takılıyordu. Hiçbir şey yapamıyordu Miran, ne söylese kâr etmiyordu.

Reyyan aralarında oluşan sessizliği böldü. “Doktor sana birkaç gün boyunca yatak istirahati önerdi,” dediğinde sesi kısık çıkmıştı. “Ama sen hiçbir şeyin yokmuş gibi gezinip duruyorsun evin içinde.”

“Ben iyiyim güzelim,” dedi Miran ve dudaklarını Reyyan’ın saçlarına bastırdı. “Ayrıca doktorlar abartır, bilmiyor musun?”

“Çokbilmiş seni,” diye mırıldandı Reyyan. “Sanki daha önce yaralandın da ondan biliyor gibi konuşuyorsun.”

“Bir şey hakkında bilgi sahibi olmak için deneyimlemek gerekmiyor.” Tek eliyle uzanıp ışığı açtıktan sonra Reyyan’ın kırpışan gözlerine baktı Miran. “Ne yapacaktın burada?”

Reyyan çekingen bir tavırla etrafa göz gezdirdi. “Kitaplara bakacaktım,” dediğinde Miran’ın gevşeyen kollarından sıyrılıp, üç duvarı komple kaplayan kitaplığa yürüdü. Raflarına göz atarken gözleri hayranlıkla parıldıyordu. Onun da Mardin’de Havin ile kendisine ait bir kitaplığı vardı ancak bu kadar devasa değildi.

“Hayalimi gerçekleştirmişsin,” diye söylendiğinde parmakları rafların üzerinde geziniyordu. “İlk defa bu kadar çok kitabı bir arada görüyorum. Kütüphaneler hariç.”

“Yapma Reyyan,” dedi Miran bir adım gerisinde dikilirken. “İlk defa mı bakıyorsun sanki bu kitaplığa?”

Reyyan’ın da kitap okumayı sevdiğini biliyordu. Kim bilir kendisi evde yokken Reyyan bu kitapları kaç kez kurcalamıştı. Bunlar Miran’ın gözünden kaçmazdı asla.

Bu oldukça geniş ve bol kitaplı küçük kütüphane tamamen Miran’a aitti ve Reyyan bu evde geçirdiği o

hassas zamanların çoğunda bu odaya giremez, bu kütüphaneye uzaktan bakıp iç geçirirdi. Belki Miran'ın evde olmadığı zamanlarda, ufak kaçamaklar yapıp birkaç kitap kaçırmış olabilirdi fakat bu tüm kitapları bağrına basma isteğini bastırdığı anlamına gelmiyordu.

Parmaklarını kitapların üzerinden çekip arkasını döndüğünde hafifçe dudaklarını ısırdı. Yalan söylemeyi pek beceremez, çoğunlukla kızarır ve bocalardı.

"Hadi itiraf et," dedi Miran, kışkırtıcı bir şekilde gülümsüyordu. "Ben evden ayrılır ayrılmaz soluğu bu odada alıyordun değil mi?"

Reyyan bakışlarını yere devirirken gülümsememek için zor tutuyordu kendisini. "Çok hainsin," diye fısıldadı. Ayrıca zekiydi de. "Kitapları sevdiğimi biliyordun ama yine de bu odaya girebileceğimi söylemedin. Söyleseydin ben de gizli kaçamaklar yapmak zorunda kalmazdım."

"Ben sana bu evin tamamını verdim, yaramaz kız." Miran gülmesini şiddetlendirmişti. Reyyan'ın şu kendisini savunmaya çalışırken takındığı çocuksu ifade yok muydu, sanırım en çok buna ölüp bitiyordu. "Bu odaya girme dediğimi hatırlamıyorum üstelik," dediğinde Reyyan kaşlarını kaldırdı naz yaparcasına. "Ama gir de demedin."

"İcazet mi vermem gerekiyordu?"

"Bu oda senindi ve ben senden korkuyordum." Ağzından yersiz bir şekilde çıkan gereksiz itirafla elini dudaklarına kapattı. Hayır, bunu Miran'ın bilmemesi gerekiyordu. "Yani, eskiden," diye kıvrandı. "Artık değil."

"Bak sen…"

Genç adam aralarındaki bir adımlık mesafeyi tamamen katettiğinde avuç içlerini raflara koydu ve iki kolunun arasına da Reyyan'ı sıkıştırdı.

"Demek benden korkuyorsun?" Soru sorar gibi attığı bakışın ardından Reyyan hayır dercesine dudaklarını kıvırdı. "Eskidendi dedim ya, sen korkulacak bir adam değilsin."

"Öyle olmamayı tercih ederim zaten," dedikten sonra parmaklarını uzatıp Reyyan'ın ince, narin parmaklarını kavradı. "Düş peşime küçük yaramaz kız," dedi Reyyan'a emredici bakışlar atarken. "Uyuma vaktiniz geldi."

Kullandığı çoğul ifade Reyyan'ın dudaklarını ısırmasına neden olmuştu. *Reyyan ve bebeği. Reyyan, Miran ve bebekleri.* Bunlar ne şahane kelimelerdi! Miran onu çalışma odasından çıkarırken Reyyan bir adım gerisinden gidiyor, Miran'ın avucunun arasında duran eline sırıta sırıta bakıyordu.

"Artık dilediğin zaman dilediğin kitabı okursun," dedi Miran. "Ama gecenin bir yarısı değil. Seni göremeyince endişeleniyorum, bilmiyor musun?" Reyyan, Miran'ın sözlerine sessiz sessiz kıkırdadığında Miran merdiven basamaklarında durup arkasını döndü ve sözlerine gülen Reyyan'a tuhaf bir bakış attı.

"Komik bir şey mi söyledim?" diye ciddi ciddi sorduğunda Reyyan kafasını salladı. "Birlikte uyumaya başlayalı sadece iki gün oldu Miran," dedi kıkırdamaya devam ederken. "Sanki kırk yıllık karı kocayız da beni göremeyince endişe ediyorsun."

Miran bozularak arkasını dönse de renk vermedi. Merdivenleri çıkarken aksi aksi söylendi. "Bir daha yapma diye söylüyorum."

"Peki," dedi Reyyan otuz iki diş sırıtırken. "Öyle olsun."

"İnsan bir anda en sevdiğine kavuşunca ne oldum delisi oluyormuş."

Atışa atışa yatak odalarına geldiklerinde uykum yok diyen Reyyan esnemeye başlamıştı fakat Miran iki saattir deliksiz uyuyor olmanın verdiği dinçlikle kendini dipdiri hissediyordu. Sanırım uyuyamayacaktı. Ziyanı yoktu. Ne de olsa sabah uyanınca işe gitmek gibi bir derdi yoktu şu sıralar.

Reyyan üzerindeki hırkayı çıkarıp berjerin üzerine bıraktığında Miran'ın kendisini izlediğinin farkında bile değildi. Kafasını çevirip göz göze geldikleri an ise duraksadı. Öylesine güzel ve hayranlık dolu bakıyordu ki, yutkunamadı bile. Üzerinde gezinen masumane bakışlar yüreğini deliyordu. O an dünya durmuştu sanki. Bir zamansızlığın koynuna hapsolmuşlardı. Miran yavaş adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattığında ellerini Reyyan'ın beline yerleştirdi ve bir gülün yapraklarını dalında severmiş gibi nazikçe çekti kendisine.

Onu özlediğini hissetti. Deliler gibi özlediğini, yokluğunda nasıl delirdiğini, yanında o varken bile duyduğu hasretin onu nasıl darmadağın ettiğini.

Yüzüne düşen birkaç siyah tutamı parmaklarının arasına alıp omzunun gerisine bıraktığında heyecanının kalbini parçaladığına dair yemin edebilirdi. Bu küçük kız nasıl oluyordu da ufacık bir bakışıyla kendisini yerle yeksan edebiliyordu?

"Sen," dedi şaşırmış gibi. Bir o kadar çaresiz ve tam teslimiyet içinde. "Nasıl yapıyorsun bunu?" Gözlerini o kuzguni harelerin odağına yerleştirdiğinde nefes almayı dahi kesti. "Beni öldürüyorsun."

Her ne kadar bu sevda sözü öfkenin dizginlediği aşk duygularını harekete geçirse de içi huzursuzlanmamış değildi Reyyan'ın. Daha bundan birkaç gün önce Miran uyurken onu yaşlı gözlerle bir camın ardından seyrettiğini çok iyi hatırlıyordu. Daha doğrusu unutamıyordu. Hayatının acısını hissetmişti. Unutabilmek ihtimal bile değildi.

"Ölmenin bahsini bile edemeyecek kadar kabarık senin suç dosyan," diyerek sessizliğini bozdu. İşaretparmağı şahlanıp genç adamın dudakları üzerine kapandığında gözlerine dalga dalga korku yayılıyordu. "Sakın bir daha ölümle ilgili sözler edeyim deme."

Miran dudaklarına konan parmağı avuçlarına hapsetti. "Haklısın küçüğüm." Reyyan'ın parmak uçlarına kondurduğu naif öpücüğün ardından kısık sesle mırıldandı. "Yeni kavuştum ben sana." Reyyan'ın eliyle birlikte kendi elini Reyyan'ın karnına kapattı. "Sizi bırakıp nereye gideyim?"

Reyyan diğer elini Miran'ın elinin üzerine kapatırken gözlerine takılıp kaldı. Sevdiği adamın yanındaydı. Bu odada birbirlerine sadece bir nefes uzakken kilometrelerce uzak kaldıkları günler geride kalmıştı. Hasret bitmişti. Kırıp dökmek yoktu artık, yakıp yıkmak yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Miran, Reyyan'ın dalgın dalgın kendisine bakıyor oluşu onu tedirgin ediyordu.

"Düşünüyorum." Bakışlarını daldığı okyanus bakışlardan çekemiyordu bir türlü. Gönlünden hoyrat bir sevda sızıyor, karşısındaki adama içi gidiyordu.

Miran avuç içini Reyyan'ın yanağına kapattı. "Neyi düşünüyorsun?"

"Seni gördüğüm ilk günü."

Hayatının tek bir gecede değiştiği gündü o gün. Bir gece yarısı, yine uykusuzluğun gözlerinde biriktiği uhrevi bir andı. Reyyan'ın yüreğini yakan ama adını bilmediği bir sıkıntının içinde cebelleşirken odasının perdesini aralamış, semaya dikmişti gözlerini. Kendisini bir arabanın içinde izleyen genç adamı fark edememişti henüz.

"Yağmur yağıyordu o gece," diye mırıldandı. "Penceremin dibindeki pervaza oturmuş, gökyüzünü seyrediyordum." Belli belirsiz bir tebessüm etti. "Tanımadığım bir adam da beni..."

Miran da gülümsedi çünkü o adam kendisinden başkası değildi. Bu hazin hikâyenin başladığı ilk gündü. Yeminler ettiği ilk gün, oyununa Reyyan'ı dâhil ettiği ilk gün, içindeki kötü adamı susturamadığı ilk gün. Tüm bunları düşününce gülümsemesi acılı bir şekle büründü.

"On Eylül," diye devam etti Reyyan. "Gün bitimine dakikalar kala. Gözlerini gördüğüm ilk vakitti. O gözlere tüm ömrümü adadığım ilk vakit."

Ömrünü bir yalanın avuçlarına teslim ettiği ilk vakit. *Kandırıldığı ilk vakit. Sürekli söyler dururdu içindeki o arsız ses. Hiçbir yalan, bu denli sahici ve güzel olamazdı.*

Dilinin ucuna gelen sözcükleri kendisini yakmak pahasına yuttu Miran. Avuçlarını gece karası saçların arasına doladığında yüzündeki acılı tebessümü devam ettirdi. *Sana oyun oynadığım ilk vakit,* diye düşündü. *Adamlığımı unuttuğum, alçaklığa teşrif ettiğim ilk vakit.*

Fakat söyleyemiyordu işte. Reyyan'ı geçmiş kötü günlerin derbeder anılarıyla boğmak istemiyordu. Onun zihninde Miran'la ilgili güzel zamanlar depreşiyordu sadece. Çünkü bu adamın ona bıraktığı tüm acı hatıraları, yoğun bakım odasında gözleri yaşlı onu beklerken silip atmıştı zihninden. *Varsın öyle olsun*, diye düşündü Miran.

Reyyan, Miran'ı ne kadar affederse affetsin, Miran kendini affetmeyecekti.

"Ben de kendimi sana adamışım, meğer hiç farkında olmadan." Şu gözlere her baktığında yüreğini sıkan o tuhaf hissin adına intikam demişti. Nereden bilebilirdi ki öfkesini perçinleyen zehrin, dudaklarından kalbine düşmek için çırpındığı en hakikatli dua olduğunu?

Nereden bilebilirdi?

Reyyan susup kalırken Miran devam etti. "Ne zaman baksam sana, aynı şeyi söylerim," diye fısıldadı. "Gözlerin, benim ölümüm."

Bir nefes uzağındaki küçük kadının alnına uzattığı dudakları yazgısına buse kondururken, yüreğinde bir yangın büyüyordu. Miran Karaman uzun zaman sonra intikamın zehriyle değil, sevdanın ateşiyle tutuşuyordu.

Diğer elini de kaldırıp Reyyan'ın yanağına yasladığında gözleri usulca kapandı. Uzun zaman önce kirli duygularıyla kirlettiği bedeni, sevda dolu dokunuşlarıyla temizlemek istiyordu şimdi de. Onu istiyordu. Hesapsızca, kitapsızca, arsızca.

Dudakları hasretini dizginleyebileceği dudaklarla birleşti sonunda. Ürkek bir kuş misali kollarının arasında titreyen bedene değen parmakları omzunun üzerindeki saten sabahlığı sıyırdı. Onları umarsızca yakıp küle çeviren hercai sevdadan bu gece ikisi de alacaklıydı.

Bu gece, hercai sevdanın aldattığı iki kalp solup gidecek, yerine tek bir bakışın önünde diz çöken meftun yürekler gelecekti.

Üç ay sonra

Zaman her şeyin ilacı derlerdi, lakin zaman Reyyan'a göre çoğu yaraya merhem değildi. Ya da zaman öyle haindi ki, bazı insanları görmezden geliyor, beklediklerini onlara vermiyordu. Aradan geçen üç ay Reyyan'a sadece Miran'ı vermişti. Bir de doğmamış çocuklarını.

Ellerini karnının üzerinde gezdirirken hüzünlü bir tebessüm etti.

Bir kızları olacaktı.

Aylar geçiyordu, bir bahar vakti dalından koparılıp bu şehrin acımasız avuçlarına düştüğü günden bu yana hayli zaman geçmişti. Çetin kış geride kalmıştı mesela, takvimler nisan ayını gösteriyordu ama Reyyan özlediği herkese hâlâ çok uzaktı.

Yetmiyordu. Sesini sadece telefondan duyabildiği annesini çok özlüyordu. Mardin desen, burnunda tütüyordu kaç zamandır. Miran'a her ne kadar belli etmemeye çalışsa da bu özlem onu küle çeviriyordu. Ağzını açıp tek kelime de edemiyordu. Çok iyi biliyordu, Miran onu asla Mardin'e yollamazdı. Yollasa bile Reyyan gidemezdi ki. Azat, Reyyan'ı bir daha o konağa kabul etmeyeceğini haykırmıştı bundan aylar önce. Miran desen, hâlâ canına kast edenin Hazar Şanoğlu olduğuna inanıyordu. Ne yazıktı ki gerçeklerden bihaberdi ve Reyyan bu sırrı sakladığı her gün, suçluluk duygusunun altında biraz daha eziliyordu.

Hazar Şanoğlu'nun babalık itirafı ne zaman gelecek bilmiyordu ama o günün şiddetini düşündükçe tüm tüyleri diken diken oluyordu. Gerçeği itiraf etmek için neyi bekliyordu babası? Miran'a, senin baban benim diyebilmek için neyi bekliyordu? Yoksa Miran'ı bir evlat olarak kabul etmiyor muydu?

Bir saattir radyoda çalan hareketli şarkılar birden susmuş, bir dinleyicinin isteği üzerine Zara'nın bir şarkısı çalmaya başlamıştı. Reyyan daha önce hiç dinlemediği parçanın sözleri yüreğine bir bıçak gibi saplandığında anladı. Aynı acıyı çeken, tek kadın o değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Kaldım anam gurbet elde, hasret sabrımı deniyor.

Yüzünü göreyim gel de, eller beni göndermiyor.

Ağlamaklı oldu, dudaklarını ısırdı. Ne diye çalıyorlardı böyle yürek dağıtan parçaları? Ne diye söylüyorlardı içli içli? Bilerek mi yapıyorlardı? Özellikle memleket hasretinin yüreğini dağladığı böylesi bir günde...

Nerede bir yolcuyu görsem, aklıma sılam geliyor.

Ben ne zaman bir of çeksem, hatrıma anam geliyor.

Yine tümüyle ruhunu ele geçiren karamsarlığın altında parmaklarını dudaklarına bastırdı. O bir daha Mardin'e gidemeyecek, o kapıdan içeriye giremeyecekti. Bir daha asla zaman eskisi gibi olmayacaktı hiçbir şey. Annesini kim bilir ne zaman görecekti? Uyuyabilecek miydi dizlerinde üşüdüğü gecelerde?

Kızım diyor, gözüm diyor,
*Ağlama sus, kuzum diyor!**
*Zara – Kızım Diyor

Dayanağının son noktasındaydı, yere diz çöküp hıçkırmaya başladığında ocakta kaynayan çorbanın taştığını bile fark etmemişti. Çorba her yeri batırmış, yanan ateşi söndürmüştü. Kaç dakika bu şekilde kaldığını hesap edemedi, kulağına çalan parçanın sözleri iliştikçe, ağladı da ağladı. Perperişan bir halde yerden kalktığında ilk işi radyoyu kapatmak oldu. Dayanamazdı böyle sözlere, kendini daha fazla paramparça etmenin bir manası yoktu. Çorbanın taştığını görünce derin bir of çekip büyük bir telaşla ocağın altını kapattı, ardından oluşan manzaraya hayıflanarak baktı.

Her yer batmıştı.

O sırada çalan telefonu üzerindeki mutfak önlüğünü çıkarmasına sebep oldu. Koşar adımlarla mutfaktan çıkıp salona doğru yürüdü. Miran arıyor olmalıydı çünkü eve gelmesine az bir zaman kalmıştı. Bir isteği olup olmadığını soracaktı muhtemelen.

Salona girip orta sehpanın üzerinde duran telefonu eline aldığında surat ifadesi değişti, kaşları hayretle havalandı çünkü arayan Miran ya da bir başkası değildi.

Hazar Şanoğlu arıyordu.

Parmaklarıyla hızlıca sildi ıslak yüzünü.

Babasının numarası rehberinde kayıtlı olmamasına rağmen görür görmez tanımıştı. Uzun yıllardır bu numarayı kullanıyordu adam. Ansızın gelen bu telefon Reyyan'ı tereddüde ve akabinde endişeye düşürdü. Saniyeler önce mutfakta Mardin'i düşünürken, şimdi babasının araması Reyyan'ı fena endişelendirmişti çünkü bu adam onu daha önce hiç aramamıştı. Ne Miran'ın sağlık durumunu sormak ne de başka bir şey için.

Alık alık baktığı telefonun biraz sonra kapanacağı endişesiyle aramayı yanıtladı. Miran her an gelebilirdi, ona yakalanmak istemiyordu. Babasının söyleyeceklerini ise deliler gibi merak ediyordu.

"Efendim?" dediğinde sesi titrek çıkmıştı, elinde değildi, fazla telaşlıydı. Neyse ki karşıdan gelen ılımlı ses tonu içini ferahlattı. "Nasılsın kızım?" diye sordu Hazar Şanoğlu. Ne kadar garipti. Esasında hiç de halini hatırını sormazdı bu adam.

"İyiyim," diye mırıldandı Reyyan fakat boğazına bir yumru oturmuştu sanki. "Siz?"

Hazar Şanoğlu derin bir nefes aldı. "İyi olmaya çalışıyorum," dedi tarazlı sesiyle. Ardından hiç beklemeksizin esas konuya girdi. "O nasıl? Miran… Nasıl?"

Nihayetinde konunun Miran olacağını biliyordu Reyyan, ama yine de o an dilini tutamadı. "Miran'ın ne halde olduğunu sormak yeni mi geldi aklına?" Sesi biraz sert çıkmıştı fakat umursamıyordu. Bir oğlu olduğunu, üstelik yirmi altı yıl sonra yeniden kavuştuğu bir oğlu olduğunu üç ay geçtikten sonra hatırlaması Reyyan'ın ağrına gitmişti epey.

"O ne demek?" diye sordu Hazar Bey, bir hayli sitemliydi sesi.

Reyyan sakinleşmek adına derin bir nefes aldı. Diğer eliyle hafif büyümüş karnını okşadı. Ne zaman birçok duyguyu aynı anda yaşasa, bebeği sanki ters bir şeyler döndüğünü anlıyormuşçasına hareketleniyor, Reyyan'a bir sancı giriyordu.

"Kaç ay geçti Miran vurulalı?" diye sorduğunda birkaç adım atıp koltuğa ulaştı ve kendini oraya bıraktı. Aylardır yüreğini titreten sırrı o sırrın sahibiyle konuşmak dizlerini titretiyordu şimdi de. "Bir kez olsun aramadın, sormadın. Oğlun için hiçbir şey yapmadın! Miran, onu her kim vurmuşsa bunu yapanın sen olduğunu düşünüyor baba. Onu daha fazla kandırmaya ne hakkın var?"

Telefonda kısa bir an için sessizlik oluştu. Sanırım Reyyan'ın sözleri, babasının beklemediği bir çıkış olmuştu.

"Benim kimseyi kandırdığım yok kızım," dedi Hazar Bey. Celalli ses tonu biraz yüksek çıkmıştı. Kızgın olmalıydı. "Susuyorsam da, hiçbir şey yapmıyorsam da vardır bir sebebi. Miran'ı merak etmediğimi, onu kandırdığımı nereden çıkarırsın?"

Reyyan sus pus oldu, ne diyeceğini bilemedi o an. Ağzından çıkacak herhangi bir yanlış cümleden ölesiye korkuyor, bu yaşına kadar ona babalık eden adamı kırmak istemiyordu.

"Ben sana herkesten sakladığım sırrımı anlatmadım mı?" diye sordu. Sesindeki siteme engel olamıyordu. Reyyan ağlamaklı oldu, telefonu tuttuğu eli titriyordu. Evet haklıydı. Miran'ın gözlerini açtığı gün, o hastanenin bodrum katında Fırat'la ikisini yakaladığı gün, bu adam Reyyan'a acıtan mazisini anlatmıştı.

"Her şeyin bir zamanı var," diye devam etti sakince. "Doğru zamanın gelmesini bekliyorum. Miran'ı kimin vurduğunu bulmam da, İstanbul'a gelip tüm sırları açığa çıkarmam da çok yakındır."

"Benim için çok zor," dedi Reyyan güçlükle. "Onun yüzüne her gün bakarken, bu sırrı saklayabilmek çok zor."

"Senden bir söz aldığımı hatırlıyorum Reyyan," dedi Hazar Bey, tereddüt içindeydi. "Sırrımı ona ben açıklayacağım, gerçekleri ilk benden duyacak. Bu iş senin üstüne vazife değil."

Reyyan ıslanan gözlerini diğer elinin tersiyle silerken, "Haklısın," diye mırıldandı. Bu konunun üstüne vazife olmadığını biliyordu bilmesine ama Miran gerçekleri öğrendiği gün Reyyan, Miran'ın yüzüne nasıl bakacaktı. "Başka söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu müsaade istercesine. Miran gelmeden telefonu kapatması gerekiyordu.

"Söyle bakalım bana, o adam sıkıntı çıkarıyor mu size?" Bahsettiği kişi, Miran'ın sözde amcası Vahit Bey'den başkası değildi.

Reyyan, "Hayır," dedi içtenlikle. "Aramızdaki tüm buzları erittik."

"Ben o adama güvenmiyorum kızım, dikkat et."

"Merak etmeyin," dedi Reyyan. Çok garip geliyordu fakat Miran'ın amcası Reyyan'a ettiği tüm hakaretler için gelip özür dilemiş ve affını dilemişti. Reyyan bunun altında bir bityeniği olduğunu düşünerek kuruntulu davransa da adamın samimi olduğunu anlayıp şüphelenmekten vazgeçmişti zamanla. Ne de olsa Miran'ın amcasıydı. Öz veya değil. Onlar böyle biliyorlardı. Bir şey söylemeye hakkı yoktu.

“Torunum nasıl?”

Reyyan bir anda kırmızılaştı, elini karnının üzerinden çekerken sanki babası onu görüyormuşçasına kafasını eğdi. “O da iyi,” diyerek gülümsedi. Oturduğu koltuktan kalkmak için yeltendiği sırada kafasını sağa çevirdi ve olduğu yerde donakaldı. Tüm kanı vücudundan çekiliyormuş gibi hissetmesinin yanı sıra, bir kova kaynar su başından aşağı dökülüyormuşçasına canının yandığını hissetti.

Miran ne zamandır buradaydı ve kendisini dinliyordu?

Şu anda ne yapması gerektiğini hiç bilmiyordu. Miran, konuştuklarının ne kadarına şahit olmuştu onu da bilmiyordu. Böylesi bir anda içine düştüğü kuyudan nasıl kurtulabileceğine dair bir fikri de yoktu üstelik. Kirpikleri ardı ardına titreşirken kulağındaki telefonda babasının sesinin duyulması Reyyan’ı hepten telaşa sürükledi. Çünkü telefonun sesi sonuna dek açıktı ve ne yazık ki dışarıya da duyuluyordu.

“Bir şey mi oldu kızım?” diyen ses tonunu işiten Miran’ın durgun surat ifadesi anında değişti, öfke suretindeki her bir çizgiye sinsi bir hastalık gibi dağıldı. Ansızın çatılan kaşlarının ardından araladığı hiddetli dudaklarından öfke dolu bir emir cümlesi döküldü.

“Ver şu telefonu bana!” Reyyan’ın elinden sökercesine çektiği telefonu kulağına götürürken vücudu kaskatı kesilmişti. Bu herif Reyyan’ı ne demeye arıyordu? Derdi neydi? Uzun zaman boyunca bir kenarda sessizce uyuttuğu öfkesi gaflet uykusundan uyanmış, olmayacak bir anda her bir zerresini ateşe vermişti sanki.

Miran unutmaya çalıştığı her bir habis duygunun benliğinde birdenbire şahlandığını hissetti.

“Sen benim karımı hangi cüretle arıyorsun, kanı bozuk herif!” Her bir sözcüğünün karşısındaki adamın yüreğine açacağı yaradan habersizce savurduğu cümlelerin ardından telefonda derin bir sessizlik oluştu. Miran bir yanıt beklediği telefonu kulağına, doludizgin bakışlarını da karşısında bir yaprak gibi titreyen karısına dikmişti. Miran evde olmadığı zamanlarda, en büyük düşmanıyla mı konuşuyordu Reyyan?

Bu kolayca sindirebileceği bir durum değildi.

Karşısındaki adamdan, babasının katili bilip yıllar yılı kin beslediği adamdan ses çıkmıyordu. Bu durum Miran’ı daha beter öfkelendiriyordu. Üç ay evvel canına kastettiğini de unutmamış, hesabı sorulacaklar listesine bir kalleşlik daha eklemişti. Ama bu adam utanmadan, yüzsüzce, aylardır arayıp sormadığı kızını hiç utanmadan arayabiliyordu!

“Seninle göreceğim hesapların sayısı gitgide çoğalıyor kalleş Şanoğlu,” dediğinde Miran, Reyyan ayakta duramaz hale gelmişti. Telaşından ve korkusundan, bir de duyduğu sözlerin ağırlığından ötürü hissettiği sinir duygusu dudaklarını ısırmasına neden oluyordu.

“Bunu da yazdım bir kenara. Sakın bir daha Reyyan’la irtibat kurmayı deneme! Çünkü ben onu sizden çoktan kopardım!” Bir hışımla kulağından çekip aldığı telefonu kapatıp fırlatırcasına koltuğun üzerine attığında bakışlarını Reyyan’a çevirdi. Tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki, Reyyan ondan önce davrandı ve yine Miran’ı fazlasıyla şaşırttı.

“Senin beni kimseden kopardığın yok,” dedi Reyyan tir tir titreyerek. “Ben burada seninle, seni sevdiğim için kaldım! İstesem gidebilirdim ama gitmedim, kaldım! Ben senin satın aldığın herhangi bir eşya veya ucuz bir mal değilim!”

Miran hayret dolu bir surat ifadesine bürünürken Reyyan gözlerinden bir bir döküyordu yaşlarını. Yine Miran’ın tek kelime söylemesine fırsat vermeden kaldırdığı parmağını Miran’a uzattı.

“Ayrıca sen o adamla ne yaşamış olursan ol, beni bu yaşıma kadar büyütüp bana babalık eden adama kanı bozuk herif diyemezsin!”

Şu cümleye kadar Miran sessizliğini koruyabilmesine hayret etti. Reyyan’ın, arkasından iş çevirdiği yetmezmiş gibi bir de karşısına geçip o katili savunması onu delirtti.

“Demek şimdi baban oldu ha?” diye sordu korkutucu bir sakinlikle. Ve hemen ardından, boynundaki tüm damarlarının patlayacağı derecede yüksek sesle bağırdı. “Babam dediğin adam, seni hiç tanımadığı bir adama başından kovarcasına vermedi mi?”

Hiç tanımadığı diyerek kastettiği kişi ta kendisiydi. Miran o zamanlar bu intikam oyununa kendini o kadar kaptırmıştı ki, ince detayların hiçbirini düşünemiyordu. Apar topar evlenişlerine itiraz etmeyen bir baba olur muydu hiç? Miran tüm bunları o zaman da düşünebilseydi eğer, Reyyan’ın o adamın öz kızı olmadığını anlar, tüm bu yaşananların önüne geçerdi.

Reyyan, Miran’ın sözleriyle afallayıp kaldı. Demek böyle düşünüyordu o da, babasının ondan kurtulmak için Miran’a başından kovarcasına verdiğini... Bu yüzden mi bir eşya gibi sahipleniyordu kendisini? Gözündeki değeri bu kadar mıydı yani?

Aslında bu konu üzerine söylenecek çok söz, dökülecek çok yaş vardı da ne sırasıydı ne de yeriydi. Tırnak uçlarından saçlarının bitimine kadar kırgın hissediyordu kendini. Belki o da Miran’ı kırmıştı elinde olmadan. Ona göre haklı olan sadece kendisiydi.

Dudaklarında sancılı bir tebessüm peyda olurken boğazına biriken hıçkırığı koyvermemek için dişlerini sıktı. “Beni sevmediğinden ya da istemediğinden değildi Miran,” dedi dolu dolu bir sesle. “Beni sana verişi, babamın sana olan güvenindendi.” Titreyen parmaklarını gözpınarlarına bastırdı. “Seni tanımıyordu,” diye devam etti. “Bilemezdi. Senin bana ihanet edeceğini bilemezdi.”

“Hâlâ o adamı savunuyorsun!” diye haykırdı Miran. Şu an durup bu konu hakkında konuştuklarına inanamıyor, inanası gelmiyordu. Reyyan o adamın, Miran’ın canına kastettiğini bile bile nasıl böyle laflar ederdi?

“O adam yıllar önce babamı öldürdü. Şimdi de beni...” Sözleri Reyyan’ın öfkeli ses tonuyla yarıda kesildi.

“Senin canına o adam kastetmedi!”

Miran hayretle gülümsedi. Bu gülümseyişinin altında çığırından çıkmak üzere olan bir adam vardı, zor zaptediyordu. “İspatlayabilir misin? O herifin bunu yapmadığını ispat edebilir misin ha?”

“Peki sen?” diye sordu Reyyan kafasını iki yana sallayarak. “Sen de seni vuran adamın babam olduğunu ispat edebilir misin?”

Reyyan, Miran’ın körü körüne inandığı bu yalanı ispatlamak için aylardır çabaladığını fakat elinde hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Miran’ın elinde inandığı şeyi ispat edecek delil yoktu ama Reyyan’ın vardı. O

günden bu yana yüreğinde taşıdığı sarsıcı sır en büyük delildi Hazar Şanoğlu'nun Miran'ın kılına dokunmadığına. Aylar boyunca içine düşen ateşle savaş veren bir adam, oğlu olduğundan şüphe duyduğu birine nasıl zarar verirdi ki?

"Edemezsin," dediğinde ellerini iki yana açtı. "Kimse bir şey ispat edemez, sadece kırılıp döküldüğümüzle, yıkılıp öldüğümüzle kalırız!" Karşısında duran adamın ona bir şey söylemesine izin vermeden hızla yürüyüp geçti yanından. Arkasını ona döndüğü an elini, her an dilinden kopmak üzere olan isyanı engellemek için dudaklarına kapattı. Yine kırılmıştı. Yine kırmıştı. Böyle olacağı aşikâr değil miydi zaten?

Birbirlerinin yüzlerine baktıkları her gün sırt çevirdikleri gerçekler, günün birinde tüm can alıcılığıyla dikilmeyecek miydi karşılarına? Ne zamana kadar direnebileceklerdi ki geçmişin onları yeniden kanatmasına? Her şey kırık dökük başlamıştı Reyyan'ın da dediği gibi, sonları iyi olabilecek miydi?

Oysa Miran'ın karşısında o adam için dikilişi yine Miran içindi, kendisi için değil. Miran'ın öz babasının Hazar Şanoğlu olduğunu öğrendiği zaman söylediği sözlerden utanç duymamaması için çırpınıyordu Reyyan. Her şeyi Miran için yapıyordu.

Dudaklarıyla parmaklarının arasına hapsettiği hıçkırığı, canını yakmak pahasına tutuyor, merdivenleri adımlarken Miran'ın arkasından gelmemesi için dua ediyordu. Daha fazlasına gücü yoktu çünkü. Ne o okyanus bakışlarında gördüğü yaralı adamı daha fazla acıtmaya ne de kalbinin en derinlerinde avuttuğu kız çocuğunu biraz daha kandırmaya.

Miran pes etmeyecekti.

Suratına bir tokat gibi çarpan sözlerin ağırlığından sıyrılır sıyrılmaz Reyyan'ın peşi sıra yürüdü. Bakışları merdiven basamaklarının sonlarında hızla yukarıya çıkan Reyyan'a takıldığında kastığı çenesini sertçe sıvazladı. Adımlarını merdivenlere yöneltti, rahatlıkla ikişer ikişer çıktığı merdivenlerdeyken yatak odası kapısının sertçe kapandığını işitti.

"Reyyan!" Hiç dinmeyen yakıcı öfkesi öyle şahlanmıştı ki içinde, acısını kimden, nasıl çıkaracağını hiç bilmiyordu. Hazar Şanoğlu denen adam şimdi karşısında olsa, hiç şüphesiz tüm hırsını ondan çıkarırdı. Sanki o adamın bir dokunulmazlığı vardı, anlam veremiyordu Miran. Ne yaparsa yapsın, asıl vermek istediği zararı bir türlü veremiyor, yaptığı hamleler sonucunda taşlar hep kendi tepesine düşüyordu.

Yatak odasının önüne vardığında durdu, derin bir nefes aldı ve sakin kalıp Reyyan'ın kalbini asla kırmayacağına dair yemin etti. O haddinden fazla kırgındı zaten, yaralıydı, narindi ve üstelik hamileydi. Miran ona vereceği bir zarardan ölesiye korkuyordu fakat bilirsiniz, *dilin kemiği yoktur,* ağzından çıkan bir sözle onu paramparça etmenin önüne geçemiyordu.

Her şey ne kadar da anlamsızdı oysa.

Parmakları kapının kulpunu usulca kavradı fakat ardına ulaşmak istediği kapı açılmadı. Belli ki Reyyan kapıyı kilitlemişti. Belli ki onu görmek istemiyordu. Bu gece böyle mi bitecekti yani? "Reyyan," diye mırıldandı Miran. "Aç kapıyı, konuşalım lütfen."

Reyyan içeride, kıyısına oturduğu yatağın üzerinde sessiz sessiz ağlıyordu ve buna engel olamıyordu. Neden hayatında her şey ters yüz oluyor ve hiçbir şey doğru düzgün yolunda gitmiyordu? Kapının dışından kulaklarına hücum eden çeldirici ses tonu yaralı yüreğine takılan bir çelme gibiydi.

Şimdi düşünüyordu da, acaba az evvel ettiği sözlerle Miran'a haksızlık mı etmişti? Etmişti belki de. Suçlu kimdi, bilmiyordu. Azılı bir canavar misali yakalarına yapışan geçmiş önlerine konuldukça belki de bu durum böyle sürüp gidecekti.

Birileri yanacak, birileri kül olacak ama asla tükenmeyecekti yangın.

"Açmayacak mısın kapıyı?" Miran'ın sesini bir kez daha işittiğinde derin bir of çekerek ellerini yüzüne kapattı. Ağlıyordu işte, onun bu halini Miran'ın görmesini istemiyordu. "Hayır," dedi boğuk çıkan sesiyle. "Git buradan."

"Sen kapıyı açana dek bir yere gitmeyeceğim," diye diretti Miran. "Sen benim yüzüme kapılar kapatmaktan usanmadın, ben de o kapıların açılmasını beklemekten usanmayacağım."

Reyyan pes etmiş bir halde kalktığı yataktan sarsak adımlarla yürüdü kapıya doğru. Attığı her adımda yok etmeye çalıştığı gözyaşlarına durmadan yenileri ekleniyordu. Buna da pes etti. Kapının önünde durup parmaklarıyla kavradığı kilidi çevirdi ve kapıyı araladı. Bir kapı mesafesi ardında gördüğü okyanus hareler, göğsüne labirent kurmuş tüm sıkıntıların çıkış noktasıydı sanki. Ne zaman çakılı kalsa bu gözlerin en derinine, üzerine bir yağmur yağıyor ve yüreğindeki yarayı şefkatli bir el okşuyordu.

Arkasını dönüp içeriye girdiğinde Miran da aralık olan kapıdan içeriye süzüldü. İçerisi karanlıktı. Reyyan bu karanlık odada neden yalnız kalmayı istemişti bilmiyordu ama ışıkları yakmayacaktı. Koridordan sızan ışık birbirlerini görmeye yetiyordu hiç değilse.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Reyyan pencerenin önünde dikilirken. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, camın ardını seyrediyordu. "Bundan birkaç ay öncesinde bana bir söz vermiştin. Her şey güzel olacak, her şey düzelecek demiştin."

Bazı sözleri tutmak için can alınır can verilirdi de yine de kâr etmezdi. Miran verdiği sözün arkasında duruyordu ama Reyyan haklıydı, hiçbir şey güzel olmuyordu, hiçbir şey düzelmiyordu. Sessiz kalıp Reyyan'ı dinlemeye devam etti, zira dudaklarından dökülecek sözlerin içine dert olacağını biliyordu. Şakaklarına musallat olan sızıyı yok saydı, dudaklarına mühür bilediği suskunluk, sevdiği kadının dudaklarından dökülecek haklı kelimelere boyun eğdi.

Miran, haksız mıydı ki?

"Sen çabalasan da olmuyor," dedi Reyyan, sesi ağladığını sakınmıyor, oldukça kısık çıkıyordu. "Zaman riyakâr, sabır nankör! Görmüyor musun?" Arkasını dönüp birkaç adım ötesinde durgun bir bakışla kendisine bakan Miran'a değdirdi gözlerini.

"Sen benden ailemi silmemi istiyorsun." Kafasını salladı perişanca. "Ben bunu yapamam. Burnumda tütüyorlar, görmüyor musun?" Hıçkırdı. Yaralarını deşiyordu Miran'ın her bir sözü. Ne Miran'ı bırakabilirdi ardında ne de ailesini özlemekten vazgeçebilirdi. Bu ne acıtan bir çıkmazdı böyle?

"Görüyorum," dedi Miran, kafasını salladı. "Ama ben de tükendim be. O adam, benim çocukluğumu yaktı!"

Sonrasında tutuşmuştu tüm yılları. Küllenmek bir tarafa, çocukluğunda başlayan o yangın, hiçbir zaman sönmeyecekti. “Sen benim karımsın ve...”

Sözleri Reyyan’ın hırçın sesiyle bölündü.

“Ben senin karın falan değilim,” dedi Reyyan, gözyaşları yüzünü talan ediyordu. Az önce aşağıda babasına *kalleş Şanoğlu* dememiş miydi? “Yalan mı ha?” dedi bağırırcasına. Miran’ın gittikçe kararan bakışlarından gözlerini bir saniye bile çekmezken, damarına basacak bir soru sordu. “Söylesene Miran, benim soyadım ne?”

Miran bu soruya cevap vermezdi, ölürdü ama yine de vermezdi. Tek yapabildiği kabaran öfkesini kamçılamak, sabrının sınırlarını zorlamaktı.

“Şanoğlu,” diye haykırdı Reyyan kollarını iki yana açarken. “Hatırladın mı? Kalleş Şanoğlu!” Öfkeliydi, kırgındı, kızgındı, yaralıydı... Akla gelebilecek en kötü hisler dağlıyordu kalbini. Kıskançtı da aynı zamanda. Çünkü Miran’ın soyadı hâlâ Gönül’e aitti. Reyyan’ın değildi. Günün birinde Miran’la gerçekten evlenip evlenemeyeceğini bile bilmiyordu. Karımsın diyordu bir de... Reyyan çıldırmıştı ve bunun tek sebebi uzun zamandır içine attığı acıların bir anda gün yüzüne çıkmasıydı.

Hamilelik hormonları her duyguyu zirvede yaşamasına neden oluyordu, bu durum en çok da öfkesine zarar veriyordu. Çünkü Reyyan öfkelendiği zamanlarda aklıselim davranan biri olmaktan çıkmıştı çoktan.

Genç adam avucunu dudaklarına kapattı ve ardından birkaç kez yüzünü sıvazladı. Kendini sıkıyor, susmak için direniyordu. Reyyan hamileydi, onun canını sıkmak, isteyeceği son şey bile değildi. Ama damarına basıyordu kadın. Üstelik canını yakıyor, rezil suçunu yüzüne vuruyordu bir kez daha.

“Sus Reyyan,” dedi dişlerini sıkarak. Parmağını kaldırıp Reyyan’a diktiğinde bu sefer hiddetle bağırdı. “Sus!”

Reyyan oralı olmadı hiç, susmaya niyeti yoktu. Miran’ın gözlerinde gördüğü öfke kendi öfkesini dindirinceye dek susmayacaktı da. “Gerçekleri duymak zoruna gitti değil mi?” Kâbuslarına giriyordu bu mevzu. O, kızını bu şekilde dünyaya getirmek istemiyordu. Resmiyette evli olmadığı bir adamdan, gayrimeşru bir çocuk doğurmak istemiyordu.

“Ne senin derdin?” diye sordu Miran. “Sana sabret demedim mi? Boşanacağımı biliyorsun!”

“Sen beni kandırdın Miran!” Reyyan ağız dolusu bağırdı. Oysa bu defterleri, Miran’ın vurulduğu gün sonsuza dek kapatmıştı, kapattığını sanıyordu hiç değilse. Affetmişti onu, ettiği ihaneti unutmuştu sözde. Şu saniyede anlamıştı Reyyan, unuttum demeyle unutulmuyordu hiçbir acı. “Zaten evli olduğun halde...”

“Evet,” diye bağırdı Miran. “Kandırdım seni!” Hiçbir inkâr sözü, hiçbir pişmanlık haykırışı kurtarmayacaktı onu bu gece, biliyordu. Zaten ne zaman kurtarmıştı ki! “Ben seni bir kez öldürdüm, sen beni şu sözlerinle bin kez öldürdün be!”

Gözlerini ve adımlarını kapıya yöneltti, paramparça bir haldeydi. Ardında bıraktığı kadını görmek istemiyordu bu gece. O kadar yaralıydı ki, ona baktığında gözlerine değen her bir bakışı neşter vuracaktı zaten kanayan yüreğine. Kapıdan çıkmadan evvel dönüp son bir kez baktığı surete, az önce söylediği her bir nefret sözcüğünden pişmanlık duyuracak kelimeler sarf etti.

“Sen beni öldürmeyi seviyorsun Reyyan,” dedi kırgın bir sesle. Her bir zerresi kırgınlığını haykırıyordu. “Ama söylesene, ben daha kaç kere öleceğim?”

Yüzüne kapanan kapının ardından dizlerindeki takat kesilmişti. Dayanamadı Reyyan. Ne yapmıştı az önce? Neden tutamamıştı o zehir zemberek dilini? Neden affettim dediği adama bir neşter darbesi daha vuruyordu ki? Hıçkırırken ellerini karnına kapattı, tek sığınağıydı bebeği. Saniyeler içinde söylediği sözlerden pişmanlık duyması da oldukça garipti. Şimdiden söylediği her söz kendisine dönmüş, bir ok misali paramparça etmişti kalbini.

Kaç dakika boyunca bu vaziyette kaldığını bilmiyordu, Miran neredeydi onu da bilmiyordu ancak bu gecenin bu şekilde son bulmasına izin vermeyecekti. Boğazına güçlü bir el gibi sarılan şu boğulma hissine yenilmeyecek, açtığı yaraları saracaktı.

Yerinden toparlanıp kalktı ve hızla lavaboya yürüdü. İçeri girip aynadaki dağılmış suretine baktığında daha fazla ağlayası geldi ama dişlerini sıktı. Musluğu açıp yüzüne peş peşe çaldığı suyun ardından havluyla kurulandı ve odadan çıkıp merdivenlere yürüdü.

Basamakları birer birer adımlarken, “Miran,” diye bağırdı güçsüz sesiyle. “Neredesin?”

Merdivenden indiğinde çaresizce bakındı sağa sola. Çalışma odasına, salona, mutfağa ve hatta misafir odasına bile baktı. Hiçbir yerde Miran’ı bulamayıp çaresizce son odadan çıktığında fark etti dış kapının aralık olduğunu. Dışarıdaydı demek... Az önce yana döne aradığı adamın yanına gitmeye çekinir olmuştu şimdi. Nasıl dikilecekti karşısına? Ne söyleyecekti?

Kararsızlığını daha fazla sürdürmeyerek kendini kapının dışına attığında akşamın üşütücü ayazı sarıp sarmaladı ince kıyafetlerin olduğu bedenini. Miran’ı elleri cebinde, arkası dönük bir halde bulduğunda çekinerek attı adımlarını yanına. Ağlıyordu ve bu şu anda engelleyebileceği bir durum değildi. İlk defa kendisine bu kadar kızıyor, ağzına aldığı can yakan sözler için kendisinden nefret ediyordu.

“Miran...” İsmini o kadar kısık bir sesle dillendirmişti ki, Miran’ın duyup duymadığından emin değildi. Parmakları istemsizce kollarını sardı, sadece birkaç saniye bile onu üşütmeye yetmişti. “Ben, özür dilerim.”

Cevap vermiyordu genç adam. Derin bir kızgınlık, uçsuz bucaksız bir kırgınlık aralarına şu anda aşılmaz bariyerler koymuştu. Bu gece Reyyan’ın yüzüne bir kez daha bakabilecek kadar güçlü olduğunu sanmıyordu.

“Beni duymuyor musun?” Ağlamaklı sesinden firar eden pişmanlık serzenişleri ruhunu acıttı. “Çok özür dilerim.”

“İçeri gir Reyyan,” dedi sadece Miran. Havanın soğuğu dokunmazdı kendisine ama o üşürdü. Yine Miran dayanamazdı. Yine onun içi acır, yine o yanardı.

“Girmeyeceğim sen benim yüzüme bakana dek...” Miran bir anda omzunun üstünden bakıp öfkeli suretini gözlerine iliştirdiğinde sözleri yarım kaldı Reyyan’ın.

“İçeri gir dedim sana!” Miran parmağını havaya kaldırıp evi gösterdiğinde sesi hayli yüksek çıkmış, Reyyan ürkmüştü. “Hiçbir şeyi olmadığın bu adamın canını daha fazla sıkma!”

Kafasını salladı Reyyan. İçeri girmesi neyi değiştirecekti ki? Nefes bile alamayacaktı Miran'ın ona küskün olduğu saniyeler boyunca. İster bağırsın, ister kızsın fark etmeyecekti. Miran ikna olana kadar o da burada bekleyecekti. Aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi tükettiğinde kollarını kaldırdı. Elleriyle omuzlarından tutup kafasını sırtına yasladı. "Sen benim her şeyimsin!"

Öyle ki bedenini sarıp sarmalamıyordu Reyyan'ın elleri. Miran küçülüyor da küçülüyor, sanki Reyyan'ın avuçlarına sığıyordu ruhu. Kafasını sırtına değil, kalbine yaslıyordu. Bu kadın hiçbir şey bilmiyordu. "Ben senin hiçbir şeyin değilim!" diye haykırdı acıyla. Gözlerini yumdu, parmaklarını gözpınarlarına bastırdı. Oysa ne zordu bu sözleri sarf etmek... Ama dil susmuyordu, ona pranga vurulmuyordu. Reyyan da başa çıkamadığı dilinin cezasını çekiyordu.

"Hayır... Her şeyimsin!"

Bir inkâr daha bir itirafın kazdığı kuyuya düştü.

Miran önünü döndüğü an Reyyan'ın elleri omuzlarından, kafası sırtından çekildi. Göz göze geldikleri an, Reyyan ellerinden tuttu Miran'ın. "Küsme bana, gönül koyma." Zoraki konuşabilmişti. "Ben ne söylediğimi bilemedim, bir anda oldu her şey..." Miran başparmağını Reyyan'ın dudağına kapattığında ağzının içine tıkılıp kalan sözleri canını yaktı.

Yine pes etmişti Miran. Reyyan'a sırt çevirmek gibi bir lüksü yoktu neticede. Onu, bu sözleri sarf edecek hale getiren kendisiydi. Bir anda küçülüp bedenine sığınan bu küçük kadına karşı kayıtsız kalamadı. Kollarını açtığı an üşüyen bedenini sarıp sarmaladı. "Her dokunuşunla kanadığımı biliyorsun," dedi kollarında ağlayan kadına. "Sana yaptığım her şey için kendimden nefret ediyorum, görüyorsun." Hayır, canını yakmak değildi sözlerinin hedefi. "Yine de yakıyorsun, kül ediyorsun." Sadece dert yanmaktı. "Sonra gelip öldürdüğün yerlerden diriltiyorsun."

Aralık dudaklarını saçlarına bastırarak sustuğunda Reyyan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ona mesafeler tanıyan bu hayata da, yolları imtihan kılan kadere de, bir seçim yapma zorunluluğu koyan şartlara da küfredesi vardı. Sonuç değişmezdi. Ne kadar bükülse de boynu, kırılsa da kolu kanadı, her yolun sonu bu adama çıkardı. O an Miran'ın dudaklarından, Reyyan'ı yok eden bir soru döküldü.

"Ya günün birinde, yeniden öldürüp sonra diriltmek istediğinde, *kalkamazsam ayağa?*"

5. BÖLÜM
“NİŞAN”

Gökyüzünü çepeçevre saran kara bulutların ardından, haşin yağmurların hiddetli bir gürültüyle dökülmesi uzun sürmemişti. Cama peş peşe vuran su damlalarına bakarken derin bir iç çekti. Artık nisan yağmurları da masum değildi. Tıpkı bu şehirde nefes alan insanların bir nebze dahi olsa kirli oldukları gibi. Buna inanıyordu Reyyan. *Hayatın fani yüzüne aldanmış insanlardık, günaha el sürmeden yapamazdık.*

Hep düşünüyordu. Sakladığı gerçek onun masumiyetine zarar veriyor muydu? Veriyordu elbet. Neticede hergün yüzüne baktığı adama karşı dudaklarından sevgi dolu sözcükler dökülüyordu da gerçekler mıh gibi gizleniyordu. Karanlık bir mağarayı andırıyordu yüreği. O sırrı oraya hapsettiği günden beri de gittikçe kirleniyordu içi.

Ama bir karar vermişti.

Akışına bırakıyordu Reyyan artık her şeyi. Mademki hayat yüzüne gülmeye meyilli değildi, o da bu saatten sonra görmezden gelecekti riyakâr kaderinin ona sunduğu acıları. Onun düşünmesi gereken güzel bir sorumluluğu vardı.

Canının içi kızı, annesinin kaderini yaşamayacaktı.

Hamileliğinde altıncı ayı doldurmuştu. Kızı da annesi gibi nahif ve uslu biri olsa gerekti ki, bu hamilelik Reyyan’a şimdilik sorun yaşatmıyordu. Her ay düzenli olarak, ilk gittiği doktoru Nilgün Hanım’a gidiyor, gerekli kontrolleri yaptırıyordu. Fazla kilo almamıştı da üstelik. Herkes ona hamileliğin bir kadına vereceği en zor şeyin fazla kilolar olduğundan bahsediyordu ancak Reyyan’ın kilosu gayet dengeliydi. Karnı da fazla büyümemişti. Fakat Nilgün Hanım, yedinci ayından itibaren karnının hızla büyüyeceğini söylemişti. Hâlâ küçük bir bedene sahipti Reyyan. Karnındaki ufacık şişlik ve parmağındaki yüzük dışında kimse onun evli olabileceğine ihtimal vermezdi.

Reyyan mutfak penceresinden dışarıyı incelemeyi bırakarak tezgâha yürüdü ve kavradığı tabakları alıp salona doğru yürüdü. Elif’le birlikte Miran’ın gelmesini bekliyorlardı. Yağmur şiddetlenmişti, geç kalmasalar iyiydi. Miran da gelirken Arda’yı getirecekti. Bu akşam hep birlikte yemek yiyeceklerdi.

“Hazar Enişte o günden sonra bir daha aradı mı?” diye sordu Elif, Reyyan’ın peşinden yürüyordu. Reyyan, Elif’e dört beş gün önce yine böyle bir akşamüstü babasının aradığını, onunla konuşurken de Miran’a yakalandığını anlatmıştı. *Ne gündü ama…*

“Hayır,” dedi Reyyan elindeki tabakları yemek masasına koyarken. “Nasıl arasın ki?” Derin bir iç çekti. “Miran’ın babama ettiği onca hakaretten sonra…”

“Miran ayıp etmiş ama ona da hak vermiyor değilim,” dedi Elif. Reyyan’ın arkasından bardakları getirmişti. Yardım ediyordu. “Zaten Hazar Enişte seni ne demeye aradı, orasını da anlamış değilim ya.”

Reyyan duraksayıp kaldı o an. Elif’in şaşırması normaldi ama nedenini Elif’e söyleyemezdi işte. *Beni merak ettiğinden değil, oğluna için için yandığından aradı,* diyemezdi. Elif, Reyyan’ın hem teyze kızı hem de en yakın dostuydu ama söyleyemezdi işte. Ona güvenmediğinden değildi ama daha bu gerçeği kendisi kabullenemiyordu ki, nasıl başkasıyla paylaşabilirdi? Üstelik bu çok tehlikeli bir sırdı.

“Öylesine aramış Elif, halimi hatırımı sormak için.” Masada işini bitirdiğinde sandalyenin birini çekip oturdu. Ayakta durmak yoruyordu onu artık. Ayakları sızlıyordu. Yüzüne düşen gece karası saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken gülümsedi Elif’e.

“Boş ver sen, bizimkileri anlat. Nasıllar?”

Elif yeğeninin doğumu sebebiyle bir hafta önce Mardin’e gitmişti. Bu vesileyle hasret giderip ailesini görmüştü. “Yengem de bebek de çok iyi Reyyan, herkes bildiğin gibi işte.” Bir sandalye de Elif çekip Reyyan’ın karşısına oturdu. “Bir görsen o kadar tatlı ki…”

Reyyan gülümsedi. Aylar sonra kendisinin de bir bebeği olacaktı. “Mehmet Abi’yle Zilan Abla nasıl da mutlulardır şimdi.”

“Evet, çok mutlular.”

Reyyan’ın gülümsemesi buruk bir hal aldı o an. Annesiyle telefonda konuşması ne ona ne de annesine yetiyordu işte. Onun annesini özlediği kadar, annesi de onu özlüyordu. Ama biliyordu ki bitecekti bir gün bu hasret. O gün gelene kadar Reyyan’ın payına düşen sabretmekti. “Benden bir şey gizlemiyorsun değil mi Elif? Annemin sağlığı sıhhati yerinde, konaktaki herkes çok iyi. Öyle değil mi?”

Elif oflarcasına kafasını salladı. Bıkmıştı artık aynı şeyleri anlatmaktan. Geldiğinden bu yana herkesin iyi olduğundan bahsediyordu, neden Reyyan’dan bir şey gizlesindi ki? “Öyle canım öyle. Herkes iyi dedim ya.”

Reyyan tatmin olmuş bir halde konuyu kapattı. Dirseklerini masaya koyup avuçlarını yüzüne yasladığında Elif’e bakıp sırıttı. “Duyduğuma göre seni havaalanından Arda almış.”

Elif konunun bir an kendisine dönmesine şaşırıp bocaladı. Reyyan bunu nereden duymuştu yahu? Hayır, bir şey sakladığından değildi ama daha düne kadar Arda’ya saydırıp duruyordu, şimdilerde onunla görüşmesi bayağı saçma duruyordu. “Sen nereden duydun ya?” diye sorduğunda, Reyyan, “Aşk olsun,” dedi kızarcasına. “Neden saklıyorsun benden Arda’yla görüştüğünü?”

“Ne saklayacağım be? Alt tarafı havaalanından almaya geldi işte. Allah Allah!” Hem sesini yükseltmiş hem de sanki üzerine iftira atılmış gibi kızarıp bocalamıştı. Hemen de kendisini ele veriyordu Elif. Reyyan hiç yer miydi bunları?

“Böyle celallendiğine göre, sen de ondan hoşlanıyorsun demektir!”

Elif kocaman açılmış gözleriyle reddetmeye hazırlanıyordu ki zilin sesi ikilinin arasına girdi. Reyyan duyduğu kapı sesiyle oturduğu sandalyeden kalkarken, Elif parmağını kaldırıp Reyyan’ı tehdit edercesine salladı. “Bak Reyyan seni uyarıyorum, sakın Arda’nın yanında imalı şeyler söyleyeyim deme. Fena bozuşuruz, ona göre!”

Reyyan güle eğlene kafasını salladı ve salondan çıkıp kapıyı açmak üzere holü adımladı. Bu akşam yemekte Arda'nın ve Elif'in olması onu mutlu etmişti, Miran'la yalnız olmayacaktı hiç değilse. Küs veya dargın değillerdi ancak o gün gerçekleşen telefon kavgalarından sonra aralarında gergin fırtınalar esiyordu. Miran tarafında ters bir durum yoktu, bu gerginlik tamamiyle Reyyan'dan kaynaklanıyordu.

"Ya günün birinde, yeniden öldürüp diriltmek istediğinde, kalkamazsam ayağa?"

Aklına Miran'ın sözleri geldikçe ağlayacak gibi oluyordu. Elinde değildi, rahat olamıyordu. O gün, az kalsın Miran söylediği her şeyi duyacaktı. Duymamış olması bile bir mucizeydi, saniyeler resmen Reyyan'a kıyak geçmişti. Eğer Miran biraz daha erken gelip, tüm konuşmalarını duysaydı, neler olacağını düşünmek dahi istemiyordu Reyyan.

Ve sevdiği adamı günün birinde, yeniden öldürmekten ölesiye korkuyordu.

Miran ve Arda'nın eve girmesinden yaklaşık on dakika sonra yemek masasında yerini almıştı herkes. Elif, Reyyan, Miran ve Arda dörtlüsü, sık sık bir araya gelir olmuşlardı. Bunda daha çok Arda'nın Elif'e olan ilgisi, Elif'in ise bu durumu bir türlü kabullenemeyişi yatıyordu. Her durumda, birbirlerinden hoşlandıklarını belli ediyorlardı fakat bir türlü açılamıyorlardı. Sanırım Arda buna cesaret edemiyordu çünkü Elif'ten ona bir adım atmasını gerektirecek bir atak gelmiyordu.

Yemeğe başladıklarında Miran ve Arda iş muhabbeti yapıyordu. Miran hararetli bir şekilde bahsettiği projenin reklamını anlatıyordu fakat Arda tek elini yüzüne yaslamış, Elif'i seyrediyordu. Elif farkında bile değildi, kafasını yemeğe gömmüş, çorbasını içiyordu. Yine ne varsa Reyyan'da vardı. Bu ayrıntı gözünden kaçmamıştı.

Elindeki su bardağını masaya bırakırken hafifçe boğazını temizleyip muhabbeti değiştirmek için bir adım attı. "Elif?"

"Hı?" Elif kafasını kaldırıp Reyyan'a baktığında, Reyyan'ın aklında şeytani bir fikir belirdi.

"Düşünme bu kadar şu ödevi, halledersin bir şekilde." Ortaya attığı bu saçma sapan ödev fikrini Elif'in mahvetmemesini umuyordu. Gözlerini imalı bir şekilde Elif'in gözlerinin içine dikip numara yaptığını belirtmeye çalıştı.

"Ne ödevi ya?" Elif'in anlamayan bakışlarının üzerine Reyyan kaşlarını oynatarak masanın altından ayağını Elif'in bacağına vurdu. "Hani şu Mert'le birlikte yaptığınız ödev..." Reyyan'ın ağzından çıkan erkek adı, Miran'la Arda'nın tüm ilgisini kendisine çekti, cümlesi ikisinin de aynı soruyu sormasıyla yarım kaldı.

"Mert kim?"

Reyyan önce Miran'a, ardından Arda'ya bakarak gülümsedi. "Elif'in bölümden arkadaşıymış. Ortak bir ödevleri varmış, ondan bahsediyorum."

"Hı..." Miran rahat bir şekilde arkasına yaslanıp yemeğine dönerken, Arda diken üstünde oturuyormuşçasına tedirgindi. Elif ağzı açık ayran budalası gibi Reyyan'a hayretle bakıyordu, iki dakikada ortalığı karıştırıp bırakmıştı. Uyarmasına rağmen uslu durmamıştı ya, bunun acısını fena çıkarırdı elbet. Ya da kim bilir, günün birinde Reyyan'a duacı olurdu belki.

"Ne ödevi bu?" diye soran Arda'nın suratındaki hoşnutsuzluk apaçık ortadaydı. Reyyan bıyıkaltından gülümsüyordu. Onun istediği belliydi. Arda, Elif'i kıskansın ve elini çabuk tutsun istiyordu fakat bu manzara ikilinin arasında soğuk rüzgârlar esmesine neden olmuş gibiydi. Kaş yaparken göz çıkarmasa iyiydi.

"Hem neden birlikte yapıyorsunuz ki?" diye sordu genç adam, parmaklarını sakallarının arasında sıkıntıyla gezdiriyordu. Belli etmemeye çalışıyordu fakat içi içini yiyordu. "Hallolmuyor mu tek başına yapınca?"

Madem Reyyan ortaya bir bomba koymuştu, Elif de patlatmasını iyi bilirdi. "Yo, zaten bireysel bir ödevdi." Kollarını masaya koyup Arda'ya döndüğünde keyifle gülümsedi. Daha bundan bir ay önce Arda'nın yanında bir kız görmemiş miydi hem? O kızın kim olduğunu bilmiyordu lakin bilmesine gerek yoktu da. İşi olmazdı onun böyle çapkın, serseri tiplerle. "Birlikte çalışmayı biz istedik Mert'le."

Sözlerinin ardından Reyyan'a söver gibi mırıldandı içinden. Mert kimdi ya? Yoktu ki öyle biri. *Ah Reyyan...* En iyisi konuyu çok uzatmadan kapatmaktı. Bu kadarı da yeterliydi. Konuyu değiştirecek bir şeyler düşünüyordu ki, tam o anda sabah Sıdıka Hanım ile yaptığı telefon konuşması geldi aklına. Nasıl da unutmuştu.

"Söylemeyi unuttum size," dediğinde tüm bakışlar kendi üzerine döndü. "Sabah Sıdıka Teyze aradı beni." Reyyan, Sıdıka Hanım'ın adını duyunca dikkat kesildi. Nedensizce aklına Fırat gelmişti. Fırat'ı hatırlayınca istemsizce öfkeleniyordu her zaman.

"Haftaya Fırat ve Aslı'nın nişanı varmış. Anlayacağınız hepimizi nişana davet etti."

Reyyan'ın bir anda tüm neşesi söndü, gitti. Elif dâhil bu masadaki hiç kimsenin, Reyyan'la Fırat arasında gelişen kötü olaylardan haberi yoktu. Reyyan, Miran'ın gözlerini açtığı o gün, o hastanede, Fırat'ı babasıyla birlikte görüp arkasından iş çevirdiğini anladığından beri Fırat'ı bir türlü affedemiyordu. Belki kendince haklıydı Fırat da. Kötü bir şey yapmamış, Hazar Bey'e yardım etmiş ve Reyyan'ı koruyup kollamıştı aklınca.

Ama Reyyan'a yalan söylemişti aylarca. Bu affedilmezdi.

Üstelik Aslı denen kadın, Reyyan'ı hiç mi hiç sevmiyordu. Tüm bu olayların üzerine, ikisinin nişanına gitmek şu günlerde isteyeceği son şey olurdu. Hem zaten Miran da istemezdi gitmeyi. İstemezdi değil mi?

"Neden sustun Reyyan?"

Reyyan'ın bir anda suratının asılması ve bakışlarının bir noktaya dikilmesi Elif'in gözünden kaçmadı. "Sıdıka Teyze aradı diyorum, nişana davet etti bizi. Duydun mu söylediklerimi?"

"Evet, duydum." Kafasını salladı Reyyan. Bir anda tüm iştahı kaçmıştı. Dudaklarını hafifçe temizlediği peçeteyi avuçlarında buruştururken Miran'a çevirdi bakışlarını. "Sıdıka Teyze'nin üzerimizde hakkı çok, inkâr edemem fakat biliyorsun ki Miran yüzünden o insanlarla yaşadıklarımız hoş şeyler değildi." Karşısındaki adamın mavi hareleri dikkatle kendisine bakarken tamamladı sözlerini. "Gitmemizin doğru

olmayacağını düşünüyorum.”

Reyyan, yalan evliliğin ardından İstanbul’da o kadının yanında kalmıştı bir süre. O kadının üzerine titreyişini unutamıyordu. Hazar Şanoğlu’na yaranmak adına dahi olsa, Fırat’ın da az hakkı geçmemişti Reyyan’a. Hep birlikte Reyyan’ı, Miran’a karşı koruyup kollamışlardı fakat Miran da o evi az tepelerine indirmemişti günler boyunca. Bu sebepten ötürü, Fırat’ın Miran’dan, Miran’ın da Fırat’tan haz etmediğini biliyordu.

“Doğru diyorsun ama kadın çok ısrarcıydı. Sen gelmezsen çok ayıp olur inan ki.”

“Mümkün değil,” dedi Reyyan, Elif’e. Tam sözlerinin devamını getirecekti ki, Miran elinden tutup sözlerini kesti. “Neden mümkün olmasın?”

Reyyan kaşlarını çattı. “Günlerce kadının evini bastın Miran. Fırat’a kaç kez kafa tuttun, tehditler savurdun. Yetmedi adamın suratına yumruk indirdin.” Özellikle o günü unutamıyordu Reyyan. Miran yolda önlerini kesmiş, Reyyan’ı Fırat’ın arabasından zorla indirmiş, bir de Fırat’a vurmuştu üstelik. Bunlar sıradan şeyler miydi? “Şimdi de nişanlarına gitmemiz fazla saçma olmaz mı?”

Miran’ın düşünceli duruşunu dikkatle seyreden Reyyan, aralanan dudaklarından dökülecek bir onayı bekledi. Fakat beklediği olmadı. “Olmaz,” dedi Miran, şaşırtıcı bir sakinlikle. “Hatta tam tersi, davete icabet etmemiz yaptığım ayıpların üstünü örter.”

“Yani gidecek miyiz?” diye sordu Reyyan memnuniyetsizce. Bu durum hiç hoşuna gitmemişti. İlk defa Miran’ın bir kabalık yapıp gitmeyeceklerini söylemesini istemişti ama nafile.

“Evet,” dedi okyanus bakışlı adam. “Gideceğiz.”

Bir hafta sonra

Oturduğu pufun üzerinde, karşısındaki konsol aynasından kendisini seyrediyordu. O sırada alt kattan gelen sesi duyuyor ama duymazdan geliyordu. Ses Miran’a aitti. Reyyan’a acele etmesini, aksi takdirde geç kalacaklarını söylüyordu ama Reyyan oralı bile olmuyordu.

O nişana gitmeyi de, Fırat’ın yüzünü görmeyi de hiç istemiyordu.

Fakat günlerdir bu gitmeme isteğini o kadar çok belli etmişti ki, Miran en sonunda Reyyan’ın bu isteksizliğinin altında yatan bir şeyler olduğunu sezmişti. Reyyan’ın tek isteği Miran’ı vazgeçirmekti, Miran’ın bir şeyler sezdiğinden habersizdi.

“Geliyorum!” diye bağırdı kapıya doğru. Sonra sessizce mırıldandı, dalgalı saçını parmaklarının arasına dolarken. “Çatladın sanki.”

Mesele hazır olmak değildi. Reyyan elinden geldiğince ağırdan alıyor, yavaş hazırlanıyordu. Nişana ne kadar geç gitseler o kadar kâr diye düşünüyordu. Çok sürmeden bir bahaneyle ne kadar erken dönseler o kadar iyiydi. Fırat’la gerilmeleri bu yönden iyi olmamıştı. O adamı görmeye tahammül edemiyordu. Kandırmıştı Reyyan’ı, arkasından iş çevirmişti. Gözlerinin içine baka baka, bana güven demiş, fakat güven kelimesini tuzla buz etmişti. Gidip Hazar Şanoğlu ile işbirliği yapmıştı. Acaba yakalanmasa daha ne kadar sürdürecekti güvenilir adam rolünü?

Dahası da vardı. Miran, o adamın arkasından ne işler çevirdiğini bilse nişanına gider miydi acaba? Gitmek bir tarafa, canına okurdu herhalde.

Hazırdı aslında. Gece karası saçlarını doğasına uygun bir şekilde serbest bırakmış, uçlarını su dalgalarıyla şekillendirmişti. Giydiği mürdüm renkte elbiseye uyumlu olması açısından bordo renklerinde hafif, doğal bir makyaj yapmıştı. Artık oyalanacak bir şey kalmadığını fark etti. Ayağa kalkarak ince uzun parmaklarıyla kavradığı çantanın ardından boy aynasına dikti bakışlarını. Dizaltı mürdüm dantelli elbise, göğüsten itibaren aşağıya doğru genişlediği için, büyüyen karnı hiç de belli olmuyordu.

Gülümsedi.

Merdivenleri temkinli bir şekilde inerken, ayakkabısının çıkardığı takır tukur seslerden hazır olduğunu anlayan Miran, salondan çıkarak merdivenlerin önünde dikilmişti bile. Karşısında gördüğü manzara enfesti! Ya Reyyan her gün biraz daha güzelleşiyor ya da Miran’ın aşkı her gün katlanarak büyüyordu. Yoksa nasıl izah edilirdi onu görünce kıvranan yüreğinin sancısı? Reyyan çok güzel olmuştu da... Nasıl denir, Miran çok kıskançtı.

Ellerini pantolonunun ceplerine attığında kaşlarını asabice çattı, yüzünde kızgın bir ifade belirdi.

“Niye bu kadar güzel oldun ki?”

Sorusu dudaklarından her ne kadar memnuniyetsiz bir tınıyla dökülse de Reyyan gülümsemekten alamadı kendini. İltifatın iyisi kötüsü olmazdı sonuçta. Tüm basamakları inince portmantonun aynasından görünen aksine çevirdi gözlerini. Daha sonra Miran’a döndü. “Ne yapacaktım?” diye sordu omuzlarını nazlıca silkerek. “Pijamalarla mı gidecektim nişana?”

Miran dudaklarını birbirine bastırdı düşünüyormuş gibi. “Pijama giyseydin, daha iyi olurdu sanki.”

“Yok artık,” diyerek kıkırdadı Reyyan. “Âlemsin, gerçekten.”

“Yok, ciddiyim ben.” Kafasını salladı Miran. “Sen beni anlamadın galiba,” dediğinde Reyyan’a arkasından yaklaşıp salık saçlarından bir tutam kavradı. “Kıskanç bir adamım ben.”

Miran’ın konuşurken yüzüne gittikçe yerleşen o ciddiyet Reyyan’ı ürküttü fakat kesinlikle geri adım atmaya niyeti yoktu. “Ben de kıskanç bir kadınım,” diye mırıldandı tek kaşını kaldırırken. “Ben sana giydiğin takım çok yakışmış, giyme onu diyor muyum?”

Miran beklemediği bu tepki karşısında afalladı kaldı.

Reyyan ise devam etti. “Ayrıca ben seni her gün onlarca kadının içine gönderiyorum, ben kıskancım, gitme diyor muyum?”

Miran, Reyyan’ın kendisine meydan okuyan bakışları ve sinirli olmaya çalışıp hiç başaramayan tavrı karşısında gülmemek için dudaklarını ısırıyordu. Her gün farklı bir yönünü tanıdığı bu küçük kadını alıp içine

hapsedesi geliyordu. En sonunda dayanamayıp ciddiyetini tebessümle sarmaladığında Reyyan da anında gülümsedi. Şu an evde kalıp onunla uğraşmayı isterdi Miran fakat geç kalıyorlardı.

“Tamam, pes,” diyerek ellerini havaya kaldırdı genç adam. “Sen kazandın ama artık çıkmamız gerekiyor.”

“Evet,” dedi Reyyan sıkkın sıkkın. “Daha Elif’i alacağız.”

***

Gökyüzü yine örtmüştü üzerine siyah pelerinini, hilal ise tam semaya kurulmuş, tüm göz alıcılığıyla parıl parıl parlıyordu. Geldikleri mekân, İstanbul Boğazı’na yakın bir yerdeydi. Birlikte düğün salonunun ışıl ışıl holünden içeriye adım attıklarında beklediklerinden daha kalabalık bir ortam içinde buldular kendilerini. Neticede Aslı da, Fırat da doktordu. Büyük ve saygın bir çevrelerinin olması kaçınılmazdı. Ve nişan çoktan başlamıştı. Geç kalsalar da pek bir şey kaçırmışa benzemiyorlardı. Ki zaten Reyyan’ın pek de umurunda değildi. Herhangi bir masaya geçip pineklemek, Sıdıka Hanım’ı görünce de hayırlı olsun dileklerini iletip gitmek istiyordu.

“Şuraya geçebiliriz,” dedi Elif, Reyyan’ın koluna dokunurken. Klâsik bir müzik yüksek sesle çalıyordu, birbirlerini duymakta oldukça zorlanıyorlardı. Altın varaklarla süslü salonun orta kısmı boş bırakılmış, etrafı beyaz masalarla donatılmıştı. Masaların üzerleri ise beyaz güllerle çevriliydi. Reyyan, Elif’le beraber boş gördükleri masaya geçerlerken Miran arkalarından gidiyordu. O sırada koluna dokunan adam yüzünden kafasını çevirip sağına baktı.

“Miran?”

“Cihat?”

Miran o adama anında gülümsedi ve tokalaştı, belli ki tanıdığı biriydi. O sırada Reyyan’a kendisini beklememesini işaret edince Reyyan, Elif’in yanına yürüdü. Masadaki yerini aldığında Elif’in kulağına eğildi. “Sıdıka Teyze’yi görebiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Elif. “Bu kadar kalabalık bir nişan hayal etmemiştim hiç.”

Reyyan’ın bir gözü Miran’ın üzerindeydi, hâlâ o adamla sohbet ediyordu. Diğer yandan da tanıdık bir sima görebilmek umuduyla etrafına bakınırken kendilerine doğru yaklaşan Fırat’ı gördü.

Hafifçe Elif’in bileğine dokunup Fırat’ı işaret etti. “Fırat geliyor.”

Genç doktor beklediği misafirleri görünce gülümsemişti. Aslına bakılırsa o da çekiniyordu Reyyan’dan. O gün, o şartlar altında Reyyan’a yakalanmak beklediği bir şey değildi ama olmuştu bir kere. Gerçi yakalanmasaydı, arkasından çevirdiği işleri söylemeye niyeti de yoktu.

“Hoş geldiniz,” diyerek karşısındaki iki kıza gülümseyen genç doktora aynı gülümsemeyle yanıt veren Elif oldu. “Hoş bulduk Fırat,” dediğinde Reyyan’ın suratının ne denli asık olduğunu fark edip işkillendi. Bu kızın derdi neydi Allah aşkına? Zaten bu nişana gelmemek için kırk takla atmıştı, bir de suratı sirke satıyordu şimdi. Bir şeylerin ters gittiğinden yahut gizlenen bir şeyler olduğundan Elif de şüphe duyuyordu artık.

“Hayırlı olsun, tebrik ederim,” dedi Elif.

Reyyan, Elif’in ardından artık bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkına varınca, “Hayırlı olsun,” diyebildi soğuk bir tınıyla. Böyle davranmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Onun yüreği karşısındaki insana buz tutmuşken yüzüne gülümseyemiyordu. Yalan roller onun harcı değildi.

“Sıdıka Teyze’yi göremedik,” diyen Elif’e, etrafına bir göz attıktan sonra neredeyse salonun çıkışına yakın yerdeki bir masayı işaret etti Fırat. “Orada anneannem. Eski bir dostuyla muhabbet ediyor. Gelir birazdan.” Sözlerinin ardından gözlerini Reyyan’a çevirdi Fırat.

“Sen nasılsın Reyyan?” Bakışları, Reyyan’ın giydiği mürdüm elbisenin altında hiç de belli olmayan karnına takıldığında, “Hamileliğin nasıl?” diye sordu.

Reyyan istemsizce karnına dokunmuştu. “İyiyim, teşekkür ederim,” dedi çekimser bir tavırla. “İyi gidiyor.”

“Ben Sıdıka Teyze’nin yanına gidiyorum.” Elif bir anda arkasını dönüp yanlarından uzaklaştığında Reyyan, Fırat’la baş başa kalmanın verdiği sıkıntıyla afalladı. Tam o sırada Reyyan’ın bakışları birkaç masa öteden kendilerini izleyen Aslı’ya takıldı. Neden uzaktan baktığını ve yanlarına gelmediğini bilmiyordu ama bilmek istemiyordu da. Artık yüzde yüz emindi, Aslı kendisinden zerre hoşlanmıyordu. En başından beri de öyleydi.

“Sana söylemem gereken mühim bir şey var Reyyan.” Reyyan bakışlarını Aslı’dan koparıp Fırat’a çevirdiğinde söyle dercesine baktı. Hemen ardından Miran’ın hâlâ o adamla konuşup konuşmadığını kontrol etmek istedi. Fırat’ın söylemek istediği her neyse duyamayacaktı çünkü Miran yanlarına geliyordu.

“Söyleme,” diyebildi sadece. Zaten sözlerinin hemen ardından Miran, Fırat’ın arkasında bitmişti. İki adamın o an birbirine değen soğuk bakışları Reyyan’ın gerginliğini ikiye katladı.

***

Reyyan’a tuhaf geliyordu fakat aradan geçip giden iki saat boyunca hiçbir sorun yaşanmamıştı. En tuhafı da, Miran’ın Fırat’la düzgün bir şekilde muhabbet etmesiydi. Zaten çok sürmemişti. Kısa bir hal hatır sormanın, yürekten gelen bir tebriğin ardından Fırat yanlarından ayrılmıştı.

Fakat Fırat’ın söyleyeceği önemli şey her neyse, Reyyan onu bir türlü öğrenememişti.

Elif’in ardından Reyyan da Sıdıka Hanım’la konuşup halini hatırını sormuş ve hayırlı olsun dileklerini iletmişti. Yarım saat evvel yüzük takma merasimini de geride bıraktıklarına göre yavaş yavaş kalkabilirlerdi. Bu nişana gelmemek için günlerdir çaba sarf eden Reyyan şimdi ise yaklaşık yarım saattir, “Birazdan kalkarız,” diyerek gidişlerini engellemeye çalışıyordu. Aklı fikri Fırat’ın ona söylemek isteyip bir türlü söyleyemediklerindeydi.

“Kalkıyoruz, hadi.” Reyyan, Miran’ı bu sefer ikna edemeyeceğini anladığında, “Peki,” dedi sessizce. Oturduğu sandalyeden kalkmaya yeltendiği sırada aklına lavaboya gitmek geldi. Belki o sırada Fırat’ı görüp iki dakika da olsa konuşma fırsatı bulurdu.

“Bir lavaboya gidip geleyim, kalkalım hemen.”

O an Miran'ın da yerinden kalktığını görünce suratı asıldı. Ne yani, çocuk gibi arkasından mı gelecekti? "Nereye geliyorsun?" diye sorduğunda genç adamın kaşları hepten çatıldı.

"Telefonum çalıyor Reyyan." Bugün Reyyan'da bir tuhaflık vardı ama çözememişti. Cebinde titreyen telefonu eline aldığında, "Ben dışarı çıkıyorum," diye mırıldandı. "İşin bittiğinde kapıda buluşuruz."

Reyyan bir an için Miran'ın da peşinden geleceğini sanıp ürkmüştü ama neyse ki Miran çoktan çıkışa doğru yürümeye başlamıştı. Çantasını parmaklarıyla kavradığında Elif'e baktı kısa bir an. "Hemen geliyorum ben."

Bu Reyyan'ın Fırat'la konuşmak için son şansıydı. Salondan koridora geçerken Fırat'la göz göze geldi, arkasından gelecek olmasını umuyordu. Ağır ağır attığı adımlarla birlikte yürümesini zorlaştıran ayakkabılara hayıflandı. Ne akla hizmet hamile haliyle bu rahatsız edici topuklu ayakkabıları giymişti ki? Lavaboya gitmeyecekti. Fırat yanına gelinceye dek koridorda bekleyecekti.

Aradan birkaç dakika ancak geçmişti, uzun koridorda bir aşağı bir yukarı volta atarken arkasından ona seslenen Fırat'a döndü yüzünü.

"Seni bekliyordum," dedi iyice yanına yaklaştığında. Her ne söyleyecekse bir an önce söyleyip gitsin istiyordu. Oyalanacak vakti yoktu onun. "Hadi söyle ne söyleyeceksen?"

"Burada olmaz," dedi Fırat tam karşısında durduğunda, parmağını kaldırıp iki adım ileride gözüken kapıyı gösterdi. "Ama..." Reyyan itiraz dahi edememişti, Fırat çoktan yürüyüp gitmişti kapıya doğru. Hemen ardından Reyyan da adımlarını arkasından atarken içi oldukça huzursuzdu. Odadan içeriye adım attığı anda Fırat kapıyı kapatıp Reyyan'a döndü.

"Acele et lütfen," dedi Reyyan, huzursuzca kapanan kapıya bakıyordu.

Zaten Fırat'ın da burada durup Reyyan'la sohbet edecek hali yoktu. "Hazar Bey, haftaya İstanbul'a gelecek," dediğinde Reyyan'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Miran'ın bir an evvel öğrenmesini istediği sırrı açıklayacak mıydı sonunda?

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Babasıyla olan telefon konuşmasında, Hazar Bey yakın zamanda geleceğinden bahsetmemişti hiç. "Bunu sana babam mı söyledi?"

"Evet," diyerek onayladı Fırat, Reyyan'ı. Yüzüne bakmaktan çekiniyordu Reyyan'ın. "Seni araması Miran tarafından sorun olduğu için, benim sana iletmemi istedi bu bilgiyi."

"Ne yapmayı planlıyor peki?" diye sordu, değişik bir his tüm benliğini ele geçirmiş, ruh halini buhrana sürüklemişti. "Miran'ın vereceği tepkiyi hesaba katıyor mu?" O gün geldiği zaman olacakları düşündükçe her yanını korku sarıyordu Reyyan'ın. Oldukça zor zamanlar vardı önlerinde. Onları bir yaprak misali dalından koparacak kadar güçlü fırtınalar esecekti dört bir yanlarında.

"O her şeyi planladı," dedi Fırat onu boğan kravatını gevşetirken. Ağır ağır başını salladı Reyyan. Duyacağını duymuştu, daha fazla burada kalmak istemiyordu. Zaten Fırat'ı beklerken birkaç dakika da olsa koridorda oyalanarak yeterince vakit kaybetmişti. Gitmesi lazımdı. Teşekküre tenezzül etmedi, Fırat'a hâlâ çok kızgındı.

"Benim gitmem gerekiyor," dedi sadece, gözlerini kapalı kapıya dikmişti çoktan. "Miran beni bekliyor." Arkasını döndüğü anda Fırat'ın ağzından çıkan söz bir kere daha duraksattı Reyyan'ı.

"Dur, bitmedi daha."

Reyyan arkasını dönüp bir zamanlar güvendiği bu genç adama bakabileceği kadar kötü baktı. Burada olmaya mecbur kalmasa asla gelmez, onu dinlemek zorunda olmasa asla dinlemezdi ama mecburdu işte.

"Hazar Bey'in senden bir isteği var." Fırat aceleci olması gerektiğinin bilincinde olarak kelimeleri hızla tüketiyordu. "Miran'ın teyzesiyle konuşmanı istiyor. Onun bu sırrı bilip bilmediğini merak ediyor. Zaten Hazar Bey buraya geldiğinde ortada sır namına bir şey kalmayacak Reyyan, en azından Miran'ın teyzesinin bildiği bir şey varsa, kendisinin de bilmesi gerektiğini söyledi."

Reyyan'ın uzun zamandır aklını kemiren düşüncelerden biri de buydu esasen. Nergis Hanım'ın neler bilip neler bilmediği... Biliyorsa da bu sırrı neden sakladığı... Kızılca kıyametin kopacağı gün geliyordu demekti. "Tamam," dedi kafasını sallarken. "Tamam ben konuşacağım Nergis Hanım'la."

Reyyan başka bir kelam etmeden arkasını dönüp odadan çıkmaya yeltendiği sırada Fırat'ın da arkasından adımladığını işitti. Bulundukları bu oda personel odası gibi bir yerdi. Her yerde kutular, fazladan sandalyeler ve araç gereçler bulunuyordu. Reyyan kapıya doğru hızlı adımlar attığında topuklu ayakkabısının bükülmesiyle tüm dengesini yitirdi. Nereye tutuncağını bilemiyordu, düşeceğini fark ettiğinde annelik içgüdüsüyle ellerini karnına kapattı. Neyse ki Fırat arkasından yetişti de, son anda kolundan kavrayarak yere kapaklanmasını engelledi.

Reyyan yere düşmekten kıl payı kurtulmanın şokunu atlatamamışken kendisini Fırat'ın kollarında bulmanın şaşkınlığına yakalandı. Genç adamın içinde kötü bir niyet olacağından değildi fakat bu görüntü hiç hoş değildi.

"İyi misin Reyyan?" Fırat, Reyyan'ı kollarından bırakmadan sormuştu sorusunu. Bıraktığı an yeniden dengesini kaybetmesinden korkuyordu. "İyi... iyiyim," dedi Reyyan kekeleyerek. "Tamam, bırak beni."

Her şey bir yana, Reyyan'ın şanssızlığı yeniden gün yüzüne çıkmıştı. Kapının gıcırtıyla açılmasından sonra Reyyan'ın yüreği ağzına gelirken, Fırat karşısında Aslı'yı görmesiyle Reyyan'ı kollarının arasından bıraktı. Bir bu eksikti. Reyyan refleks olarak kocaman açtığı gözlerini karşısındaki kadına dikerken korkudan yutkanamadı bile.

Üzerindeki sade lakin şık sayılabilecek nişan elbisesinin eteğini tek elinde parçalarcasına sıkan genç kadının abartılı kırmızı dudakları öfkeyle aralandı. Bakışları bir nişanlısının, bir Reyyan'ın üzerinde gezinirken istemsizce dişlerini sıkıyordu. "Siz?" diyebildi şaşkınlığın izin verdiği kadarıyla. "Ne yapıyorsunuz burada?"

Hayır, diye mırıldandı Reyyan içinden. Böylesi bir yanlış anlaşılmaya mahal veremezdi. Korktuğundan daha

beter bir şey gelmişti başına. Aslı onları yanlış anlayabilirdi. Eğer öyle olursa olacakları tahmin bile edemiyordu Reyyan. Bu kadının onları yanlış anlamaması gerekiyordu.

"Ben düştüm," dedi telaşla. Korkudan ellerini birbirine kenetledi, parmaklarını kah açıp kah kapatıyordu. "Fırat beni kaldırdı. Biz, konuşuyorduk."

"Konuşuyordunuz, öyle mi?" diye sordu Aslı, sesinde bariz bir alay olsa da, öfkesi ve sakınamadığı kıskançlığı daha ön plandaydı şimdi. Reyyan'ı gördüğü ilk günden bu yana hiç sevmemişti, Fırat'ın Reyyan'a olan tutumunu hep yanlış anlamıştı. Ve bu gördüğü manzara onun nezdinde, bardağı taşıran son damlaydı.

"Evet," dedi Reyyan şaşkınlıkla. Ne olabilirdi ki başka?

"Kapalı bir kapının ardında, baş başa konuşuyordunuz, öyle mi?" Kısık çıkan sesinin son anlara doğru hiddetlenmesini engelleyemedi Aslı. Boğazında bir yumru vardı sanki. Reyyan'ı hep kıskanmıştı bunca zaman. Kıskanılacak hiçbir tarafı olmayan bu küçük kızı deliler gibi kıskanmıştı. Çünkü hiçbir vasfı olmasa da, insanı hayrete düşüren güzelliğiyle ön plana çıkıyordu hep. Bugün de aynısı olmuştu. Ve bu gördüklerinin ona göre mantıklı bir açıklaması olamazdı.

"Aslı..." Fırat, öfkesinden titreyen nişanlısının kolundan tuttuğunda, Aslı hışımla çekti kolunu Fırat'ın elinden. "Ne saçmalıyorsun sen ya? Ne ima ettiğinin farkında mısın?" diye sordu genç adam. Fırat'ın sesi de en az Aslı'nınki kadar yüksekti. Reyyan birkaç adım ötede ikisinin bu öfkeli hallerini izlerken oldukça şaşkındı. O yanlış bir şey yapmamıştı, o halde burada ve bu tartışmanın içinde bir işi yoktu. Belli ki Aslı görmek istediğini görüyor, inanmak istediğine inanıyordu.

"Ben söylediklerimin gayet farkındayım," diye bağırdı Aslı. "Sen bana burada ne yaptığınızı nasıl açıklayacaksın?"

"Bir şey yaptığımız yok," dedi Fırat sessizce. Konuşurken dişlerini sıkıyordu. Bunlar nasıl bir çiftti böyle? Daha birbirlerine güvenleri bile yoktu. Ama bunlara kafa yormayacaktı Reyyan. Bir an önce bu odadan çıkmalı ve hatta buradan komple ayrılmalıydı. Aslı, Fırat'la cebelleşirken o hiçbir şey olmamış gibi kapıya doğru attı adımlarını.

Daha kapıya varamadan kolundan tutan kuvvetle birkaç adım geriye doğru sürüklendi. Aslı'nın Reyyan'ı, elini kolunu sallaya sallaya göndermeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Reyyan az önce ayrıldığı noktaya neredeyse itilircesine geri döndüğünde öfkeyle bağırdı. "Ne yapıyorsun sen be?"

"Bir yere gitmek yok küçük yılan!" Geriye dönen Aslı aralık olan kapıyı hızla çarptığında Reyyan işin ciddiyetiyle ve hatta korkunçluğuyla hepten afalladı. Onun buradan gitmesi gerekiyordu. Miran her yerde onu arıyor olmalıydı. "Bana burada ne yaptığınızı açıklamadan hiçbir yere gidemezsin, duydun mu beni?" Kapıya yaslanırken tek eliyle de kulpunu tutuyordu sımsıkı.

"Fırat," dedi Reyyan çaresizce, bakışlarını Aslı'dan çekip yanı başında duran en az kendisi kadar çaresiz adama dikti. "Benim gitmem gerekiyor, çek şu nişanlını önümden!"

"Acelen mi var, yoksa sakladığınız bir şey mi var?" Aslı'nın kinayeli sorusu Reyyan'ı deliye çevirdi. Bu kadın kesinlikle ruh hastası olmalıydı. Bakışları iyi değildi hiç, üstelik şu anda ona ne söylenirse söylensin sadece anlamak istediğini anlayacak gibiydi. "İkincisi daha kuvvetli bir ihtimal," dedi Aslı kaşlarını kaldırırken.

Reyyan tüm bu olanlara bir anlam veremiyordu. Aklı durmuş gibiydi, böyle bir durumda söylenebilecek mantıklı bir söz gelmiyordu hiç hatırına. Tamam, belki her şey yanlış anlaşılmaya müsaitti fakat Fırat'la kendisinin arasında bir şeyler olabileceğini düşünmek nasıl bir delilikti? Bu zamana kadar herhangi bir yanlış anlaşılmaya sebebiyet verecek bir durum olmamıştı aralarında. Aslı nasıl düşünebiliyordu böyle bir şeyi?

"Dur, sen dur. Sen buraya kocanla gelmiştin değil mi?" Aslı az evvel kapattığı kapıyı açtığında Reyyan onun ne yapmaya çalıştığını anladı. Hızla üzerine atılıp son anda bileğini kavradı Aslı'nın. "Sen ona hesap ver bakalım," diye bağırdı Aslı bileğini çekip Reyyan'ın elinden kurtarırken. Fakat bu sefer de bu odadan birinin dışarıya çıkmasına engel olan Fırat olmuştu. Aslı'nın açtığı kapıyı geri kapatırken, "Yeter artık be!" diye bağırdı. "Kendine gel, kendine!"

Reyyan tekrar kapanan kapıya bakarken dizlerinin titrediğini hissetti. "Bir şeyler yap," dedi ağlamaklı bir sesle. "Durdur şu kadını!" Zira Aslı çıldırmış gibiydi. Fırat işlerin iyice çığırından çıktığını anladığında Aslı'yı bileklerinden tutup kendine doğru çekti. O sırada bakışları Reyyan'a değdi. "Hadi git Reyyan, ben onunla konuşacağım."

Reyyan zaten kapının hemen ardında duruyordu, hiç düşünmeden parmaklarıyla kavradığı kapıyı açtı. Fakat atmak istediği adım yarım, korkuysa yüreğine çöreklenip kalmıştı. Karşısında gördüğü adamın mavi gözleri ateş saçıyordu ve sorgulayıcı bakışları şimdiden içini yakıyordu.

"Miran..." Reyyan oldukça afallamış bir halde andı adını. Zaten yeterince korkmuş ve telaşlanmıştı. Bir de karşısında gördüğü adamın yüreğe azap veren bakışları... Zoraki yutkundu, ne diyeceğini bilemiyordu. Hayatında daha önce hiç bu kadar köşeye sıkışıp kaldığını hatırlamıyordu.

Miran'ın açıklama bekler gibi bir hali vardı. Hemen arkasında duran görevliye döndü yüzünü. Reyyan lavabodan uzun süre gelmeyince telaşlanmış ve görevliden yardım almıştı. Zaten koridora göz atarlarken içeriden bağırış seslerinin geldiği bu odada birilerinin olduğunu anlamak zor değildi lakin bu kapının ardında Reyyan'ın yüzünü görmeyi kesinlikle beklemiyordu.

Reyyan'ın Fırat ve Aslı'nın yanında ne işi vardı? Üstelik Fırat neden nişanlısını zorla tutar gibiydi? Ve Reyyan neden kendisine böyle ürkmüş gözlerle bakıyordu?

"Biz de seni bekliyorduk." Aslı'nın ağzından çıkan cümle, tüm bakışların onun üzerine çevrilmesine vesile oldu. Reyyan arkasına dönüp çaresiz bir halde baktı Aslı'ya. Sakın söyleme der gibiydi. Oysa bir suçu da yoktu.

Fırat, Aslı'nın bileklerini serbest bıraktığında sıkıntıyla ensesini sıvazladı. Aslı'nın sözleri olay yaratacak gibi görünüyordu. Yine de olursa olsun Fırat hiçbir şey söyleyemez, Miran'a hiçbir açıklama yapamazdı. Konuştuklarını Miran'ın bilmemesi gerekiyordu, Hazar Şanoğlu canına okurdu yoksa.

“Ne oluyor burada?” Miran’ın dudaklarından dökülen sert tını, şimdiden Reyyan’ın tüm dermanını kesmişti. Kötü bir şeyler olmaması için dualar ediyordu içinden. O sıra da Aslı’nın sözleri tüm tüylerini diken diken etti.

“Fırat ve Reyyan bizden bir şeyler gizliyorlar!”

6. BÖLÜM
“KÂBUS GİBİ”

Mutsuzluk ince hastalık gibiydi. Bir kere bulaştı mı ruha, elini eteğini çekmezdi bir daha. Reyyan’la Miran’ın durumu da böyleydi. Sanki kader onların mutlu olmasını istemiyor, en olmadık zamanlarda kirli elleriyle dokunuyordu hayatlarına.

Sakin kalmayı diledi Miran. Sakin kalmalıydı. Bir şeyleri yıkıp dökmemek, can yakmamak için tırnaklarını hiddetle avuçlarına bastırdı. Kan oturan avuçlarının acısını hissetmiyordu bile. Gözlerinin önüne çekilen öfke perdesi, ruhunun üzerinde karanlık bir örtü gibiydi. Şiddetli fırtınalardan nasiplenen denizlerin dalgaları gözlerine yansımış, tüm hırçınlığını seriyordu gözler önüne.

Ne demek istiyordu bu kadın?

On dakikadan beri Reyyan’ı arıyordu ama yine de görevlinin bu kapıyı açmasıyla onu bu odada bulacağını tahmin etmemişti. Burada neler döndüğünü bilmiyordu. Ama anlamayacak kadar salak da değildi. Aslı ile Fırat, nişan gününde neyi tartışıyorlardı? İkisinin tartıştığı bu odada, onların yanında Reyyan’ın ne işi vardı? Aslı neyi ima etmeye çalışıyordu? Sol eli şakağına vardı, parmaklarıyla şakağını sıvazlarken derin bir nefes aldı.

Miran, o ihtimali Reyyan’ın üzerine konduramıyordu bile.

Reyyan olduğu yerden kıpırdamadan Miran’a bakıyordu. Kapı açıldığında, Miran’la göz göze gelmesinin ardından olduğu yerde kalmıştı. Tüm bunlar başına gelmeden evvel ne yapıp edip çıkmalıydı bu odadan. Böyle bir yanlış anlaşılmaya sebebiyet vermemeliydi. Ama engel olamamıştı işte. Burada olanları Miran’a nasıl açıklayacaktı? Açıklayamazdı ki. Bu nişana gelmeleri ona göre en başından beri hataydı.

“Ne susuyorsunuz? Konuşsanıza!” Olanca sessizliği, Aslı’nın hırçın ses tonu bozdu. Reyyan gittikçe dibe batmanın verdiği acıyla kıvranıyordu. Fırat, Aslı’ya cevap vermek için arkasını döndü.

“Eğer,” diyerek parmağını kaldırdığında, dili dehşet saçıyordu. “Kendini toparlamaz ve Reyyan’dan özür dilemezsen, ben bu yüzüğü taktığım gibi çıkarırım Aslı!”

Tüm bu olanlara Fırat da inanamıyordu. Aslı sadece ilişkilerini mahvetmekle kalmamış, başkalarının hayatlarına da zarar vermişti. Bakışlarını Miran’a çevirdi Fırat. Kendisine dehşet verici bakışlar yolluyordu ve parmaklarını gözpınarlarına bastırıyordu. Onun korkusu, Miran’ın onları yanlış anlaması değildi, zaten yanlış anlaşılacak bir durum yoktu ortada. Ama ona gerçekleri anlatamazdı, kötü olan buydu.

“Yüzüğü çıkarırsın ha?” Aslı kocaman büyüyen ıslak gözlerinin nezdinde kaldırdığı işaretparmağıyla suçlar gibi Reyyan’ı işaret etti. “Onun için üstelik?”

Miran daha fazla sessiz kalamayacaktı. Reyyan’ın kendisine bakan korkulu gözlerini es geçerek Fırat’a doğru bir adım attı. “Ne diyor bu kadın, Fırat?”

Kapıya doğru adım atarak Miran’a yaklaştı Fırat, Reyyan korkusundan adım dahi atamıyordu. Elini Miran’ın omzuna koymak istediğinde Miran, Fırat’ın kolundan tutup itti genç adamı. “Miran, ortada büyük bir yanlış anlaşılma var,” dediğinde Miran sus dercesine parmağını kaldırdı Fırat’a.

“Orası belli,” diye tısladı. “Ama bunu seninle sonra görüşeceğim!” Sessiz ve sakin görünen bu ses tonu büyük bir tehlike barındırıyordu aslında. Gözleri Reyyan’a çevrildi Miran’ın. Şu an, şu durumda, duyduklarını sineye çekiyor ve sessiz kalıyorsa bunun tek sebebi karısının taşıdığı çocuktu. Onun zarar görme korkusu olmasa, burayı herkesin başına yıkardı.

Fırat’ı arkasında bırakarak Reyyan’ın yanına doğru yürüdü. Duvar dibine pısmış kalmış karısını kolundan tutarak odadan çıkardı. Reyyan güçsüzlükle Miran’ın ardından yürürken ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Elif, Reyyan’la Miran’ı göremeyince ters birşeyler döndüğünü anlamış ve Arda’ya haber vermişti. Zaten Arda da buralara yakındı, kısa zamanda çıkıp gelmişti. Onlar da Reyyan ve Miran’ı arayıp duruyorlardı, üstelik Arda birkaç kez Miran’ı aramıştı ama açan olmamıştı.

Onlar salonun kapısında beklerlerken, Miran ve Reyyan çıkmıştı. Elif onları fark ettiği an parmağını kaldırıp göstermişti ama Miran’ın gözünün kimseyi gördüğü yoktu. Ne Arda’nın ona el kaldırdığını ne de seslendiğini duyuyordu. Kulaklarında ihanetin sessiz çığlığı yankılanırken başka bir ses duyması mümkün değildi. Bakışları ise etrafa ateş saçıyordu, gören kişinin ters bir şey olduğunu anlamaması mümkün değildi. Üstelik Reyyan’ın kolunu çekiştire çekiştire, hızla çıkışa doğru yürüdüklerini gördüklerinde korkmuşlardı. Elif tedirginlikle Arda’nın koluna dokunarak onu sarstı.

“Arda bir şey olmuş,” dedi korku içinde. Arda, Elif’in sözlerinin ardından hemen Miran’la Reyyan’ın arkasından yürüdü. Elif de peşlerinden gitti. İçeride kopan kıyametten kimsenin haberi yoktu neticede.

Reyyan kimseye bir şey belli etmemek adına, Miran’ın seri adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Tek dileği kendini Miran’a anlatabilmekti. Bu geceyi sağ salim atlatabilirse daha da yıkılmazdı ömrü boyunca. Ya da Reyyan öyle sanıyordu. Miran kolunu bıraktığında sersemlikle bir kaç adım öne gitti. Kafasını yerden kaldırıp Miran’a baktığında, gözlerinde gördüğü o ifade ise bu gecenin çok zor geçeceğini gösteriyordu.

Yine de şükrediyordu. En azından bir rezillik çıkmamıştı.

Arkalarından Arda’nın sesi duyulunca, genç adam gözlerini karısından çekerek arkadaşına baktı.

“Hayırdır Miran, bir sorun mu var?”

Miran, Arda’nın yüzüne alay sergileyen, ancak bir o kadar da sinirli bir şekilde gülümsedi. Burada ne işi olduğunu dahi sormadı. “Sorun yok, sadece eve gidiyoruz.”

“Gergin görünüyorsunuz.” Arda’nın sözleriyle Miran’ın bakışları Reyyan’a çevrildi. Elif o sırada Reyyan’a neler olduğunu sormaya çalışıyordu. Miran, Reyyan’ın üzerinde gezdirdiği öldürücü bakışlarının ardından tekrar Arda’ya baktı. “Sıkıntı yok kardeşim, izninizle.” Teslim aldığı anahtarlarla birlikte arabanın kapısını açtıktan sonra gözlerini karısına çevirdi. “Binecek misin?” Ne kadar düzgün cümleler telaffuz etse de Reyyan onun sözlerindeki manayı çok iyi biliyordu. Başkalarının yanında renk vermemiş olması, eve gidince de böyle davranacağı anlamına gelmiyordu.

Reyyan, Miran’ın eliyle tuttuğu kapıdan içeri girdiğinde Miran sertçe örttü arabanın kapısını. Elif şaşkın bakışlarla ikisini seyrederken bir adım geriye gitti. Ters bir şeyler olduğu kesindi ancak karı koca, ikisi de bir

şey söylemiyordu. Arda, Miran'ı iyi tanıyordu. Onu bu hale getiren sebebin kötü bir şey olduğunu sezmişti. Miran'ın arabaya binişinin ardından, hızla kapısına yürüyerek cama vurdu.

"Aç şu camı!" Genç adam öfke içinde camı indirdiğinde arkadaşına ne var dercesine baktı. Arda, Miran'ın kulağına eğildi. "Ne oldu bilmiyorum. Ama bunun acısını o kızdan çıkarmayacaksın. Aksi takdirde kafanı kırarım!"

Arda'nın sözlerine hiçbir tepki vermeden camı kapatıp hızla gaza bastı Miran. Birilerinin ona akıl vermesi, ne yapacağını söylemesi onu çıldırtıyordu. Bunu yapan kişi, en yakını olsa bile. Karanlığın ahenkle dans ettiği havada hızla yol alırken zihni bin bir türlü iğrenç senaryolar üretiyordu. Ancak Miran, bunların hiçbirine inanmak istemiyordu. Gözlerini yanına çevirdiğinde korkusundan nefes bile alamayan bir kadın gördü.

"Emniyet kemerini tak." Reyyan'ın telaştan unuttuğu bu ayrıntı onun gözlerinden kaçmamıştı. Dediğini uygulamasının ardından gözleri tekrar yola çevrildi. İçi içini kemiriyordu. Aklına gelen tüm düşünceler birbirinden kötüydü. Böyle bir durumda nasıl iyi düşünebilirdi ki?

Miran'ın Reyyan'a olan güveni sonsuzdu. Onun kendisini aldatmadığını, aldatmayacağını biliyordu. Böyle bir şey olsa çok daha önce şüphe ederdi ve bir şekilde ne olduğunu öğrenirdi. Fırat'tan ilk başlarda çok şüphelenmiş olsa da, bir zaman sonra kuruntularında yanıldığını görmüştü. Buraya kadar her şey iyi hoştu da, ateş olmayan yerden duman çıkar mıydı? Öncesinde Reyyan'ın nişana gitmemek için sarf ettiği yoğun çaba ve sergilediği tuhaf tavırlar. Sonrasında Fırat'ın nişanlısı olacak kadının imaları ve kapalı kapılar ardında çevrilen gizli işler… Delirmek üzereydi Miran! Ne saklıyorlarsa, bu dedikodunun çıkmasına sebep olan ne varsa hepsini tek tek bulacaktı.

Ama öncelikle sakin kalmalıydı.

Bakışları tekrar Reyyan'a kaydığında yüzündeki korkuyu gördü. Bu korku, Reyyan'ın bir şey sakladığının kanıtıydı. Her ne saklıyorsa, Miran bu durumdan iyice kıllanmıştı. Sık sık aldığı nefeslerle sakin tavrını koruyordu. Gaza ne kadar yüklense de, olabildiğince dikkatli olmaya çalışıyordu.

"Miran?" Reyyan sonunda dayanamamış, sükûneti def etmişti. Ses tonunda ise korkunun titreşimleri vardı. "Beni korkutuyorsun."

Genç adam gözlerini yoldan ayırmadan konuştu. "Neden korkuyorsun ki Reyyan?" Ağzından bir şeyler alma çalışmalarına başlamıştı bile. Reyyan endişe içinde gözlerini cama çevirdi. Toparlayayım derken, batırmaktan çok korkuyordu. Susmayı tercih etse de, Miran'ı kendisine çoktan bulaştırmıştı.

"Neyden korkuyorsun Reyyan, neyden korkuyorsun?" Miran'ın sert ses tonu cama yapışmasına sebep oldu. Her şeyi yanlış anlamıştı işte. Reyyan içine düştüğü bu dipsiz kuyudan nasıl çıkacağını bilmiyordu. Taşıdığı bu sırrın, başına büyük bir iş açacağı belliydi. Acaba Miran'a tüm gerçeği bu gece anlatmalı mıydı?

"Bak," dedi titreyen sesiyle. "Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama ben yanlış olan hiçbir şey yapmadım!"

Miran uzun bir nefes çekti ciğerlerine. Bir eliyle direksiyonu tutuyor, diğer eliyle boynunu sıvazlıyordu. Öfkesinin kendisini ele geçirmemesi için çetin bir mücadele veriyordu. O kadının Reyyan'a ima ettiği o çirkin sözler zihninin en ücra köşelerinde adeta raks ediyordu. Cinsiyeti fark etmeksizin, birisi sevdiği kadına böyle çirkin bir ithamda bulunmuş ve Miran tek kelime edememişti.

"Evde konuşacağız," diyerek kestirip attı. Son ses bu olmuştu arabanın içinde. Cümlelerin yerini kasvetli bir sessizlik aldı. Uzun süren dakikalar birbirini, bitmek bilmeyen yol kalbe sancı veren kirlenmiş düşünceleri kovaladı.

Eve girişleri hiç bu kadar sessiz olmamıştı, en kötü günlerinde bile. Miran'ın bu korkunç sessizliği Reyyan'ı ürkütüyordu. Bu gece büyük bir sonun başlangıcı olabilirdi. Reyyan hiç şüphesiz bildiği tüm gerçekleri dökebilirdi. Ne pahasına olursa olsun.

Miran kapıyı açıp girdikten sonra elindeki anahtarı yere savurdu. Nereye gittiği belli olmayan metal parçalar loş evin içinde çirkin bir yankı uyandırdı. Reyyan merdivenleri hızla çıkan Miran'ın ardından bir müddet bekledi. Peşinden gitse miydi? Ya da gelip hesap sormasını mı bekleseydi? Kahretsin ki, ne yapması gerektiği konusunda zerre fikri yoktu. Kararsızlık... en kötü kararlardan bile daha beterdi.

Yatak odasının kapısının hiddetle çarpılması, gözkapaklarının da peş peşe açılıp kapanmasına sebep olmuştu. Reyyan içindeki tüm korkuyu yolladı bir kenara. Sadece düşündü, bu zamana kadar bu adamdan hep korkmuştu da ne olmuştu? Neden suçsuzken her seferinde suçlu durumuna düşüp yenilgiyi kabul etmek düşüyordu ki payına? Üzerindeki trençkotu çıkarıp yere fırlattıktan sonra yüreğine doğan büyük bir cesaretle tırmandı basamakları.

Odanın kapısını açıp içeriye girdiğinde Miran'ı göremedi. Gözleri aynı anda banyo kapısına çevrildi. Derin bir nefes alıp banyoya doğru adım attı. Kapısını açıp içeriye girdiğinde gördü Miran'ı. Üzerindeki gömleği parçalıyormuş gibi çıkarmaya çalışıyordu. Sinirini atamadığı zaman eşyalara zarar vermek, en büyük acizliğiydi.

"Miran?" Arabadaki güçsüz ses tonunun aksine, gayet kendinden emin ve cesur çıkmıştı sesi. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" İlk defa hesap sorar gibi bir tını eklemişti sesine, gariptir ki içi büyük bir cesaretle dolup taşıyordu.

"Ben mi ne yapmaya çalışıyorum Reyyan?" Elindeki gömleği öfkeyle yere savurdu. "Ben mi ha? Ben mi?" Sonlara doğru yükselen ses tonu Reyyan'ı ürkütüyordu evet, ancak cesaretini kıramayacaktı bu sefer.

"Beni oradan sürükler gibi getirdin," diye haykırdı Reyyan çaresizce. "Ne olduğunu bile sormayacak mısın?" Sanki sorsa, cevap verebilecekti.

Ellerini yüzüne kapatıp peş peşe sıvazladı Miran. Ardından çektiği ellerinin arasından mavilerini gezdirdi Reyyan'ın bedeninde arsızca. "Ben sorarım da, sen anlatabilecek misin?"

Alacağı yanıttan ölesiye korkuyordu nedense.

Reyyan tam konuşacaktı ki, Miran'ın sesi onu susturdu. "Anlat, sen neden o odadaydın? O kadının ima ettiği şey neydi onu da anlat! Anlat her şeyi, yoksa çıldıracağım!"

"Bilmiyorum Miran," dedi Reyyan. Yalan söyleyecekti belki ama gerçekleri haykırmak onun vazifesi olmadığı için buna mecburdu. "Onların aralarında ne olduğunu bilmiyorum." Miran'ın yanına yaklaşarak koluna dokundu. İçi kan ağlıyordu, çünkü göz göre göre kandırıyordu sevdiği adamı. Gözlerine bakamadan

konuşuyordu. “Lavaboya giderken oradan geçiyordum, tartıştıklarını duydum. Sadece konuşmak için girdim o odaya. Aslı bunu yanlış anladı, tüm hıncını benden çıkardı.”

Bir şeyler vardı. Miran bunu çoktandır sezinliyordu. Kalbi Reyyan’a inanmak isterken, mantığı bu tuzağa düşmek istemiyordu. Reyyan bir şeyler gizliyordu ve yalan söylemeyi bile beceremiyordu. “Bu söylediklerine inanmamı beklemiyorsun değil mi?”

Çaresizdi Reyyan. “Bekliyorum,” dedi kısık bir sesle. “Çünkü ben kötü bir şey yapmadım.”

Miran, Reyyan’ın elinin dokunduğu kolunu çekti ve ardından parmağıyla banyonun kapısını işaret etti. “Git Reyyan, git yoksa kalbini kıracağım!”

Yine o adama dönmüştü Miran. Gözlerinin ardında saklanan o koyu karanlığın esir aldığı, en büyük zayıflığının öfke olduğu o korkunç adama.

Reyyan hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Miran fazla öfkeli görünüyordu, Reyyan bu öfkeden nasiplenmek istemiyordu. Evet, Miran haklıydı. Ondan bazı şeyleri gizliyor, tabiri caizse arkasından iş çeviriyordu. *Başka bir çaresi var mıydı?* Ağlamamak için direniyordu. Banyodan çıkıp kapıyı örttüğü anda duyduğu gürültü, kulaklarının kapatmak istemesine sebep oldu. Gürültü katlanarak çoğalıyordu. Miran, banyoda ne varsa yerle bir ediyordu şu an. Reyyan bu odada daha fazla kalmak istemedi.

Nasıl olsa, sakinleştiği zaman gelecekti yanına.

Yatak odasından çıkıp misafir odasına doğru yol aldı Reyyan. Odaya vardığında kapıyı kapatıp koltuğa gelişigüzel uzandı. Bugün olanlar kâbus gibiydi. *Kötü bir kâbus.* Sanki uyuyup uyansa geçecekti her şey ama geçmeyecekti aslında. Gözünün önünden, Aslı ve Fırat manzarası gitmiyordu. Aslı’nın her şeyi yanlış anlaması, sarf ettiği korkunç cümleler... Peki ya Fırat? Ona da üzülmemiş değildi Reyyan. Hiçbir suçu olmadığı halde o da suçlanmıştı.

Gözlerini yumdu Reyyan, uyuyamayacağını bile bile. Telefonu defalarca çalmıştı ama bakası gelmiyordu. İçine hapsolduğu karanlık dehlizlere alışkındı ne de olsa. Hayat yüzüne bir gülse, beş vuruyordu. Tek dileği uyumak ve bu kötü kâbustan uyanmaktı. Elleriyle karnını sardı ve düşünmeden edemedi. Şu an hamile olmasaydı, bu kadar iyi yırtamazdı bu durumdan. İstemediği ithamlara maruz kalabilir, canı yanabilirdi. Ama bu düşünceyi reddetti. Hayır... Ne olursa olsun bunu düşünmek istemiyordu. Onun sevdiği adam böyle kötü biri değildi.

Aradan saatler geçti.

Ne kadar uyumuştu bilmiyordu. Ancak duyduğu gürültüyle açtı gözlerini. Her yer karanlıktı hâlâ, sabah olmamıştı. Ve Miran’ın gelmesiyle bembeyaz bir ışığa bürünmüştü oda. Reyyan, gözlerine düşen ışığın etkisiyle yüzünü buruştururken Miran tepesine dikilmişti çoktan. Üzerinde siyah bir tişört vardı, gözleri uykusuzluğun verdiği etkiyle kanlanmıştı. Reyyan toparlanmaya çalışırken fark etti. Miran’ın elinde bir kesik yarası vardı.

Reyyan toparlanıp kalkarken, Miran yanına oturdu. “Ne oldu senin eline?” diye sordu korku içinde. Ellerinin arasına Miran’ın yaralı elini hapsetti.

“Reyyan...” Miran, Reyyan’ın sorduğu soruyu umursamamıştı bile. Öfkesinden sıyrılıp gelmişti Reyyan’ın yanına. Şimdi rahat rahat konuşabilirdi onunla, aklıselim bir insan gibi. Karısının gece karası gözlerine baktığında, sana inanmak istiyorum der gibiydi bakışları.

“İyi misin sen? Eline ne yaptın?”

“İyiyim,” diye mırıldandı genç adam. “Bir şeyim yok.” Gözlerini kısa bir an odada gezdirdikten sonra tekrar Reyyan’a çevirdi bakışlarını. “Sen iyi misin?”

“Nasıl olabilirim?” diye sorduğunda, Miran alayla gülümsedi. İkisi de birbirinin kötü olduğunu göre göre saçma sapan soru cümleleri kuruyorlardı.

“Bana bak Reyyan,” dedi Miran. “Benim gözlerime bak.” Reyyan’ın çenesinden tutarak yüzünü kendi yüzüne sabitlediğinde dudaklarını ısırdı Reyyan. O gözlere bakarken güçlü kalamıyor, ağlayası geliyordu. “Sen benim şu dünyadaki tek servetimsin, varım yoğum her şeyim sensin. Sevdiğim kadınsın sen.” Reyyan bu sözlerin devamında gelecek şeyi nefesini tutmuş bir şekilde bekliyordu. Biliyordu ki bu sessizliği ve sakinliği pek hayra alamet değildi.

“Benden ne saklıyorsun?”

Reyyan’ın en korktuğu soru cümlesi bir tokat gibi çarpmıştı yüzüne. İrkildi ve bakışlarını kaçırdı. Cevabını veremeyeceği bir soruydu bu. Nasıl söyleyebilirdi ki? Sakladığı şeyin öz babasıyla ilgili olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Bu onu aşan bir konuydu. Bu konu hafife alınacak bir şey değildi.

“Söz veriyorum sana,” dedi genç adam. Onun da canı yanıyordu. “Eğer kızacağımı düşündüğün bir şey yaptıysan ve benden gizliyorsan, şimdi, şu an söyle. Kızmayacağım.”

Yutkundu Reyyan. “Sana söyledim,” dedi ağlamamak için direnirken. *Kahretsin, bu ne kadar da zor bir şeydi? Reyyan yapamıyordu. Reyyan, bu sırrı içine hapsettiği her gün biraz daha yıpranıyor, biraz daha soluyordu. Peki ya Miran nasıl her gün yüzüne baka baka kandırabilmişti kendisini?* “Senden bir şey saklamıyorum.”

Beklediği cevabı alamayan Miran’ın yüzü kaskatı kesildi. Yüzünde tek bir mimik bile oynamadı. Bakışlarını bakışlarından, ellerini Reyyan’ın yüzünden çekti ve kalkıp kapıya doğru yürüdü. Kapıdan çıkmadan evvel elini pervaza koyarak Reyyan’a döndü yüzünü.

“Benim canımı yakma Reyyan,” dedi afallamış bir ruh haliyle. “Senden başka kaybedecek hiçbir şeyim yok.” Bu sözleri hangi duyguları barındırıyor bilmiyordu genç adam.

Öfke? Hayal kırıklığı? Serzeniş? Sitem? Ya da bir tehdit? İçi yanıp kavruluyordu. Ne hissettiğini hiç bilmiyordu. Bir insanı kandırırken hiç bu kadar kötü hissettirdiğini düşünmezdi. Kandırılma ihtimali bile delirtmişti onu.

“Eğer sen de beni yanıltırsan, bu halimden eser bulamazsın.”

***

Bedenindeki dinçlik, dinlendiğinin sinyallerini verdiğinde gözlerini açtı Reyyan. Saatin kaç olduğundan haberi de yoktu. Üzerindeki pikeyi kaldırıp yerinden doğruldu. Burada uyumaya çalışırken, üzerine bir şey

örttüğünü hatırlamıyordu. Demek ki Miran, Reyyan uyuduktan sonra tekrar gelip üzerini örtmüştü. Koltuktan kalktıktan sonra odadan çıkarak yatak odasına bakındı. Görünürlerde Miran yoktu. Yatağın örtüsü hiç bozulmadığına göre Miran burada hiç uyumamış demekti.

Peki ama neredeydi?

Gözleri yerde duran çantasına takıldığında, yavaşça eğilerek içinden telefonunu çıkardı. Saat öğlen on ikiye yaklaşıyordu. Reyyan bu kadar uyuduğuna inanamadı. Miran'ı arayıp bekledi, telefon uzun uzun çaldı ancak açılmıyordu. Pes edip telefonu kapattıktan sonra, üzerini değiştirmek için dolabına yürüdü. Nişan için giydiği kıyafetler duruyordu hâlâ üzerinde. Elbisesini çıkarırken telefonuna gelen mesajla konsola yürüdü. Mesajı atan Miran'dı.

"Meşgulüm."

Miran telefonu açmak istemiyordu, geriye kalan her şey bahaneydi. İki eli kanda bile olsa, Reyyan'ın aramalarını reddetmezdi oysa. Reyyan neye üzüleceğini şaşırmıştı yine. Bir gecede tüm dengeleri altüst olmuş, durup dururken şüpheli konumuna düşmüştü.

Neyse ki sayılı günler sonra ortaya dökülecekti tüm gerçekler. Geçip gidecekti bu fırtınalı günler. *Geçecek miydi sahiden? Yoksa sökecek miydi tüm kökleri yerinden?* Aklına Fırat'ın söyledikleri geldiğinde duraksadı. Hazar Şanoğlu, Miran'ın teyzesiyle görüşmeni istiyor demişti.

Miran, Reyyan'a bu denli kızgın ve kırgınken nasıl konuşacaktı ki teyzesiyle? Ama konuşmalıydı. Reyyan bir an evvel Nergis Hanım'la konuşmak, o acı geçmişin kapılarını aralamak istiyordu. O kadının neden bile isteye sustuğunu ölesiye merak ediyordu.

Üzerini değiştirip yatak odasından dışarı çıktı. Karnı açtı, bir şeyler yemesi gerekiyordu fakat canı hiçbir şey istemiyordu. İstemeye istemeye mutfağa yürüdüğünde kapının çalmasıyla istikametini değiştirip kapıya yürüdü. Kimin geldiğini az çok tahmin etti ve yanılmadı. Gelen Elif'ti. Dün gece nişandan ani ayrılışları göz önünde bulundurulursa, Elif buraya gelmekte geç bile kalmıştı.

Reyyan kapıyı açtığında, Elif nefes dahi almadan sordu sorusunu.

"Neler oldu Reyyan dün gece?" Endişeli bir şekilde Reyyan'ı süzdükten sonra içeriye doğru bir adım attı ve kapıyı kapattı. "Ne kadar korktum biliyor musun? Sabahı zor ettim, uyuyamadım!"

"Anlatacağım," dedi Reyyan bitkin bir halde. Anlatacaktı elbet. Miran'a anlattığı kadarını anlatacak, tıpkı Miran'ı kandırdığı gibi Elif'i de kandıracaktı.

Çünkü buna mecburdu.

***

Mardin

Akıp giden zamanın, yaralarına merhem olmadığı tek insan Reyyan değildi. Doğup büyüdüğü topraklarda, yıllarca aynı çatının altında yaşadığı biri daha vardı. Azat... Reyyan hiç bilmese de, Azat'ın da içi yanıyordu en az onun kadar. Belki daha fazla. *Haddinden fazla.*

Azat, içine düştüğü aşkın kederinden kurtulamıyordu bir türlü. Faydasızdı her şey. Reyyan'ı düşünmediği tek bir günü yoktu. Gözlerinin gözlerine mıhlanmadığı, onu en son gördüğü günkü çaresizliğinin zihninde canlanmadığı tek bir Allah'ın günü yoktu. Bu durum daha ne kadar devam edecekti böyle, hiç bilmiyordu. Ne zamana kadar yanacaktı içi? Buna katlanamıyordu. Dualar ediyordu kimi zaman. *Dayanamıyorum Allahım. Yeter ki aklımdan silinsin yüzü.* Bazen de isyana sürükleniyordu ruhu. *Ya bu sevdayı kopar yüreğimden ya da canımı çek sök al içimden.*

Azat'ın duaları kabul olmuyordu. İmtihanı mıydı bu sevda? Dibine kadar battığı bir bataklık gibiydi Reyyan'a duyduğu lanet olası aşk. Kurtulmak adına sarf ettiği tüm çırpınışlarda daha fazla batıyordu. Sanki her gün biraz daha kazıyordu mezarını. Aylar geçmişti o malum günün üzerinden. Reyyan, Miran'la beraberdi, kendisinden çok uzaktı, kabullenmişti bu durumu. Peki neden unutamıyordu onu? Reyyan'a duymak istediği tek duygu nefretken, neden her geçen gün biraz daha fazla azalıyordu öfkesi?

Konak yine sessiz ve dingin bir günü yaşıyordu. Akşam yemeğinden bir müddet sonra herkes odasına çekilmişti. Gündüzleri çalışırken onu düşünmeyi engellebiliyordu da, geceler Azat'a azılı bir düşmandı sanki. Akşamın karanlığı çökünce semaya, aşkın ıstırabı da biniyordu omuzlarına.

Odasının kapısını araladı Azat, burada nefes alamıyordu. Nereye gideceğini bilmediği halde uzaklaşmak istiyordu konaktan. Belki Midyat sokaklarında dolaşmak biraz iyi gelirdi. Elindeki ceketi sırtına geçirirken merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenden attığı birkaç adımda, elleriyle ceplerini yokladı. Sigara paketi yoktu. Gerisin geri yukarıya çıkarken, sigara paketini odasında değil çalışma odasında bıraktığını hatırladı. Akşam yemeğinden önce oturup orada çalışmıştı.

Kendi odasının tam tersi istikametinde yürüyüp uzun holün sonundaki odaya yaklaştıkça kulağına çalınan seslerden içeride birilerinin olduğunu anladı. Muhtemelen babası ya da amcasıydı. Şimdi ona nereye gidiyorsun diye sormalarını ve akabinde nasihat vermelerini kaldıramayacaktı Azat. Sigara paketinden vazgeçip geriye dönecekti ki, duyduğu isim onun olduğu yerde çakılmasına sebep oldu. *Reyyan...* Reyyan'dan bahsediliyordu.

Azat ansızın yüzünde beliren acı dolu ifadeyi yok sayarak sessiz sessiz adımladı odaya doğru. Hiç âdeti değildi kapalı kapılar ardında konuşulanlara kulak misafiri olmak, hem de hiç. Meraklı bir insan değildi ama söz konusu Reyyan'dı. Adı bile nasıl da sıkıştırıyordu yüreğini.

Kapının hemen ardında duraksayıp içeride konuşulanlara dikkat kesildi. Şu an bulunduğu konumu gururuna yediremiyordu ama kalbi gururunu hiçe sayalı çok olmamış mıydı zaten? Boş verdi. İçeride amcasıyla babası vardı.

"Reyyan'ı aradın mı bir daha?" Azat bir kere daha onun adını duyduğunda gözlerini yumdu. Bu soruyu soran babasıydı. "Ya sırf onu aradın diye Miran, Reyyan'ın canını sıkmışsa?"

Azat duyduklarıyla beraber hem çenesini hem yumruklarını sıktı. Neyden bahsettiklerini hiç bilmiyordu lakin ortada can sıkıcı bir durum olduğu kesindi.

"Hayır," diyen amcasının sesini işittiğinde konuşulanları daha iyi duyabilmek için kafasını kapıya yasladı. "Miran çok kızgındı, bir daha aramaya cesaret edemedim. Umarım benim yüzümden kavga etmemişlerdir."

Amcası Reyyan'ı aramıştı, sebebini bilmiyordu Azat fakat konuşulanlardan çıkardığı anlama göre Miran'ın bundan haberi olmuştu ve belki de bunun için Reyyan'ın canını yakmıştı. İşte buna tahammül edemiyordu. Miran'ın adının geçmesi dahi öfkesinin celallenmesine sebep olurken bir de yaptıklarını duyması zıvanadan çıkmasına yetiyordu. Nasıl bir adamdı ki, seviyorum dediği kadına rezil bir oyun oynadıktan sonra bir de ailesiyle arasına mesafe koyabiliyordu? Bu yaptığı adamlığa sığar mıydı?

"Kesin gidecek misin İstanbul'a Hazar?"

Azat'ın kaşları çatıldı. Babası neyden bahsediyordu? Amcası neden İstanbul'a gidecekti ki?

"Haftaya gidiyorum abi." Amcasının kararlı sesini işittiğinde sabırsız bir nefes çekti. Merakı iyice katmerlenmişti şimdi. Amcasının neden İstanbul'a gittiğini öğrenmesi lazımdı. Belli ki ortada ters bir durum vardı. Belki de Miran denen herif Reyyan'a kötü davranıyordu. Buna dayanamazdı Azat. Çünkü Reyyan'a bir şey olursa, yine en çok o üzülürdü. Parmakları kapının kulpunu indirmeye hazır bir vaziyette beklerken amcasının sözleriyle bir anda yıldırım çarpmışa döndü.

"Oğlumdan yeterince uzak kaldım," dedi Hazar Bey. "Ne olacaksa olsun, ben her şeyi itiraf edeceğim."

Oğlumdan uzak kaldım derken neyi kastettiğini anlayamadı. Amcasının tek bir oğlu vardı, o da Bedirhan'dı. Ne uzaklığından bahsediyordu bu adam? Miran'la ne ilgisi vardı. Azat aklına ilk gelen ihtimalin sarsıcılığıyla yutkunamadı o an. Emindi ki amcasının bu söylediklerinin mantıklı bir açıklaması vardı. Ya da Azat yanlış anlamış olmalıydı. Doğru ya… Sonuçta İstanbul'a gideceğim demişti, Miran'a oğlum dememişti, sadece Azat böyle saçma bir anlam çıkarmıştı.

"Peki ya Miran?" diye sordu Cihan Bey. "O kabul etmezse bu gerçeği, ya babası olarak görmezse seni?"

Duyduğu şu cümlelere kadar, aklından geçen düşüncelerin bir yanılgıdan ibaret olmasını bekleyen Azat'ın şaşkınlığı ikiye katlandı o an. Düşünceleri donuklaştı, boşluğa düşmüş gibi oldu, ne yapacağını bilemedi. Duydukları doğru olamazdı! Babası ve amcası neyden bahsediyorlardı? Amcası neden Miran'ın babası olsundu ki? Bu büyük bir saçmalıktı!

Duyduğu bunca şeyden sonra, dayanamadı daha fazla. Aylar boyunca ağzını açmamış, diline Reyyan'ın ve Miran'ın adını almamıştı ancak tahammülü buraya kadardı. Parmakları kapı kulpunu sertçe kavradı ve gözlerinde biriken şaşkınlıkla beraber odaya izinsizce daldı.

Karşısında Azat'ı gören iki adam da tedirginlikle susup kaldı. Konuştukları şeyleri Azat'ın duyma ihtimali ikisinin de aklından geçti o an. Zira bu denli afallamış bakışların başka bir açıklaması olamazdı.

"Ben, az önce…" dedi Azat, şaşkınlığı diline de vurmuştu, sessizdi. "Ne duydum?" Bakışları bir babasının, bir amcasının üzerinde gezindi. Duyduğu tüm cümleler birbirine girmiş vaziyetteydi, olan biteni nasıl anlayacak, doğruları nasıl kavrayacak hiç bilmiyordu. O, henüz Miran'ın hayatlarına birden girişini kabullenememiş, Reyyan'ı alıp götürdüğü için ona düşman kesilmişti. Amcası nasıl Miran'ın babası olurdu?

"Kapıyı kapat Azat," dedi Cihan Bey ağır bir aksanla. Madem Azat duymuştu her şeyi, o da aralayacaktı geçmişin kapısını bu gece. Oğlundan sır çıkmazdı, biliyordu adam. Nasıl olsa günün birinde ortaya çıkacaktı tüm gerçekler. Saklamak anlamsızdı.

Azat kapıyı kapatıp odanın orta yerine vardığında ellerini şakaklarına bastırdı gerginlikle. "Her şeyi duydum," diye mırıldandı öfkeyle. Hâlâ inanamıyordu. "Oğlum dedin amca!" Bakışlarını amcasından çekip babasına dikti. "Peki ya sen? Sen ne gerçeğinden bahsediyorsun baba? Ne oluyor burada?"

Hazar Bey daha oğluna açıklayamadığı sırrı Reyyan'ın ardından Azat'ın da öğrenmiş olmasının verdiği sıkıntıyla tekli koltuğa çöktü. Şimdi yeğeni gözlerinin içine bakacak, hazin geçmişini anlatmasını isteyecekti ondan.

Oysa kimse bilmiyordu, o geçmişi anmak bu adamın ömründen ömür götürüyordu.

"Duydukların doğru," dedi yenilgisini kabullenir gibi. *Yine binmişti omuzlarına geçmişin tüm yıkıntıları, yarım kalan sevdasının ağırlığı, ondan çalınan yirmi altı yılın azabı...*

"Miran benim öz oğlum!"

***

Demir kapıyı aralayıp evin kapısına ilerledikçe nefes almakta güçlük çekiyordu Reyyan. Elinde değildi. Bu ev, zor zamanlarına eşlik etmişti. Bu eve zorla getirilişi, bu evden zorla götürülüşü... Bu evde Gönül'le kavga edişi... Unutulmuyordu hiçbiri. Şimdi bir bir gözlerinin önünde canlanıyordu bu keder dolu anılar.

Uzun zaman sonra ilk kez geliyordu Nergis Hanım'ın evine. Buraya gelmesi de zor olmuştu onun için. Neticede Miran'dan habersiz gelmişti ve buraya gelişinin altında bambaşka bir amaç yatıyordu.

Reyyan, babasının isteğini gerçekleştirecekti. Nergis Hanım'la geçmiş hakkında konuşacak, Miran'ın annesinin neden bu gerçeği Miran'dan ve babasından sakladığını, bu yalana neden onun da ortaklık ettiğini öğrenecekti. Duyacaklarından ölesiye korkuyor, içi içini yiyordu.

İki gün daha geçmişti olaylı nişan akşamının üzerinden. Sessiz sakin geçen, sıradan iki gün. Bu sükûnetin sarmaladığı saatlerin son zaman dilimleri olduğunun bilincindeydi elbet. Günler sonra yer yerinden oynayacaktı çünkü.

Dün akşam Miran eve oldukça geç bir saatte gelmişti. Reyyan'la pek bir diyalog kurduğu da söylenemezdi, zorunluluktan doğan üç beş kelime dışında. Kırgın veya kızgın. Hangisiydi? Ayırt edemiyordu Reyyan. Sadece büyük bir suçluluk duygusu hissediyordu.

Kapının ziline dokunan parmaklarını çekip eşiğin bir adım gerisinde beklemeye başladığında nabzı haddinden fazla hızlı atmaya başlamıştı. İçinde büyük bir korku ve üzerinde gerginlik vardı. Çok geçmeden açılan kapının ardında, Nergis Hanım göründüğünde Reyyan derin bir nefes aldı. Sakin olmalıydı.

"Reyyan?" Karşısında Reyyan'ı görmeyi beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla sayıklamıştı adını. Haksız da sayılmazdı ki. Reyyan'ın bu eve geldiğini hiç görmemişti. Kapının eşiğine attığı adımın ardından arkasını dönüp gözlerini evin içine dikti. Sanki içeriyi kolaçan eder gibi bir hali vardı. Tuhaf bir ifadeyle Reyyan'a döndüğünde, Reyyan kadının bir misafiri olduğunu düşünerek, "Evde biri mi var?" diye sordu.

Neticede haber vermeden, pat diye çıkıp gelmişti. O kadar gergindi ki haber vermek gelmemişti aklına. İstemsizce çekindi.

"Yok, yok," dedi Nergis Hanım sessizce. "Kim olsun, geç içeriye yavrum."

Nergis Hanım'ın bu tedirgin tavrının altında yatan nedeni sorgulayamayacak kadar bitkindi Reyyan. Eylül, Miran'ın iyileşmesinin ardından yeniden yurtdışına çıkmıştı. Teyzesinin bu evde yalnız olduğunu bildiğinden rahat rahat konuşabileceklerini düşünmüştü Reyyan. Tek isteği de bir an önce konuşup gitmekti.

Reyyan eve girdikten sonra, Nergis Hanım kapıyı örttü ve ardından hızlı adımlarla önüne geçip oturma odasını gösterdi. Salona gitmesini istememişti nedense. Reyyan önemsemedi bunu. Ev sessizdi, birinin olacağına ihtimal vermiyordu. "Oturma odasına geçelim." Reyyan yönünü hemen çaprazındaki odaya çevirip oturma odasına doğru attı adımlarını. Nergis Hanım'ın açtığı kapıdan içeriye girdiğinde üzerindeki hırkayı çıkardı ve çantasıyla birlikte koltuğun kenarına koydu. Fazla kalmayacaktı ancak dışarıdaki ılık bahar havasından dolayı sıcaklamıştı.

"Aç mısın Reyyan?"

"Fazla kalmayacağım teyze," dedi karşısındaki koltuğa geçip geçmemekte kararsız kalan kadına. "Seninle konuşacaklarım var, otur. Ayrıca buraya geldiğimden Miran'ın haberi yok."

"Ters bir durum mu var?" Nergis Hanım'ın şüpheli sorusuna iç çekerek yanıt verdi Reyyan. Evet, üstelik ters ne kelime! Fakat söze nereden başlayacağını kestiremiyordu. "Konuşmamız gereken mühim bir şey var," diyebildi sadece.

Nergis Hanım, Reyyan'ın karşısına geçip oturduğunda merakı onu büsbütün ele geçirdi. Zaten tuhaf bir durum olmadığı müddetçe, Reyyan'ın buraya gelmeyeceğini biliyordu. Fakat konunun Miran'ın ve annesinin geçmişi olduğu aklının kıyısından dahi geçmiyordu.

"Ne konuşacağız kızım? Meraklandırma beni." Kendisine oldukça dikkatli bakan ve sıkıntılı olduğunu her halinden belli eden Reyyan'ın karşısında nasıl duracağını bilmiyordu kadın.

Ellerini yüzüne kapatıp geri çekti Reyyan. Söze nereden ve nasıl başlayacağını bilmiyordu. Ne denirdi ki böyle bir durumda? Ya teyzesi hiçbir şey bilmiyorsa ve burada konuşulanları anında Miran'a yetiştirirse... Ne yapardı o zaman? Ama yok... Hiçbir şey bilmese dahi, bundan yirmi yedi sene evvel kız kardeşinin Hazar Şanoğlu ile evlendiğini de mi bilmiyordu?

"Teyze... Şimdi sana bir soru soracağım ve..."

Nergis Hanım sabırsız bir sesle kesti Reyyan'ın sözünü. "Çatlatma insanı Reyyan," dedi kızarcasına. "Sor ne soracaksan."

"Miran'ın annesinin babamla evli olduğunu Miran'dan neden gizledin?" Bir çırpıda sorduğu sorunun ardından derin bir nefes aldı. Sanki bir el boğazını sıkıyor ya da canı bedeninden yavaş yavaş çıkıyor gibiydi. Bu ne tuhaf bir histi böyle? Bakışlarını pürdikkat gezdirdi Nergis Hanım'ın yüzünde. Kadının rengi nasıl da atmış ve bocalamıştı.

Fakat soracağı çok fazla soru vardı. Daha yeni başlıyordu.

"Reyyan sen bunu..." Cümlesi kesik çıkmıştı kadının, gözleri faltaşı gibi açılmış, çenesi seğirmişti. Ve bir anda sesi kısıldı. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Her şeyi biliyorum ben," dedi Reyyan hiddetle. "Ama kafam almıyor! Senin gerçekleri bunca zaman neden sakladığını anlayamıyorum. Neden Hazar Şanoğlu'nun, Ahmet Karaman'ı öldürme sebebinin saçma sapan bir mal davası olduğuna inandırdın Miran'ı? Her şeyi bildiğin halde, intikam almasına neden engel olmadın?"

Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı Reyyan. Kalbi küt küt atıyordu ve gözleri bir an olsun ayrılmıyordu karşısındaki kadının şaşkın suretinden. Bir cevap bekliyordu, hatta birçok cevap. Nedenlerden sıkılmıştı, sonuç istiyordu lakin bu kadın sadece susuyordu.

"Bir intikam uğruna, yeğeninin oynadığı zalim oyuna ortak oldun..." İyice köşeye sıkıştırdığı kadının tepesinde hesap sorar gibi dikildiğinde, uzun zamandır aklına takılan o soruyu da soruverdi. "Bizim konağa geldiğinizde, babam nasıl oldu da eski karısının ablasını tanıyamadı? Peki ya sen, neden sakladın bunu? Miran bana o kötülüğü yaparken neden gerçekleri anlatmadın, neden engel olmadın ona?"

Nergis Hanım susmaya devam ediyordu. Belli ki duydukları onu dumura uğratmıştı, Reyyan'dan bunları duymayı beklemediği aşikârdı. Bir de suçluydu tabii... Yoksa neden susacaktı ki?

"Allah'tan da mı korkmadın be kadın?"

Reyyan ayarı kaçan ses tonuyla bağırdığında Nergis Hanım'ın gözlerinin kızardığını fark etti, kadıncağız ağlamak üzereydi. Ama bu şekilde kurtulamazdı Reyyan'ın elinden. Tüm suçunu, gözyaşlarının ardına saklanarak yok edemezdi. "Susma teyze, konuş!" dediğinde dizlerinin üzerine çöküp üzerindeki şaşkınlığı bir türlü atamayan kadına yalvaran gözlerle baktı.

"Ben böyle olsun istemedim," dedi Nergis Hanım. Hiç ortaya çıkmayacağını mı sanıyordu bu sırrın? Ne kadar kaçılırsa kaçılsın, geçmiş insanın yakasından düşmezmiş... Tüm bunların günün birinde yüzüne vurulacağını bilmiyor muydu? "Mecburdum Reyyan, Dilşa böyle istedi!"

"Sırf annesi istedi diye Miran'a bu kötülüğü yapabildin yani?" Saçlarını kulaklarının ardına sıkıştırıp gergin parmaklarıyla yüzünü sıvazladı. Ayağa kalkıp yine kadının başında dikildiğinde, "Miran öğrenirse seni affeder mi sanıyorsun?" diye sordu. Anlaşılan soruları tükenmek bilmeyecekti bugün. Reyyan'ın içi cayır cayır yanıyordu. O sadece birkaç ay boyunca bu sırrı sırf mecburiyetten sakladığı için bitap düşmüştü. Anlam veremiyordu. Teyzesi yıllar yılı nasıl susmuştu bile isteye?

"Sen hayatımda gördüğüm en acımasız insansın," dedi ağlamaklı bir sesle. Zerre acımıyordu bu kadının gözyaşlarına. "Oysa çok düşünmüştüm geceler boyunca. Bana bu kötülüğü neden yaptığına, Miran'ın oyununa neden göz yumduğuna hiç anlam verememiştim. Sen ki öz yeğenine bile acımayan bir kadınsın..."

"Reyyan, yeter!" Ağlamasını şiddetlendiren kadına sadece öfkeyle bakıyordu Reyyan. Tüm bu yaşananların tek sorumlusu bu kadındı. Yıllarca sakladığı bu sır kaç hayatı mahvetmiş, kaç yüreği yangın yerine çevirmişti... Miran'ın tek ailem dediği insandı bu kadın... Ne yazık! Oysa bu kadın Miran'a doğduğu günden bu yana koca bir yalanı yaşatmıştı.

"Dilşa'nın vasiyeti buydu," dedi kısık sesle Nergis Hanım. "Kendisinin yıllar önce Hazar Şanoğlu ile evli olduğunu oğlunun bilmesini istemedi. Ben nasıl olur da çiğnerim kız kardeşimin vasiyetini?"

"Sen o vasiyet dediğin safsatanın ardına saklanarak, bir de böyle sahte gözyaşları akıtarak aklayamayacaksın kendini Nergis Hanım! Miran her şeyi öğrendiği zaman seni asla affetmeyecek!"

“Kurban olayım ona hiçbir şey söyleme Reyyan,” dedi kadın gözyaşları içinde. “Miran bu yaşına kadar bu gerçeği bilmedi, varsın bu saatten sonra da bilmesin! Beni değil, onu yakarsın!”

Hayretlere düşme, şaşkınlığa bürünme sırası Reyyan’daydı. Yaptığı onca şeye rağmen, bu sırrı saklamasını nasıl istiyordu bu kadın, aklı almıyordu. Bu yaptığı büyük kul hakkıydı. Reyyan’ın tek düşüncesi Miran’dı. Her şeyi öğrendiğinde affetmeyeceği tek insan teyzesi olsa gerekti.

“Sana inanamıyorum,” dedi Reyyan karşısındaki kadına acırcasına bakarken. Sözlerinin ardından aralık kalan dudaklarının titrediğini hissetti. En azından bir şeyler söylemesini diliyordu bu kadının. Ne kadar mantıklı olurdu kestiremiyordu ancak bir açıklama yapmasını beklemişti. Belki bilmediği bir sır veya çok mühim bir gerekçe. Kahretsin ki bu kadın sadece susuyor, sadece ağlıyor ve tüm suçunu kabullendiği yetmezmiş gibi bir de susmaya devam etmesini istiyordu.

“Benim susmam hiçbir şeyi değiştirmez,” dediğinde sadece dudakları değildi titreyen. Elleri, dizleri… İçi titriyordu. Ve bir an evvel buradan gitmek istiyordu. Buraya gelirken omuzlarındaki yükün hafifleyeceğini düşünerek büyük aptallık etmişti. Şimdi daha beter bir ağırlık vardı üzerinde. Vicdan azabı gitgide katmerleniyordu Reyyan’ın içinde. Çünkü Miran ona bu kötülüğü yapanın, gerçeği ondan yıllarca saklayanın sadece annesi değil, aynı zamanda teyzesi olduğu öğenince yıkılacaktı.

“Babam, Miran’a her şeyi söyleyecek,” dediğinde Nergis Hanım’ın kafasını kaldırıp kendisine baktığını gördü. Ve o an, hiç hesap etmediği bir ayrıntıyı gözden kaçırarak o can alıcı geçmişin en büyük sırrını dillendiriverdi.

“Miran, babasının Ahmet Karaman değil, Hazar Şanoğlu olduğunu öğrenecek!”

Sözlerinin ardından bakışlarını kadının üzerinden çekip az evvel oturduğu koltuğa yürüdü. Çantasını ve hırkasını alıp gidecekti bu evden. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Fakat o an arkasında hissettiği gürültüyle elindeki çantasını bırakıp arkasını döndü.

Nergis Hanım, boylu boyunca uzanıyordu koltuğun dibinde, ıslanmış gözlerinin üzerine, kırışmış gözkapakları devrilmişti.

Reyyan hissettiği tüm öfkeyi unutup telaşla yürüdü kadına. Dizlerinin üzerine çöküp bir eliyle yanağından tuttuğunda içinde büyük bir korku depreşmeye başladı. Evde onlardan başka kimse yoktu. En azından Reyyan öyle sanıyordu. Tüm bu sözlere kulak misafirliği eden baş düşmanından habersizce, bildiği her şeyi dökülmüştü. En olmayacak kişi duymuştu o büyük sırrı.

Reyyan, canını tehlikenin ellerine bıraktığından habersizdi.

7. BÖLÜM
“MEZARLIK”

Sanki sonu görünmeyen bir uçurumun kıyısındaydı. Aşağı baktığında gördüğü tek şey, yalanlarla örülü, ihanetlerle bezeli, acılarla sarılı bir geçmişti ve o geçmiş bugün bütünüyle dökülmüştü avuçlarına. Büyük bir belirsizliğin içinde tepetaklak oluyordu Reyyan. Nergis Hanım’ın evine gelmeden önce, onunla konuşup konuşmama konusunda bir karara varması uzun sürmüştü. Ama yanlış, ama doğru... Sonuç olarak, yanlış bile yapsa her şeyi göze alıp o kadınla konuşmuştu.

Zaten ne doğruydu ki hayatında?

Aptal Reyyan! Kendi kendine kızması bir fayda vermiyordu. Sonuç olarak bu deliliği yapmış mıydı? Evet. Nergis Hanım’ın gerçeği bilip bilmediğini hesaba katmadan dudaklarından fütursuzca savurmuş muydu bildiği her şeyi? Yine evet...

Nergis Hanım kız kardeşinin yıllar evvel Hazar Şanoğlu ile evli olduğunu biliyordu. Dilşa, hastalığının son zamanlarında, öleceğini anladığı vakitlerde tek bir vasiyet bırakmıştı ardında. *Miran, annesinin daha önceden başka bir adamla evli olduğunu asla bilmeyecekti.* Ve Nergis Hanım, kız kardeşinin son isteğini yerine getirmiş, yıllar yılı susmuştu. Tek bildiği buydu kadının. Tek suçu da susmak. Dilşa hiçbir zaman Miran’ın öz babasının Hazar Şanoğlu olduğunu söylememişti ki kadına. Belki de bu gerçeği, Dilşa da hazmedememişti zamanında. Bu nasıl bir nefretti ki, çocuğunun gerçek babasını herkesten saklayabilmişti?

Nergis Hanım bu sarsıcı gerçeği, ilk kez bugün Reyyan’ın ağzından işitmişti. Sonrası zaten felaketti, bayılıp kalmıştı ve kendine gelmesi uzun sürmüştü. Üstelik o sıralarda evinde Reyyan’dan gizlediği bir başka misafirinin olduğunu dahi unutmuştu. Kendi derdine düşmüştü ne de olsa. Reyyan’ın uzun uğraşları sonucunda kendine geldiğinde ise dökülmüştü bildiği her şeyi. Şimdi Reyyan, o can yakan geçmişi bir de Nergis Hanım’ın ağzından dinlediğinde, kime hak vereceğini bilememişti.

Arabanın arka koltuğunda oturuyordu. Ali onu buraya getirdiği gibi, eve geri götürüyordu. Kafasını cama yaslayıp bakışlarını binlerce insanın ayak bastığı İstanbul sokaklarına dikti. Camın ardında birçok insan vardı fakat Reyyan’ın gördüğü tek manzara dipsiz bir geçmişin anılarından ibaretti.

Nergis Hanım’ın anlattıkları ağır bir yara olmuştu kalbine... Evet, bildiği gerçeği yıllar boyunca Miran’dan saklamıştı o kadın. Annesinin, Hazar Şanoğlu ile kısa zamanlı evliliğini Miran’dan gizlemişti. Hatta bir de yalan söylemiş, baban mal davası yüzünden öldürüldü demişti. Çünkü Miran’ın her şeyi böyle bilmesini isteyen, annesinden başka kimse değildi.

Aptallığına yanıyordu Reyyan. Yanlışa bir kere daha el vermiş, söylememesi gereken şeyleri söylemişti. O, teyzesinin her şeyi bildiğini düşünerek gitmişti evine. Miran’ın öz babasının Hazar Şanoğlu olduğunu biliyor, bile bile de saklıyor diye düşünmüştü. Ancak bu gün, bu gerçeği bir kişi daha öğrenmişti. Reyyan, Nergis Hanım’a hastanede duyduklarından ve DNA testinden bahsettikten sonra aslında onun da hiçbir şey bilmediğini anlamıştı.

Neyse ki Nergis Hanım susup Miran’a bir şey söylemeyeceği konusunda söz vermişti.

Zaten Nergis Hanım’ın, Miran’ın öz babasının Hazar Şanoğlu olduğunu bilmediğini şu sözlerinden anlamıştı. “Biz seni Hazar Şanoğlu’nun öz kızı biliyorduk Reyyan. Eğer ben Miran’ın babasının, Hazar Bey olduğunu bilseydim, iki kardeşin evlenmesine müsaade eder miydim hiç?”

İşte bunca zaman bunu düşünememişti Reyyan. Bazen kafası gerçekten çalışmıyordu. Bu gerçeği öğrendiği ilk gün Nergis Hanım’ın her şeyi bildiğini düşünmüştü. Ancak teyzesi doğru söylüyordu. Babasıyla ilgili gerçeği bilmediği ortadaydı. Zaten bir insan ne kadar kötü olursa olsun, asla iki kardeşin evlenmesine müsaade etmezdi.

Peki ya ne kadarını biliyordu bu sancılı geçmişin?

“Küçük sayılabilecek bir yaşta gelin olup Mardin’den ayrıldığımda, Dilşa henüz çok küçüktü. Ben evin büyük kızıydım, Dilşa ise küçük kızı. Onunla aramızda epey yaş farkı vardı. Ben evlenip gittiğimde o daha çocuktu. Ne büyüdüğünü, ne gelin olduğunu gördüm Dilşa’nın. Bundan dolayı, ne ben onun evlendiği adamı tanıyordum ne de Hazar Bey beni tanıyordu.

“Hayırsız babam, beni Almanya’ya gelin gönderdikten sonra aramadı, sormadı. Seneler boyunca çocuğum olmadı. Sonra bir kızım oldu, Eylül... Çok sürmeden kocamı trafik kazasında kaybettim ben. Onu kaybedişimin ardından İstanbul’a yerleştim el kadar bebekle. Dilşa buldu beni, yanında iki yaşında ufak bir erkek çocuğu... Babamın onu sevmediği bir adamla evlendirdiğini, o da her şeyi göze alıp Ahmet’le kaçtığını anlattı. Ahmet Karaman... Miran’ın babası sandığım, koca yürekli adam. Hepimize sahip çıktı ama sadece dört yıl boyunca. Hazar Şanoğlu’nun kanlı ellerinden kurtulamadı. Dilşa o adamdan öyle nefret ederdi ki, kocasının ölümünden sonra adını dahi andırmadı. Belki de bu yüzden bana bile söylemedi Miran’ın öz babasının aslında kim olduğunu...”

Her şey bundan ibaretti işte. Saklanan onca sır, geçmişteki insanlarla mezara gömülmedi aslında. Senelerce gizlendi ve birçok insanın hayatını mahvetmeye devam etti. Bir baba oğul birbirini hiç tanımadan düşman gibi yaşadı yıllar boyunca. Sonrasında bir nefret dallandı budaklandı ve başka insanların da hayatına musallat oldu. Dilşa sadece kendi hayatını mahvetmekle kalmadı, yandığı ateşe oğluyla beraber herkesi sürükledi.

Engelleyemediği düşünceleri zihninin içinde raks edip duruyordu. Tüm bunlar kaderin bir oyunu muydu? Eğer Miran, saçma sapan bir intikam oyunu kurup ödeşme arzularıyla yanmasaydı, bugün hayatları nasıl olacaktı? Sanki her şey kusursuzca yazılıp çizilmişti. Kader çizgisini çoktan belirlemişti ve yaşanması gereken her şey yaşanmıştı. Bu dünyada gizli kalan hiçbir sır yoktu, olamazdı da.

Eve geldiğinde üzerinde koskoca bir yük, kaldıramadığı bir ağırlık vardı. Evin demir kapısından içeriye süzülüp giriş kapısına geldikten sonra durup çantasını karıştırmaya başladı. Çıkardığı anahtarlarla kapıyı

açıp içeriye girdikten sonra üzerindeki ince hırkadan kurtuldu. Hava her geçen gün biraz daha güzelleşiyor, mayıs ayının ilk günleri bu sene biraz daha sıcak geçiyordu. Mutfağa yönelip bir bardak su içmek istediğinde çalışma odasından gelen gürültüyle irkildi. Miran'ın bu saatte şirkette olması gerekmiyor muydu?

"Miran?" diye sordu adımlarını odaya doğru sürüklerken.

"Buradayım." İçeriden gelen sesin sahibinin Miran olduğuna emin olduktan sonra odanın kapısını açarak içeriye daldı. Onu erken bir saatte evde bulmak Reyyan'ın yüzünü güldürmüş ancak bir o kadar da canını acıtmıştı. Artık zor geliyordu, fazlasıyla zor geliyordu. Şimdi, şu anda koşup ona sarılmak, gerçeği yüzüne haykırmak istiyordu, sonrasında yaralarını sarmak istiyordu tek tek... Çünkü biliyordu ki Miran'ın canı çok acıyacaktı. Ama susmaktan başka yapabildiği bir şey yoktu.

"Ben buradayım da, sen neredeydin?"

Sözlerinin ardından dirseğini kullanarak dolabın kapağını kapattı genç adam, elinde bir yığın mavi dosya vardı. Dosyaları parmaklarının yardımıyla uzun kahverengi çalışma masasının üzerine serdikten sonra gözlerini dosyalardan ayırmadan konuştu. "Bir şey sordum sana Reyyan."

Hâlâ mesafesini koruyordu Miran, Reyyan'a karşı. Kötü geçen nişan gecesinin ardından bir hafta yitip gitmişti ama Miran eski Miran değildi. Bunu onun dudaklarından duymaya hiç alışık olmadığı soğuk ses tonundan ve yüreğini paramparça eden mavi harelerinden anlayabiliyordu genç kadın. Kırgın bakıyordu işte. "Sanki nereye gittiğimi bilmiyorsun," diye mırıldandı Reyyan. "Teyzenin yanına gittim."

Reyyan evden çıktığı anda Ali peşine takılıyordu, nereye gidecekse oraya götürüyordu ve gittikleri yerleri bir bir rapor ediyordu Miran'a. Bu sebeptendir ki Reyyan'ın Miran'dan habersiz nefes alması dahi mümkün değildi. Bu durum Reyyan'ın hoşuna gitmiyordu belki ama Miran'a göre bir nevi tedbirdi. Aklınca Azat tehdidinden koruyordu Reyyan'ı.

"Teyzemin evine gitmek senin âdetin değildir," dediğinde sessizdi Miran. "Nereden çıktığını soruyorum." Sorgular gibi diktiği bakışlarını Reyyan'ın gözlerinde gezdirdiğinde derin bir sükûnet oluştu aralarında. Reyyan bu soruya ne cevap vereceğini bilmiyordu. Zaten dokunsalar ağlayacak gibiydi. Yalan söylemekten de bir şeyleri gizlemekten de nefret ediyordu.

"Evet, öyleydi," diyerek kafasını eğdi. "Bu aralar biraz yalnız hissediyorum kendimi, belki değişiklik olur diye düşündüm."

Kendini yalnız hissettiğini söylemesi, üstelik karşısında boynu bükük bir tavırla durması genç adamın yüreğini yerinden söktü. Kaç gündür doğru düzgün yüzüne bakmıyordu Reyyan'ın... Gel gör ki canından can gidiyor, etinden et koparıyorlardı. Hep bir şüphe vardı içinde. Günlerdir içini kemiriyor, aklına olmadık şeyler getiriyordu. Reyyan'ın kendisinden bir şeyler sakladığına o kadar emindi ki... Fakat o hiçbir şey söylemediği için Miran daha fazla üzerine gidemiyordu. Yalan söylemeyi beceremiyordu Reyyan, ne zaman bir şey sorsa kızarıyor, bozarıyor, bakışlarını başka yerlere çeviriyordu. Miran artık Reyyan'a nasıl yaklaşacağını şaşırmış durumdaydı.

"Sana bunu hissettiren ben miyim?" diye sordu masadaki dosyalarla ilgilenmeyi bırakırken. Birkaç adım attı Reyyan'a doğru. Ona uzaktan bakmak, geceleri sarılamamak ne acıydı. Dayanamıyordu Miran daha fazla. Günler boyunca aralarına ördüğü kalın duvarları yıkacaktı şimdi. Bir adım ötesinde durup güzel yüzünü avuçlarına hapsettiğinde bir yanıt bekledi Reyyan'dan. Sevdiği kadının kuzguni hareleri kırgın bir ifadeye büründü. Kafasını salladı usulca, bu evet demekti.

"Ben de kandırılmış hissediyorum kendimi," dedi Miran içinden. Kahretsin, diline pranga vuruyordu ama yüreğini susturamıyordu işte. İçini kemiren kurtlardan kurtulmadığı sürece de rahata eremeyecekti. Düşünmekten aklını yitirecek bir haldeydi, bitsin istiyordu ama bitmiyordu. *"Bunu bana hissettiren de sensin."*

Hâlâ yüzüne bakabildiği, gözlerine tutuna tutuna yalan söylemeye devam ettiği için kendisinden nefret ediyordu Reyyan. *"Suskunluğum kefenim olacak gibi... Öyle büyük bir korku var yüreğimde. Sanki bir gece kıyamet bizim için kopacak. Büyük bir yangın çıkacak. Ama bu sefer sadece ben değil, hepimiz yanacağız!"*

Reyyan, Miran'a sarıldı. Buna hiç hakkı olmadığını fısıldayan sessiz kelimeleri boğazına bir bir dizildiğinde kendini savundu içten içe. Ne yapıyorsa sevdiğindendi, onun canı acımasın istediğindendi. Reyyan günün birinde Miran'a zaten her şeyi bilip sakladığını itiraf edecek ve affettirecekti kendisini lakin şu an hiç zamanı değildi. "Miran," dedi kafasını onun göğsüne yaslarken. "Bana sarılmanı, beni sevmeni özledim."

Genç adamın yüzünde kederli kıvrımlar oluştu. O da özlüyordu, yorgun yüreği biçare sevdasına yenik düştüğünde sevdiği kadının bel boşluğuna kenetledi ellerini. Bencilce davranıyordu Miran. Kollarındaki küçük kadın sevgiye deliler gibi açtı. "Ben de seni özledim," dedi nahif bir sesle. "Seni kendimden uzak tuttuğum için özür dilerim."

Reyyan kafasını kaldırıp Miran'a baktı. Özür dilenecek bir durum yoktu ortada. Miran sonuna kadar haklıydı. Sessiz kaldı Reyyan, bu anın sarhoş edici güzelliğine teslim olacaktı. Günler sonra ilk defa sarılıyordu Miran ona. Oysa bir kez olsun kollarından ayırdığı yoktu, Reyyan bu uzaklığa alışkın değildi. Sadece birkaç ayda yadsınacak derecede alışmıştı Miran'a. Yokluğu deliliğine sebepti. Sanki yıllardır vardı bu adam, hayatında onun olmadığı zamanlar ise tam bir felaketti.

Alnına dokunan dudaklarla gözleri kapandı. Tek bir dokunuşu, tek bir teması aklını yerinden oynatacak kadar büyük bir güce sahipti. "Yani şimdi, barıştık mı?" diye sordu çocuk gibi sevinirken. Gözlerini açıp okyanus harelere daldığında dudaklarında hayranlık dolu bir tebessüm geziniyordu.

"Küs değildik ki," diyen Miran'ın şu sözleri sarf ederken dahi hissiz tavrı Reyyan'ın tüm hevesini sömürmüştü. Neden böyleydi bu adam? "Ama sen hiç keyifli değilsin," dedi korka korka. Haklıydı da. Şu sıralar hiç tadı yoktu genç adamın. Bunun sebebi sadece yüreğindeki kırgınlık yahut kollarının arasına sardığı kadının kendisinde açtığı yaralar değildi. Kimselere anlatamadığı bir acı vardı içinde, yine esir almıştı

onu günün tam da bu vakitlerinde. Yaşamındaki en büyük eksikliği hissediyordu, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, unutamıyordu. *Özellikle buna sebep olan o adamı hiç unutmuyordu.*

"Hâlâ kızgın mısın bana?"

"Hayır," dedi Miran, dudaklarını saçlarına bastırıp öptü usulca. "Sana kızgın değilim güzelim, sadece biraz..."

Gözlerini masanın kenarında duran çerçeveye dikti. Anne ve babasının yan yana olduğu bir kare duruyordu yıllanmış çerçevenin içinde. Sapsarı, solmuş, yıpranmış bir fotoğraf karesi. *Miran'ın gönlündeki yaranın en büyük sahipleri.* Reyyan, kafasını kaldırıp Miran'ın baktığı noktayı fark edince korkuyla yutkundu. Acaba bir şey mi öğrenmişti? Neden böyle garip tavırlar sergiliyordu ki?

"Sadece?"

"Bugün annemin doğum günü," dedi halsiz hissiz. "Yaşasaydı kırk altı yaşında olacaktı."

Reyyan, Miran'ın kollarından usulca sıyrıldı. Böyle durumlarda ne diyeceğini, nasıl kelimeler sarf edeceğini bilmezdi hiç. Daha bugün Miran'ın annesinin hakkında birçok şey öğrenmişti. O kadının sevmediği bir adama duyduğu nefret yüzünden bugün bu halde değiller miydi zaten? Annesinin, ondan öz babasını sakladığını öğrenince Miran'ın ne halde olacağını bilmiyor, düşündükçe korkudan bedeni titriyordu.

"Üzülme," dedi, tek söyleyebileceği buydu sevdiği adama.

Miran tebessüm etmeye çalışsa da gözlerindeki hüzün denizi onu ele veriyordu. "Bir yanım hep eksikti Reyyan, bir yanım hep yarımdı..." Okyanus harelerinin takıldığı noktaya bakmaya devam ettikçe efkârlanıyordu Reyyan. Gözlerini oradan çekip karısına çevirdi. "Ama üzülmüyorum artık, sen geldiğin ve kızımızı bize getirdiğin gün tamamlandım ben."

Kafasındaki düşünceleri dağıtmak istercesine tekrar masaya yürüdü ve önündeki dosyaları karıştırmaya devam etti. Reyyan da ardından takip etti onu. Aradığını bulduğunda diğerlerini toparladı dosyaların. "Ver ben koyayım dolaba." Reyyan elini uzattığında Miran dosyaları ona teslim etti. Reyyan dolaba yürürken Miran telefonuyla birini aramaya koyulmuştu.

"Sarp, dosyayı gelip alır mısın? Ben bugün gelmeyeceğim."

Reyyan dosyaları dolaba yerleştirip kapağını kapattığında dönüp Miran'a baktı. Miran da telefonu kapatmasının ardından ona baktı. "Bu dosyayı Sarp'a verdikten sonra çıkacağım. Bir işim var."

"Nereye gidiyorsun ki?"

Miran kapıya doğru yürürken belli belirsiz mırıldandı. "Annemle babamın yanına." Kapının örtülmesinin ardından Reyyan kafasını geriye yasladı. Yarın veya öbür gün olacakları düşündükçe nefes alamaz hale geliyordu. Sayılı saatler sonra belki çok öfkeli, belki de çok yaralı bir adamla karşı karşıya olacaktı. Dağılmış, yıkılmış ve hatta bitmiş bir adamla.

Reyyan da çalışma odasını terk ettiğinde basamakları ağır ağır çıktı ve yatak odasının kapısını açıp içeriye girdi. Miran, dolabın başındaydı. Üzerindeki gömleği çıkarmış, yerine spor bir tişört giymişti bile. "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu çekimser bir tavırla. Miran'ı yalnız bırakmak istemiyordu.

Miran omzunun üstünden dönüp baktı Reyyan'a. Yüzüne şaşkınlığın yanı sıra bir memnuniyet yayılmıştı. Reyyan'dan böyle bir şey beklemiyor olsa gerekti. "Gelmek istiyorsan gel tabii."

"İstiyoruz," diyerek karnına dokunduğunda, ona bakan adamın yüzünde dakikalardır uğraşıp bir türlü yakalayamadığı tebessüme şahit oldu. Miran, Reyyan'a ne denli kızgın olursa olsun, söz konusu kızı olunca eriyip bitiyordu. Birkaç adımda Reyyan'ın yanına varıp dizlerinin üstüne çöktü ve karısının büyümüş karnına dokundu. Yıllar sonra hep tek başına gittiği bu ziyarete üç kişi gideceklerdi.

Bu, yalnızlığı ömrüne ezber etmiş bir adam için o kadar tuhaf bir duyguydu ki...

Ayağa kalkmadan önce dudaklarını Reyyan'ın karnına bastırıp öptü ve sürekli söyleyerek Reyyan'ın kalbini yerinden söken cümlesini tekrar etti. "Kurban olurum ben size."

Reyyan gözkapaklarını acıyla yumdu. Kendi vicdanının kuyusunu kazıyordu ancak haberi yoktu. Çok geçmeden evden çıktıklarında kalbinin üzerine bir sıkıntı çöreklenmişti bile.

***

Mezarların insanın yüreğini burkan bir tuhaflığı, iç titreten bir soğukluğu vardı kimine göre. Bazen sadece önünden geçerken bile acıyan gözlerle bakardı insan, oysa günün birinde kendisi de ölmeyecek miydi? Korkardı insan kimi zaman. Toğrağın altında yatan, birbirinden farklı, nice bitmiş hayattan. Bilmezdi oysa, en yakınlarını o toprağa vermiş insanlar için burası soğuk bir yuvaydı kimi zaman.

Miran'ın ikinci yuvasıydı burası.

Reyyan, Miran'ın ezbere bildiği yolda ilerlerken gözlerine takılan manzarayla burkuldu. İleride bir cenaze defnediliyor, etrafında birçok insan gözyaşı döküyordu. Kim bilir küçücük bir çocukken ne çok ağlamıştı Miran annesinin cenazesinin başında.

Miran hızla yol aldıkça elinden tutan Reyyan da arkasından aynı hızla ilerlemek zorunda kalıyordu. Bir süre sonra cenazenin defnedildiği yer tamamen kaybolmuştu gözlerinden. Anne ve babasının yattığı kısma geldiklerinde Miran, Reyyan'ın elini bıraktı. İlk önce annesinin mezarına doğru yürüdü. Hemen yanında ise, Ahmet Karaman'ın kabri vardı.

Yan yana yatan iki sevdalı yürek... Ne aşka, ne sevgiye ne de birbirlerine doğru düzgün doyamadan göçüp gitmişlerdi bu dünyadan. Ölüm yıllarının arasında ise iki yıl vardı.

Reyyan, Miran'ın buraya ne sıklıkla geldiğini bilmiyordu ancak birilerinin burayı sık sık ziyaret ettiği belliydi. Toprakları ıslaktı ve üzerinde bir sürü çiçek vardı. Genç adam elleriyle temizledi toprağın üzerindeki küçük taşları. Reyyan gözlerini Miran'ın üzerinden ayırmadı. Yüzü öyle ifadesizdi ki, tek bir hissiyat titreşmiyordu çehresinde. Hep böyleydi o, içi içinden çıkardı da, canı acıdan kavrulurdu da bir şey belli etmezdi.

Reyyan’ın aklına kendi öz babası geldi. Mutlaka her bayramda annesiyle birlikte giderlerdi hiç görmediği babasının yanına. Onları genellikle Azat götürür, bir köşeden seyrederdi. Reyyan hiç tanımadığı, yüzünü sadece solgun bir fotoğraf karesinden tanıdığı babasına karşı ne hissedeceğini bilemezken annesi sessiz sessiz ağlardı. Reyyan büyüyüp genç bir kız olduktan sonra annesine hep sormuştu. *“Neden babamın ölümünden sonra sevmediğin bir adamla evlendin?”* Çünkü biliyordu ki annesinin bu hayatta sevdiği tek adam Reyyan’ın babasıydı. Hazar Şanoğlu desen, o da Reyyan’ın annesini değil, Miran’ın annesini seviyordu. Geçmişini anlatırken, her Dilşa dediğinde dilinin nasıl titrediğine şahit olmuştu adamın. Şimdi anlıyordu Reyyan. Annesi genç yaşta dul kalmanın, Hazar Şanoğlu ise katil olmanın diyetini ödemişti zoraki bir evlilikle.

Semaya açılan elleri ve dualarda buluşan dilleri bu iki insan içindi. Reyyan’ın o an aklına babası geldi. Kendisinin üvey babası, Miran’ın öz babası... Burada yatan iki kişinin de ölümüne sebep olan adamdı Hazar Şanoğlu. *Vicdanı kanıyor muydu yaşattığı onca acı için? Ya da bir kadının ölümüne sebep olduğu, bir adamın canına kastettiği için.* Reyyan ona da kızamıyordu ki. Cahilliğinin, cehaletinin kurbanı olmuştu yıllar öncesinde. Ama hiçbir şey, bir insanın katil olması içi yeterli bir gerekçe değildi.

Biliyordu ki, kötülük yapan bir insan ömrü hayatı boyunca iflah olmazdı. Yaşattığı her acı, vicdan azabı olurdu içinde. Zaten bir günaha, bundan daha güzel bir ceza olamazdı. Hazar Şanoğlu yıllardır yaşayan bir ölüydü. Onun burada yatan iki insandan hiçbir farkı yoktu.

Annesinin kabrinin başından ayrılıp babası sandığı adamın yanına geldiğinde beyaz mermerin kenarına oturdu Miran. Tek eliyle, isminin yazılı olduğu yeri sıvazladı. Reyyan, Miran’ın ne düşündüğünü bilmese de şu an içinin kan ağladığını biliyordu. Ne çok isterdi oysa, senin baban yaşıyor diyebilmeyi.

Yanına yaklaşıp hemen arkasında durdu. Oysa ruhu çoktan sarılmıştı sevdiği adamın ruhuna. *Yaralarını okşuyor, kulağına geçecek diye fısıldıyordu o duymasa da.* İçinde nükseden, boğazını yakan ağlama hissine engel olamıyordu. Gerçeği söylemek isteyip söyleyememek ne kadar berbat bir duyguydu! Yaptığı şey doğru ya da yanlış. Hiçbir şey bilmiyordu. Hatta belki de tamamen yanlıştı. Fakat Allah biliyor ya, bu adamın çektiği acının iki mislini çekiyordu.

Miran’ın acı çektiğini gördükçe, içinde bir şeyler kopup gidiyordu. Tüm bu çetin hislerle mücadele ederken sessiz sessiz ağladığının ve omuzlarının sarsıldığının farkında değildi. Yanakları sırılsıklam olmuştu bile. Miran, Reyyan’ın ağladığını fark edince arkasını dönüp baktı ve telaşla saçlarına dokunarak yanaklarını sıvazladı.

“Reyyan, sen neden ağlıyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla. Kadınların gebelik süreçlerinde sürekli duygusallaştıklarını duymuştu çok defa ancak Reyyan şu sıralar haddinden fazla duygusaldı. Bu sebeptendir ki, Miran ona bir şeyler söylerken iki kere düşünüyor, söyleyeceklerini önceden ölçüp biçiyordu.

Reyyan’ın bu soruya verecek bir cevabı var mıydı? Senden gerçekleri gizlediğim için vicdan azabı çekiyorum mu diyecekti? Diyemezdi. Miran parmaklarıyla sildi Reyyan’ın gözyaşlarını. Sırf kendisine üzüldüğü için Reyyan’ın ağlamasını istemiyordu. Birilerinin ona üzülmesinden veya acımasından nefret ederdi, bu Reyyan bile olsa. “Reyyan sana soruyorum,” dediğinde ellerini çenesine kaydırarak yüzünü kendisine kaldırdı. “Sen bana üzülüyor musun?”

Reyyan kafasını salladı. Şimdi daha çok ağlamaya başlamıştı. Miran’ın şaşkınlığı boyut atlamış durumdaydı. “Hadi, gidiyoruz,” dedi tek eliyle Reyyan’ın elini kavrarken. Arkasını dönüp son kez baktı anne ve babasının yattığı toprağa.

“Biraz daha kalsaydık,” diyerek itiraz etti Reyyan. “Sen bana bakma, gerçekten.” Ellerini gözpınarlarına bastırarak yaşlarını sildiğinde Miran, Reyyan’a sokulup kolunun altına aldı ve şakağına hafif bir buse bıraktı. “Yeterince kaldık. Senin üzülmene dayanamam.”

Birlikte geldikleri yolun tersi yönünde yürüyüp mezarlıktan çıktıklarında Reyyan ağlamayı kesmişti. Miran, onun neye ağladığını bilse böyle teselli etmeye çalışır mıydı acaba? Reyyan olacaklara ağlıyordu. Miran’ın yıkılışına şahitlik edeceği için ağlıyordu. Gerçekleri öğrendikten sonra geleceği hali düşünüyor ve paramparça oluyordu.

Yolun karşısında duran arabaya binip eve doğru yol aldıklarında ikisi de suskundu. Miran bu acıyı çekmeye alışkındı, her mezar ziyaretine gelişinde böyle hüzünlenirdi ama Reyyan’ın üzülmesine dayanamamıştı. Gözlerini yoldan çekip Reyyan’a baktığında ince bir tebessüm etti. “Eve gitmeyelim istersen, bir şeyler yapalım ne dersin?”

Reyyan, Miran’a baktığında hâlâ somurtuyordu. “Eve gidelim bence,” dedi, bu haldeyken hiçbir şey olmamış gibi bir de eğlenebileceğini hiç sanmıyordu.

“Gitmeyelim bence.” Miran kafasına koymuştu bir kere, eve gitmeyecekti. İstikametini değiştirip ana yola saparken, “Sahi, şu sıralar hiç sinemaya gitmedik değil mi?” diye sordu. Reyyan doğru dercesine kafasını salladığında ise gülümsedi. “O zaman, sinemaya gidiyoruz.”

Reyyan, itiraz edecek gücü bulamıyordu kendinde. Hiç keyifli olmamasına rağmen sırf Miran için bu teklifi kabul etti. Tadını çıkarmaya karar verdi çünkü bugün belki de gülüp eğlenecekleri son gündü.

***

Filmden çıktıklarında çoktan akşam olmuştu. Saat sekiz buçuk civarıydı ve Miran hâlâ eve gitme taraftarı değildi. Önce yemek yediler, ardından mağazalarda dolaşmaya başladılar. Nihayetinde Reyyan da kafasını dağıtmayı başarmıştı. Saatler öncesinde ağlayan suratına tezat şu an şen şakrak gülümsüyordu. Zaten Miran, Reyyan mutluysa mutluydu.

Miran’ın alışveriş poşetleriyle dolu ellerine habire yenisi ekleniyordu. Reyyan her gördüğü mağazada satın alacak bir şey bulurken, en çok da kızına bir şeyler seçiyordu. Zaten yavaş yavaş alışveriş yapmalarının vakti gelmişti de geçiyordu. Son olarak, bir mobilya mağazasında dolaşırlarken Reyyan’ın gözlerine çok sevimli bir

bebek odası takımı takıldı. Miran'ın koluna dokunup beğendiği takımı gösterdiğinde, "Sence de çok güzel değil mi?" diye sordu.

"Güzel ama..." Miran burun kıvırdı. "Sence de her şey çok pembe olmadı mı?"

Reyyan dudaklarını büzüp aldıkları poşetlere göz attı. "Haklısın galiba." Miran'ın elindeki alışveriş poşetlerine de göz gezdirdiğinde yeni farkına varmışçasına irkildi. "Her şeyi pembe almışım gerçekten!" Miran'a bakıp kızgınlıkla kaş çattı. "Yahu ben farkında bile değilim, beni neden uyarmıyorsun?"

Miran, elindeki poşetlerin çokluğuna aldırmadan, küçük bir çocuk sever gibi Reyyan'ın burnunu sıktı. "Öyle güzel beğeniyordun ki inan kıyamadım."

Reyyan bir şey söylemek yerine sessizce kıkırdadı ve arkasını dönüp gezintiye devam etti. Bu sefer de beyaz ve kahve renklerden oluşan başka bir takıma takılmıştı gözleri. "Peki ya bu?" dedi heyecanla. "Bu güzel mi?"

"Pardon!" Reyyan birinin onlara seslendiğini işittiğinde dönüp arkasına baktı. "Efendim, kapatıyoruz." Gülümseyerek Miran'a bakan genç satış görevlisine karşı içten içe gıcık olmadı değildi. Neden kendisine değil de, Miran'a söylüyordu ki?

"İki dakika daha müsaade eder misiniz?" Miran karşısındaki kıza gülümseyerek rica da bulunduğunda, genç kız sanki bu rica karşısında erimiş gibi gülümseyerek kafasını salladı. Reyyan, bu kızla Miran'ın birbirine gülümseyişi karşısında ayar olmuştu. Miran gülümseyerek kendisine döndüğünde asık suratını düzeltmedi.

"Hadi, madem istiyorsun, bakalım hemen."

Reyyan'ın hevesi uçup gitti bir anda. Yanlarındaki kızın yavaş yavaş uzaklaşmasını seyrederken gözleri öfkeyle kısıldı. "Niye gülümsüyorsun sen başkasına?"

Miran'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı o an. Uzaklaşan kıza bakarken, "Yok artık Reyyan," dedi gülerek. "Kıskandın mı o kızı?"

"Gülme başkasına," diyerek omuzlarını silkti Reyyan. Miran pes eder gibi gözlerini yumduktan sonra az evvel Reyyan'ın beğendiği oda takımına doğru yürüdü. "Tamam gülmem, hadi bakalım artık şuna."

"İstemiyorum onu, vazgeçtim," dedi Reyyan, tüm modu düşmüştü. "Rengi de bok gibi zaten."

Miran afallamış bir halde arkasını dönüp Reyyan'a baktı. "Ne gibi, ne gibi?"

Reyyan cevap vermeksizin gözlerini devirdikten sonra mağazanın çıkışına doğru yürüdü. Miran arkasından inanamıyormuş gibi bakmayı sürdürürken ardı sıra takip etti Reyyan'ı. Kapıda dikilen satış görevlisi kız, onların çıkmasını bekliyordu. Miran, nezaketen iyi akşamlar dilerken gülmemeye gayret etti. Reyyan'ın değişen ruh haline anlam vermek çok güçtü. *Ah bu hormonlar...*

Sırf o kızı kıskandığı için beğendiği bir takımdan vazgeçmişti. Acaba Reyyan gerçekten bu denli kıskanç mıydı yoksa onu bu hale getiren hamilelik miydi? Eğer hamilelik değilse Miran'ın yandığının resmiydi bu haller.

"Reyyan, sana inanamıyorum," diye söylendi, hızla yürüyen karısının yanına yetişmeye çalışırken. "Önce beğeniyorsun, sonra vazgeçiyorsun."

"Dedim ya sana, rengi kötü onun." O kadar hızlı yürüyordu ki Miran ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Zaten tüm poşetleri Miran'ın eline vermişti. "O kız benden zayıftı zaten, sinir oldum!" Miran eyvah dercesine dişlerini dudaklarına bastırdı. Burnuna çok tehlikeli kıskançlık kokuları geliyordu. "Sen de zayıfsın," dedi gülmemek için yanaklarını ısırırken.

Reyyan duraksayıp oldukça ciddi bir yüzle baktı Miran'a. "Nerem zayıf ya nerem? Gitgide manda gibi oluyorum." Genç adam kahkaha atmamak için zor tutuyordu kendini. Hayır, Reyyan gerçekten kilo alsa içi yanmayacaktı, sadece karnı büyüyordu. "Güzelim sen hamilesin ve sadece karnın büyüyor."

"Bırak ya," dedi Reyyan kısık bir sesle. "Şişko de ve rahatla." Sesinin titreşimleri giderek incelmişti. Neredeyse ağlayacak gibi bir hali vardı. Yürüyen merdivenden inip otoparka doğru yürürlerken söylenmeye devam ediyordu. "Üç ay içinde hızla kilo alacakmışım, Nilgün Hanım öyle söyledi, balon gibi şişeceğim ben yani öyle mi?" Bakışlarını Miran'a dikip hırçın hırçın söylendi. "Hep senin yüzünden!"

Miran ellerinde poşetlerle kollarını kaldırıp Reyyan'a hayretle baktı. "Ben ne yaptım şimdi?"

"O kıza gülümsedin!"

"Ben ona gülümsedim diye mi kilo aldın yani?"

"Evet!"

Miran bagajın kapağını açıp poşetleri gelişigüzel koyarken Reyyan hâlâ söyleniyordu. Miran da söyleniyordu elbet ama kısık bir sesle. "Ömrümü yedin Reyyan ömrümü..." Bagajı kapatıp ön tarafa doğru yürüdü ve Reyyan'ın kapısını açtı. Daha sonra, dokunsalar ağlayacak gibi büründüğü suretine gülümseyerek baktı. "Hadi evimize gidelim," dediğinde Reyyan istemsiz adımlarla arabaya gelip Miran'ın açtığı kapıdan içeri girdi. Miran, Reyyan'ın gergin haline baktıkça kahkaha atası geliyordu. Bir şey söylemek istemiyor ama susamıyordu da. Bugün ona oldukça iyi gelmişti. Reyyan, Miran için stres topu gibi bir şeydi.

Reyyan'ın kapısını kapatıp diğer tarafa dolandığında sessizce söylendi. "Dipnot; kıskançlık kilo aldırıyor!"

***

Dünün hüzünlü başlayıp oldukça mutlu bitmesi, bugünün hayli stresli olmasını engellemiyordu. Miran şirketteydi ve dakikalardır bulunduğu odada volta atıp duruyordu. Sabahın erken saatleri olmasına karşın kendini bitkin hissediyordu. Kapısının ansızın açılmasıyla yönünü o tarafa çevirdi ve içeriye giren adama dikti bakışlarını. Gelen Arda'ydı.

"Hayrola?"

Genç adamın kaşları asabi bir biçimde çatıktı. Çünkü Miran ondan gizli saklı işler çeviriyordu ve bunlar Arda'nın kulağına ulaştığında, tüm sakinliği yitip gidiyordu. Oysa Miran'a rağmen ne kadar da uysal bir

adamdı. “Sen yine ne işler peşindesin kardeşim?”

“Ne işler peşindeymişim?” Kolundaki saatin kordonuyla oynarken sessiz sakin bir cevap vermişti Miran. Ciddi ciddi neyden bahsettiğini bilmiyordu. Acaba Arda’dan gizlediği hangi işinden bahsediyordu?

“Sarp’tan duydum,” dedi Arda sinirli sinirli. “Neydi o doktor herifin adı?” Saçlarını karıştırıp düşünürken hatırladığı isimle parmağını şıklattı. “Fırat, Fırat...”

Miran işte şimdi yitirmişti sakinliğini. O ağzı geniş Sarp’ın yüzünü düzleyecekti birazdan. Ne diye Arda’ya bahsediyordu Fırat meselesinden? Dudaklarını birbirine bastırıp sert bir nefes soluduğunda öfkeden gözlerini yumdu. Arda’nın kendisine olan kızgın bakışlarına aldırmadan koltuğuna doğru yürüdü ve oturdu.

“Sen ne demeye peşine adam takıyorsun bu doktorun, ben anlamadım ki!” Arda Miran’ın masasının karşısındaki koltuğa kurulduktan sonra tek ayağını dizine attı. “Zaten bana nişan gecesi olanları da anlatmadın.”

Miran eline aldığı kalemi evirip çevirirken öfkesini yutmaya çalışıyordu. Evet, Fırat’ı takip ettiriyordu nişan gecesinden bu yana. O adamdan haz etmiyordu. Çünkü o adam bir işler çeviriyordu. O gece olanlara anlam verememesi, kapalı kapılar ardında konuşulanların ne olduğunu bilememesi Miran’ı deliye çevirmişti.

Reyyan’ın Fırat’la nasıl bir bağı olabilirdi ki? Düşünmekten delirecekti!

“Bir şeyler var Arda,” dedi gözleri kaleme takılırken. “Fırat’ın nişanlısı olacak kadın, Reyyan ve Fırat’ın bir şeyler gizlediğinden söz etti.” Elindeki kalemi sertçe masanın üzerine bıraktığında bakışlarını Arda’ya dikti. “Şüphe duyuyorum, anlıyor musun?”

Arda da şaşkındı şimdi. Tek elini yüzüne yaslarken, “Reyyan,” diye mırıldandı. “E ona sormadın mı bu iş neyin nesi?”

“Sordum,” dedi sinirli sinirli. “Kaç kere sordum ama ağzından tek laf alamadım. Farkında değil ama gözleri onu öyle bir ele veriyor ki...”

“Ne saklıyor olabilirler?” diye sordu Arda sakince. O da merak etmişti şimdi. Bir insanı tanımak için uzun yıllara gerek yoktu. Arda, Reyyan’ı iyi tanıyordu ve onun yanlış bir şey yapmayacağını çok iyi biliyordu. Bunu Miran’ın da bildiğinden emindi. Reyyan’ın korktuğu bir şeyler olmalıydı. Her ne saklıyorsa Miran’ı kızdırmamak için yapıyor olmalıydı.

“Bilmiyorum ama öğreneceğim,” dedi Miran. “Reyyan’a soramıyorum, ona ya da bebeğe bir şey olacak korkusundan üzerine gidemiyorum fakat günlerdir kendimi yiyorum.” Parmaklarını ardı ardına kütletirken, bir kez daha tekrar etti. “Öğreneceğim elbet, gerekirse o Fırat’ın...” Kapının çalınması sözlerini yarıda kesti.

“Gel,” dedi Miran kapıya bakarak. Açılan kapıdan içeriye giren Sarp’ı görünce ise öfkesi yine ele geçirdi onu. Ne zamandır emirlerine uymayıp her şeyi Arda’ya yumurtluyordu bu herif?

“Gel şerefsiz Sarp, gel...” Genç adam işittiği hakaretle olduğu yerde duraksayıp korku dolu gözlerle Miran’a baktı. Arda, Sarp’ın korkudan duraksadığını fark ettiğinde durumu kurtarmaya karar verdi. Zaten öğrenmek için adamı iki saat sıkıştırmak zorunda kalmıştı, bir de Miran’ın ellerine teslim edemezdi.

“Sarp’ın suçu yok Miran,” dedi ikna edici bir tavırla. “Ben başka bir şekilde duydum. Hem ne önemi var ki?”

Miran konuyu fazla kurcalama taraftarı değildi zaten. Sarp’ın söylediğini adı gibi biliyordu ancak üstelemedi. “Ne oldu?” dedi Sarp’a bakarken. Ona Fırat’la ilgili önemli bir gelişme bulmadığı sürece odasına gelmemesini söylemişti. “Buldun mu bir şey?”

“Evet,” dedi Sarp çekimser bir tavırla. Bulmuştu bulmasına ancak nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Birazdan söyleyeceklerinin Miran’a iyi gelmeyeceğini biliyordu çünkü.

“Bugün Fırat Bey hastaneden erken çıktı ve biriyle buluştu.” Miran ifadesiz bakan gözlerinin ardındaki meraksız adamı gizlemeyi iyi başarıyordu.

“Kimle?” diye sordu tek kaşını kaldırarak. Oysa birazdan duyacağı isim, tüm dengesini altüst edecek, öfkesini dibine kadar körükleyecekti. Haberi yoktu.

“Hazar Şanoğlu,” dedi Sarp bir çırpıda. Miran’ın anında kocaman açılan gözlerine bakarken tamamladı sözlerini.

“Hazar Şanoğlu İstanbul’da. Ve Fırat denen adamla bir ilgisi var.”

8. BÖLÜM
“CANEVİ”

Çok uzun sürmemişti.

Şaşkınlık, öfke ve gafletin doğurduğu sonuçlar neticesiyle yola koyuldu Miran. Yanı başında onu yolundan döndürebilmek için türlü türlü ikna cümlelerine başvuran adamı yok sayıyor, duymazdan geliyordu. Miran Karaman, sabırlı bir adam değildi. Şimdi Fırat’ın tepesine binecek ve Hazar Şanoğlu’yla ne gibi bir bağı olduğunu soracaktı. Burnuna iyi kokular gelmiyordu Miran’ın. Kafasında yapbozun eksik parçaları doğru yerleri buluyor, zihninde bir sürü saçma senaryo canlanıyordu. Reyyan’ı telefonda o adamla konuşurken bulması, Reyyan’la Fırat’ın arasındaki saklı şeyler ve üstüne bu son olay.

Ortada kendisinden gizli bir şeyler döndüğüne yüzde yüz emindi artık.

“Bari biraz yavaş git,” dedi Arda bıkkınlıkla. Miran’ı durduramayacağının bilince varmıştı sonuçta. “Her zaman böylesin, öfkeyle kalkıp zararla...”

“Sus Arda!” Miran ateş saçan mavi harelerini yan koltuktaki adama çevirdiğinde öfkeyle mırıldandı. “Tepesine çökeceğim o herifin, öğreneceğim ne haltlar karıştırdıklarını...”

“Acaba bu Fırat’ın Hazar Şanoğlu’yla görüşmesinin Reyyan’la bir alakası olabilir mi?” Arda merakına yenik düşerek sorduğu soru karşısında pişman olup sustu. Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmeye ne gerek vardı şimdi?

“Olabilir,” dedi Miran sinirle. “Kahretsin!”

Gözü yoldan başka bir şey görmezken telefonunun çalması iyice asabını bozdu. Kimin aradığını bilmiyordu ancak bilmek istemiyordu da. Zira şu an hiç sırası değildi. Duymazdan geldiği telefonun susmasının ardından bir de mesaj geldi. Sol eliyle direksiyonu kavrarken, sağ eliyle tuttuğu telefonunun ekranına baktı. Artık iyice emin olmuştu Miran. Sanki hayat onu delirtmek için aynı zamanı kolluyor, tüm aksilikler üst üste geliyordu.

Gönül’ün Miran’la derdi neydi, ne demeye arıyordu aylar sonra?

“Bir sen eksiktin,” diye söylendi telefonu elinden bırakırken. Attığı mesaja dahi bakmamıştı.

“Kimmiş o?”

Arda’nın sorusuna neredeyse dişlerini sıkarak cevap verdi Miran. “Gönül gereksizi.”

“Ne istiyor yine bu kadın?” Arda’nın sorduğu soru havada kaldı, telefona ikinci ve hatta üçüncü kez gelen mesaj sesi iki adamın da dikkatini çektiğinde aynı anda dikmişlerdi gözlerini telefona. Miran’ınki öfkeli bir meraktı, Arda bunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden Miran’ın yerine telefonu kendisi aldı. Zaten gizlisi saklısı yoktu Miran’ın, o kadın onun karısı değildi. *Hiç olmamıştı.*

“Ben bakayım, dur.” Arda telefonu alıp gelen mesajı açtığında ilk önce kaşlarını çattı, ardından bozuntuya vermemek için surat ifadesini düzeltmeye çalıştı ancak başarılı olamadı. Miran gelen mesajda ilginç bir şeyler yazdığını anlamıştı.

“Ne yazmış?” diye sorduğunda, Arda’nın sessizliği iyice işkillendirdi onu. Telefonu Arda’nın ellerinin arasından çekip aldığında, gözlerini kısa bir anlığına yoldan çekip telefona dikti. Okuduğu üç mesajın ardından, başından aşağı kaynar sular döküldü sanki.

Gözlerinin önüne koyu bir karanlık peyda olmuştu. Hayat acımasızdı. En hassas yerine hiç düşünmeden acı bir kurşun daha saplanmıştı. Miran’ın bu sefer iyileşmeye gücü yoktu. Kafasında oluşmaya başlayan soru cümleleri beynini kemirip bitiriyordu. Elindeki telefondan gözlerini ayıramadı bir müddet. Frene birden basıp yolun ortasında aniden durarak arkada biriken arabaların peş peşe kornalara basmasına neden oldu.

“Miran, arabayı düzgün bir yere çek.” Arda, Miran’ın elindeki telefonu alıp omzuna dokundu hafifçe. “Hadi Miran, hadi.” Miran bir an için ne yapacağını bilemedi ama kendisini toparlaması uzun sürmedi. Arda’nın dediğini yapıp arabayı yeniden çalıştırdıktan sonra, en yakın yerde sağa çekti.

“Bu kadın ne istiyor lan benden?” Gerginliğinden hiçbir şey kaybetmeyen ses tonu daha da sertti şimdi.

Arda henüz ışığı sönmemiş olan ekrana baktı. En az Miran kadar şaşkındı şu an da. Gönül sınırları fazla zorluyordu artık.

“Baban hakkında bilmediğin şeyler var,” yazmıştı attığı ilk mesajda. Arda, Miran’ın yüzüne baktı. Fazlasıyla afallamış görünüyordu. Ve bu mesaja haddinden fazla sinirlenmiş gibiydi. Onun bu gergin halini yatıştırması gerektiğini biliyordu. *“Hazar Şanoğlu ile ilgili bildiğim bazı şeyler var. Görüşmemiz lazım, acil.”* Arda diğer mesajlara tekrar baktığında sinirli sinirli sırıttı. Sadece Miran’a ulaşabilmek için nasıl bu kadar ucuz oyunlara girişebiliyordu bu kadın?

Ayrıca delirmiş, hatta kafayı yemiş olmalıydı. Miran, onun sadece kendisine ulaşmak için böylesine tehlikeli bir oyun oynadığını anladığında bu sefer Gönül’ü Arda bile kurtaramazdı.

“Buna inanmayacaksın değil mi Miran?” diye sordu kara kara düşünen adama. Akla mantığa sığan bir şey değildi bu, Gönül geçmişe dair meseleleri nereden bilecekti? Arda’ya göre Gönül kesinlikle oyun oynuyordu. *Saçma ve tehlikeli bir oyun.*

“Bu kadın kafayı yemiş,” dedi Arda sakince. “Sana nasıl ulaşacağını bilemediğinden saçma sapan oyunlar oynuyor artık.” Fakat endişeye düştü genç adam. Miran’ın kendisine boş gözlerle bakıyor olmasından, bu mesajın onun aklını karıştırdığını anladı. Geçmişi, Miran’ın en zayıf noktasıydı ve Gönül, Miran’ı oradan vurmuştu.

Miran gözlerini Arda’nın üzerinden çektikten sonra kafasını direksiyona yasladı. Sinirleri harap olmuştu. Gönül yakasından ne zaman düşecekti? Arda haklı olabilir miydi? Gönül onu kendisine çekmek için yalan söylüyor olabilir miydi? Eğer yine saçma bir oyun peşindeyse, bu Gönül için iyi olmazdı. Miran onu bu sefer mahvederdi. Bunu bile bile böyle bir konuda nasıl yalan söyleyebiliyordu?

“Telefonu bana ver.” Kafasını direksiyondan kaldırdıktan sonra Arda’nın elinde duran telefona dikti gözlerini. Şu an hangi maksatla yola düştüğünü dahi unutmuştu Miran. Fırat’ın yanına gidecekti sözde.

Şimdilik bu meseleyi ertelemeye karar verdi.

Arda kafasını hayır dercesine salladı. “Miran, boş ver, aklını çelmeye çalışıyor senin. Ben konuşurum onunla.”

“Arda, ver şu telefonu bana!” Arda itiraz edemeden telefonu Miran’a verdikten sonra Miran telefonla arabadan indi. Gönül’ü ararken ellerinin titrediğini fark etti. Bu bir şakaysa, hiç hoş değildi. Şaka değilse de hiç hoş değildi. İkinci çalışın sonunda telefon açıldığında Miran öfkesine yenik düşerek bağırdı birdenbire.

“Ne diyorsun lan sen?” Gönül’ün daha sesini duymadan sinirlenmişti bile. Kendisinin zehirli öfkesinin aksine, karşısındaki kadının sesi oldukça ılımlıydı, hatta bir o kadar da ciddi.

“Konuşmamız lazım Miran.”

“Ne konuşacaksın benimle?” Hiddetinden bir an ödün vermiyordu. “Lan sen ne biliyorsun ki?” Yoldan gelip geçen arabalar ses tonuna gölge düşürse de şu an Gönül’ün kulaklarının patladığı bir gerçekti. O mesajları yazarken tüm bunların olacağını tahmin etmiş ve göze almıştı. Zaten kaybedecek hiçbir şeyi yoktu artık. Miran’ı çoktan Reyyan’a kaptırmamış mıydı?

“Farkındayım,” dedi ciddiyetini korurken. “Bilmediğin şeyler biliyorum Miran.” Hızlı ve kendinden emin konuşarak Miran’ı ikna etmeye çalışıyordu. “Eve gel, konuşalım,” dedi. “Sana her şeyi anlatacağım.” Sözlerini bitirir bitirmez telefonu Miran’ın suratına kapattı. Miran’ın gür ve korkunç sesinin bir kere daha kulaklarını parçalamasına izin veremezdi. Zaten dakikalar sonra gürültünün büyüğü o evde kopacaktı.

Son kez.

Bir yıl boyunca en kötü günlerine şahitlik eden ev, son kez kıyametin kopuşuna tanık olacaktı.

Genç adam yüzüne kapanan telefonun şaşkınlığıyla iyice afalladı. Ama Gönül’ün sesi... Miran onu daha önce hiç bu kadar ciddi duymamıştı. Kafasının içindeki sağır edici uğultular giderek çoğalıyordu. Aklı delirtici ihtimallerle dolup taşıyordu şimdiden. *Neyi biliyor olabilirdi Gönül, neyi?*

Miran arabanın kapısını açtığında kararını vermişti. Gönül’ün istediğini yapacak, eski karısının evine gidecekti. Zaten bu denli çıldırmışken Gönül’le konuşup neler bildiğini öğrenmeden rahat bir nefes alamazdı asla. Aksi halde düşünmekten çıldırabilirdi.

Arabayı çalıştırdığında Arda sessizce izliyordu onu. Gönül’ün neler zırvaladığını sormuyordu bile. Çünkü yalan söyleyerek dikkat çekmek istediğinden fazlasıyla emindi. Gönül, Miran’ı kendisine çekmek için türlü oyunlara başvrururdu. Bu ilk değildi, temennisi son olmasıydı.

“Sakinsin değil mi?” diye sordu Arda, Miran’a bakarken. Zaten yanında olacaktı ama yine de Miran’dı bu adam, delinin tekiydi, ne yapacağını belli olmazdı hiç. Miran ise sadece hızlı bir şekilde kafasını salladı ve ardından arabanın içi derin bir sessizliğe büründü.

Yarım saat geçmemişti ki, Miran oturduğu eski semte, eski evine vardı. Uzun bir zamandan sonra ilk defa geliyordu bu eve. Bu evden son kez çıkıp gittiği ve arkasına bile bakmadığı gün, ardında yaralı bir kadın ve ölü hislerini bırakmış, kuşlar kadar hürleşmişti. Bir gün dahi yüzünün gülmediği şu çatının altında sadece ıstırap çekmişti. *Ve de çektirmişti...* Onca yaşanmışlığa nasıl katlandığını bilmiyordu. Şimdi düşünüyordu da zamanı geriye sarma şansı olsaydı, Gönül’ü hayatına asla almazdı.

Arabadan çıkmadan evvel gözlerini Arda’ya dikti Miran. Onun da arabadan inmeye hazırlandığını görünce ikaz etti. “Sen burada kal.”

Genç adam kızgınlıkla baktı. “Ya kavga ederseniz?”

“Orası Allah’ın emri zaten,” dedi Arda’nın duyamayacağı bir sesle. Gönül’ün Arda’yı görünce inat edip konuşmayacağını iyi biliyordu. “Etmeyeceğim, konuşup geleceğim.” Parmağını kaldırıp Arda’yı son kez uyardı. “Kal burada, geleceğim birazdan.”

Arabadan çıktığında bakışlarını karşısında duran eve çevirdi. Sadece bakmak bile ruhunu darlıyordu sanki. Ne olacaksa olup bitsin istiyordu. Hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Gönül’le evliyken bu eve sadece geceleri gelirdi. Hatta çoğu zaman gelmezdi bile. Sertçe ittirdiğinde demir kapı uğursuz bir sesle gıcırdadı. Gönül zaten pencerenin dibinde bekliyordu yarım saattir. Miran kapıya doğru yaklaştıkça kalbi bedeninden bağımsız bir şekilde hızla atmaya başladı. Korkuyor muydu? Belki de hayatında hiçbir zaman böylesine korkmamıştı.

Miran vakit kaybetmeksizin parmağını zile bastırdığında kapı çok geçmeden açıldı. Uzun bir aradan sonra yüz yüze gelen Gönül ve Miran birbirlerine baktılar. Miran bu kadının gözlerinde acıdan başka bir şey görmüyordu. Ne zaman yeni bir sayfa açacaktı hayatında?

Yine aynısı olmuştu Gönül’e. Yine tek bir bakışla, Allah’ın cezası tek bir bakışla dağılıp gitmişti. Fakat bu kez yenilmeyecekti ona. Onu görünce kabuk bağlayan yaralarının sızlaması olur şey değildi çünkü Miran ona göre artık sadece bir yabancıydı. Aslında her zaman öyleydi. Sadece Gönül’ün bunu kabullenmesi zor olmuştu. Onun artık ne bu adamda ne de bu adamın aşkında gözü vardı.

O gittiğinden beri geceleri uyuyamaz olmuştu. Bu evin her duvarında onu görmüş ve aklını kaybetme derecesine gelmişti. *Geçecek,* demişti karşısındaki mavi gözlerin sahibi. *Her şey geçecek... Unutacaksın beni. Belki başkasını sevecek, hatırlamayacaksın bizi. Zaten biz diye bir şey olmadı ki.* Ama öyle olmuyordu işte. Geçmiyordu bu acı. Zaman geçiyordu da, hiçbir şeye şifa olmuyordu. Seven bir kadın asla unutmazdı. Öldüğünde bile, ölecek olsa bile.

“İçeri gelsene.” Sanki bir yabancıyı evine buyur ediyormuş gibi soğuk bir sese sahipti. Aldırmadı genç adam. Onu karşısında ağlayıp sızlarken yahut ayaklarına kapanmaya çalışırken bulmadığı için mutluydu hiç değilse. Miran bu soğuk davetin üzerine adımlarını onu boğan bu evin içine attı. Ardından kapı ıssız bir gürültüyle kapandı. Uzun koridor boyunca ilerlerken Miran’ın gözüne evdeki değişiklikler çarptı. Bu ev eskisi gibi değildi. Mesela Gönül’ün seve seve boyattığı duvarın rengi değişmiş, ilk aldıkları gibi bembeyaz olmuştu. Duvarlarda asılı olan tablolar inivermiş ve kasvetli bir görüntü oluşmuştu.

Salona geldiklerindeyse duvarın dibinde duran bavula takıldı Miran'ın gözleri. Gönül, bu evden gidiyor muydu? Bunu bile merak etmedi Miran, şu an umurunda olan tek şey Gönül'ün ona söyleyecekleriydi. Bakışlarını duvar dibinden çekip Gönül'e diktiğinde, "Evet," dedi. "Seni dinliyorum?" Sesine kattığı o soğuk tını karşısındaki kadını ürpertti.

Gönül'ün bakışları hâlâ bavulun üzerindeydi. Buruk bir tebessümle seyrediyordu şimdi ağlaya ağlaya hazırladığı bavulunu. "İzmir'e dönüyorum," dedi ince bir sesle. Ardından daha derin bir tebessüm ağırladı dudaklarında. Bir şeyler söylemesini bekliyordu Miran'ın. Fakat aldığı yanıt tam bir hüsrandı.

"Bana ne Gönül?" Miran'ın oldukça soğuk bakan gözlerine bakarken içinin titrediğini hissetti, sessiz kaldı.

"Gittiğini söylemek için çağırmadın beni değil mi?" Miran'ın sakinliği, fırtına öncesi sessizliğin habercisiydi. Gönül biraz daha saçmalarsa çığrından çıkması an meseleydi. Galiba Arda haklı çıkıyordu. Gönül, Miran'ı son kez görmek için yine yalana başvurmuştu. Normal şartlar altında Gönül ona gittiğini söylese onu terslemez, bu denli kaba davranmazdı. Fakat çok mühim bir işin üzerindeyken onu ayağına kadar getirtmişti Gönül. Bu yüzden Miran sakin de kalamıyor, kibar da olamıyordu.

"Ayrıca boşanmayı kabul edeceğim," dedi titrek bir sesle. "Avukatımla konuştum. Önümüzdeki hafta seninle irtibata geçecektir."

Miran derin bir nefes aldı, sakin kalmalıydı, sakin... "Bana sakın beni buraya getirmek için oyun oynadığını söyleme Gönül, yoksa..."

"Oyun falan yok!" Gönül'ün oldukça ciddi çıkan ses tonu Miran'ın cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Söylediklerim doğruydu."

Yavaş adımlarla yürüyerek koltuklardan birine oturduğunda Miran iyice sinirlenmişti. "Ne söyleyeceksen hemen söyle!" dedi emredercesine. Eğer anlatacaklarının altından saçma sapan bir şey çıkarsa daha fazla sakin kalabileceğini sanmıyordu. Gönül'ün karşısına geçip oturmayı da düşünmüyordu ayrıca.

Bu ev boğuyordu onu.

Gönül sakin bir şekilde kafasını salladı. "İstanbul'dan tamamen ayrılmaya günler evvel karar verdim. Zor oldu ama bu evde bize dair ne varsa hepsini yok ettim." Miran, Gönül'e göre oldukça hazin olan bu hikâyeyi büyük bir sabırla dinleyecekti. Sabır elzem şeydi ve genellikle Miran buna hiç sahip değildi. Birkaç adımda Gönül'ün karşısına dikildiğinde hâlâ ayaktaydı. İnatçıydı da, oturmayacaktı karşısına. Gönül konuşmasına devam edecekti ki o sırada Miran'ın titreyen telefonu, ikisinin de dikkatini dağıttı. Miran, Reyyan'ın aradığını görünce telefonu sessize alıp cebine koydu, sonra devam et dercesine Gönül'e baktı.

Gönül devam etti yaralı olduğunu haykıran sesiyle. Kafası yere eğikti.

"Seni görmek gibi, sana veda etmek gibi bir niyetim asla yoktu." Yüzüne alayvari bir gülüş yerleşmişti. "Zaten sen en büyük vedanı ettin bana o hastane odasında." O anı bir kez daha yaşıyormuş gibi kederlendi sureti. O gün, Miran onu orada öylece bırakıp gittiğinden beri yaşayan bir ölüden farksızdı. Miran'ın vurulduğunu duyduğunda herkesten çok o ağlamıştı. Herkesten çok o yanmıştı. İşte bu yüzden bir kere daha nefret etmişti âşık kalbinden. Tıpkı Miran'ın ondan nefret ettiği gibi.

"Düşündüm de... Artık buralarda kalamazdım. Ben de ailemin yanına dönmeye karar verdim." Deli deli gülümsemeye devam etti. Nereye koyacağını bilemediği elleri dizlerinin üzerinde biten elbisenin eteklerini çekiştirdi. "Sanki buraya hiç gelmemişim gibi, seni hiç tanımamışım gibi." Kafasını kaldırıp Miran'a baktı yeniden. "Dört yıl öncesine dönmek istiyorum."

Dört yıl önce, İzmir'den ayrılıp İstanbul'a yerleşmişti üniversite için. Okuldaki en yakın arkadaşı Eylül'dü. Güzeldi o zamanlar hayat. Ömrüne hercai bir sevda değmemişti henüz. Bir gün hiç ummadığı bir zamanda, Eylül'ün evinde görmüştü Miran'ı. Ve böyle başlamıştı içindeki hummalı sevdası. Bugün ise son buluyordu. *Canı çok acıyordu*. Çünkü bu evden, dört yılını geçirdiği bu şehirden ve yüreğini kanatan hatıralardan tamamen men oluyordu.

"Gitmeden önce son kez teyzenle görüşmek istedim. Bilirsin, üzerimde hakkı çok büyük, vedalaşmak istedim onunla." Delirmiş gibi kıkır kıkır güldüğünde Miran'ın surat ifadesi gitgide değişiyordu. "Zaten Eylül'ü kaybettim. Artık benimle görüşmek istemiyor." Ama hâlâ sabırla dinliyordu Miran. Biliyordu, bu konuşmanın altından hiçbir şey çıkmayacaktı. Gönül yine her zamanki gibi saçmalıyordu.

"Dün teyzenin evine gittim. Biraz konuştuk, dertleştik. Daha doğrusu..." Derin bir nefes alıp saçlarını arkasına attı. "Ben anlattım, o dinledi. Bilirsin, her zamanki gibi."

Miran da sakinleşmek adına derin bir nefes aldı. "Sıkıcı oluyorsun," dedi gergin bir halde. "Farkında mısın?"

"Ben senin için her zaman sıkıcıydım." Kafasını ciddi ciddi salladı. Ela gözlerinde acı bir ifade belirdi. "Ama şu an, beni sonuna kadar dinlemek zorundasın." Miran ona devam et dercesine baygın bakışlar yolladığında ellerini birbirine kenetledi.

"Gideceğim sıra kapı çaldı. O sırada ben salondaydım. Teyzen salonun kapısını kapatıp kimin geldiğine bakmaya gitti. Muhtemelen, eve gelen kişi her kimse, onun beni görüp yanlış anlayacağını düşünerek beni göstermek istemedi. Ben de buna saygı duydum ve bekledim. Fakat aradan uzun süre geçmesine rağmen teyzen geri dönmedi. Zaten vedalaşmıştık, daha fazla kalmaya gerek duymadığım için salondan çıkıp kapıya doğru yürüdüm."

Miran kaşları çatık bir halde dinliyordu. Ve hâlâ şu sakinliğini koruduğuna inanamıyordu.

"O sırada odadan gelen konuşmalara istemeden kulak misafiri oldum. Teyzen biriyle hararetli bir şekilde tartışıyordu."

Dakikalardır süregelen bu kasvetli zorlama muhabbet işte şimdi çekici olmaya başlamıştı Miran için. "Ne hakkında?" diye sordu merakla. Kaburgaları sıkışıyordu, kalbi oraya sığmıyordu. Çünkü içinden bir ses, kulağına hiç iyi şeyler fısıldamıyordu.

Yutkundu Gönül. “Baban hakkında.”

Miran’ın suratı ansızın ifade değiştirirken attığı iki adımla Gönül’ün yanına oturdu. Artık sabrı kalmamıştı. Ne biliyorsa konuşsun istiyordu. “Anlat,” dedi sabırsızca. “Ne duydun, bahsettiğin şey neydi, anlat!”

Konuşurken kendisini o kadar sıkmıştı ki, boynundaki damarlar irileşmiş, teni kıpkırmızı olmuştu. Gözlerinin saçtığı dehşet ise ayrı bir korkunçtu. Gönül bir karış uzağındaki adamın yakınlığıyla dağıldı. Biraz gerilmişti üstelik, ama hâlâ sakinliğini koruyordu.

Ayağa kalktı, Miran’ın ona bahşettiği yakınlığı birkaç adımla def etti. Ancak hemen ardından Miran da kalktı koltuktan.

“Senin babanın ölüm sebebi, sıradan bir mal mülk davası değilmiş.”

Miran’ın şaşkınlıklarına habire yenileri eklenip duruyordu. Bugün ne kadar da berbat bir gündü böyle? Bunlar nasıl sözlerdi? Artık söylenenleri idrak edemez hale gelmişti. “Gönül... Sen ne saçmalıyorsun?” diye sordu çaresizce. Tüm bu sözlerin bir şakadan ibaret olmasına bile razıydı şimdi. Halbuki gerçekleri öğrenmeye yeni başlıyordu. Şimdiden yıkık bir haldeydi. Neler duyacağını bilmediği halde çok korkuyordu. Gönül’ün ifadesiz bir şekilde gözlerine bakmasından rahatsız olduğu için aralarındaki mesafeyi tamamen kapatarak kollarından tuttu eski karısının.

“Susmasana lan! Konuşsana!” Gönül, Miran’ın kendisini sarsan ellerinden tutarak kurtulmaya çalışsa da başarılı olamadı. “Annen,” diye fısıldayabildi. Canı acıyordu. Miran, duyduğu ismin ardından sıktığı kolları serbest bırakınca, acıyan kollarını tuttu Gönül. Ve duyduğu korkudan ötürü, tekrar bir adım geriye gitti. “Sakin olmazsan nasıl konuşacağım seninle ben?” Kalbi küt küt atıyordu korkusundan. “Miran, beni korkutuyorsun!”

Karşısında gördüğü adam daha öğrendiği ilk gerçekte bir canavara dönüşmüştü. O an tüm korkularını dizginledi Gönül. Nihayetinde ona bir şey olmayacaktı. Miran, Gönül’ün tüm bunları kimden öğrendiğini sorunca, Reyyan’ın adını verecekti. İşte bu haz, onun için paha biçilemez bir intikamdı.

Miran titreyen parmaklarını yüzüne bastırdı, sakinleşmeye ihtiyacı vardı ama olmuyordu işte! Gönül onu can evinden vurmuştu, farkında mıydı? Miran bu uğurda kaç insanın hayatını karartmayı göze almıştı, haberi varmıydı?

“Bak bu bahsettiklerin benim en hassas noktam,” dedi boğazına oturan yumru eşliğinde. “Yarama dokunuyorsun Gönül, konuş artık!” Elleriyle ateş basmış tenini sıvazladı, ensesine ağır bir darbe yemiş gibiydi, bünyesinde ağır bir tahribat vardı.

Gönül bir kez daha dudaklarını araladığında, sarf ettiği kelimeler Miran’ın yıkılışı oldu. “Annen, babandan önce bir başkasıyla evliymiş!”

Miran duyduğu şu cümleyle beraber elini ensesinden çekip karşısındaki kadının ela gözlerine baktı. Gönül bu bakışların karşısında yerin dibine girecekmiş gibi hissetti kendini. Evet, Miran’ın şu anki halinden fazlasıyla korkuyordu ancak sonunda Reyyan’ı ispiyonlamak her şeye değerdi. Biliyordu ki, Miran onu ölürdü de affetmezdi.

“Ne!?”

“Senden saklamışlar Miran,” dedi bir çırpıda. “Bunu teyzen de biliyor. Seni kandırmışlar.”

“Kim söyledi tüm bunları?” diye sordu Miran o an. Çenesi kaskatı kesilmişti. Şu an sadece o ismi duymak istiyordu Gönül’ün dudaklarından. İçinde yıllar yılı harlanmayan o ateş cehenneme dönmüş gibiydi. Her bir zerresi alev alev yanarken, dudaklarından korkunç bir tınıyla döküldü sorusu. “Bunları kimden duydun lan!”

“Kimden duyduğumu da öğreneceksin elbet,” dedi Gönül. “Ama öncesinde bilmen gereken daha mühim bir gerçek var.” Kaşlarını imayla kaldırdığında pürdikkat kendisine bakan adamın ciğerini sökecek sözleri acımasızca sarf etti. “Annenin babandan önce evli olduğu adamın adı, Hazar Şanoğlu!”

Duyduğu isim gözlerinin önüne binlerce kanlı senaryo sererken kalbinde tüm hissiyatları yakacak bir ihtilal gerçekleşti. Miran, suratına binlerce yumruk yese, yahut binlerce kurşunun hedefi olsa şu aciz bedeni, canının bu denli acımayacağına dair yemin edebilirdi. Duyduklarının hemen ardından ortadaki sehpaya dikti gözlerini. Savurduğu kuvvetli tekme darbesiyle sarsılan sehpanın orta camı kırıldı, kırıklar dört bir yana saçıldı. Aklı, mantığı, kalbi kabul etmiyordu tüm bu duyduklarını. Bu sözlerin gerçek olma ihtimalini sadece düşününce bile ölecekmiş gibi hissediyordu. Hayır, gerçek olamazdı. Gönül, yalancının tekiydi ve her zamanki gibi Miran’a olmayacak yalanlar söylüyordu.

Belki de Miran’ın inanmak istediği tek şey buydu. “Sana inanmıyorum,” dedi bağırırcasına. “Sen ve her zamanki yalanların işte!”

“Sana yalan söylemiyorum!”

Hissettiği çetin korku duygusu onu olabildiğince uzaklaşıyordu Miran’dan. O sadece aracılık ediyordu duyduğu gerçeklere. Neden Miran ona bu kadar kötü bakıyordu ki? Neden inanmıyordu söylediklerine? Aslında tahmin etmeliydi böyle olacağını. Çünkü bu konuda Miran’ın ne denli hassas, ne denli gözü kara olduğunu biliyordu. Miran’ın Gönül’ün üzerine doğru attığı her adım, geriye doğru kaçmasına sebep oluyordu. En sonunda içini bir pişmanlık kapladı. Miran sanki birazdan onu öldürecek gibiydi. Keşke onu eve çağırmak yerine, her şeyi telefonda söyleseydi.

“Seni söylediğin yalanlarda boğacağım!” Miran çıldırmış bir vaziyette haykırırken neredeyse Gönül’ü kovalar bir duruma geldi. “Yemin ederim, ölümün benim elimden olacak!”

“Git Reyyan’la konuş Miran!” Gönül her şeyi ballandıra ballandıra anlatmaktan vazgeçmişti çünkü kaş yapayım derken göz çıkaracak, Reyyan için kazdığı kuyuya kendisi düşecekti neredeyse. “Her şeyi o çok sevdiğin küçük cadı biliyor!”

Miran kısa bir an duraksadı. An itibariyle öfkesine tamamen yenilmiş, sabrı tamamen küle dönmüştü. Bu kadının söylediği hiçbir şeye inanmıyor, tamamen kendi doğrularıyla hareket ediyordu. Bir de Reyyan’ı

karıştırıyordu işin içine. Şimdi anlamıştı esas niyetini. “Senin derdin belli oldu,” dedi Gönül’ün üzerine yürümeye devam ederken. “Aklınca yalanlar uydurup Reyyan’la aramı bozacaksın!”

Gönül salonun orta kısmını çevreleyen koltukların arkasına dolanmakta buldu çareyi. İlk defa Miran’ karşı oldukça dürüstken yalancılıkla suçlanması daha önceden söylediği yalanların cezasıydı. Korkuyordu, çünkü daha söylediği ilk gerçekte zıvanadan çıkan adama, *sen başkasının oğlusun* dese, ne olurdu kim bilir... Miran’ın oldu olası öfkeli hallerine şahit olmuştu Gönül, lakin bu seferki bambaşkaydı, onu ilk defa böylesine çıldırmış görüyordu. Dünden beri düşünüp durmuştu oysa, gitmeden evvel her şeyi Miran’a anlatmaya karar vermişti. Ama onun bu denli delireceğini düşünememişti.

Bir de Reyyan’ın adını verdiği halde inanmamıştı. Bu kadar çok mu seviyordu onu?

Arkasına saklandığı koltuktan Miran’a bakarken korkuyla yutkundu. “Sana karşı ilk defa hiç olmadığım kadar dürüstüm,” dedi kendinden emin bir halde. Göğsü kalkıp iniyordu korkusundan. “Neden inanmıyorsun ki söylediklerime? Sana her şeyi Reyyan’dan duydum diyorum!”

Miran o an histerik bir kahkaha patlattı. Deliriyordu, az kalmıştı. Sinirinden veyahut inanmak istemediğinden. Bu kadına duyduğu yüzeysel nefret şu saniyelerde öldüresiye tehlikeli bir gazaba dönüşmüştü. “Ölmek mi istiyorsun sen?” diye sordu avazı çıktığı kadar bağırırken. “Canına mı susadın?”

O sırada çalan kapının sesini işiten Gönül, bakışlarını koridora dikti. Miran büyük adımlarla koltuğa doğru yürüdüğünde Gönül arkasını dönüp koridora doğru koştu. Miran koltuğun üzerine çıkıp Gönül’ün ardından atlayarak arkasından koşarken, “Gel buraya!” diye gürledi. “Yok öyle zırvalayıp ardından kaçmak!”

Gönül uzun koridorda ardına bakmadan koştu, kapıya vardığında kimin geldiğine dahi bakmadan kulpunu indirdi. Gelen her kimse, onun kurtarıcısı olacaktı. Açılan kapının ardında Arda’yı görünce hiç düşünmeksizin ardına sakladı. Genç adam bir anda arkasına dolanıp gömleğini çekiştiren kadınla neye uğradığını şaşırsa da çabuk toparlandı. Böylesi beklenilen bir sondu.

“Arda! Yardım et!” Gönül korku içinde bağırıyordu. “Öldürecek beni bu adam!”

Arda evin içine zor girebilmişti, kapıyı kapatma fırsatı dahi bulamadan üzerlerine atlayan Miran’ı son anda kollarıyla itekleyerek durdurdu. “Oğlum bir dur ya!”

Miran çıldırmış gibiydi, Arda’yı gördüğü bile yoktu. Onun tek derdi şu an en yakın dostunun ardına saklanmış olan korkak yalancıydı. Her şeyine susmuş, tüm şmarıklıklarına göz yummuştu ama bu konuda kendisiyle oynamazdı. Hiç kimse ama hiç kimse, Miran Karaman’ı geçmişiyle imtihan edemezdi.

“Bırak şu kadını,” dedi çıldırmış gibi bağırmayı sürdürürken. “Onu öldüreceğim bu kez!”

“Ben sana ne yaptım be!” diyerek bağırdı Gönül, Arda’nın arkasından. “Git Reyyan’la konuş!”

“Çıldıracağım,” diye haykırdı Miran. Yumruk haline getirdiği ellerini duvara sertçe geçirdi. “Hâlâ Reyyan diyor!” Dakikalar içinde kan oturmuş gözleri acıdan kapanıp duruyordu, göğsünden hırıltılı bir nefes nüksediyordu, Miran ölecekmiş gibi hissediyordu kendini. Zihninin içine ansızın iteklenmiş düşünceler, ömrünün intiharına sebep olacak gibiydi.

Şu anda hiçbir ikna edici sözcüğün Miran’ı durduramayacağını biliyordu Arda. Önünde öfkeden çıldırmış bir adam vardı, arkasında korkudan titreyen bir kadın. Şaşkındı genç adam çünkü onu ilk kez bu denli çıldırmış görüyordu. “Miran!” Kuvvetle bağırdı. “Sakinleşmediğin müddetçe hiçbir şeyi halledemeyiz!” Anında gözlerine dikilen öfkeli mavi gözlere bakarken bu sefer kısık sesle konuştu. “Anlatın bana! Ne oldu?”

“Ona annesinin eskiden Hazar Şanoğlu’yla evli olduğunu söyledim,” dedi Gönül nefes nefese. “Bana inanmıyor, çıldırdı!”

Miran mantığını ve aklını bir kenara bıraktı. Belki de şu an, hayatı boyunca asla yapmam dediği bir şeyi yapıyordu. O kadar kuvvetli ve ani bir şekilde atılmıştı ki Arda’nın üzerine, Arda arkasında saklanan kadını kurtaramadı. Bilhassa şaşkınlığındandı. Gönül’ün sözleri Arda’yı o kadar şaşırtmıştı ki, Gönül’ü Miran’dan koruyamamıştı.

Şimdi Miran tüm öfkesinin biriktiği parmak uçlarıyla Gönül’ün boğazını sıkıyordu. Arda afallamış bir haldeydi, Gönül’ü kurtarmak için iki eliyle birden Miran’ın tek eline asıldı, öyle kuvvetli sıkıyordu ki şu an burada olmasa Gönül’ün ne halde olacağını düşünemiyordu.

Gönül, Miran’ın dehşet saçan elinden kurtulduğunda boğazını tutarak öksürmeye başladı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde bile ciğerleri yanacak raddede nefessiz kaldığını hissetmişti, kıpkırmızı olan tenini eliyle ovalarken hızlıca içeriye doğru yürüdü. Burada daha fazla kalmayacaktı.

Miran bu denli çıldırmışlığının ona verdiği bitkinlikle duvara yasladı sırtını, bir an önce bu evden ayrılıp Reyyan’a gitmek istiyordu. Tüm bu söylenenlerin, onun ağzından bir yalan olduğunu duymaya ihtiyacı vardı. “Delirdin mi Miran?” diye sordu Arda oldukça kızgın bir halde. “Öldürecektin Gönül’ü!”

Gönül, Miran’ın umurunda değildi, içinde aklın ve kalbinin karşı karşıya geldiği öyle kudretli bir savaş vardı ki mantığı neyin doğru neyin yanlış olduğunu umursamıyordu. Geçmiş önüne serilmiş, mazinin anıları dizlerini titretmişti. Ayakta duracak gücü bulamıyordu kendisinde.

“Neler söylüyor Arda...” Sessizce hayıflanırken koridordan duyulan bavul tekerleğinin sesiyle ikisi de evin içine doğru çevirdi bakışlarını. Gönül’ün yere eğilmiş olan bakışlarından anlaşılıyordu, çıkıp gidecekti buradan ama Miran’dan hâlâ çok korkuyordu. Arda’nın bir şeyler söylemesini bekler gibiydi, genç adam bunu fark ettiğinde sabırsızca mırıldandı. “Git artık Gönül.”

Gönül adımlarını hızlandırıp Miran’ın önünden geçerken duraksayıp son bir kez baktı. *Bu kadar kötü mü olacaktı bu adamı son görüşü?* “Anlayacaksın,” diye mırıldandı kapıya doğru adımlarını atarken. “Doğruları söylediğimi bilecek ve beni bu şekilde uğurladığın için pişman olacaksın.” Bir zamanlar tüm ömrünü adadığı adama dönüp son bir kez baktığında, içine dert olacak sözler sarf etti. Bu ona, son sözüydü.

“Sen babanın kim olduğunu bilmiyorsun daha!”

Miran’ın dünyasını başına yıkan sözlerinden sonra ardına bile bakmadan kapıdan çıktı. Şimdi gitme

vaktiydi, ona acıdan başka bir şey vermeyen bu şehirden kopma vakti. Birkaç adım gerisinde bıraktığı adam acı içerisinde kıvranıyordu, onu öylece bırakmanın acısı kalbini kavursa da gitmekten başka çaresi yoktu. Çünkü Miran kendisinden ölesiye nefret ediyordu. Gönül ona yürek darbesi vuran adama, hayatının en ağır darbesini vurmuştu. Şimdi o adamın hayatından mütemadiyen çıkıp gidiyordu.

Miran ise kara kara düşünüyordu sırtını yasladığı duvarda.

Yalan olmalıydı Gönül'ün söyledikleri. Başka bir açıklaması yoktu. Olamazdı ki. O adam, düşmanıydı. Annesiyle hiçbir ilgisi olamazdı. Kendisinin hiçbir şeyi olamazdı. "Yalan söylüyor," dedi kendinden emin bir sesle. "Yalan söylüyor."

"Bir kere benim teyzem benden hiçbir şey gizlemez!" Neredeyse ağlamaklı çıkan sesi, Arda'nın da yüreğini dağlamıştı. "Reyyan benim arkamdan iş çevirmez!" Anlamayı reddettiğini gösterir gibi kafasını salladı üst üste. "Yalan Arda, yalan!" Kafasını kaldırıp karşısında şaşkınlıktan dilini yutmuş adama baktı. "Yalan değil mi?" Sırtını duvardan çekip, Arda'nın yanına vardı ve omuzlarından tutup sarstı. "Lan yalan desene!"

"Ya… yalan..." Oysa yalan olduğunu hiç sanmıyordu Arda. İlk defa gerçek dost, acıyı söyleyemiyordu. "Sanmıyorum Miran, mümkün değil!"

Duyduğu her bir sözle, sırtına saplanan kaç bıçak darbesine göğüs germişti bilmiyordu. Annesi bildiği teyzesine, canı bildiği Reyyan'a güvenemeyecekse kime güvenecekti bu hayatta? Kan oturmuş gözleri evin içinde gezindi. Bu ev ve Gönül... Bir kez daha acıtmıştı canını. Hepsine bedel olacak büyüklükte.

"Çıkıp Reyyan'a gideceğim," dedi kısık sesle. "Biliyorum, o bana yalan söylemez!"

Miran mantıklı düşünemiyordu ancak Arda'nın aklında her şey yerli yerine oturmuştu. Fırat ve Reyyan arasındaki mesele, Fırat'ın Hazar Şanoğlu'yla görüşmesi, Gönül'ün sarsıntı yaratan sözleri... Tüm bu olanlar, o kadının söylediklerini doğru kılıyordu ve Arda bir zaman sonra kopacak tufanı şimdiden hissediyordu.

Miran'ı durdurmak istedi, ne yapacağını, buna nasıl engel olacağını da bilmiyordu halbuki. "Gel önce kafamızı toplayalım," dedi Miran'ın sırtına dokunurken. "Şimdi Reyyan'a gitmenin sırası değil."

Miran sadece ters bir bakış attı ona. Duvarlardan destek ala ala kapıya yürüdü ve Arda'yı beklemeden evden çıkıp arabasına doğru yürüdü. Arkasından seslenmesini bile umursamıyordu. Arda'nın, "Arabayı ben kullanayım," diye bağırmasını duymazlıktan gelerek arabanın kapısını açtı ve daha kapısını örtmeden arabayı çalıştırıp gazladı. Arda son anda yetişebildi ve hareket halindeki arabaya tehlikeli olduğunu bile bile atladı.

Gelirken yaptığı hızın çok daha fazlasıyla yol alırken dümdüz bir noktaya bakıyordu gözleri. Arda bir şeyler söylüyordu ama Miran duymuyordu. Konuşmuyor, tek kelime dahi etmiyordu. Onun bu sessizliği neyin alameti bilinmezdi ancak iyi şeyler olmayacaktı.

"Miran," dedi Arda sessizce. "Eğer duyduklarının doğruysa o zaman ne yapacaksın?"

Gözlerini yoldan çekip Arda'ya oldukça kötü bir şekilde baktı. "Doğru değil!" diye bağırdı. Yıllarca doğru bildiklerine sığınmak istiyordu, aksini düşünmüyordu bile.

Kuralları ihlal ede ede gitmişti tüm yolları. Arda, direksiyonu Miran'a kaptırmanın verdiği korkuyla yine üç buçuk atıyordu. Böyle zamanlarda, canlarını tehlikeye atmak pahasına gözü hiçbir şeyi görmezdi Miran'ın. Aradan ne kadar zaman geçtiği belirsizdi. Ne zaman ki evlerinin olduğu semtin sokaklarına giriş yapmışlardı, o zaman hızını düşürmek zorunda kalmıştı Miran. Yine de hızlıydı, sadece yola bakıyordu ancak ne gördüğü muammaydı. Bu nedenledir ki diğer sokaktan çıkan aracı fark edemedi ve Arda'nın uyarmasına rağmen hızını alamayıp aracın arka kapısına çarptı.

Ani ve hızlı bir şekilde çarpmanın etkisiyle sarsılan iki araba yolun ortasında münasebetsiz bir şekilde durduğunda Miran kaldırdığı ellerini direksiyona vurdu. Aksilikler hep böyle zamanlarda mı gelirdi? Çarptıkları aracın kapısı fena dağılmış durumdaydı ama neyse ki kimseye bir şey olmamıştı. "İyi misin?" diye sordu yanındaki adama.

Arda kafasını salladıktan sonra ikisi birlikte arabadan çıktı. Miran buradan koşa koşa eve gidecekti. Kaybedecek vakti yoktu. Çarptıkları arabadan çıkan adam mağdur durumda olduğundan fazlasıyla sinirli görünüyordu. Miran o adamın üzerine doğru gelmesine aldırmadan yürümeye başladı fakat adam kolundan tutarak durdurdu. "Arabamın içine sıçtın! Niye dikkat etmiyorsun dengesiz herif!"

Arda araya girmek istese de yetişemedi. Miran bu haldeyken ona ters bir kelam etmek, patlamaya hazır bombanın pimini çekmek gibi bir şeydi. Duraksadı Miran, her an kavga etmeye hazır olan adama istediğini verecekti. Hiç düşünmeksizin, karşısındaki adamın suratına kafayı gömdükten sonra bir de okkalı bir küfür savurdu. Sonrasında ardına bile bakmadan koşmaya başladı.

Böyle durumlarda perişan olan hep Arda oluyordu. Miran'ın peşinden mi gitsin, adama yardım mı etsin bilemedi. Tek yapabildiği arabanın kapılarını kapatıp adama kartını uzatmak oldu. "Zararını fazlasıyla ödeyeceğim kardeşim, sen onun kusuruna bakma. Çok mühim bir meselemiz var. Yarın ara beni, halledelim."

Arkasında bıraktığı adamın saydırdıklarına aldırmadan o da Miran'ın ardı sıra koşmaya başladı. Nasıl olsa adamın kendisine ulaşmaktan başka bir çaresi yoktu. İsterse polis de çağırabilirdi. Şu anda yiyecekleri ceza umurlarında değildi.

Miran evine kalan beş dakikalık yolu sanki yıllardır koşup bitiremiyormuş gibi bir hisse kapıldı. Ciğerleri hızlı solumaktan ve koşmaktan patlama noktasına gelmişti. Reyyan her şeyi yalanlayana kadar asla rahat bir nefes almayacaktı. Kafasının içindeki kötü düşünceler onu bitirmişti.

Oysa onu daha beter bir çıkmaza sürükleyecek olan sırrı henüz öğrenmemişti bile.

Evin olduğu sokağa doğru koşarken hızını yavaşlattı. Zaten artık dermanı kalmamıştı. Üzerindeki dar gömlek koşmasına engel olduğu gibi terletmişti de. Evin çatısı uzaktan göründüğünde kalbi dışına çıkacakmış kadar sertçe dövüyordu bedenini. Zihninde düşmanının silueti canlanıyordu, gözlerini sımsıkı kapatmak ve her şeyi silmek isterdi. O adama duyduğu nefret, aklını yitirmesine sebep olacaktı neredeyse.

Evinin bulunduğu sokağa geldiğinde duraksadı. Nefes nefese kalmış bir halde ellerini dizlerine yasladı.

Buğulanan gözleri, gördüğü manzaranın, zihninin ona sunduğu sahte bir oyun olduğuna inanmak istedi. Geceden rol çalan karanlık saçları dağılmış ve alnına dökülmüştü. Neler oluyor bilmiyordu ancak gördüğü manzara gerçekti.

Arda, Miran'ın arkasından koşup yetiştiğinde yanında durdu ve Miran gibi o da evin demir kapısının önünde bekleyen arkası dönük adama dikti gözlerini. Ellerini göğsüne bastırıp soluğunu düzene sokmaya çalışırken o adamın kim olduğunu tanımaya çalışıyordu. Tanımakta da geç kalmamıştı. "Miran o..." dediğinde sustu. Sözlerinin devamını Miran tamamlamıştı.

"O Arda... O adam, Hazar Şanoğlu!"

9. BÖLÜM
“GÜLÜN DİKENİ”

Vakit akşama uzanan saatlerdeydi.

Gökyüzü yitirirken engin maviliğini, kurşuni bir renge teslim oluyordu gittikçe. Hava bugün oldukça ılıktı fakat Miran’ı ısıtmaya yetmiyordu. Bir yandan cayır cayır yanıyor, diğer yandan yüreğini donduran soğuklara mahkûm oluyordu. Gökyüzü bugün, matem kokuyordu. Renkler ve sesler birbirine karışmıştı. Ve hissettiği her his, bunca zaman hissetmediği hislere gebe kalmıştı. Dünyayı yakabilecek bir öfkeye sahipti fakat kolunu kaldıramayacak kadar bitkindi. Avazı çıktığı kadar haykırmak istiyordu lakin dudakları oynamıyordu.

Küçücük bir çocuk kadar çaresizdi şimdi. Hatta öyle ki, tıpkı yıllar öncesinde olduğu gibi aynı adama uzaktan bakıyor, hiçbir şey yapamıyordu. Sanki şu an karşısındaki adam acımadan babasını öldürüyor, Miran eli kolu bağlı bir halde izliyordu onu. Yıllar neyi değiştirmişti? O adamın ellerinde duran silahın namlusu kendisine dönüktü bu sefer. Garip bir tekerrür vardı kalbinde. Roller aynı, zaman başkaydı, kaçınılmaz son ise yürek dağlayıcıydı.

Güçsüz adımları usulca hareketlendiğinde başında bir uğultu, şakaklarında uğursuz bir sızlama, kalbinin üzerinde anlamlandıramadığı bir ağırlık, dilinde ise ağır bir sessizlik vardı.

Hissediyordu. Daha beter şeyler duyacaktı, daha beter yıkılacaktı. Ve belki de bu sefer kaybeden kendisi olacaktı. Keşke, bugünü takvimlerden silebilseydi. Ya da dünya üzerinden tamamen kendisini. Tüm bunlar çok ağır değil miydi?

Reyyan, boğazını tırmalayan bir sıkıntının pençelerinde kıvranıp duruyordu saatlerdir. Aldığı nefes ciğerlerini yakıyor, akıp giden her saniye sabırsızlığını, acısını katmerliyordu. Babası buradaydı, bu evin dışında, kapısının önünde. Yaklaşık iki saattir Miran’ı bekliyordu. Aynı bekleyişi evin içinde sürdüren Reyyan da en az dışarıdaki adam kadar ıstırap çekiyordu.

Kaç kere aradıysa ulaşamamıştı Miran’a. Bu bekleyiş daha ne kadar sürecek, hiç bilmiyordu ama ölüyordu. Babasını bu evden içeriye alamazdı, çağırsa bile o gelmezdi biliyordu.

Bugün kimseyle konuşmamıştı. Bir saat önce arayan annesinin telefonunu dahi reddetmişti. Neticede onların hiçbir şeyden haberi yoktu. *Amcası ve Azat dışında.* Sesindeki tuhaflıktan ötürü ters bir şeyler olduğunu anlamasını istemezdi kimsenin. Üst üste arayan Elif’in de aramalarını reddetmişti.

Geniş salonun bir ucundan bir ucuna volta atıyordu iki saattir. Parmakları, gerginliğini hissetmişçesine sık sık kıpırdayan kızının üzerinde geziniyordu. O sırada çalan kapı bir anda ürkmesine, akabinde kalbinin deliler gibi çarpmasına sebep oldu. Reyyan arkasını dönüp salon kapısından çıktı ve uçarcasına dış kapıya yürüdü. Kim olduğuna bakmadan açtığı kapının ardında Elif’in şaşkın suratını görmek beklediği bir şey değildi.

Suratına anbean işleyen hayal kırıklığı Elif’in gözünden kaçmamıştı. “Ne oldu?” diye sordu Elif, imalı bir sesle. “Beni beklemiyormuş gibi bir halin var.”

Reyyan, Elif’in sorduğu soruya aldırış etmedi, bakışları demir kapının hemen ardındaydı, babasının orada olup olmadığını kontrol ediyordu. Elif, Reyyan’ın arka tarafa doğru baktığını fark edince merakla mırıldandı. Reyyan’ın bu ayrıntıyı fark etmediğini sanıyordu ama anlaşılan haberi vardı. “Reyyan, eniştemin burada ne işi var? Neler oluyor?”

Elif buraya geldiğinde kapıda eniştesini görüp ufak çaplı bir şok geçirmişti. Burada oluş nedenini sormuştu sormasına ancak adam Elif’e karşı kapı duvardı. “Ona da sordum ama bir şey söylemedi. Söyle yoksa çatlayacağım!”

“Eve gir Elif.” Sözlerinin ardından çaresizce kapının önünden çekilen Reyyan, kapının örtülme sesinden sonra mutfağa doğru yürüdü. Gezinip durmaktan bitkin düşmüştü ama umursamadı. Mutfağa gidip kendisine bir bardak su doldurdu, boğulacak gibiydi. Tabii o sırada Elif, yanıtını veremeyeceği birçok soru sıralamıştı.

O sorular, Reyyan’ın boğazına diziliyordu.

“Reyyan!” dedi Elif kızarcasına. “Bir şey söyleyecek misin artık?”

“Şimdilik hayır,” dedi Reyyan kısık bir sesle. “Lütfen, üzerime gelme.”

Titreyen avuç içleri terlemişti, tuttuğu bardak sanki avuçlarından kayacak gibiydi. Elif’e bir şey anlatamazdı, henüz zamanı değildi. Zaten bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi işte, soru sormasını istemiyordu. Kuruyan boğazını yumuşatmak için dudaklarına götürdüğü su bardağı, dışarıdan duyduğu keskin gürültüyle parmaklarından kaydı, cam bardak fayans zeminle buluştu. Dağılan bardaktan çıkan cam parçaları her yere saçılırken Reyyan zorlukla yutkundu.

Dışarıda bir adam, boğazını patlatasıya bağırıyordu. Tüm şehri titretecek kuvvetle, yeri göğü birbirine katacak hiddetle!

Reyyan mutfaktan koşarak çıktı, ayağına batan cam parçalarının acısını hiçe sayıyordu. Elif’in arkasından söylediklerini dahi duymuyordu. Attığı her adımla, kanayan ayağı halının üzerinde lekeler bırakıyordu ama Reyyan hissettiği yoğun korkudan, canının acısını bile hissetmiyordu. Kapıyı açıp dışarı çıktığı anda bakışları demir kapıya kaydı. Gördüğü manzara oldukça korkunçtu. Miran babasının yakalarına yapışmış bir halde sertçe sarsıyordu adamı. Hemen arkasında duran Arda ise onları ayırmaya çalışıyordu.

“Senin benim evimde ne işin var?” Reyyan tehlike kokan bu soru karşısında başının döndüğünü hissetti. Kafasını kaldırıp etrafa bakındı. İnsanlara seyir çıkmıştı adeta. Yolda duraksayıp seyredenler, karşı evlerde pencerelere dizilmiş hayretle bakanlar...

“Miran, bırak adamı!” Arda’nın sözleri havada asılı kaldı. “Bırak dedim sana!”

Miran, Arda’yı duymuyordu bile. Karşısında put gibi duran adamı sarstıkça sarsıyor, her seferinde biraz daha hiddetleniyordu sanki.

Bıraksalar canını alabilecek kadar öfke duyduğu adama karşı neden bu kadar kayıtsız kalabildiğini

anlamıyordu. Gaflete düşmüş gibiydi, bir şeyler söylemek istiyor ama dudakları mühürlenmişçesine açılmıyordu. Dahası aklında onu çıldırtabilecek bir ihtimal geziniyordu. *Bu adam, onun babası olamazdı değil mi?*

Halbuki Gönül'ün ima ettiği şey tam olarak buydu. Miran, bu gerçeği ihtimalken bile reddediyordu.

Elleri sımsıkı kenetlediği adamın yakasından sıyrılıp düştüğünde, dişlerini canını acıtıncaya dek sıktı. Parmakları acıdan alev almış gözpınarlarına değdiğinde, sessiz sessiz fısıldadı. "Reyyan..."

Ürpertici bir yavaşlıkla kaldırdığı kafasını eve doğru çevirdiğinde gördü yürek sızısını. Dolu dolu gözleriyle kendisine bakıyordu. Dağılmışlığına mıydı bu gözyaşları? Yoksa... Aklındaki kötü ihtimalleri darağacında sallandıran Miran usul usul yürüdü Reyyan'a doğru. Onu kurtarabilecek son umut, bu kadının kuzguni bakışlarında saklıydı.

Attığı her adımın ardından onu takip ediyordu Hazar Bey. Miran'ın buraya gelmeden evvel bir şeyler duyduğunu bilmiyordu, onun tüm öfkesini karşısında kendisini görmesine bağlıyordu. Ne kadar da yıkık döküktü. Yirmi altı yılın özlemi çürümüş kalbini yakıyordu. Hiç duymadığı oğlunun kokusu ciğerini sızlatıyordu. Nasıl belalı bir kaderdi ki bu, onca günahının cezası, öz oğlunun kendisine duyduğu öldüresiye nefret olmuştu?

Miran, kapının önünde bekleyen Reyyan'ın birkaç adım gerisinde durdu. Hemen arkasında Hazar Şanoğlu, birkaç adım gerilerinde ise Arda ve Ali duruyordu. Ali, Hazar Şanoğlu'nu daha önce hiç görmediği için kapının önünde durup beklemesine itiraz etmemişti. Miran'ın bu adamı görünce bu denli öfkeleneceğini bilse izin vermezdi. Zaten aradığında ulaşamamıştı, suç onun değildi.

Miran, gözlerini karşısında bir yaprak gibi titreyen karısına diktiğinde, "Bir şeyler söyle," diye mırıldandı. Bu tabloya, Arda dışındaki herkes şaşkındı. Derin bir nefes aldı genç adam ama yok... Olmuyordu. Hiçbir nefes, içindeki yangını söndürmüyordu. Tek isteği, Reyyan'ın dudaklarından dökülecek inkâr cümleleriydi.

"Bana de ki mesela..." Uzanıp Reyyan'ın omuzlarına dokunduğunda yüzündeki ciddiyet genç kadının kanını dondurdu. "Ben sana hiç yalan söylemedim, ben senden hiçbir şey saklamadım. Ben sana..." Kısık sözlerle sarf ettiği kelimelerin sonu, ruhunu isyana sürükleyen bir haykırışla son buldu.

"Ben sana, senin bana yaptığın kalleşliği yapmadım!" Bağırışının ardından Reyyan'ı sarstığında genç kadının boğazından acı dolu bir hıçkırık koptu. Arda ellerini dudaklarına kapattı, bakışlarını yere dikti. Onun yüreği bu manzarayı kaldırmıyordu.

"Ben sana, senin bana ettiğin gibi ihanet etmedim de!"

Susuyordu Reyyan. Miran'ın gönlünde kalan birkaç umut kırıntısı, katran karası bir siyaha boyanıyordu böylelikle. Ellerini bedeninden, gözlerini gözlerinden çektiğinde arkasını dönüp, omuzları çökük adama baktı.

"Sen benim düşmanımsın," dedi kelimeleri ona düşman olurken. İki yana açtığı elleriyle kendi bedenini hedef aldı. "Şu perişan halimin seni mutlu etmesi gerekir." Kafasını salladı iki yana. "Neden bana acır gibi bakıyorsun?"

Hazar Şanoğlu'nun ortalığa bahşettiği derin sessizlik kimsenin hoşuna gitmiyordu. Omuzları çökmüş olan adamın yüzündeki her bir çizgi birbirinden kederliydi. Kimse ilk defa baba oğul kimliğiyle karşı karşıya gelen bu iki adamı böylesine yıkık görmemişti. Onların üzerinden, yirmi altı yıllık ağır bir mazi geçmişti.

Gözlerini sabitlediği adamın üzerinden bir türlü ayırmıyordu Miran. Dikkatli bir şekilde yüzünü inceliyordu. Hiç bakmadığı kadar uzun bakmıştı ilk defa gözlerine. Ardından saçlarına, çatılmış kaşlarına, hatta sakallarına... Kabullenemiyordu o ihtimali.

Saçmalama Miran, dedi içinden. *Bu adam senin hiçbir şeyin olamaz. Düşmanından başka hiçbir şeyin olamaz. Kötü bir kâbus görüyorsun sen...* İçinden sürekli bunları tekrarlıyordu. Kısa fakat uzun süren bir sükûneti, Miran'ın şüphe dolu sorusu dağıttığında, tüm gözler üzerine çevrildi.

"Kimsin sen?" sorusu dökülüverdi dudaklarından. Karşısındaki adamın ısrarlı bakışları şaşkınlığa dönüşünce yine sordu. "Sana soruyorum, sen kimsin?"

Miran'ın bu tuhaf sorularına Arda hariç kimse anlam veremedi. Dahası Reyyan bile neden böyle bir şey sorduğunu anlayamadı. Miran'ın her şeyi bildiğinden habersizlerdi. Ama az evvel Reyyan'ın içine büyük bir şüphe düşmüştü zaten.

"Neden öldürdün sen benim babamı?"

Beklemediği soru karşısında tuhaf tuhaf bakan Hazar Bey bakışlarını Reyyan'a çevirdi. Miran, bir şeyler duymuşa benziyordu. Ya da her şeyi öğrenmişe... Bu nasıl olmuştu bilmiyordu ama bir tahmini vardı. Reyyan bu sırra dair hiçbir şeyi Mirana'a söylemeyeceği konusunda söz vermişti. Yoksa dayanamayıp anlatmış mıydı her şeyi?

Hazar Şanoğlu'nun Reyyan'a kayan şüpheli bakışlarını yakalayınca içi sızladı Miran'ın. Neden her hareketi Gönül'ün sözlerini doğruluyordu ki? İstiyordu ki şu an bu adam kendisinden nefret etsin, canını yakmaya çalışsın, hatta öldürmeye bile kalkışsın! Yeter ki düşmanı bildiği adam, bildiği gibi kalsın... Ona tam da bu şekilde, şefkat dolu bakışlarla bakmasın! Miran bu adamın kendisine olan bakışlarından tiksiniyordu şu an. Bu adam ona nefretle bakmalıydı. Sevgi dolu değil!

"Konuşsana be adam, susma!" Herkes suskundu, Miran hariç. Galiba herkes, Miran'ın gerçekleri öğrendiğinin farkına varmıştı. Neden veya nasıl, bilmiyorlardı. Reyyan'ın bakışları yere düşmüş, Hazar Bey ayakta duramaz olmuştu.

"Senin benim babamla ne alıp veremediğin vardı? Söyle!" Sesi titriyordu Miran'ın. Sanki dokunsalar ağlayacaktı. Şu an her şeyin yalan olması için nelerini vermezdi ki? Ellerini gözlerine bastırdı, ağlamaması gerekiyordu. Yıkılmıştı. Omuzlarındaki yükün ağırlığını kaldıramıyordu. Yavaş adımlarını karşısındaki adama doğru sürükledi, bu sefer kimse onu engellemiyordu. Titreyen ellerini adamın omzuna koyduktan sonra

gözlerinin içine baktı.

Hazar Bey'in gözleri usulca kapandı o an.

"Söyle bana," dedi çaresizce. "Kimsin sen?"

Reyyan yumruğunu dudaklarına bastırdı, sevdiği adamın çaresizliği kahrı zindan eylemişti onu. Tüm duygularının pas tuttuğunu sandığı adamın, yıllarca ayrı kaldığı oğlu karşısında yüreğini böylesine diz çöktürmesi ne kadar yakıcıydı.

Miran dikkatini gözlerini gözlerine mıhladığı adamdan başka kimseye vermiyordu. Bakışlarının tek hedefi oydu. "Yalvarırım," dediğinde sesi fısıltıdan öte değildi. Her çaresiz kalışında daha beterini yaşayamam dediği bu hayat her seferinde daha fena bir çıkmaza sürüklüyordu onu. "Hiçbir şeyin değilim de, benim seninle hiçbir kan bağım yok de!"

Elini Hazar Bey'in omzundan hızlıca çekmesinin ardından işaretparmağıyla yeniden onu hedef aldı ve ses telleri çatlarcasına bağırdı. "Ben senin baban değilim de! Değilim de, hiçbir şeyin değilim de!" Tek bir sözcük duymayı bekliyordu düşmanı bildiği adamdan. Bir inkâr, yüreğine su serpecek bir düşmanlık sözü.

Beklediği cevap bir türlü gelmezken onu tamamen yıkan o cümle döküldü düşmanının dudaklarından.

"Babanım ben senin..."

Dizlerinden tüm takat kesildi. Bitmez tükenmez kini ve onu o yapan soğukkanlılığı yerle bir olmuş gibiydi. Dizlerinin toprakla buluşmasının ardından yere oturup çaresizliğine tamamen boğun eğdi. Ağlıyordu Miran. Düşmanım dediği adamın karşısında, küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Heybetli omuzları perişanca sarsılıyordu.

Sadece kendi ağlamakla kalmamış, babasını da ağlatmıştı. Yıllar yılı gözlerinden tek bir damla yaş akmayan adam bugün ilk defa ağlıyordu. Yıkılmışlığına, çaresizliğine, kandırılmışlığına. En çok da hasret kalmışlığına. Yirmi altı yıl boyunca ayrı düşmüşlüğüne, sürgün edilmişliğine.

Reyyan, Miran'a gitmek için bir adım atmıştı ki Elif onu durdurdu. Şu anda onun sızısına Reyyan bile merhem olamazdı. Hazar Bey yavaşça dizlerinin üzerinde eğilerek elini ağlayan oğlunun sırtına koydu.

"Ben ister miydim böyle olsun," dediğinde sesi titrek ve çatlaktı. "Seni benden çalmışlar. Bizi birbirimize düşman kılmışlar!" Sırtına koyduğu elini hafifçe gezdirdi. Oğluna sarılmak istiyordu adam. Nefretten çatlayan ciğerini hasretle doldurmak, hiç duymadığı kokusunu hissetmek istiyordu. Fakat Miran'a sarıldığı zaman o kadını hatırlamaktan korkuyordu. Dilşa değil miydi her şeyin sebebi? S*evdasına ömür harcadığı kadının, bitmek bilmeyen nefreti...*

"Bilmiyordum, yemin ederim ki bilmiyordum. En az ben de senin kadar..."

Miran, bu adamın söylediği hiçbir sözü duymak istemiyordu. Sırtındaki yabancı eli hızlıca ittikten sonra hızla ayağa kalktı. Önce gözlerini buğulandıran yaşları sildi hırçınca, sonrasında Reyyan'ın üzerine doğru yürüdü. Öyle hızlı hareket etti ki, kimse ne yapacağını kestiremeyip müdahele edemedi. Reyyan'ı kolundan tuttuktan sonra evin açık kapısına doğru yürüdü, Reyyan bile isteye sürüklendi peşinden.

Elif arkalarından gitmeye çalışsa da yüzüne kapanan kapıyla kalakaldı. Belki de Miran sakinleşip sular biraz durulana kadar yalnız kalmasına izin vermek en iyisiydi ama böyle bir durumda Reyyan'ı Miran'la yalnız bırakmak kimsenin içine sinmiyordu. Hazar Bey olduğu yerden kıpırdamazken, Arda koşarcasına geldi kapının önüne.

Arda, Miran'ın böyle bir durumda Reyyan'la kalmasına izin veremezdi. Evet, o Reyyan'a zarar vermezdi ancak daha bir saat öncesinde Gönül'e yaptıkları aklına gelince kanı donuyordu.

Elini kaldırıp avucunu sertçe kapıya geçirdi, üst üste vurdu. "Miran, aç kapıyı! Ben de geleyim, konuşalım!"

Reyyan ne olduğunu anlayamadan, kendisini evin içinde, şiddetle kapanan kapının arkasında bulduğunda, oldukça kırgın bakan okyanus bakışlarla karşı karşıya kaldı. Miran onun bileğini sımsıkı tutuyordu, hızlı adımlarla onu içeriye götürürken Reyyan korkudan ölüyordu.

Miran bileğini bıraktığında boşluğa düşmüş gibi oldu. O kadar sessizlerdi ki, kapının sertçe çalınması ve dışarıdan söylenen her söz kulaklarına harfiyen ulaşıyordu. Duvarın kenarına sindi Reyyan, korku içini parçalıyordu. "Miran, ne yapıyorsun?" diye sordu cılız bir sesle. "Beni korkutuyorsun!"

Her bir adımı birbirinden acılı adamın son durağı bir nefes ötesi olduğunda yanaklarında hissettiği parmaklarla gözlerini yumdu Reyyan. Miran, Reyyan'ın yüzünü avuçlarına hapsetti. "Bana tüm bunların bir oyun olduğunu söyle," dedi feryat figan içinde. Ağlıyordu ve onun bu hali Reyyan'ı mahvediyordu. "Bana yalan söyle Reyyan, o adam senin baban değil de!"

Tek dileği yalan olduğunu bile bile duymaktı o sözleri. Buna ihtiyacı vardı, neden anlamak istemiyordu? Miran ölüyordu, neden Reyyan kılını kıpırdatmıyordu?

Alnını alnına dayadı ağlamaktan başka bir açıklaması olmayan kadının. Reyyan, Miran'ın tek sığınağı değil miydi? Şimdi neden bir yabancı gibiydi? Ona, eğer beni yanıltırsan yıkılırım dememiş miydi? Şimdi neyin nesiydi bu perperişan bir halde kabullenmişliği?

"Biliyorsun, ben her zaman sana inanırım..."

Miran'ın her sözü daha fazla dağılmasına sebepti Reyyan'ın. Gerçeği öğrendikten sonra Miran'ın öfkeleneceğini, inkâr edeceğini ve hatta bu gerçeği sindiremeyeceğini biliyordu fakat bu denli acı çekeceğini ummazdı hiç. "Zorlama Miran," dedi Reyyan hıçkırıkları arasında. "Gerçek bu!"

Miran ellerini Reyyan'ın yüzünden çekerken, sadece boş bir bakışla yaktı içini. Bu bakış, canını en çok yakan insana verebileceği en büyük ıstıraptı. Kalbini yerinden söküp ellerine bırakmıştı Reyyan. "Hiçbir şey değil," dedi yürek dağlayan sesiyle Miran. "En çok sen yıktın beni!"

Reyyan'ın gözleri bir türlü gözlerine değmezken, o gözlerini ayırmıyordu karısının üzerinden. Sırılsıklam olmuş yanaklarına dokunası gelmiyor, gözyaşlarını silmek istemiyordu ilk defa. Reyyan'ın dağılıp yüzüne düşen saçlarına uzanmıyordu titreyen elleri. "Sen benim her şeyimdin," dedi isyan edercesine. "Bir

başkasından mı duyacaktım ihanetini?”

Reyyan perişan bir halde ellerini yüzüne kapattı. Büyük bir utanç duyuyordu bu zamana kadar sustuğu için. Ne olursa olsun kimseyi dinlememeli, ta hastane odasındayken söylemeliydi Miran’a duyduğu her şeyi. Ama yapmamıştı, başkalarının sözüne kulak asarak, Miran’ı sırtından bıçaklamıştı. Onun bu denli dağılacağını bilse asla susmazdı lakin keşke demek için artık çok geçti.

Miran, Reyyan’ın yüzüne kapattığı ellerini çekip parmaklarıyla kavradığı çenesini yüzüne kaldırdı. Gözlerinin içine baksın, bir şeyler söylesin, inkâr etsin istiyordu. “Ne zamandan beri yanımda değil de arkamdasın sen benim?"

“Ben senin iyiliğin için sustum,” dedi Reyyan, nefesini yüzünde hissettiği adamın gözlerine bakamazken. Titreyen elini kaldırıp Miran’ın yüzüne dokunduğunda Miran’ın öfkeli bir halde geri çekilmesi bir kez daha hıçkırmasına neden oldu. “Korktum Miran, korktum!”

“Öldürdün sen beni…” Bir daha hiçbir vakit içtenlikle gülemeyecekti. Elini Reyyan’ın yüzüne uzatarak saçlarına dokundu. Sol gözünden akan bir damla yaş yine dert olmuştu Reyyan’ın içine. Okyanuslara rengini veren gözleri ona ne zaman baksa, hatırına bugünün ona bahşettiği ıstırap gelecekti. “Bitirdin… Yıktın… Mahvettin!”

“Miran, ben sen üzülme istedim. Ben üzülmedim mi sanıyorsun?” Gözlerini kaldırıp kocasının bitmiş suretine baktı. Az önce ona uzanan elini iteklediği halde pes etmedi. Dağılan saçlarına uzattı parmaklarını, ardından kanayan yarasını sarmak istercesine sarıldı Miran’a. “Özür dilerim, çok özür dilerim!”

“Dileme!” diye bağırdı Miran. Ardından küçük bir çocuk gibi sessizce mırıldandı. “Sarılma bana…” En çok Reyyan’a kızgındı, en çok ona kırgın. Acısı o kadar büyüktü ki geçer miydi günün birinde bilmiyordu. Belki bu yüzden onu asla affetmeyecekti. Fakat şu an… Fena halde yıkılmıştı. Ve yine sığınabileceği tek liman bu kadındı.

“Karşıma geçmiş, ben senin babanım diyor… Sen bunu benden nasıl gizlersin?”

Reyyan hiçbir cevap veremedi. Ne söyleyebilir, nasıl teselli edebilirdi onu? Yüreğinin ocağına düşmüştü ateş, yakmadan küllenir miydi? Tek yapabildiği, sarılarak gözyaşlarına eşlik etmekti.

“Seni asla affetmeyeceğim Reyyan…” Kulaklarına dolan bu sözlerle gözlerini sımsıkı kapatarak gözyaşlarını saldı. İşte buna dayanamazdı. En çok bundan korkmuştu, aylarca aklını yitirme raddesine gelmişti, şimdi ise onun dudaklarından dökülüyordu affetmeyeceğim sözcükleri.

“Öldürme beni Miran,” dedi Reyyan hıçkırıklarının arasında. “Biliyorum çok kötü bir şey yaptım ben…”

Miran, Reyyan’ın onu sarıp sarmalayan kollarından kurtuldu. Başı dönmeye başlamıştı, parmaklarını şakaklarına bastırdı. Tüm bu olanlara tahammül edemiyordu. Tüm duyduklarının yalan olduğunu varsayarak koşa koşa geldiği evde ölümü tatmıştı sanki. Şimdi burasının duygularının gömülü olduğu bir mezar yerinden ne farkı vardı ki?

Batmıştı işte, aylar öncesinde Reyyan’ın bahsettiği gülün dikenleri, bugün kalbine batmıştı!

Babası bildiği adamın aslında hiçbir şeyi olmayışı, düşmanı saydığı adamla aynı kanı taşıması, annesi bildiği teyzesinin yıllarca onu kandırmış olması… Ne yana dönse buram buram ihanet kokuyordu her yer. Tüm hayatı yalandı da haberi yoktu. Sırlar üzerine kurulmuş ömrü boyunca, kandırılmıştı.

Şimdi de Reyyan… Miran, Reyyan’a oyun oynadığı sanarken, aslında en büyük oyunu kaderin ona oynadığından nasıl da habersizdi… Tüm bu kandırılmışlığı cayır cayır yakıyordu içini. “Kahretsin,” diye fısıldadı parmakları hâlâ şakaklarındayken. “Ben kime güveneyim lan kime güveneyim?”

“Herkes mi yalan lan, herkes mi kuyumu kazan?” Avuç içlerini sertçe duvara geçirdiğinde, kafasını da yasladı halsizce. “Aldın işte intikamını Reyyan,” dedi sessiz sessiz. Neler söylediğini bilmeyecek, sarf ettiği her sözcükle Reyyan’ı nasıl öldürdüğünü fark edemeyecek kadar şuursuzdu. Aklı yerinden uçup gitmişti, hissettiği acı mantığını kör etmişti.

“Ne intikamı?” diye sordu Reyyan, hâlâ olduğu yerdeydi, kıpırdayamıyordu. Silmeye yetişemediği gözyaşlarını parmaklarıyla bir kez daha sildi. “Ben sana bir şey yapmadım!”

“Sana çektirdiğim tüm acıları misli misli ödettin, hem de bir günde!”

“Ama ben sana bilerek yalan söylemedim!” Reyyan itiraz dolu bir sesle bağırdı Miran’a. Ne söylerse söylesin, sonuna kadar haklıydı belki. Ama asla, Miran’ın Reyyan’a oynadığı oyunla bu mesele bir tutulamazdı. “Ben seni her şeye rağmen affettim,” dediğinde boğazı ağlamaktan acıyordu artık. “Sen ödeşmekten mi bahsediyorsun?”

Miran anlamaz bir şekilde gözkapaklarını yumup kaşlarını havaya kaldırdı. “Bundan sonra,” dediğinde Reyyan’ın kalbi atmaz olmuştu, duyacağı her sözcükten ölesiye korkuyordu. “Benim bir annem yok!” Ellerini duvardan çekip önünü döndüğünde ıslanmaktan bitap düşmüş kara gözlere baktı.

“Bundan sonra üzerinden çalılarını temizlediğim bir mezarlık olmayacak. Şu taşıdığım lanet soyaddan nefret ediyorum!” Sesi titriyordu. İçindeki isyan eden ruha dur diyemiyordu. Herkese, her şeye öfkesi büyüktü. Dağa taşa haykırsa iflah olmazdı. Kırk yerinden sarılsa onulmazdı yaraları.

Parmağını kaldırıp kapıyı işaret etti. “Dışarıda babam olduğunu iddia eden adam var ya…” Sustu ve acıdan kıstı gözlerini. Ardından sesinin son raddesine kadar bağırdı. “Ben onun hiçbir şeyi değilim! O benim hiçbir şeyim değil! O, benim gözümde hâlâ, şerefsiz bir katil!”

Tüm bu sözlerini duyuyordu dışarıdaki adam, hiç şüphesiz. Kendisinin yandığı kadar onun da canı yansın istiyordu. Oysaki o adam yıllardır taşıyordu bu yarayı, aylardır da ölüyordu ama haberi yoktu.

“Miran…” Reyyan’ın artık sesi bile çıkmıyordu. Karşısındaki adamın, canının acıyacağı bir tarafı bile kalmamıştı. Biliyordu, bu sebeptendi bu kadar kırıp dökme çabaları. “Böyle söyleme… Hiçbir şey bilmiyorsun bile…”

“Bilmek de istemiyorum!” Bir haykırış daha paralamıştı. Bu kaçıncı figandı, yüreğini yerinden söküp daha

fazla kanatacağı? “Artık ben yokum,” dediğinde Reyyan’ın yüreğine ebedi bir sancı çöreklendi. Bakışları kapıya kaymıştı. Reyyan, Miran’ın gideceğini anladığında birkaç adımı hızla tüketerek yanına vardı. Fakat nafile, arkasını dönmüştü bile Miran.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Reyyan arkasından. “Miran, nereye?”

Soruları evin duvarlarına çarparak parçalara ayrılmıştı sanki. Miran onu duymuyordu. Sarsak adımlarının sonu kapıya vardığında bir saniye bile vakit kaybetmeden açtığı kapının dışına çıktı. Görmek istemediği manzara tüm can yakıcılığıyla duruyordu karşısında. Kahretsin! Neden gitmiyordu bu herif?

Arda, Miran’ı kolundan tutup durdurduğunda, Reyyan’ın az evvel sorduğu soruyu tekrar etti. “Nereye gidiyorsun Miran?”

Reyyan bitkin bir halde omzunu yasladığı kapının pervazından seyrediyordu arkası dönük adamı. Elif gelmişti yanına hemen, koluna dokunmuş sıvazlamıştı. “Geçecek Reyyan, geçecek...”

Miran’ın bakışlarının odaklı olduğu tek yer yine o adamın gözlerinin içiydi. Öyle tuhaf bir duygu içindeydi ki, bunu hiçbir dil izah edemezdi. Karşısındaki adama duyduğu saf nefret şimdilerde kendi ciğerini paralıyordu. Kabullenmesi delilikti... O adamın kanından, canından olmak bu hayatın ona attığı en büyük kazıktı.

Arda’nın tuttuğu kolunu bir hışımla çektiğinde dönüp öfke içinde bağırdı. “Cehennemin dibine!” Attığı birkaç adımın ardından Arda’nın da peşinden geldiğini hissedince dönüp bir kez daha bağırdı. “Gelme benim peşimden, gelmeyin lan!”

Israrcı olmadı genç adam. Çünkü bilirdi, canı yandığı zamanlarda yanında kimseyi istemez, bir de inadı tutarsa zıvanadan çıkardı. Gitmesine izin verecekti, nihayetinde onu avucunun içi gibi biliyordu. Miran’ı aradığı zaman nerelerde bulacağını da çok iyi biliyordu.

“Dikkat et,” diye mırıldandı ardından bakarken. O sırada Miran sadece tek bir yere bakıyordu. Attığı her adımda biraz daha yaklaştığı, birazdan ardında kalacağı efkârlı gözlerin sahibine. Tam yanına geldiğinde duyduğu sesle duraksadı.

“Gitme konuşalım,” diyordu yüreğini yerinden sökercesine. Miran dudaklarını birbirine bastırdı, yumruklarını ölesiye sıktı. Dinlemeyecekti o adamı, ne söylerse söylesin duymayacak, bir daha karşısına çıkmasına da izin vermeyecekti. “Savaş bitti,” dedi oldukça yorgun bir halde. Yenilen taraf belliydi.

“Sen kazandın Hazar Şanoğlu!”

***

“Bizim sevdalarımız, sonsuzdur. Bir sevda girdi mi yüreğin kapısından içeri, mezara kadar bizimle gelir. Seni seviyor kızım, seni çok seviyor. Ben onun annesini nasıl sevdiysem, o da seni öyle seviyor...”

Durdurak bilmeyen gözyaşlarına eşlik eden cümlelerdi bunlar. Zihninin içi tam bir karmaşaydı. Birkaç saat önce yaşananlar ise tam bir facia. Gitmişti Miran. Gitmişti yüreğinin sancısı, hercai sevdası... Reyyan bir dur bile diyememişti ardından bakarken. Böyle olacağını hiç hesap edememiş, Miran’ın bu kadar yıkılacağını öngörememişti.

Kime üzüleceğini, kime daha çok yanacağını bilmiyordu Reyyan. Yüreğinin bir köşesi Miran için yanarken, bir tarafı babasına burkuluyordu. Nasıl da yıkılmıştı çekip giden oğlunun ardından bakarken, beti benzi atmıştı. Kim bilir kaç ay boyunca ölesiye paralamıştı kendini? Oğluna kavuştuğu anda ona sarf edeceği kaç kelime biriktirmişti yorgun dudaklarının ardında. Ama Miran dinlememişti bile. O da haklıydı.

Bu hikâyede kim haksızdı ki?

Reyyan, ona iki asır gibi gelen iki saat boyunca ölmüş ölmüş dirilmişti. Miran’ın gidişinin ardından ağlama krizine tutulmuştu da hiçbir teselli fayda etmemişti. Babası bile karşısına geçip o gelecek demişti. Gelecek miydi sahiden? Sevecek miydi yeniden?

Miran’ın hemen ardından babasının da çıkıp gittiği bu ev Reyyan’a zindan gibi geliyordu şimdi. Miran geri dönene kadar nefes alması bile ıstırap verecekti. Acı çekmek alın yazısıydı sanki. Kaderine altın harflerle yazılan kelimeydi hüzün. Bitmiyordu acılar, tükenmiyordu. Bu sancılı keder ne zaman son bulacaktı da yüzü her daim gülecekti?

Yatak odasının kapısını açıp içeriye girdi. Daha dün gece mutlulardı oysaki. Bu odanın içinde yankılanıyordu gülüşleri. Yatağın kenarına oturdu. Miran’ın yattığı tarafa uzanıp kıvrıldığında gözyaşları yeniden aktı. Belki de bir daha birlikte uyumayacaklardı burada. Gözlerine bakıp sevda sözleri fısıldamayacaktı sevdiği adam kulaklarına. Saçlarını okşamayacak, dizlerinde uyumayacaktı.

Bu ev bir daha eskisi gibi olmayacaktı, olamayacaktı...

Soğuk bir rüzgâr esmişti evin pencerelerinden içeriye. Her şeyi darmaduman etmiş ve beraberinde Miran’ı da alıp götürmüştü. Kim bilir şu an ne haldeydi ve neredeydi? Acılar yalnızlıkla yok edilemezdi. Böyle bir durumda yalnız olmak hiçbir şeyi çözmezdi. Tek başına savaşırsa yenebilir miydi içindeki mağlubiyeti?

“O söyledi, biliyorum.” Gözyaşlarının arasında konuştu dişlerini sıka sıka. “O kadın söyledi!” Nergis Hanım’a güvenmemeliydi, babasının aklına uyup gidip o kadına bildiği her şeyi anlatmamalıydı. Deliler gibi pişmandı şimdi.

“Kim?” diye sordu Elif. Kafası karmakarışıktı genç kızın. Tüm bu olanlar onun da dengesini sarmıştı. Üstelik durumların çetinliği ağzını açmasını engelliyor, soru sormasına imkân tanımıyordu. Fakat bir saniye olsun Reyyan’ın yanından ayrılmıyordu da.

“Kendi suçunu örtbas etmek için beni öne sürdü o kadın!”

“Reyyan, kimden bahsediyorsun?”

Reyyan bir anda yataktan doğrulduğunda ağlaya ağlaya haykırdı. “Kim olacak, Miran’ın teyzesi! Ondan başka kim biliyordu ki!”

İşler iyice içinden çıkılmaz bir hal alıyor, Elif’in kafası gitgide karışıyordu. Şu an mantıklı bir şekilde

düşününce, aylardır Reyyan'ın aklını kurcalayan her soru onun da kafasında uçuşuyordu. "Reyyan, bana her şeyi anlatacak mısın artık?" Yatağın kenarına oturduğunda Reyyan'ın ıslak gözlerine baktı. Hayretler içinde mırıldandı.

"Aklım almıyor... Miran nasıl Hazar Enişte'nin oğlu olabilir ki?"

Reyyan konuşmadan önce parmaklarını gözlerine bastırdı. O kadar çok ağlamıştı ki gözlerini her açıp kapayışında sanki dikenler batıyordu. "Miran'ın annesi," diyerek başladığı buruk cümle, kapının ziliyle kesildi. Reyyan, Miran'ın gelmiş olabileceğini düşünüp yataktan fevri bir hareketle inerken, Elif korkuyla hayıflandı. "Dikkatli olsana be Reyyan, hamilesin sen!"

Nafile, Reyyan kapıdan çıkmıştı bile.

"Miran..." Reyyan merdivenlere doğru uçarcasına gidiyordu. "Miran geldi!"

Elif ardı sıra hızlı adımlarla takip etti. Miran'ın geri döndüğünü ummuyordu fakat bir umut, gelenin o olmasını diliyordu. Öyle ki, Reyyan sadece iki saatte bile bitap düşmüş durumdaydı. Miran onu affetmezse ne halde olurdu, hiçbir fikri yoktu. Tek temennisi, korkulanların başa gelmemesiydi.

Reyyan nasıl indiğini bilemediği merdiven basamaklarının ardından yine aynı hızla kapıya doğru koştu. Parmakları kapının kulpunu kavrayıp indirdiğinde karşısında görmeyi dilediği tek yüz Miran'ın yüzüydü. Kısa süren heyecanı bir saman alevi gibi sönüp gittiğinde yerini buruk bir duyguya bıraktı.

Reyyan'ın karşısında duran Miran değil, Azat'tı.

Bundan aylar öncesinde, yaralı bakışlarını hafızasına kazıdığı amca oğlu canlı kanlı duruyordu karşısında. Reyyan hayal görmüyordu değil mi? Ya da tuhaf bir sanrı... Nitekim Azat'ı en son gördüğü gün, tüm bağlarının koptuğunu sanmıştı. Onun ne bir daha karşısına çıkacağına ne de yüzüne bakacağına ihtimal verirdi. Azat oldukça kırgın ve kızgın ayrılmıştı bu evin kapısından. Söylediği onca söze rağmen şimdi karşısında durması, Reyyan'ın içini yakan bir şüpheye meylettirdi aklını.

Kahverengi gözleri yıllanmış hatıralarını zihnine nakşederken yorgun dudakları halsizce aralandı. "Azat..." Reyyan'ın ağzından duyduğu adı, içini yakmıştı genç adamın. Hayat tükürdüğünü yalatıyordu insana. Asla uğramam dediği şehre uğratıyor, kapısına varmam dediği evin kapısında, bir daha yüzüne asla bakmam dediği bir kadına baktırıyordu.

Azat'ın ciğeri yanıyordu. Bakışlarını, aslında ona ne denli yandığını asla bilmeyecek kadının hüzünlü gözlerinden çektiğinde, yüreğini dağlayan başka bir manzarayla karşılaştı. Görene kadar bir umudu vardı hep. Onun hayalindeki Reyyan, o konaktan gelip olup hiç çıkmamış Reyyan'dı. Şimdi Azat'ın sevdiği o küçük kız, bir kadından ziyade, bir anne olarak duruyordu karşısında.

Reyyan'ın belirgin karnı yüreğini delip geçse de ayakta durdu Azat. Durmak zorundaydı. Buraya neden gelmek zorunda kalmıştı?

"Reyyan," dedi sessiz sessiz. Söze nasıl başlayacağını bilmiyor, bunu nasıl söyleyecek hiç bilmiyordu. Reyyan'ı korkutmaktan, onun canını yakmaktan ölesiye korkuyordu. Her şey ne kadar da sarpa sarmıştı tek bir günde. Amcasının Miran'a ettiği babalık itirafı, Miran'ın ansızın bu evi terk edişi ve Mardin'den gelen kötü haber...

Elif, Reyyan'ın bir adım gerisinde bekliyordu. Azat'ı bu evin kapısında görmek onu da şaşırtmıştı hayli. Ve onun da içine kışkırtıcı bir şüphe oturmuştu. Kötü bir şey olmuş olmalıydı, yoksa Azat neden gelecekti ki?

"Neden buradasın Azat?" Reyyan bir hayli kırık bir lütufla sarf ettiği sorunun ardından dudaklarını birbirine bastırdı. Çocukluğunun tamamı, bazen yoldaşı ama en çok da bir abi gibi gördüğü Azat duruyordu karşısında. Onu en son gördüğü gece, *"Senin için artık Mardin diye bir diyar yok,"* demişti Azat. Daha yeni farkına varıyordu Reyyan. Azat'ı görene kadar, o sözlerin canını ne denli yaktığını fark edememişti.

"Amcam için," dedi Azat. "Ben her şeyi biliyorum ve..." Derin bir nefes alıp gözlerini tavana dikti. "Amcamı yalnız bırakmamak için dün sabah onunla geldim buraya..." Kahretsin! Asıl söyleyeceği şey bu değildi. Reyyan ona İstanbul'a neden geldiğini sormamıştı. Azat, saçmalıyordu.

"Her neyse," diyerek kafasını salladı. "Ben seni Mardin'e götürmeye geldim."

Duyduğu sözler, Reyyan'ın şaşkınlığını ikiye katladı. Kötü bir kâbus görüyor olmalıydı, bugün yaşanan her şey ne kadar korkunç ve tuhaftı. "Neden?" diye sordu ilk önce. Nereden çıkmıştı bu Mardin'e gitme meselesi? Ardından Azat'ın gözlerinde gördüğü o mahzunluk kalbine bir hançer sapladı.

"Bir şey olmuş," diye mırıldandı ayakta durmakta güçlük çekerken. Elif hemen arkasındaydı. Reyyan'ın halsizleştiğini görünce kollarıyla tuttu bedenini. Daha fazla dayanamayacaktı. "Ne Mardin'i Azat?" diye sordu. "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Kötü bir şey mi oldu?" Reyyan ortalığı velveleye verircesine haykırırken yeniden gözyaşlarına esir düştü.

Azat'ın işi daha çetindi şimdi. Reyyan'ın ne denli evhamlı olduğunu biliyordu, kötü bir şey olmadı dese de inandıramayacaktı. "Kimseye bir şey olduğu yok," dedi sakin bir sesle. "Herkes çok iyi, inan bana!"

Reyyan kısa bir an için rahat bir nefes aldı ama hâlâ karmakarışıktı aklı. "O zaman neden beni Mardin'e götürüyormuşssun? Bu nereden çıktı?" Aklına Miran geldi Reyyan'ın. Şu an şu dakika gelse ve bu kapıda Azat'ı görse hiç şüphesiz kıyameti koparırdı. Tüm bunları geçmişti, Reyyan, Miran'ı bu halde bırakıp nasıl olurdu da Azat'la Mardin'e giderdi? Azat'ın tüm bunları düşündüğünün bilincindeydi, kesinlikle ortada iyi şeyler dönmüyordu.

"Annem..." Reyyan'ın aklına annesi geldiğinde içine bir ateş düştü. Annesi onu sabah aradığında telefonunu açmamıştı, oysaki Zehra Hanım'ın içi, kızının sesini duyana dek rahat etmezdi. Neden bir daha aramamıştı? "Anneme bir şey mi oldu?"

Azat'ın bakışlarını yere devirmesi Reyyan'ı zıvanadan çıkarttı. "Söyle Azat!" diye bağırdı. "Anneme ne oldu?"

"Ufak bir kaza," dedi Azat zoraki. Reyyan'ın karşısında nasıl kıvrandığını görüyor ve tahammül

edemiyordu. Bir an önce onu alıp gitmek istiyordu buradan. “Ama merak etme, iyi. Şimdi benimle Mardin’e gelecek misin?”

10. BÖLÜM
“HARABE HİSLER”

Saatler zaman kavramını yitirdiğinden beri, adına ömür denen mahkemede yargılamıştı yitip giden senelerini. Ne kendini haklı çıkarabilmişti yıllarca kandırılmışlığından ne de bir başkasında suç bulabilmişti. *Bu hazin öykünün, kötü karakteri kimdi?* Sevmediği bir adamla yaptığı evliliği kabullenemeyen annesi mi? Ölümüne sevdiği kadın uğruna, gözünü kırpmadan elini kana bulayan babası mı? Yoksa her şeyi bildiği halde susan teyzesi mi?

Umduğunu değil, korktuğunu bulduğu evden ayrıldığında, yıllar yılı annesi gibi gördüğü kadının yanında almıştı soluğu… Teyzesiydi o kadın. Bu yaşına kadar ona bakıp büyütmüş, onu bugünlere getirmiş olan kadındı. Hiç kimsenin değilse de, o kadının bir inkârı olmalıydı tüm bunlara. Ama o kapı da yüzüne kapanmış, Miran avuçlarında kalan son umudu da yitirmişti.

Teyzesi, bildiği hiçbir gerçeği inkâr etmemişti.

Aksine, sanki yıllardır saklayan kendisi değilmiş gibi anlatmıştı maziyi. Annesinin Hazar Şanoğlu ile olan evliliğini, aslında o adamı hiç sevmediğini, nasıl kaçıp İstanbul’a geldiğini, babası sandığı Ahmet Karaman’la en başından beri tanıştığını…

Dermanı yoktu hayata, takati kesikti soluğunun. Yaşamdan kopup gittiğinden beri, saatin kaç olduğunun bile farkında değildi. Gecenin, gündüzün, şafağın, akşamın… Bir anlamı yoktu artık. Ağır gelen gerçekler anılarının üstüne çöreklendiğinden beri, gözlerinin önüne konağa girdiği ilk gün seriliydi. Nasıl da intikam doluydu ruhu o zamanlar. Nasıl da acımasızdı kalbi o insanlara karşı. Belki o zamanlar yalnızdı ama güçlüydü.

Şimdiki gibi değildi. Bir çocuk gibi, çaresiz ve yapayalnız değildi!

Durdukça düşünüyor, düşündükçe kendini kayboluyormuş gibi hissediyordu harabe hislerinin azabında. Babası olacak adamın silueti zihnine kazınıyordu gittikçe. O, bir katilin evladı olamazdı. O nefret ettiği adam, Miran’ın hiçbir şeyi olamazdı. Ne olursa olsun kabul etmeyecekti bu saçmalığı. Karanlık bir kuyuya hapsolmuştu tüm nefreti. Onu bu hayatta dimdik tutan şeydi kini. Şimdi hangi nefretin rüzgârlarında savrulacaktı?

Ölmüş annesinin mi? Hiç olmamış babasının mı?

Yanı başında can dostu, kardeşi Arda’dan başka kimse yoktu. Yanına kalan tek insandı Miran’ın. Şu lanet hayatta, ona ihanet etmeyen tek insan. Saatlerdir yalnızlığına yoldaş, acılarına sırdaş oluyordu. Hiçbir şey söylemiyor, sadece susuyordu.

Ne tarafından tutsa elinde kalıyordu gerçekler, boğazına paslı bir bıçak gibi dayanan bu geçmişe tahammül edemiyordu.

“Gözlerimden akan yaş değil, içimdeki nefretin yağmurları. Kanım damarlarımdan çekiliyor. Sanki canımdan can gidiyor...” Bakışlarında, hüznün bile önünde diz çökeceği kadar mahzun bir ifade vardı. Başını ellerinin arasına aldı ve sessiz sessiz hayıflandı.

“Ölmüşüm de haberim yok. Yaşıyorum ama öylesine. Artık gözlerim görmüyor... Hiç bir şeyi...” Aslında hiçbir şey hissetmiyordu. Bir noktadan sonra acı bile işlemiyordu insanın ruhuna. Fakat kendisini neden buraya attığını da bilmiyordu. Tek isteği yaşadığı şu kahrolası hayatı sorgulamaktı.

“Hayatıma o girdiğinden beri hep bir sebep aradım kendime. Ben tüm bunları yapmasaydım eğer... Biz, biz olabilir miydik? Ben ona da kızamıyorum ki. Her şeyin sorumlusu benim. Her şeyin sorumlusu içimdeki saf nefretim. Asla reddetmedim.” Ellerini gözlerine bastırdı.

“Ben, adam değilim!”

Arda sırtını sıvazladı Miran’ın. Dişlerini sıkıyordu genç adam, ağladı ağlayacaktı.

“Ben bundan sonra nasıl nefes alırım, nasıl yaşarım bilmiyorum,” dediğinde, Arda kaşlarını çattı. Miran çok çabuk pes ediyor, hayatın ona attığı ilk kazıkta yaşama sırtını dönüyordu.

“Saçma sapan konuşma!”

“Bu yük...” Yutkundu Miran. Artık nefes almakta bile zorlanıyordu. “Çok ağır değil mi Arda? Bir insanın taşıyabileceğinden, çok daha fazla değil mi?”

Kafasını dizlerine yasladı. Kıyıya çarpan hırçın dalgalar sanki ona hak veriyormuşcasına şahlanıyordu. “Ben hiç bu kadar yıkılmadım. Ne ailemi kaybettiğimde ne de Reyyan’dan ayrı düştüğümde... Bu acı, bu yenilgi çok başka! Ben... Ben bunu kaldıramıyorum. Ölüyorum lan, ölüyorum!” Bedenini sert kayanın üzerine bıraktı sertçe. Ellerini yüzüne kapattı dünyadan yitip gitmek istercesine. “Ölüyorum,” diye mırıldandı halsizce. “Dayanamıyorum!”

Bu kabullenmeyişler içinde nasıl nefes alacaktı, hiçbir fikri yoktu. Savaşmakla geçen ömrü beklenmedik bir darbeye yeni düşmüştü. Miran Karaman’ın, Hazar Şanoğlu’na karşı başlattığı çetin savaş bugün son bulmuştu. Dediği gibiydi, kaybedendi. Ve Miran, ağır yaralıydı.

***

Yeniden geleceğim Mardin sana. İçimdeki tüm acıları yok edip geleceğim... Yüreğime batan kaç diken varsa, hepsini söküp döneceğim… Böyle söylemişti, aylar öncesinde bu efsunlu şehre veda ederken. Güzel gözlü bir adamın, yüreğine sapladığı hançerle ayakta durmaya çalışırken. Hiç tanımadığı bir şehrin güvenemediği kollarına savunmasız yüreğini savururken... Ama olmamıştı. Yapamamıştı. Nasıl gittiyse daha beter dönmüştü doğduğu topraklara. Daha yaralı, daha kırgın, daha yenik ve bitik.

Hüzün, en kadim dostu olmuştu ömrümün baharında. O kara günde yareni olan acı, hiç dinmeyecek bir sızı bahşetmişti gönül tahtına. Bir daha da yakasını bırakmamıştı kederler. Ne zaman gülse kaderinin gözüne batmıştı sanki. Bir güldürdüyse hayat, bin ağlatmıştı Reyyan’ı.

Ilık bir esinti karşıladı onları. Ardından ciğerlerine doldurdu Mardin kokusunu. Dört bir yanı sızlamış, kabuk bağlamayan yaraları acımıştı. Hissettiklerini kelimelere dökemeyecek kadar ağrılıydı duyguları. Kaç zamandır sürgündü bu topraklara? Sanki aylardır değil, yıllardır uzakta gibi hissetmişti kendini buralara. Doğup büyüdüğü yerler yabancı gelebilir miydi bir insana? Geliyordu. Reyyan şimdi anlıyordu, onun bir yanı

İstanbul'da kalmıştı. Miran'ı ardında bırakıp uçağa bindiği ilk andan beri boğazına oturan yumru onu bırakmıyordu.

Hava alanının kapısından çıktıkları an Bekir onları karşıladı. Şimdi hastaneye gideceklerdi ve Reyyan sevdiklerine kavuşmak için sabırsızca çırpınıyordu. Annesini görünce nasıl ayakta tutabilecekti yüreğini, bilmiyordu. Bedirhan'ın kokusu burnuna değdiğinde gözyaşlarını durdurabileceğini sanmıyordu.

Azat, arabanın arka kapısını Reyyan için açtığında hızlı bir şekilde geçip oturdu. Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalıyordu fakat o akmayan bir zamana mahkûmdu. Azat öne geçip arabayı çalıştırdığında Bekir de yanında oturmuştu. Saat kaçtı bilmiyordu fakat vaktin geceye yol aldığının bilincindeydi.

Reyyan uçaktan iner inmez açmayı unuttuğu telefonunu çantasından çıkardı ve Miran'ı aramaya koyuldu. Tüm bunları yaparken, Azat'ın dikiz aynasından ara sıra kendisine baktığının farkında bile değildi. Telefonu kulağından çektiğinde, yüzünden düşen bin parçaydı. Çünkü Miran'a ulaşamıyordu. Aksilik buydu ya, Arda da açmıyordu telefonunu. Yaklaşık üç saat olmuştu İstanbul'dan ayrılalı. Neler olup bittiğini bilmiyordu.

Saat, 23:45'ti.

Reyyan tüm bu olanlara hâlâ inanamıyordu. Neden tüm kötü hadiseler tek bir güne sığmıştı ki? Miran'ın her şeyi zamanından evvel öğrenmesi, babasını reddetmesi ve yüreğini Reyyan'a duvar bilip ardına bile bakmadan çekip gitmesi... Tüm bunlar olurken annesi talihsiz bir şekilde merdivenlerden yuvarlanıp hastanelik olmuştu.

"Azat," diye seslendiğinde genç adamın bakışları yeniden dikiz aynasına çevrildi. Daha bu akşamın sabahında, ona bugünün bu şekilde sonlanacağını söyleseler asla inanmaz, dalga geçerdi. Şaka gibiydi ama gerçekti. Azat, aylardır görmediği Reyyan'la birlikte Mardin'deydi. Miran denen şerefsiz yoktu. Ne tuhaf, her şey eski günlerdeki gibiydi.

Söyle dercesine attığı bakışların ardından Reyyan çekimser bir tavra büründü. "Annem iyi midir sence?" Hemen ardından bir çocuk gibi dudaklarını büzüp bakışlarını düşürmesi Azat'ın içini dağladı.

"Doktorlar hayati tehlikesinin olmadığını söylemiş," dedi hızlıca. O sırada dudaklarına yerleştirdiği sigarayı ateşleyebileceği bir çakmak arıyordu gözü. "Ama hâlâ gözünü açmamış."

Reyyan'ın ağladığını işittiğinde, bir türlü bulamadığı çakmağa sövesi geldi genç adamın. Fakat tam da o sırada, unuttuğu o ayrıntı bir tokat gibi çarptı suratına. Reyyan, hamileydi. Dudaklarından öfkeyle çekip aldığı sigarayı paketin içine koymaktansa açtığı camdan savurmayı yeğledi.

"Ona bir şey olabilirdi." Reyyan ne ağlamasına engel olabiliyordu ne de hezeyan dolu sözcüklerin dudaklarından dökülmesine. "Ve ben onu bir daha hiç göremeyebilirdim." Öfkesinin biletini hayata kesiyordu. Böyle mi olması gerekiyordu Mardin'e bir daha dönebilmesi için? Annesinin ölümden dönmesi, Miran'ın çekip gitmesi mi gerekiyordu?

"İkisi de olmadı," dedi Azat, sesi bir hayli sertti. "Bak işte geldin, buradasın."

Onun öfkesi de nefreti de Miran'a karşıydı. Ve bunun önüne geçemiyordu. Sadece Reyyan'ın hayatını karartmakla kalmamış, bir de ailesine hasret etmişti bu kızı. Ne hakkı vardı bu kadar büyük acılar yaşatmaya? Aklına, aslında Miran'ın amcasının oğlu olduğu geldiğinde tüyleri diken diken oluyordu. Sanırım Azat, Miran'la aynı kanı taşımasına hâlâ inanamıyor, inanmak istemiyordu.

Reyyan, Elif'i arayıp Mardin'e vardığını haber etti, hemen ardından arabanın içinde derin bir sessizlik oluştu. Midyat'a varmaları uzun sürecekti ve Reyyan bu süre boyunca kendisini yiyip bitirecekti. *Miran neredeydi, yalnız mıydı, kiminleydi? Babası neredeydi? Azat bu gerçeği ne zaman öğrenmişti?* İstese de ağzını açıp soramıyordu, Bekir'in varlığı buna müsaade etmiyordu.

Buhranlı geçen bir buçuk saatlik araba yolculuğunun ardından hastaneye vardıklarında saat gecenin bir yarısıydı. Reyyan, Azat'ın hemen ardından arabanın kapısını açıp indiğinde önünde durdukları hastane binasına bakakaldı. Az gelip gitmemişti buralara, kimi zaman kendisi hastalanırdı, kimi zaman konaktakiler. Derin bir iç çekti, anılar üzerine bir yağmur gibi yağıyordu şimdi.

Azat bir adım gerisinde durduğunda Reyyan ona çevirdi bakışlarını. "Benim geldiğimden haberleri var mı?"

"Hayır," dedi Azat telefonunu cebine koyarken. "Sadece Bedirhan aradı ve ne olursa olsun, seni alıp getirmemi söyledi." Gidelim dercesine uzattığı parmakları hastane kapısına uzanırken Reyyan kafasını salladı sadece. Neticede buradakiler, İstanbul'da ne büyük fırtınalar koptuğundan bihaberdi. Aklına yine babası geldi. Kim bilir ne haldeydi? "Babam biliyor mu?" diye sordu bu sefer. "Annemin merdivenlerden düştüğünü."

"Sana gelirken aradım onu. Ama zaten perişan bir haldeydi, hiçbir şey söylemedim."

"Bedirhan buna kızacaktır," dedi Reyyan. Kardeşinin anne ve babasına ne denli düşkün olduğunu biliyordu. "Sonuçta ne olduğunu bilmiyor, babamın her işini bırakıp buraya gelmemesi onu üzer."

"Hayır, merak etme," dedi Azat. "Biz dün sabah İstanbul'a gelirken mühim bir iş peşinde olduğumuzu söyledik. Zaten biz varız." Dönüp Reyyan'a baktığında buruk bir tebessüm gezindi dudaklarında. "Sen varsın... Annenin kimseye ihtiyacı yok."

Sanki hiçbir dargınlık veya kırgınlık geçmemiş gibiydi aralarında. Reyyan da Azat'a karşı gülümsedi. Bakışlarını onun kahverengi gözlerinden çekip hastane koridoruna sürüklediğinde gördüğü suretle olduğu yerde kalakaldı. Çocukluğunun, yıllarının, geçmişinin bir başka değerlisi duruyordu karşısında. Onu en son gördüğü günden bu yana daha da güzelleştiğine, biraz daha büyüdüğüne kanaat getirdiği Havin vardı birkaç metre ötesinde.

Havin de Reyyan'ı fark etmişti. Bir an gözlerinin ona oyun oynadığını varsaymıştı ancak Reyyan kanlı canlı duruyordu karşısında. Üstelik yanında Azat vardı. Havin gördüklerine inanıp inanmamak arasında bocalarken, Reyyan'ın ona attığı ilk adımda elinde ne var ne yoksa yere serdi. Boğazını yakıp gelen bir ağlama duygusuna esir düşerken heyecandan titreyen ayaklarını sürükledi Reyyan'a doğru.

Havin ve Reyyan'ın birbirine gözyaşlarıyla sarılma anını ifadesiz bakışlarıyla seyretti Azat. O, üzerine

düşeni yapmış, Reyyan'ı alıp gelmişti Mardin'e. Bundan gayrı gözünü gözünden sakınmalı, ondan olabildiğince uzak durmalıydı. Hatta şimdi yapmalıydı bunu. Bakışlarını üzerinden zoraki çektiği gönül yangınına arkasını döndü ve gitti.

"Reyyan, sen..." Havin ağlamaktan konuşamıyordu. Reyyan'a sımsıkı sarılırken, aylarca ona duyduğu hasret bir volkan gibi patlamıştı içinde. Yıllarca aynı çatının altında soluklanmışlardı. Sonrasında aylarca ayrı kalıp şimdi ise birden karşısında görmek onu darmadağın etmişti. "Geldin Reyyan, inanamıyorum geldin!"

"Geldim Havin," dedi Reyyan gözyaşları içinde. Parmakları genç kızın saçlarını şefkatle okşadı. "Hasret bitti."

"Bu... bu çok iyi oldu." Havin, sevinçten mi yoksa şaşkınlıktan mı bilinmez, doğru düzgün konuşamıyordu bile. Kızın nutku tutulmuştu. Geriye çekilip Reyyan'ın yüzüne baktı. Hemen ardından, üzerindeki mavi elbisenin altından görünen, büyümüş karnına. "Yengem seni görünce..."

"Hadi," dedi Reyyan. Parmaklarıyla ıslanmış yanağını sildi hızlıca. Bu sildiği kaçıncı gözyaşı olmuştu, sayamıyordu. "Beni anneme götür Havin." Sabırsızca attığı ilk adımı kolundan tutarak engelleyen Havin'e döndü yüzünü tekrar. Nasıl da üzgün bakıyordu yüzüne, nasıl da mazlum.

"Yengem henüz gözlerini açmadı," dedi hüzünlü bir sesle. "Doktorlar onu bilerek uyutuyorlar." Sözlerinin ardından sanki bunu vazife bilir gibi gülümsedi. "Ama iyi olacak dediler. Hadi gidelim."

Birlikte asansöre doğru yürüdüklerinde Reyyan'ın içini buruk bir heyecan bastı. Gözleri kapalı olsa da, kendisini göremeyecek olsa da annesini görecekti birazdan. Geldiğini hissedecekti belki de. Kokusuna, bakışına hasret kaldığı kardeşini basacaktı bağrına. Bu çok sancılı bir vuslattı. Beklenen sona yaklaştıkça içi daha çok acıyordu. Gitmekten daha zor bir şey varsa, o da dönmekti ansızın.

Annesinin bulunduğu katta inip koridor boyunca ilerlediklerinde gözleri Bedirhan'ı arıyordu Reyyan'ın. "Bedirhan burada mı?" diye sordu Havin'e. Bakışları kısa bir anlığına uzayan koridordan çekilip amca kızına çevrildi. Onlardan uzaktayken geçen aylar yıllardan daha uzundu, fakat şimdi yan yanayken sanki buradan hiç ayrılmamış gibi hissetti kendini. Ne kadar garipti.

"Burada," dedi Havin bakışlarını koridordan çekmezken. Hemen ardından dudaklarına değen gülümseme Reyyan'a müjdeyi fısıldadı. "Bak, bize doğru geliyor."

Reyyan kıstığı gözleriyle karşı tarafa baktığında neredeyse koşarcasına yanına gelen Bedirhan'ı gördü. Gördüğü gibi de dondu kaldı. Aylardır onu darmadağın eden hasret, yürek yakan bir vuslatla taçlanıyordu ve boğazına sirayet eden o yakıcı his gözyaşlarını tırmalıyordu.

Bedeninde bir ağırlık hissetmesinin ardından, sırtında hissetti kardeşinin ellerini. Gözyaşları yanaklarına hücum ederken güçlükle sardı Bedirhan'ı. Kokusu burnunun direğini sızlatıyordu ve Reyyan bu anın bir düşten ibaret olmaması için dua ediyordu. İnanması güçtü çünkü, uzunca bir süre buralara gelemeyeceğini sanıyordu.

"Bedirhan," diye fısıldadı güç bela. Bunca zaman süren zaruri ayrılıklarının son buluşu, onlara hangi kapıları açacaktı bilinmezdi. Yine de Reyyan hiçbir şey için pişman değildi. Kaşla kirpik mesafesi kadar birbirine yakın denilen, ölüm yok muydu bu hayatta? Hangi düşmanlık için değerdi sevdiklerinden ayrı soluk almaya?

"Reyyan, iyi ki geldin, iyi ki!" Bedirhan'ın çaresiz ses tonu kulaklarına dolduğunda kardeşinin kollarından sıyrıldı Reyyan. Şimdi yüzüne baktığı kardeşinin, aslında Miran'ın da kardeşi olduğu gerçeği aklına geldiğinde içi sızladı. Kardeşinin yüzünde, sevdiği adama dair bir benzerlik aradı. Ses tonundan, bakışına kadar Miran'ı andırıyordu Bedirhan. Ya da Reyyan böyle görmek istediği için görüyordu. Sonuçta hiçbir şey, Miran ve Bedirhan'ın kardeş oldukları gerçeğini değiştirmeyecekti.

"Kaç kere gelmek istedim sana, beni engellediler. Seni o adamdan kurtarmak için..." Reyyan parmaklarını Bedirhan'ın yüzüne kapattı ve sözlerini kesti. "Boş ver bunları," dediğinde aklında sadece şu an vardı. Öncesinin ne önemi vardı ki? Keşkeler hiçbir fayda vermiyordu. "Ben geldim, bak buradayım."

"Annem seni çok özledi," dedi Bedirhan gittikçe kısılan sesiyle. Aynı zamanda öfkeliydi de. Tüm bunlara sebep olan Miran'dı ona göre. "Gelebilmen için, başımıza kötü bir şey gelmesi mi gerekiyordu?"

Reyyan susup kaldı o an. Aylarca ayrı kalışlarının bir suçlusu da kendisiydi neticede. Güçsüz kalmıştı bu konuda, hep susmuştu. Yüreğindeki kahredici aşka dur diyemediği gün, Miran'a yenik düşmüştü. Belki yalancıydı, belki sonuna kadar haksızdı ama sevdiği adamdı. Reyyan kime suç bulacaktı?

"Gelmeyi çok isterdim," dedi yana yakıla. Aslında onu kimse anlamıyordu. Hayat ona seçim yapma hakkı sunmamıştı bile. Miran'ı sevdiği gün, ailesine arkasını döndüğünü nasıl hesap edecekti ki? "Ama gelemedim, gelemedim işte!"

Bedirhan'ın bakışları Reyyan'ın karnına takıldığında yenik bir tebessümle gülümsedi. Dayı oluyordu. *Aynı zamanda amca.* Ne kadar tuhaf bir ilişki olsa da gerçekti. Sanki neden gelemediğini biliyorum dercesine baktığında, Reyyan gözlerini kaçırdı.

"Tek gittin, iki canla döndün." Bedirhan, içini yakan sözlere dilini kalkan bilip sustu. Eğilip Reyyan'ın saçlarından öptü. Bir kez daha ayrı kalması çok zor gelecekti bu saatten sonra. Bir daha hiç gitmesin istiyordu. Miran gelip Reyyan'ı götürmesin istiyordu. "Büyümüşsün ablam," dedi dudaklarını sıkarken. Kardeş kokusu bir başka güzeldi. "Sen çok güzel bir anne olmuşsun."

Reyyan gülümsemek isterdi fakat beceremeyeceğini bildiği için cüret etmedi. Aklı fikri, onu buraya gecenin bir yarısı getiren sebebe mahkûmdu. "Annem de görebilecek mi?" diye sordu figan içinde. O an aralarında geçen sükûneti delip geçti ağlamaklı sesiyle. "Hadi, anneme götür beni."

Bedirhan koluna dokunduğu Reyyan'ı annesinin yattığı odaya götürdü. Kaç saattir uyuyor, gözlerini açmıyordu. Reyyan'ın geldiğini bile bilmiyordu ama hissederdi belki, kim bilir. Zehra Hanım'ın gözünde, Reyyan bir başkaydı. İki evladı vardı, ikisini de birbirinden ayırt etmezdi lakin Reyyan ona, sevdiği adamın

yadigârıydı.

Reyyan bir odanın önünde amcasının oturduğunu görünce, içeride de annesinin uyuduğuna kanaat getirdi. Çekimser adımları yavaşlık kazandığında yanaklarını bir utanç bastı. Nedendir bilinmez, utanıp sıkılıyordu işte. Bu adamın, Reyyan'ın üzerinde çok hakkı vardı, inkâr edemezdi. Küçücük bir kız çocuğuyken babasının asla okşamadığı saçlarını bu adam okşamış, görmediği şefkati bu adamdan görmüştü. Havin'e nasıl davranmışsa, Reyyan'a da öyle davranmıştı her zaman.

Mecbur değildi oysa hiçbir kan bağı olmayan küçük bir çocuğu kendi kızı gibi sevmeye. Adamlık buna denirdi, merhamet en çok bu adamın yüreğinde güzeldi.

"Amca?"

Derin derin düşünen adamın dalgın bakışları hastane zemininden çekilip Reyyan'a iliştiğinde dudakları iki yana genişledi. Kendisini gördüğüne sevinmiş miydi? Reyyan ayağa kalkan adamın önünde hafifçe eğilip elini öptü. "Hoş geldin kızım," diyen adama kafasını kaldırdığında gülümsedi mahzunca.

"Hoş buldum Cihan Amca."

Adamın kendisine soru sorar gibi bakan gözlerine hüzünle karşılık verdi. Neler olduğunu merak ediyor olmalıydı İstanbul'da. Fakat bir o kadar da cevabını almıştı Reyyan'ın gözlerinden. Hiçbir şeyin yolunda gitmediği bu fırtınalı günler durulacaktı elbet. Savaş bitecekti, düşmanlık bitecekti. Her şey güzel olacak mı bilinmez ama bitecekti.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Reyyan ağlamamak için dudaklarını ısırırken. "Annem nasıl düştü merdivenlerden?"

"Tansiyonu düşmüş." Derin bir iç çekerek tekrar eski yerine oturdu adam. "Dengesini yitirmiş merdivenlerde."

Reyyan anladım dercesine salladı kafasını. Bakışları hemen önünde durduğu kapalı kapıya çevrildiğinde parmağını kaldırıp işaret etti. "Annem içeride mi?"

"Evet," dedi Cihan Bey. Daha beş dakika evvel doktor girip gerekli kontrolleri yapmıştı. Yavaş yavaş uyanmasını ve kendisine gelmesini bekliyorlardı. Tomografi sonuçları ve tahliller temiz çıkmıştı neyse ki. "Merak etme Reyyan, iyi olacak Zehra Hanım." Hafif bir tebessüm etti.

"Onu görebilir miyim?" Reyyan daha fazla dayanamıyordu. Hatta şu an bile içeriye dalmamak için zor tutuyordu kendini. Bir çocuk kadar anlayışsız olmak, tüm kuralları hiçe saymak istiyordu.

"Ben bir doktora sorayım." Bu ses Azat'a aitti. Reyyan arkasını döndüğünde fark etti Azat'ı. Havin'i gördüğü anda kaybolmuştu ortalıktan ve buralarda da yoktu az önce.

Azat doktoru bulmak için uzun koridoru yürümeye başladığında Reyyan umutla bekledi. Çok özlemişti annesini. Şu kapının ardında uyuyordu ya, sarılıp duvarları bile öpesi vardı. O an yine Miran'ı anımsadı ve içi burkuldu. Özlediğinde sarılabileceği bir annesi yoktu yanı başında. Onun payına düşen, soğuk mezar taşlarını sıvazlamaktı. Şimdi ise ölmüş annesinin mezarına dahi gitmeyeceğini söylüyordu.

Bu çok acımasızcaydı.

"Aç mısın?" Bedirhan, parmaklarını omzuna dokundurduğunda kafasını kaldırıp kardeşine baktı Reyyan. Açtı fakat hiçbir şey yiyemeyecek kadar da doluydu. Midesinin herhangi bir şeyi kabul edeceğini düşünmüyordu. Ama yemesi gerekiyordu. Kendisi değil, kızı için.

"Şimdi değil Bedirhan," dedi küçük bir çocuk gibi omuzlarını düşürürken. "Ben annemi göreceğim önce." Çaresiz bekleyişini sürdürmekte kararlıydı, Bedirhan bir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra yanlarına dönen Azat'a dikti gözlerini Reyyan. Eğer içeri giremeyeceğini söylerse buna dayanamazdı. Hasret içini yakıyor, annesinin kokusu burnunda tütüyordu.

Azat, Reyyan'a tek kelime etme gereksinimi duymadı. Doktorun onay verdiği ifade edercesine gözkapaklarını yumduğu anda Reyyan bir adımda yanına vardığı kapının kulpunu indirdi ve kendini içeriye attı.

Her bir köşesine annesinin kokusu sindiği bu oda yıllar öncesine sürükledi Reyyan'ı. Annesinin dizlerinde uyuduğu, şefkatli parmaklarının saçlarında gezindiğini hissettiği, hasta olduğu gecelerde gözünü kırpmadan başında beklediği anlar çok da uzak değildi halbuki. Yıllar ne kadar haindi. Ondan ayrı kaldığı zamanlarda anlamıştı çoğu şeyi. Bir insan annesinden uzakta kalınca büyüyordu, kırılıyordu kolu kanadı. Kimse onu kendisinden çok düşünmeyince fark ediyordu annenin demek olduğunu.

Şimdi küçücük bir kızdı Reyyan. Attığı adımlar yavaştı, gözlerinin önünde yıllar öncesi vardı. Koştukça dalgalı saçları uçuşan, elbisesinin etekleri rüzgâra meydan okuyordu. Fakat yolun sonunda annesi ona sarılmıyordu. Bu yolun sonunda, annesinin gözleri kapalı, yüreğini okşayan sesi kulaklarından yoksundu.

"Ben geldim anne," dediğinde ağlıyordu. Sessiz sessiz ama yana yakıla. Eğilip şakağından öptüğü annesinin kokusunu çektiğinde içine, ciğerleri parçalanacakmış kadar acıyordu. Yatağın kenarına usulca iliştiğinde parmaklarını kaldırıp annesinin hareketsiz duran eline bastırdı. Hep böyle mi olacaktı? Reyyan gözü yaşlı bir halde, sevdiklerinin canlarıyla cebelleştiklerine mi şahit olacaktı. "Bak, sana kimi getirdim," dedi sımsıkı kavradığı eli karnına götürürken.

Şimdi annesinin eli, Reyyan'ın karnının üzerinde duruyordu. Sevinmesi gerekmez miydi? İlk defa hissediyordu yavrusunun yavrusunu. Ama hiçbir tepki vermiyordu. Reyyan bir umut bekliyordu ama annesinin gözleri kıpırdamıyordu. "Kızının kızı oluyor anne," dedi kısık sesle. "Aslında ben de, artık sen oluyorum."

Karnından çektiği eli dudaklarına bastırdı bu sefer. Uzun uzun öptü kokladı. Böyle olmamalıydı aylardır hasret çektiği kadına kavuşması. Gözlerini açsaydı, kollarını bedenine sarsaydı, saçlarını koklasaydı ne olurdu sanki?

Gözyaşları içinde kapandı annesinin dizlerine. Bu kadın gözlerini ne zaman açar, Reyyan'ın yaralarını ne

zaman sarar hiç bilmiyordu ama takati kalmamıştı daha fazla.

“Aslında seni esas şimdi anlıyorum anne.” Bir kadın karnına ilk can düştüğünde, o canın derdine düşüyordu dünya denilen kalleş serüvende. Reyyan, bu dünyaya bir bebek getireceğini ilk öğrendiği an şüphesiz aklına gelen ilk şey annesiydi. Ellerini karnına bastırdığında gözlerinden yaşlar boşaldı. “Benim yaşadıklarımı o yaşarsa ben ölürdüm. Sen bana nasıl dayandın anne?”

***

İnsan en çok sevdiğine kırılırmış bu hayatta. Hiçbir şeyin onu avutmadığı bu çıkmazda onu iyi edebilecek tek yürek Reyyan’ındı. Fakat Miran, kırgınlıktan bin parçaya bölünmüş durumdaydı. Her şey bir yana, Reyyan’a olan küskünlüğü saatler geçtikçe büyüyordu.

Yukarıya asansörle çıkmak istemiyordu, bakışlarını merdivenlere dikti. Attığı her adımda, tırmandığı her basamakta zaten derman kalmayan bedenini iyice yordu, odasının bulunduğu son kata kadar merdivenleri kullanarak ulaştı.

Bir şeyler yapmalıydı. Durup düşündüğü vakit aklını yitirebilecek raddeye geliyordu çünkü aklı mantığı almıyordu hiçbir şeyi. Dağa taşa, uçan kuşa haykırası vardı ama nafile. Bir Allah’ın kulu da her şeyin kötü bir kâbustan ibaret olduğunu söylemiyordu ona.

Saat sabahın altısını gösteriyordu, gökyüzü hâlâ zifiri karanlıkken araladı odasının kapısını. Kan çanağına dönen gözlerinin değdiği her bir noktada yaşanmışlıklar diziliyordu zihnine. Çıldırmak üzereydi. Bedenini koltuğa attığı an yine düşünme eylemine geçti. Ne o adamın söyledikleri, ne teyzesinin anlattıkları... Hiçbiri bir mantık çerçevesine oturmuyordu kafasında. Fakat Reyyan’ın oldukça suçlu bakan kuzguni hareleri... İşte onlar bu zamana kadar yaşadığı hayatın rezil bir yalandan ibaret olduğunun tek kanıtıydı.

Onsuz olamayacağını ona deliler gibi haykıran kalbine söz geçiremese de kırgınlığı devasaydı. Öyle ki, Reyyan’ın attığı her çaresiz bakış ve sarf ettiği her kabulleniş sözü onulması imkânsız yaralar açtı Miran’a. Sarılmasının mümkünü yoktu, Reyyan artık en büyük yarasının sahibiydi.

Odasının kapısı gıcırdayarak açıldığında bakışları o tarafa çevrildi. İçeriye giren Arda’nın elinde birkaç parça temiz kıyafet vardı. Yanına geldiğinde acır gibi baktı Miran’a.

“Üstün başın rezil durumda,” dedi elindeki temiz eşofmanı ve tişörtü masanın üzerine koyarken. “Kalk değiştir üstünü.” Sarf ettiği sözleri değil umursamak, duyduğuna bile şüpheliydi Miran’ın. “Kendini toparla Miran.”

İçi yanıyordu, içi. Nasıl göründüğünün bir önemi var mıydı? Oturduğu koltukta dizlerine serdiği geçmişiyle cebelleşiyor ve kabullenmek istemediği doğrularla savaşıyordu. Mavi harelerinin değdiği o kör noktada kim bilir kaç hayal can veriyordu?

Dağılmış siyah saçları alnına perçem perçem dökülmüş, gözaltları mora dönmüştü. Bir gecede yıkılmışlığın tablosu duruyordu sanki karşısında. Birkaç adımda yanına varıp parmağını toza toprağa bulanmış beyaz gömleğinin üzerine bastırdı. “Kalksana oğlum. Gelen giden seni böyle mi görsün istiyorsun?”

Umursamazca gözlerini kapattı genç adam ve ağrıdan kopan boynunu uzatarak kafasını koltuğun başına yasladı.

O an aklına gelen düşünceyle içini bir huzursuzluk kapladı Arda’nın. “Belli ki amcan hiçbir şey bilmiyor,” dedi kısık sesle. Kaşları çatılmıştı. “Ama Vahit Karaman o.” Bir zaman sonra başlayacak olan çetin arbedenin sinyallerini veriyordu şimdiden. “Gerçekleri öğrendiği zaman alenen düşman kesilecek sana, elindeki her şeyi almak için savaş başlatacak. Anlıyor musun?”

Miran gözleri kapalıyken sessizce mırıldandı. “Başlatsın.”

Bu umursamaz cümle Arda’yı kızdırmıştı. Bu kadar kolay mı vazgeçiyordu her şeyden? “Ne demek başlatsın?”

Miran gözlerini araladı yavaşça. “Ben zaten buraya ait değilim.” Bakışları ona ilk defa bu denli yabancı gelen odada gezindi. “Burada olan hiçbir şeyin sahibi değilim.”

Babası sandığı adamın aslında hiçbir şeyi olmamasıydı Miran’a bunları düşündüren. O bir Karaman değil, Şanoğlu’ydu. Bu sebeptendi kendini hiçbir yere ait hissedemeyişi. “Dünyaya gelmene sebep olan adama mı denir baba diye? Yoksa seni büyütüp sana sahip çıkana mı?” Arda, boş bakışlarla bakarak kendisini dinleyen Miran’ın yenilgiyi bu şekilde kabul etmesine izin vermeyecekti.

“Eğer yaşasaydı sana hâlâ babalık edecek, seni canından çok sevecek bir adam değil miydi senin baban? Teyzen demiyor muydu sana hep, baban seni kendinden çok seviyordu diye?”

Miran gülümsedi. O kadar alay dolu bir gülüştü ki bu. “Beni kendi oğlu sandığı içindir o.”

“Nereden biliyorsun Miran?” diye sordu Arda. Neticede neyin ne olduğunu bilmiyorlardı. Araladıklarını sandıkları geçmişin ardında kim bilir daha neler saklıydı? “Belki de her şeyi biliyordu ve senin kendisinin oğlu olmadığını bile bile kabul ediyordu seni.”

Miran reddedercesine kafasını salladı. Ona göre bunun bir cevabı yoktu fakat Ahmet Karaman onu gerçekten evladı bilmişti. Eğer yaşasaydı, yine bilirdi. Sen onun değil, benim oğlumsun derdi.

“Kalk,” dedi Arda bir kez daha. İtirazı reddedecek kadar sertti sesi. “Hiç kimse için değilse de, benim için kalk lan!”

Miran istemsizce gözlerini yumduğunda rahatladı genç adam. Birazdan şirketten ayrılıp eve uğramayı ve Elif’le Reyyan’ın ne durumda olduğunu kontrol etmeyi düşünüyordu. Öncesinde bir arayıp sormakta fayda vardı. Gerçi, ters bir durum olsaydı Elif onu arardı ama tedbiri elden bırakmıyordu o.

Cebinden çıkardığı telefonun şarjının bitmek üzere olduğunu fark ettiğinde acelece rehberi açtı ve Elif’in ismini bulup aradı. Bu kızla konuşacağı zaman kalbinin neden bu kadar hızlı attığına bir anlam veremiyordu. Heyecanlanıyordu işte, bir sebep olmaksızın sesini duymak istiyordu. Bir de ona attığı adımlara bir karşılık verebilse...

Miran ayağa kalkıp üzerindeki gömleği çıkarma telaşına düştüğünde, Arda bir sağa bir sola geziniyordu odanın içinde. Kimi aradığını bilmiyordu Arda'nın ancak tahmin etmesi zor değildi. Bu vesileyle Reyyan'ın nasıl olduğunu da öğrenecekti. Şu an Reyyan'a duyduğu hislere bir ad koyamıyordu, kızgınlığın ve kırgınlığın ateşlerde pişirilip aşkla harmanlanışı kadar yamandı duyguları. Onu görmek istiyordu ama onu görmeye tahammülü yoktu. Ona sarılmak istiyordu ancak içinden gelmiyordu. Reyyan da böyle mi hissetmişti kendisini affedemediği günlerde? Üstelik Miran'ın ihaneti hiçbir kandırmacaya denk tutulamayacak kadar ağırdı.

Arda'nın ağzından Reyyan'ın ismini duyması düşüncelerini tuzla buz ettiğinde elindeki tişörtü kafasına hızlıca geçirip tüm dikkatini karşısındaki adama verdi Miran. Reyyan'ın nerede olduğunu soruyordu. Tam da o sırada yüzünde gezinen oldukça garip ifade ve ne diyeceğini bilemez bir halde Miran'a bakması genç adamı işkillendirdi.

"Ben seni sonra arayacağım," dedi telefonunu kapatırken. Fakat nafileydi saklama çabaları. Miran'ın kendisine bakan keskin bakışlarının altında nefes almak dahi zordu. Nasıl söyleyecekti ona duyduğu şeyleri? Miran bir de bunun altından kalkamazdı ki.

"Ne oluyor?" diye sordu Miran. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ve o şey her neyse Reyyan'la ilgiliydi. Bir anda aklına değen kötü ihtimaller yüreğini ağzına getirdi. Arda ile aralarındaki mesafeyi hızla kat ettiğinde korku içinde bağırdı. "Söylesene! Reyyan'a bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Arda sessizce. Birazdan hissettiği bu korkunun şiddeti, öfkeye meyledecekti. "Reyyan'ın annesi bir kaza geçirmiş." Telaşlı başlayan ses tonu dingindi. Nasıl söyleyeceğini bilemiyordu ama nasıl olsa öğreneceğini bildiğinden lafı gevelemeyecekti. "Reyyan, Mardin'e gitmiş."

Miran aldığı kötü haberle bir an için duruldu, Reyyan'ın bu durum karşısında ne denli üzülebileceğini düşünerek kahroldu. "İyi miymiş Zehra Hanım?" diye sordu tuhaf bir suçlulukla. "Peki Reyyan?"

"Kadının durumu iyiymiş, Reyyan da iyidir sanırım."

Derin bir nefes aldı Miran. Orada olabilmeyi, Reyyan'a destek olabilmeyi ne çok isterdi ama kahretsin ki yapamazdı. O adamın yüzünü görüp bu duruma tahammül edebileceği tek bir saniyesi bile yoktu.

O an içinden geçen fakat bir türlü cesaret edemediği şeyi Arda dillendirdi.

"Reyyan'ı aramalısın."

Miran kafasını salladı. Dün gece şarjı biten telefonunu şarj etmekle uğraşamazdı şimdi. İş telefonunun başına yürürken duraksayıp arkasını döndü ve Arda'nın korktuğu o soruyu sordu.

"Kiminle gitmiş?" Tek başına gittiğini sanmıyordu Reyyan'ın ve gittiği kişinin Hazar Şanoğlu olmasından şüphe ediyordu. Neticede o evden çıkıp gittiğinde o adam hâlâ oradaydı ve kötü haber ulaştığında büyük ihtimalle birlikte gitmiş olmalıydılar. Miran derince soludu, kanı damarlarından çekiliyordu sanki.

O an Arda'nın bakışları yere devrildi. Bunu Miran'a söyleyip ortalığı ateşe vermektense salağa yatıp onu kandırmayı tercih edecekti. Kaç saniye sürerdi bilmiyordu. "Bilmiyorum Miran, sormadım."

"Ara sor o halde." Miran dudaklarını öfkeyle ezdi. "Ya da ben sorarım."

Uzanıp Arda'nın elindeki telefonu çekip aldı. Arda, Miran'ın Elif'i aramaya niyetlendiğini fark ettiğinde geri çekip aldı telefonunu Miran'ın elinden. Hiç değilse kendisi bunu alıştırarak söylerdi. Miran bu durumda ne kadar sakin kalabilirdi hiçbir fikri yoktu gerçi. Kendisine odaklanmış, kocaman açılmış mavi bakışlara çekine çekine baktı.

"Dur tamam." Telefonu cebine koyduğunda, "Azat," diye fısıldadı. Sanki normal bir şeyden bahsedermiş gibi telaşsızdı. "O götürmüş Reyyan'ı."

Duymayı beklemediği isimle sarsıldı genç adam. Canını alsalar bu denli acı çekeceğini düşünmezdi. Azat'ın Reyyan'ı alıp götürmesi, her ne sebepten ötürü olursa olsun dünyanın başına yıkılmasına eş değerdi. Keyfi yere değildi elbet Reyyan'ın gidişi. Ama şu yıkık dökük yüreğine söz geçiremiyordu.

"Azat'la..." Sessiz sessiz konuştu. Arkasını dönüp boş bakışlarıyla etrafa bakarken, kefenini yırtan öfkesi ses tonuna sirayet etti. "Azat götürdü öyle mi?" Yuvalarından fırlayacak olmuştu gözbebekleri. Hızlı adımlarla önüne vardığı masanın üzerinde ne varsa eğilip yere savurduğunda boğazını patlatıncaya dek haykırdı. Aklı tamamen yoksundu kıskançlığın zirvede olduğu bu duygu karmaşasında. Hazmedemiyordu Miran. Azat'ın gözünün Reyyan'a değmesine, dudaklarından dökülecek tek bir sözün kulaklarına ilişmesine... Şu an kendisinin yanında değil de onun yanında olmasına ve daha nicesine.

"Sakin ol Miran!"

Miran, Arda'yı umursamadı. Döküp saçtığı eşyalardan çıkaramadığı öfkesini kuvvetli bir tekme darbesiyle savurduğu sandalyeden çıkardı. Ama olmuyordu, hiçbir şey yüreğini kasıp kavuran bu tehlikeli tufandan kurtarmıyordu onu.

"Neye sakin olayım?" diye sordu arkasını dönüp Arda'ya bakarken. "Aylar öncesinde yapmak istediğini yaptı, aldı götürdü Reyyan'ı!"

"Bak Miran," dedi Arda kızgınlıkla. "Reyyan küçük bir çocuk değil, herhangi bir eşya veya oyuncak da değil. Karın o senin, karın! Hiç mi güvenmiyorsun sen ona?"

"Sorun bu değil!" Takati bedenini tamamen terk edince sırtını duvara yasladı. "Benim Reyyan'a ihtiyacım var ama o benim yanımda değil! Azat görüyor Reyyan'ı, o duyuyor sesini... Reyyan bilmiyor ama Azat onu köpek gibi seviyor!"

Miran gerçekten çıldırmıştı. Böyle bir zamanda bile anormal tepkiler verebildiğine göre aklıselim değildi. Arda dudak uçuklatan bir şaşkınlıkla seyrediyordu Miran'ı. Resmen kıskançlıktan deliye dönüyordu.

Sırtını duvardan çekip önünü döndü, kafasını yasladı duvara. "Evim barkımdın sen benim," dedi yumruklarını duvara geçirirken. Yürek acısı içinde yanan bir ateş gibiyken, teninin acısı umurunda değildi. "Şimdi ben senin olmadığın o eve nasıl gideyim lan nasıl gideyim!"

Gitmek isteyip gidemeyişi, görmek isteyip göremeyişiydi onu bu denli kahreden. Miran, Mardin'e dönemezdi bir daha ama Reyyan'sız da olamazdı. Bu ne hazin bir çelişkiydi?

"Git o zaman," dedi Arda. Ne diyeceğini, ne söyleyeceğini şaşırmıştı artık. "Madem bu kadar deli oluyorsun, git karının yanında ol!"

Gidemezdi. *Peki Reyyan döner miydi?* Durdu, düşündü Miran. Reyyan, gözünün içine baka baka gizlemişti bu gerçeği ondan. Bu sır gizlenecek bir sır mıydı? Bunu ona nasıl yapmıştı?

"Telefonunu ver," dedi Arda'ya. Halsiz parmaklarını uzatıp beklediğinde dilinin ucunda virane kelimeler uçuşuyordu. "Reyyan'ı arayacağım."

Arda cebinden çıkardığı telefonu Miran'a uzattığında, Miran doğrulup aldı ve parmakları tuşlarda ezbere bildiği numarayı çevirirken odanın kapısını açıp koridora çıktı. Karanlık koridoru hafiften aydınlatmaya meyleden şafağa döndü yüzünü. Gözlerinin önüne serilen deniz manzarasını seyrederken, Reyyan'ın kendisinden kilometrelerce uzakta olduğunu iliklerine kadar hissetti. Sanki her şey, bu yitik hikâyenin en başa dönmüş haliydi. Reyyan ondan şehirlerce uzaktaydı ve Miran yine yapayalnızdı.

Telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki eli titriyordu. Sancılı bir bekleyişin sonunda, kulağına her an ulaşmasını beklediği o nefes kesen sesi işitti. Sımsıkı kapattı gözlerini genç adam. *Ölürcesine sevdiğinden ama öfkesine söz geçiremediğindendi.*

"Miran?"

Telaşlı ve sabırsızdı Reyyan'ın ses tonu. Bir kez daha tekrarladı. "Miran?"

"Olanları duydum," dedi Miran gözlerini zar zor aralarken. Parmaklarını gözpınarlarına bastırdı. Her açıp kapayışında canı acıyordu. "Mardin'e gitmişsin."

Reyyan ağlamaklı bir sesle mırıldandı. "Sana söylemek istedim Miran, kaç kere aradım ben seni..." Bununla ilgilenmeyecekti Miran. Bu sözlerin sonunun Azat'a varmasından korkuyordu.

"Annen nasıl?" diye sordu, yine o tuhaf suçluluk hissi dolmuştu içine. "İyidir umarım."

"İyi. Gözlerini henüz açmadı ama iyi çok şükür." Sanki ne diyeceğini bilmiyormuşçasına bir anda susup kaldı Reyyan. Hatırına Miran'a sarf ettiği onca ağır söz, onu ailesinden uzak tutmakla suçladığı onca kelime yığılmıştı. Şimdi söylediği her şey için delicesine pişmandı ama faydasızdı.

"Miran, ben senin yanında olmak istiyorum" sözlerinin sonunda ellerini dudaklarına kapattı Reyyan. Hayır, ağlamayacaktı. "Hatamı telafi etmek istiyorum. Annemin iyi olduğunu bir göreyim, senin yanına gel..."

"Gelme," dedi Miran birdenbire. Neden böyle bir söz sarf ettiğini bile bilmiyordu oysa. Diline bulaşan zehri yutkunsa kendisi ölecek, sarf etse Reyyan ölecekti ama engelleyemiyordu işte. "Gelme, kal orada."

Sözlerinin ardından buğulandı bakışları, karşısındaki deniz manzarası yok olurken sağ gözünden bir damla düştü izinsizce. "Çünkü senin istediğin buydu ya her zaman."

"Benim istediğim bu değil!" Reyyan deli gibi haykırıyordu şimdi hattın diğer ucunda. "Değil Miran, değil!"

"Buydu." Bu nasıl kahreden bir kırgınlıktı ki hem onu hem kendisini paramparça ediyordu böylesine? Gelme diyerek sarf ettiği her sözcükte geleceğim demesini bekliyordu ama dili zehrini akıtmaya devam ediyordu. "Beceremedik Reyyan, birbirimize merhem olamadık!"

Suratında tek bir mimik oynamazken gözleri ardı ardına döküyordu yaşlarını. Çok şey söylemekten ziyade, çok şey duymak isterdi oysa. Fakat Reyyan susuyordu. Kabullenir gibi susuyordu. Kulağından çekmeden önce telefonu, son kez fısıldadı kıyameti olan sözcükleri.

"Kızımıza iyi bak."

11. BÖLÜM
“BOŞLUK”

“Birbirimize merhem olamadık...”

Sadece kulaklarında yankılanmıyordu. Tüm Midyat bir olmuş gibi avaz avaz haykırıyordu ruhunu kanatan bu cümleyi. Tüm şehir dile gelmiş, sevdiği adamın yüreğine bir kurşun sıkar gibi savurduğu kelimeleriyle inliyordu. Sanki tüm dünyanın yükünü sırtlanmıştı küçük omuzları. Neyin nesiydi bu anlamsız sızı? Neden çöküvermişti omuzları, çekilmişti dizlerinden dermanı?

Bitmişti. Aylarca gördüğü o güzel rüyadan bir anda uyandırılmıştı, güzel olan her şey hakikatlerin acımasızlığıyla paramparça olmuş, son bulmuştu. *Doyumsuz bir düşün gündüzünden, sonu gelmeyecek bir kâbusun gecesine...*

Okyanus bakışlı adam tarafından sevildiğini anladığı gün, yanağına düşen gül tomurcuğu açamadan solmuştu. Her şey bu kadar basit miydi? Miran, yine mi terk ediyordu o çok sevdiği gece gözlüsünü? Eriyip bitecekti Reyyan, biliyordu. Bundan sonra asla gülemeyecek, yaşamın enfes tadı ağzında bir yaradan ibaret olacaktı. Parmaklarını karnına bastırdığında, dudaklarından kopmak üzere haykırışı, kırarcasına sıktığı çenesiyle geriye gönderdi.

Burada olmazdı. Burada ağlayamaz, burada yıkılamazdı.

“Kızımıza iyi bak,” demişti telefonu kapatmadan önce. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu Reyyan. Tüm bedeni titriyor fakat gözünden tek bir damla yaş düşmüyordu. İçinde fırtınalar kopuyor, dışında yaprak oynamıyordu. Alışmıştı acılara göğüs gere gere, artık kendisini paralayamıyordu bile.

“İyi bakacağım,” dedi dişlerini sıka sıka. Miran onu aradığında bir anda ortalıktan kaybolmuş, kendini hastanenin avlusunda bulmuştu. Suratına doğru esen, serin sabah rüzgârını kokladı gözlerini ağlamamak için sıkıca yumarken. “Ben sen değilim ki kızımı terk edip gideyim!”

“Reyyan?” İsmini Azat’ın ağzından duymasıyla birlikte ellerini karnından çekip bakışlarını hastanenin kapısına çevirdi. Oradaydı Azat. Neden burada bir başına durduğunu sorgularcasına bakıyordu kahverengi gözleri. Ve de bir tuhaflık olduğunu sezmiş gibi çatıyordu kaşlarını. Aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi tükettiğinde, gözlerindeki tuhaf bakışları daha da derinleştirerek durdu Reyyan’ın karşısına.

“Havin seni arıyordu.” Ellerini ceplerine koydu. “Ne yapıyorsun burada?”

Reyyan bakışlarını Azat’tan kaçırdı. Ne söyleyecek, duygularını hissettirmeden nasıl normal sözcükler sarf edecek, hiç bilmiyordu. Bakışlarını semaya diktiğinde, etrafı kaplayan kurşuniliği seyretti. “Sabah olacak ya birazdan.” Sesi oldukça kısık çıkmıştı, bir o kadar da dokunaklı. “Ben buralarda güneşin doğuşunu seyretmeyi özledim Azat.”

Yalan söylüyordu. Dilinin ucunu yakan kelimeleri zehri yutarmış gibi yutuyordu. *İçimde yangınlar var, nasıl söndüreceğimi bilmiyorum. Ben bu aşkı içimde çok büyütmüşüm, gözlerimin önünde paramparça olmasına dayanamıyorum!*

Ama söylenmiyordu işte. Kahretsin ki, kimseye bir şey söylenmiyordu!

“Güneşin doğmasına henüz vakit var,” diyebildi sadece Azat. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamayacak kadar salak değildi elbet fakat sormayacaktı da. Çünkü sorduğu vakit Reyyan’ın ağzından çıkacak ilk cümlenin Miran’la ilgili olacağına emindi. Belki haksızlık ediyordu Reyyan’a. Sırf o ismi duymaya katlanamayacağı için neyin var diye sormuyordu ama Azat böyleydi. Aşkın diğer adı bencillik değil miydi kimi zaman?

“İçeri girelim, üşürsün.”

Olmaz dercesine kafasını salladı Reyyan. Miran yüreğini yakmıştı dakikalar önce, bu şehrin sabah rüzgârı mı dokunacaktı tenine? Bundan sonra hiçbir soğuk üşütmeye yetmezdi Reyyan’ı. Hastaneden içeriye girdiği vakit duvarlar üzerine üzerine gelir, koridorlar onu boğardı. Buna katlanamazdı.

“Babam amcamı arayıp yengemin durumundan haberdar etmiş,” dediğinde Reyyan, Azat’a çevirdi bakışlarını. “Sabahın ilk uçağıyla Mardin’e gelecekmiş.”

Gelecekti elbet. Tıpkı o da Reyyan gibi, yüreğinin yarısını İstanbul’da bırakıp gelecekti buralara. Babasının Mardin’e geliyor oluşu Reyyan’ın içindeki sıkıntıları daha fazla körüklemişti. Şimdi kimse ulaşamayacaktı Miran’a. Kimse onunla konuşamayacak, içine su serpemeyecek, en kuytusuna itildiği karanlıkta debelenmeye devam edecekti.

“Ne yapıyorsunuz burada?” Kapının önünde dikilen Havin, yana döne aradığı Reyyan’ı bulduğunda yanında Azat’ı görmesiyle kaşlarını çattı. Bu gördüğü manzara genç kızı memnun etmiyordu. Reyyan haricinde herkes biliyordu bu gerçeği. *Azat’ın Reyyan’a ne denli yanık olduğunu, onu yeniden buraya getirebilmek için neleri göze aldığını...* Herkesin bildiği bu gerçeğin sadece Reyyan’dan gizlenmesi haksızlıktı ama söylenilmezdi ki! Havin, abisine ters bir bakış attı, Azat da bunu fark etmiş olacak ki Havin yanlarına doğru gelirken oradan ayrıldı.

Ne yapsa bu bakışlara maruz kalacaktı genç adam. Sevdasını fütursuzca haykırdığı o günden bu yana, alnına bir leke gibi bırakılmış sözcükleri en büyük suçu olacaktı. Keşke tutabilseydi dilini, söz dinleseydi ya yüreği... O zaman böyle mi olurdu? Sadece kendisi bilir, bilir de susardı. Kimse Azat’ı, Reyyan’ın yanında görünce, yüreğini yerinden söken o bakışları yollamazdı.

Suçluydu Azat. Sevdiği için, susmadığı için, onunla olmak uğruna yanmayı göze aldığı için. Kaç keşke daha paralanacaktı pişmanlıktan kavrulmuş gönlünde? Keşke bu sevdayı mezara gömmeyi becerebilseydi de, o hep Reyyan’ın abi gibi bildiği Azat olarak kalsaydı.

“Reyyan?” Havin, Reyyan’ın neden hastane kapısı önünde dikildiğini anlamaya çalışıyordu. Üstelik yanında abisi vardı, ne konuşuyorlardı? “Ne yapıyordunuz burada?”

“Hava alıyordum Havin,” dedi Reyyan geçiştirmeye çalışır gibi. “İçim sıkıldı.”

Reyyan bakışlarını kaçıra kaçıra konuşuyor, konuşurken ağlamamak için dişlerini sıkıyordu. Tam da yalnız kalmak istediği anda onu tek başına bırakmıyorlardı. Annesi hâlâ açmamıştı gözlerini. Gecenin bir saatinde vardığı bu hastanede geçirdiği saatler geçmek bilmemişti. Üstelik bir de Miran’dan gelen telefon ve

sonlarının geldiğinin müjdesini veren o cümleleri.

Reyyan artık dayanamıyordu.

“Bir şey sormak istiyorum Reyyan,” dedi Havin şüphe içinde. Olanlardan bihaber oluşuydu onu bu denli merakta bırakan. “Neden Miran da gelmedi seninle? Ve nasıl oldu da, buraya abimle gelmene izin verdi?”

Biliyordu Reyyan. Bir zaman sonra herkesin ona bu soruyu soracağını biliyordu da ne cevap vereceğini bilmiyordu. Miran aslında babamın öz oğlu diyemezdi. Bu gerçeği biliyordum, ondan sakladığım için beni affetmedi, biz bittik Havin diyemezdi! Peki, ne diyecekti? Havin, sorduğu soruda sonuna değin haklıydı. Normal şartlar altında Miran, iki eli kanda olsa da buraya onunla gelir ama Azat’la gitmesine izin vermezdi.

Bakışlarını, ona meraklı gözlerle bakan ve sabırsızlık içinde cevap bekleyen genç kıza çevirdiğinde tüm dirayetini saldı. Titreyen dudakları az önce duyduğu sözleri haykırmaya hazırlanırken, gözyaşları yine yoldaşı oldu.

“Miran beni bıraktı Havin! İstemiyor beni!”

Havin’in şaşkınlıkla büyüyen kara gözlerine bakarken adımlarını hastanenin kapısına çevirdi. Bir soru daha sormasını kaldıramazdı. Zaten bir tuhaf hissediyordu kendini. Kasıklarında tuhaf bir kasılma vardı, karnında ise adını koyamadığı bir sancı. Aldırmadı Reyyan. Zaten sık sık tekrarlanan bu sancıların, normal olduğunu söylemişti doktoru.

Hastaneden içeriye girdiğinde daha fazla sıktı kendini. Kimsenin onu ağlarken görmesini istemezdi. Bir soruyu yahut bir imayı daha kaldıramaz, çocuklar gibi haykıra haykıra ağlardı. Daha ne kadar kırılacaktı kolu kanadı? Niye bu kadar gaddar davranıyordu bu hayat Reyyan’a?

Merdivenleri adımlamaya başladığında Havin’in de arkasından geldiğini işittiği adım seslerinden anlıyordu. Derin bir nefes aldığında karnına bıçak gibi saplanan ağrıyla neye uğradığı şaşırarak duraksadı. Parmakları refleks olarak ağrıyan bölgeye dokunduğunda, Havin yanında durup sırtına ve koluna dokundu. “İyi misin Reyyan?” Korku içindeydi Havin. O soruyu sorduğuna da, soracağına da pişman olmuştu zavallı. “Tamam söz, sen anlatana kadar açmayacağım ağzımı.”

Reyyan sadece kafasını salladı. Cevap verecek takati dahi kalmamıştı. Neyin nesiydi bu kıvrandıran sancı? Bir anda terlediğini ve ağzının kuruduğunu hissetti. O an bir adım daha atmaya yeltendi fakat karnına bu kez şiddetle vuran kasılma tüm dermanını kesti. Dudaklarından kaçan inleme sesiyle birlikte merdiven basamaklarına oturup kaldığında Havin korku içinde bağırdı.

“Reyyan! İyi misin, ne oluyor sana?”

Reyyan’ın cevap dahi veremeyecek kadar acı içinde kıvrandığını fark ettiğinde çıktığı birkaç basamak merdiveni geri inerek herhangi bir hastane çalışanını aramaya gitti. Havin’in ardından Reyyan daha fena olmuştu. Ne oluyordu bilmiyordu ama böyle şiddetli bir sancıyla daha önceden karşılaşmadığına emindi. İçine bir korku düştü. Kızına bir şey olacağı endişesi nefesini kestiğinde karnına sıkı sıkı sarılarak çığlık attı. Çok geçmeden Havin, yanında birkaç hemşireyle döndüğünde oturduğu basamaktan zor kalktı. Tek avantajı böylesi bir sancının onu hastane ortamında yakalamasıydı. Bindirildiği tekerlekli sandalyeyle müdahele odasına götürülürken daha fazla tutamadığı gözyaşları yüzünü yıkıyordu.

“Kızıma bir şey olmasın, ne olur ona bir şey olmasın!”

Reyyan bir odadan içeriye girdiklerini fark ettiğinde derin derin nefes almaya başladı. Hissettiği bu kasılma ve kramp tarzındaki sancıların verdiği acıdan çok bebeğine bir şey olacağı korkusu yormuştu onu. Hemşirelerin yardımıyla yatağa yattığında, içeriye doktor girmişti. Karnını açmasını söyleyen doktorun ardından hemşire, Reyyan’ın elbisenin eteğini çekmesine yardımcı olmuş ve perdeleri çekmişti.

“Kaç haftalık gebesin?” diye sordu doktor.

Karnına sürülen soğuk jelle irkildiğinde bakışlarını ekrana kilitleyen doktorun yüzüne baktı Reyyan. Kuruyan dudaklarını zoraki araladı. “Yirmi yedinci haftadayım.”

Doktorun yeniden ekrana çevrilen bakışlarını endişeyle süzdü. Şu anda sancı iyiden iyiye azalmıştı ama az önceki şiddeti devam etseydi Reyyan buraları inletiyor olurdu hiç şüphesiz. Bir şey olduğundan değildi belki de ama sanki doktor her an kötü bir şey söyleyecekmiş gibi korku içindeydi. Yanı başında elinden tutan Havin de ürkmüş durumdaydı. Tek kelime edemiyordu.

“Daha önce bu tarz kasılmalar yaşadın mı?”

“Ara sıra,” dedi Reyyan korka korka. “Ama hiçbiri bu kadar şiddetli değildi.”

Bakışlarını Reyyan’a çeviren, orta yaşlı hafif kilolu doktor, “Şimdilik korkulacak bir durum yok,” dedi sakin bir sesle. “Halk dilinde buna yalancı kasılmalar denir. Yine de herhangi bir erken doğum riskine karşın tedbirli olmakta yarar var.”

Erken doğum lafını duyar duymaz gözleri kocaman oldu Reyyan’ın. Doktoru Nilgün Hanım daha önce böyle bir riskten söz etmemişti. Bu neyin nesiydi şimdi? Bebeğini zamanından önce dünyaya getirmek istemiyordu. Bu çok riskliydi üstelik. “Nasıl yani?” diye sordu tereddütle. “Doktorum böyle bir riskten söz etmedi?”

“Erken doğum, her gebelikte görülen bir risk. Bol bol istiharat edip iyi beslenmeli ve bolca sıvı tüketmelisin.” Doktor ayağa kalktığında havlu peçeteden kopardığı iki parçayı Reyyan’a uzattı. “Sadece tedbir amaçlı söylüyorum bunları, korkma. Stresten olabildiğince uzak dur. Herhangi bir kasılma vakasıyla daha karşılaşman durumunda hemen bir hekime başvurmalısın.”

Stresten uzak durabilmek ne mümkündü. Özellikle son birkaç gündür oldukça buhranlı günler geçiriyordu ve bugünlerin ne zaman son bulacağına dair bir fikri yoktu. Yattığı yataktan doğrulurken Havin’in ona uzattığı ele tutundu. Ne tadı vardı, ne tuzu. Hiçbir esprisi kalmamıştı bu hayatın. Miran’ın sözleri beynine mıh gibi çakılıp kaldığından beri nefes bile alamıyordu. *Bir şey olsun,* diye mırıldandı içinden. *Ne olur artık güzel bir şey olsun.*

Reyyan doğrulduğunda Havin’in yüzüne baktı çekimser bir ifadeyle. Hiçbir suçu olmadığı halde sanki bu olanlara kendisi sebep olmuş gibi çekimser duruyordu genç kız. “Havin?”

Havin uzanıp ellerinden tuttuğunda ağlamaklı bir sesle mırıldandı. “Sancılandığımı kimseye söyleme tamam mı?”

“Ama Reyyan...” diyen genç kızın sözlerini kesti Reyyan. “Lütfen Havin. Annem bilirse üzülür, dayanamam

buna.”

Havin istemeye istemeye kafasını salladığında odaya giren abisini fark etti. Azat, sigara içmek için yanlarından uzaklaşmış, hastane dışına çıkmıştı. Sigarası bittiğinde ise yukarıya çıkmak için önünden geçtiği bu odada Havin’i görüp içeriye dalmıştı. Reyyan, Azat’ı gördüğünde oturduğu yataktan usulca kalktı.

“Ne oldu?” diye sordu Azat, Havin’e bakarken. Ara sıra Reyyan’a da bakıyor, onunla ilgili bir durum olduğunu sezinleyebiliyordu.

“Bir şey yok abi, Reyyan’ın biraz sancısı vardı.”

Azat’ın bakışları tamamen Reyyan’a döndüğünde istemsizce elbisesinin altında saklanan karnına değdi gözleri. Ne kadar tuhaf geliyordu. Reyyan hamileydi, yakında anne olacaktı ve o bebeğin babası Miran’dı. Bu gerçeği kabulleneli uzun zaman oluyordu ama nedensizce zoruna gidiyordu. Tam bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, doktorun sözleri ortalığı birbirine kattı.

“Bir diyet listesi hazırladım. Doğuma çok zaman kalmadı, karınıza iyi bakın.”

Doktorun uzattığı kâğıt parçası elinde kalakalmıştı. Yanlış bir şey söylediğinden habersiz olan doktor, Azat’ın kendisine olan sert bakışlarını görünce kâğıdı yavaş yavaş geri çekti.

“Kocası ben değilim!” diyerek neredeyse bağırdı Azat. Sıradan bir yanlış anlaşılmaydı oysa bu durum. Neden bu kadar büyük bir tepki verdiğini ne doktor ne de Reyyan anlamıştı ama Havin çok iyi biliyordu. Azat burnundan soluyarak odayı terk ettiğinde Reyyan bıkkınlıkla nefes aldı. O Azat’ın vermiş olduğu abartılı tepkiden ziyade, Miran’ın yanında olmayışına yanıyordu.

O sırada cebinde titreyen telefonunu çıkardı Havin. Bedirhan arıyordu. Belli ki hastanede kendilerini aramış ama bulamamıştı. Açtığı telefonu kulağına götürdüğü an aldığı haber, dudaklarına tebessümler kondurdu. Bakışlarını Reyyan’a çevirdiğinde, “Müjdemi isterim,” dedi heyecanla. Sonunda bekledikleri an gelmişti. Reyyan, Havin’e baktı. İyi bir şeyler duymaya ihtiyacı vardı.

“Yengem uyanmış!”

Bir hafta sonra

Sessizliğe her yenik düştüğünde gözlerinin önüne serilen hatıralar kaburgalarını parçalıyordu. Gözkapaklarını her yumduğunda, güzel gözlü, sert çehreli bir adamın siması canlanıyordu. Yürek dağlayan bakışları, merhamet kokan parmakları, sevda haykıran dudakları. Sonrası tam bir sükût-u hayaldi...

“Bugün, onun sesini duymadan, yüzünü görmeden geçirdiğim yedinci gün.” Değil günleri, saatleri bile hesap etmişti Reyyan. *Bugün yaşarken öldüğü yedinci gündü.* Ne tuhaftı. Yıllar geçmiş gibiydi. Yaralı gönlüne mesken kuran adamın ona bahşettiği ilk ıstırap, ilk acı, ilk ayrılık değildi bu. Reyyan, ondan ayrı kalmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirdi. Bilirdi bilmesine de, bu seferki ayrılığın canını bu denli yakacağını hesap edememişti.

Kafası, annesinin dizlerine yaslıydı. Şefkatli elleri saçlarında gezinirken, Reyyan sessiz sessiz ağlıyordu. Ne vefasızdı sevdiği adam. Aramıyordu, sormuyordu. Kendisini geçmişti, kızınıda mı merak etmiyordu? Bu kadar çabuk mu vazgeçmişti kendisinden, kızından? Sadece Arda arıyordu. Halini, hatırını, nasıl olduğunu soruyor, Miran’ın da iyi olduğunu söyleyip telefonu kapatıyordu.

Tüm bunlar Reyyan’a yetmiyordu. *Miran nasıl dayanıyordu?*

“Ben onu affettim anne,” diye mırıldandı boğuk sesiyle. “Her şeye rağmen affettim. İnandım, sevdim, sahip çıktım. O, neden benden vazgeçti?”

“Önce bir şeyleri bilmem lazım.” Derin bir iç çekti Zehra Hanım. “Sebebini söylemeyecek misin Reyyan?” diye sordu. Çünkü ne olup bittiğini bilmeden, kızının sorularına bir yanıt bulamıyordu.

Annesinin günlerce sorduğu bu soruyu bir kez daha yanıtsız bıraktı Reyyan. Kimse ona soru sormasın istiyordu. Söyleyemezdi ki. Nasıl söyleyecekti? Miran ve Reyyan’ın bu sebepsiz sanılan ayrılıklarının sebebini sadece babası, amcası ve Azat biliyordu. Babası şimdilik, Miran’ın onun oğlu olduğu gerçeğini kimsenin bilmesini istemiyordu. Böyle bir durumda Reyyan’ın payına yine susmak düşüyordu.

“Soru sorma anne, lütfen.” Reyyan, kafasını annesinin dizlerinden kaldırdığında boşluğa dikti gözlerini. “Belki de affedilmesi zor bir hata yapmışımdır.” Aklına geldi Miran’ın tüm o sözleri. Seni asla affetmeyeceğim deyişleri. Hayatının en büyük gerçeğini, Miran’dan aylarca saklamıştı. Belki de haklıydı Miran affetmemekte, kim bilir...

Zaten kim haksızdı ki?

“Benim güzel kızım...” Parmaklarını uzatıp kızının sırılsıklam yüzünü sildi kadın. Her evlilikte olurdu bu tür ayrılıklar. Reyyan’a belli etmiyordu ancak o da korkuyordu bu ayrılığın ciddiyetinden. Hangi anne isterdi ki evladının yuvasının yıkılmasını? Her ne olmuşsa, düzeleceğine inanıyordu. Zaten aylar sonra yeniden kavuşmuştu kızına. Ne canını sıkmayı ne de üzmeyi istiyordu. Reyyan buradaydı, yanındaydı ya mutluydu kadın.

“Her şey düzelir elbet, sen içini ferah tut.”

Dün akşam kendisini tutamamış ve Miran’ı aramıştı. Fakat o telefonunu açmamış, sesini bile haram kılmıştı sanki. Dayanamıyordu bu ayrılığa. Sanki kalbi ansızın göğsünden çıkarılıp, lime lime edilip ellerine verilmiş kadar canı yanıyordu. Ne aklından çıkıyordu o âşık olduğu mavi gözleri ne de kulaklarından siliniyordu can yakıcı sözleri.

Bu nasıl bir hayat, nasıl bir kaderdi? Şimdi aylardır uzak kalıp hasretlik çektiği ailesinin yanındaydı. Böylesi bir vuslatın kefareti, Miran’dan uzak kalması mı olacaktı? Olmuyordu işte. Miran’ın yanındayken ailesinden, ailesinin yanındayken Miran’dan oluyordu. Üstelik bu sefer bir daha ona kavuşup kavuşamayacağını da bilmiyordu.

Belki de her şey bitmişti. Bu masal, o gece son bulmuştu.

“Belki de hiçbir zaman gelmeyecek,” dedi onu esir alan karamsarlıkla. “Ben ne olacağım anne? O beni istemezse, ben nereye sığacağım?”

Annesinin kızgınlıkla çatılan kaşları karşısında bakışlarını düşürdü. “O nasıl laf be kızım? Burası senin evin, senin yuvan. Halt eder Miran seni istemezse, kendi derdine yansın o!”

Annesinin Miran’a olan öfkesini de anlıyordu Reyyan. Kendi kızını düşündü. Daha kokusunu bile bilmediği

yavrusunun, kendi yaşadıklarını yaşadığı düşününce annesini yerden göğe kadar haklı buluyordu. Ama yine de Miran'a kötü bir laf ettiği zaman içi acıyordu. Seviyordu çünkü, canından çok seviyordu o adamı.

"Öyle söyleme," dedi sessiz sessiz. "O da bensiz yapamaz, biliyorum." Kendi sözlerine kendisinin bile inanası gelmiyordu. Şu haldeyken dahi Miran'ı savunuyor, ona toz kondurmuyordu. Sadece bekliyordu Reyyan. Suların durulmasını, öfkesinin dinmesini, gerçeği sindirmesini. Çıkıp gelecekti Reyyan'ına. Onu ayakta tutan tek temennisi buydu.

"Onu zaman gösterecek." Annesinin sinirli sinirli sarf ettiği sözlere karşın konuyu değiştirme ihtiyacı hissetti. Tam bir haftadır konaktalardı, annesi tamamen iyileşmişti, sadece alnında dikişleri duruyordu.

"Yarın ben de geleyim," dediğinde annesi nereye dercesine baktı.

"Dikişlerini aldırmak için Bedirhan'la hastaneye gideceksiniz ya, hava almış olurum hem, bunaldım."

"Olur kızım," dedi Zehra Hanım. Oturdukları sedirden kalktığı vakit, Reyyan da ayaklandı.

"Mutfağa gidelim, hadi."

Günlerdir kafasını konaktan dışarı çıkarmamıştı. Hem doktorun söylediği sözlerden mütevellit hem de canı hiçbir şey istemediğinden. Neyse ki o günden sonra bir daha o tuhaf sancı ve kasılmalar ziyaret etmemişti Reyyan'ı. Dikkat ediyordu bir yandan da. Canı hiçbir şey istemese de bebeği için iyi besleniyor, bol su tüketiyordu. Hareketlerini eskisine nazaran daha çok kısıtlamış, daha yavaş adımlar atar, her şeye daha fazla özen gösterir olmuştu.

Hazar Bey de bir hafta önce dönmüştü Mardin'e ama aklı fikri Miran'daydı adamın. Bir umut Reyyan için buralara dönmesini umuyordu oğlunun. Eğer onunla konuşamazsa, yine her geceyi uykusuz geçirir, düşüne düşüne delirdi. Aslında herkes bekliyordu Miran'ın birdenbire çıkıp Midyat'a gelmesini. *Azat hariç*. O günden bu yana günlerinin çoğunu şirkette geçiriyor, konağa olabildiğince geç geliyor, Reyyan'dan mümkün mertebe uzak duruyordu. Fakat tüm bunlar Azat'ın, Reyyan'ın bu konaktaki varlığından mutlu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Herkes biliyordu oysa Azat'ın Reyyan'a olan yanmışlığını. Bir tek Reyyan bilmiyor, konaktaki herkes tarafından kandırılıyordu. Çünkü öğrendiği takdirde kimse onu bu çatı altında tutamazdı, biliyorlardı.

Zehra Hanım oturdukları odanın kapısını açmaya yeltendiğinde durdurdu Reyyan onu. Günlerdir kafasını kurcalayan, annesine sormak istediği fakat hep unuttuğu bir şey vardı. "Bir şey soracağım," dediğinde annesinin ona dönen yüzüne dikkatle baktı.

"Ben gittikten sonra ne değişti bu konakta?"

Zehra Hanım, Reyyan'ın sorduğu soruyla hangi noktaya değindiğini anlasa da anlamazlıktan geldi. "Anlamadım kızım," dediğinde, Reyyan yüzüne düşen hüzünle gülümsedi. "Benden bir şeyler gizliyorsunuz," dedi bundan oldukça emin bir halde. "Sanki hepinizin bildiği ama benim bilmediğim bir şey var."

Zehra Hanım'ın aklına Reyyan'ın Miran'ın oyununa kurban gittiği ilk günler geldiğinde içi titredi. Haklıydı Reyyan. Neler olmamıştı ki? Azat'ın yana döne Reyyan'a ulaşma çabaları, konakta olan kavgalar, Azat'ın Reyyan'a olan sevdasını ayan beyan haykırmasından sonra eltisi Delal'le birbirlerine düşman kesilmeleri... Yutkundu kadın. Bunları Reyyan'a nasıl söylerdi?

"Kuruntu ediyorsun güzel kızım," dedi nahif sesiyle. Kızı gibiydi, yalan söylemeyi de hiç beceremezdi. "Ne saklayalım biz senden?"

"Orasını bilemem." Reyyan göğsünde birleştirdiği kollarının ardından bıkkınlıkla iç çekti. En çok da yengesinin kendisine karşı olan soğuk tavrı kaçmıyordu gözünden. "Ben Delal Yenge'ye ne yaptım anne?" diye sordu birdenbire. "Bilmeden bir hata mı ettim? Neden bana karşı bir tuhaf? Sanki burada olmamdan memnun değilmiş gibi..."

Haklıydı Reyyan. Delal Hanım, eskisi gibi değildi Reyyan'a karşı. O da kendince haklı sayılırdı. Reyyan'ın suçu değildi elbette ama oğlunun gönlü düşe düşe amcasının üvey kızına düşmüş, üstelik bunu hiç olmayacak bir zamanda dile getirmişti. Azat'ın Reyyan'a olan duyguları kadının gözünü korkutuyor, onu bu konakta bir tehlike olarak görüyordu. Üstelik Miran'la Reyyan'ın arasında geçenleri bilmemesine rağmen sanki Reyyan temelli burada kalacakmış gibi endişe duyuyordu. Bir anne bilmez miydi evladının neler hissettiği? Delal Hanım da hissediyordu. Azat, Reyyan'dan ne kadar uzak dururşa dursun, sürekli gözünün üzerinde olduğundan adı kadar emindi.

"Bırak şu densiz kadını..." Zehra Hanım dilini tutamayıp aralarında geçen kavgayı açık ettiğinde Reyyan şaşkınlıkla baktı annesinin yüzüne.

"Anne sen yengemle kavga mı ettin?"

Eltisi olacak o kadının ettiği tüm hadsiz laflar hatırına geldiğinde yine öfkelendi Zehra Hanım. Reyyan'a dul damgası yapıştırmıştı o zamanlar. Bu sebeptendir, affedemiyordu onu bir türlü. "Ettim Reyyan," dedi öfkeyle. "Ettim!"

"Neden?" diye sordu Reyyan şaşkınlıkla. Yengesiyle annesinin arasından su sızmazdı oysa.

"Sebebini sorma kızım. Sen nasıl Miran'la neden kavga edip ayrı düştüğünüzü söylemiyorsan, ben de bunu söylemiyorum işte."

Zehra Hanım kapıyı açıp odadan çıktığında Reyyan da arkasından çıktı. Kendisinden sonra ne olup ne bittiğini bilmiyordu bu konakta. Ama er ya da geç öğrenecekti.

"Sen mutfağa geç, ben ellerimi yıkayıp geliyorum."

Reyyan mutfağa gitmek için merdivenlerin başına vardığında trabzanlardan tutunarak yukarıya çıkan yengesiyle karşılaştı. Delal Hanım, Reyyan'ı gördüğünde suratını asmış bakışlarını düşürmüştü bile. Reyyan hiçbir şey söylemeden indi basamakları. Önce avluya vardı, ardından mutfağa doğru yürüdü. Hiçbir şey tatmin etmiyordu artık onu. Ne doğup büyüdüğü ve yıllarını geçirdiği bu konak ne de ailesine yakın olmak.

Şu üzerine hastalık gibi yapışmış olan yabancılık hissinden kurtulamıyordu. Ondan bir şeyler gizlendiğine emindi artık ama sanki başka bir şeyler daha vardı. Mesela bu konakta onu istemeyen, varlığından rahatsızlık duyan birileri. En başta yengesi.

Reyyan mutfağa girdiğinde, Havin ve Dilan vardı yalnızca. Bir şey konuşuyor, hatta tartışıyor gibiydiler.

İkisinin de Reyyan'ı görünce birdenbire susması Reyyan'da garip bir duygu uyandırdı. Havin ne zamandır Reyyan'dan bir şey gizler olmuştu? "Böldüm mü?" diye sordu mutfağa girip girmemek arasında bocalarken.

Dilan o an bakışlarını Reyyan'ın üzerinden çekip arkasını döndü. Havin ise ellerini havluya kurularken yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Neyi böleceksin canım, öylesine konuşuyorduk biz."

Konuştukları konu tam da Reyyan üzerineydi. Azat'ın Reyyan'a olan hisleri, Reyyan'ın bu gerçeği bilmeyişi, Reyyan ve Miran arasında geçen olaylar üzerine tahminler ve Dilan'ın dinmeyen yürek yangını.

Reyyan sessizce sandalyeye otururken gözleri Dilan'a takıldı. Herkes gibi o da değişmişti bu konakta. Dilan, eskisi gibi neşeli Dilan değildi mesela. Havin'e dün Dilan'ın bir derdi olup olmadığını sorduğunda sanki onu geçiştiriyormuş gibi hissettiği için üstelememişti ama görüyordu ki bir sıkıntısı vardı ve her şey gibi bu da Reyyan'dan gizleniyordu. Gözünden kaçmıyordu Reyyan'ın. Ne zaman Dilan'la göz göze gelse, bir suçlu gibi bakışlarını kaçırıyordu genç kız. Düşünüyordu Reyyan fakat bir sebep de bulamıyordu. Dilan'ın derdinin Reyyan'la nasıl bir alakası olabilirdi ki?

Kırk yıl düşünse, konunun Azat ve kendisi olduğu aklının ucundan geçmezdi.

Dilan, şüphesiz en kötü günlerini geçiriyordu. Reyyan tekrar dönmüştü konağa, eskisi gibi Azat'ın gözlerinin önündeydi. Bazı günler, Azat'ın Reyyan'a baktığı anlara denk gelmişti. Sanki o an, yüreğine kırk hançer yemişti. Sevmek bu kadar acı verici miydi? Ölüyordu da kimse bilmiyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Reyyan. Alınganlığını da şüphesini de kimselere belli etmeyecekti. Havin, içi köfte dolu tepsiyi tezgâhtan kaldırıp Reyyan'a gösterdiğinde iştahla mırıldandı. "Tabii ki içli köfte. Özlemişsindir sen."

"Özledim," diyerek gülümsedi. Tam ağzını açıp kendi evinden bahsedecekti ki sustu. Yine o tuhaf sızı salınmıştı içine. Miran'ın hayatındaki yokluğunu birkaç dakika unutsa, bir an sonra bu gerçek bir tokat gibi çarpıyordu suratına.

Zaten günlerdir böyle oluyordu. Bazen kendisi Miran'ın konusunu açıyor, bazen Havin ona Miran'la ilgili sorular soruyordu. Sonuç olarak Reyyan, bir kez daha yaralandığıyla kalıyordu.

"Başka hangi yemekleri özledin? Söyle, biz hepsini yaparız."

Reyyan o an durgunlaştı. Sanki birkaç gün içinde gidecekmiş gibi soruyordu Havin ona. "Özlediğim yemekleri yiyecek uzun bir zamanım var." Nasılsa bir yere gittiği de gideceği de yoktu.

Mutfak bir anda kalabalıklaşmıştı. Önce Fatma Hanım, ardından annesi girdiğinde Reyyan yoğun kalabalığın içinde boğuluyormuş gibi hissetti kendini. Birazdan yengesinin de gelip imalı laflar etmesine tahammül edemezdi. Tam o anda Havin yetişti imdadına.

"Hadi avluya çıkalım, havalar nasıl da güzelleşti."

"Olur." Reyyan oturduğu sandalyeden gerisin geri kalkıp mutfaktan çıktı ve kamelyaya doğru yürüdü. Burada doğup burada büyümüştü. Baktığı, gördüğü her noktada bir şeyler çiziliyordu gözkapaklarına. Bir de o vardı... Düşünmemeye çalıştıkça hep onun hatıraları seriliyordu gözlerinin önüne. Ve aklına her onun gelişinde canı yanıyordu haddinden fazla. Bunca kalabalığın arasında hissettiği o yalnızlık duygusunun tarifi yoktu.

"Bebek için isim düşündünüz mü?" Havin'in sorusu, yine alıp Miran'a götürdü Reyyan'ı. Düşünmüşlerdi elbette. Cinsiyetinin kız olduğunu öğrendikleri ilk gün Miran, kızlarının adının Dilşa olmasını istemişti. Annesinin adı olsun istiyordu. Reyyan da kabul etmişti fakat yaşanan şu son hadiselerden sonra kızlarına bu ismi koyup koymayacakları muammaydı.

"Henüz bir karar vermedik. Zaten şu sıralar bunu düşünebileceğimi sanmıyorum hiç."

Havin o sırada mutfaktan çağırıldığını işitti ve oflaya puflaya kalktı yerinden. "Of yemin ederim of, ben şöyle rahat rahat oturamayacak mıyım ya?" Reyyan onun haline gülümserken oflamasını sürdüre sürdüre mutfağa geri döndü Havin.

O sırada konağın avlu kapısı bir anda açıldı, Reyyan bakışlarını hızlıca o yöne çevirdi. Ne kadar da saftı. Şu kapı her açıldığında kalbi dışına fırlayacakmış gibi atıyor, içeriye giren kişinin Miran olmadığını fark ettiğinde dünyası başına yıkılıyordu.

Gelen Azat'tı. Reyyan ne yapacağını bilemez bir halde bakışlarını kaçırdı. Azat'ın kendisinden haz etmediğinin farkındaydı. Öyle ki buraya geldi geleli ne zaman karşılaşsalar yönünü değiştirip gidiyor, yüzüne bakmıyordu Azat. Anlamadığından değil, konduramadığındandı. Azat, Reyyan için o kadar kardeş gibiydi ki, bu tavırlarının altında yatan esas neden zerre aklına gelmezdi.

Etrafa bakınıp başka şeyler düşünürken avlunun köşesinde duran siyenit taşını fark etti. O taş yıllardır hep oradaydı. Gözleri o büyük taşa takıldığında mazinin sunduğu güzel hatıralar yerleşti zihnine. Küçükken babasının kızdığını bildiği halde bu taşın etrafında oyunlar oynar, sonra da düşer dizlerini kanatırdı. Havin'in kendisini, kendisinin de Bedirhan'ı kovaladığı o günler... Ne güzel günlerdi öyle!

Gözlerini taştan ayırmazken gülümsediğinin farkında bile değildi. Elleri cebinde sessiz adımlarla yanına doğru yürüyen Azat, Reyyan'ın baktığı noktayı fark edince gözlerini o tarafa çevirdi. O da gülümsüyordu şimdi. Kendisine engel olamadığı bir zaman dilimindeydi. Hazır kimsecikler yokken etrafta, Reyyan'ın halini hatırını sormak istiyordu.

Azat parmağını kaldırıp taşı işaret ettiğinde dudaklarındaki tebessüm iyice belirginleşmişti. "Ne çok düşerdiniz burada oynarken." Reyyan'ın yanına oturduğunda tamamladı sözlerini. "Amcam kızardı size."

Reyyan evet dercesine salladı kafasını. "Sen oynamazdın bizimle." Gülümsedi. Bir gül goncasına benzeyen yanakları genç adam için bir hançerden farklı değildi. "Sana göre biz çocuktuk."

Gülme öyle! Gülerek beni delirtme. İzin ver, izin ver bir kez daha öldüreyim seni içimde... İnan bana, senden nefret etmeyi özledim!

İçinden geçenler Azat'ı yakıyordu fakat diline yansımıyordu.

“Bedirhan ve Havin. Ne kadar büyüseler de, benim için hâlâ öyleler.”

Reyyan da büyümüştü evlendiğinde. Hatta öyle ki, tek bir gecede, kalleş bir sabahta.

“En çok sen düşerdin, hep paramparça olurdu dizlerin. Bir de öyle nazlıydın ki, bir ağlardın, kimse susturamazdı seni.” Azat bunları söylerken habire gülüyordu. Ancak Reyyan’ın yüz ifadesi gittikçe değişiyordu. Solan yüz rengi, ıslanmaya yüz tutmuş gözleriyle yarış içerisindeydi. Gözleri yere çevrilirken sessizce mırıldandı. “En azından o zamanlar, sadece dizlerim kanıyordu...”

Ağlamamak için ne kadar direnirse direnşin, onu herkes terk ediyordu da bir tek gözyaşları kalıyordu yanında. Tüm bunlara sebep olan Miran’a karşı büyük bir savaş başlatmıştı sol yanında. Kafasını ve omuzlarını diğer tarafa çevirip yüzünü Azat’tan gizledi. Görmesin istiyordu ağladığını.

“Reyyan?” dedi Azat. Ne olmuştu şimdi anlamıyordu. Buraya oturduğuna da şu lafları ettiğine de bin pişman olmuştu. Dokunursa yanacağını bile bile kaldırdığı parmaklarını Reyyan’ın omzuna yaklaştırdığında duyduğu hıçkırık sesiyle gerisin geri çektiği parmaklarını ve elini yumruk haline getirdi.

“Hepiniz haklıydınız,” dedi Reyyan içi yana yana. “Canım yanıyor, uzak durun benden.”

Azat dudaklarını birbirine bastırdı uzunca. Ne söyleyebilirdi böyle bir durumda? Arkası dönük olan kıza bakıyordu umarsızca. Birkaç adım ötede, bir pencerenin ardında onu aynı acıyla izleyen bir yaralı kalbin daha varlığından habersizce.

Benim de canım yanıyor Reyyan, bu hayatın adaletsizliğine, dünyanın kalleşliğine... Ama ben, uzak duramıyorum senden.

Bir itiraf daha dillenmişti gursuz yüreğinden. Fakat dudaklarından uçamamış, kor olup düşmüştü içine.

Reyyan, hiçbir zaman bilmeyecekti.

***

Ellerini masaya bıraktığında titreyen parmaklarının bedenine verdiği bitkinlikten ziyade, zihninin çürüdüğünü hissediyordu. Aklı yorgun, gözleri yorgun, parmakları yorgundu. Ağzından çıkabilecek her kelime bitkindi. Her şey, o gerçeği öğrenmekle başlayıp acıyı en derinlerinde hissetmesiyle sonsuz olmuştu. Geçen saatlerin ve akıp giden zamanın bir ehemmiyeti yoktu artık. Saniyeler hükümsüzlüğe hapsolmuştu, dakikalar ebedi bir karmaşaya. Ne de olsa uğruna savaşabileceği bir hayatı kalmamıştı avuçlarında.

Her şey ne kadar da boştu… Haklıydı Reyyan. Zaman riyakâr, sabır nankördü!

Senelerini isyana sürükleyen şuursuzluğu, içine mıh gibi çakılıp kalan zalim hissiyatlarla birleştiğinde ona kaybettiklerini kazandırmamıştı ama biliyordu. Yaşama yüz çevirtecek kadar deli bir aşk, kimsesiz gecelerde yüreğine usul usul işlenirken, hiçbir zaman kazanamayacak oluşunun acısını iyi biliyordu. Nasıl da yakıcıydı tadı. *Bilirsiniz, ana baba gibi sevdiyseniz bir insanı, kaybetmenin tadı zehrin devasızlığı kadar ıstıraplıdır.*

Gidecek bir yol, binecek bir otobüs kalmamıştı. Bu nasıl bir acıydı ki, etten kemikten örülü bedeninde tek bir yara yokken acıyabiliyordu her zerresi? Yapamıyordu onsuz. Yaşayamıyordu, nefes bile alamıyordu! Ama affedemiyordu da! Dudaklarından dökülemeyen her kelime ağzının içinde ezildi, sözcükler titredi, cümleler inledi.

Allahım, nasıl affedeceğim?

Zihninin içindeki gürültülü düşünceler dışında her sese sağır olan kulaklarına içli bir şarkının ilk tınısı dolduğunda kafasını kaldırıp etrafına şöyle bir göz attı. Canının ne kadar yandığı belli oluyor muydu dışarıdan bakılınca? Sazın telleri, nağmelerle tellendi. Her bir vuruş, içini titretti. Gözleri doldu.

Eskiden bir adım vardı,
Ümidim feryadım vardı.
Şimdi ben, o ben değilim.
Yolumu bilmiyorum,
Ölmüyor gülmüyorum,
Bu hayat yordu beni,
Bildiğin gibi değil...

Ali Kınık’ın en sevdiği türkülerinden biri çalıyordu mekânda. Hem de hiç sırası değilken. Miran nasıl dayanacaktı bu sızıya? Duyduğu her içli tınıda ağlayası geliyordu. Sanki herkes acısını hissediyordu da tuz biber olmaya çalışıyordu. *Merhemi yok muydu bu hayatın?* Niye her şey ona Reyyan’ı hatırlıyordu?

Dallarım devriliyor,
Gençliğim savruluyor,
Bir ayaz vurdu beni,
Bildiğin gibi değil...

Kaderler farklı farklı nakşedilirdi yazgıya fakat kederler ortak paydada buluşurdu. Bu nedenledir ki, tek bir yürekten dökülen içli figanlar milyonlarca insanın yüreğini titretirdi. Çünkü hissedilen sızı aynıydı. Yumruklarını sıktı, sıktı, sıktı. Parmaklarında derman kalmayıncaya dek titretti ellerini.

Eskiden mevsim seçerdin,
Solardın çiçek açardın,
Şimdi ben, o ben değilim.
Bir nefes bir ahım var,
Bilmem ne günahım var,
Vedalar sardı beni,
Bildiğin gibi değil...

Türkü çalmaya devam ettikçe perişan oluyordu genç adam. Daha fazla dayanamayacaktı. Zaten kanıyorken, defalarca kurşun sıkmanın bir manası yoktu bu yüreğe. Vuran vurmuş, öldüren öldürmüştü zaten.

Şehrin en karanlık yerinde duruyorum haydi durma

Hiç ümidim kalmadı, tutunacak bir dalım,
Başımı yere eğme benim, mazlum yerine koyma!
Allı pullu düşlerim vardı oysa,
Bir hayat böyle tersine dönmez, bir yiğit böyle harcanmaz...
Dağlara taşlara bağırasım geliyor,
İçim yanıyor içim,
Bildiğin gibi değil...
Bu, bir hikâyenin bitişi midir?
Bu, kanlı bir veda mıdır?
Bu, son savaşçının yediği kurşun,
Bu, son kaleninde düşüşü müdür?
Dalgaların çekilişi, bayrakların yıkılışı,
Bu, şarkıların sususu mudur?
Ömrüm kanıyor ömrüm,
Bildiğin gibi değil...
Ben bu hayata asiydim, böyle değildim.
Bir yıldız kaydı ömrümden, ben dilemedim.
İşte herşeye sırtımı dönüp koşuyorum.
Sarı güller kahrolsun,
Islak gözler, beyaz mendil kahrolsun.
Kahrolsun bu kaldırım, bu nezaket, mutluluk dilekleri!
Canım yanıyor canım,
*Bildiğin gibi değil...**

*Ali Kınık – Bildiğin Gibi Değil

"Yeter lan!" diye bağırdı birdenbire. "Yeter, ölüyorum ben!" Ayağa kalkıp oturduğu sandalyeyi iteklediğinde ortalığa saldığı gürültü etraftaki insanların dikkatini çekmişti. Sanki bir ateş değmişti sırtına, yanıp tutuşuyordu dört bir yanı. Çare sokakta, çare gecenin koynunda, çare avaz avaz haykırmaktaydı belki. Deli divane bir halde dışarıya fırladığında nereye sığacağını bilmiyordu.

Çare onun nefesi, onun kara gözleriydi.

Gururunu bir kenara atmalı, yeminleri çiğnemeli, asla dönmem dediği o şehre yüreği için gitmeliydi. Islanmaya yüz tutmuş kirpiklerinin arasından çaresizlik akıyordu. Ölümü tattığı şu sayılı günler boyunca nasıl dayanabildiğini de bilmiyordu. Ona gidecekti, başka yolu yoktu.

"Gidip Reyyan'ı getireceğim," dedi yana yakıla. "Ne pahasına olursa olsun..." Bakışları uzaklara takılıp gittiğinde omzuna dokundu dostunun elini. "Canımı geri alacağım!"

"Geç bile kaldın," dedi Arda gülümsercine. Seviniyordu çünkü Miran'ın günlerdir sürdürdüğü saçma sapan direniş nihayet son buluyordu. Miran önünde durduğu arabanın kapısını açıp bedenini içeriye savurdu. Tamamen savunmasız olduğu bir şehre aylar sonra hesapsız ve kitapsızca dönecekti. Sonlarının ne olacağı, bu gidişatın hangi kapıları açacağı belirsizdi.

12. BÖLÜM
“BIÇAK”

Yalnızlık hissi, içinde günbegün büyürken bir türlü ayak uyduramadığı yaşamın içinde debeleniyordu. Dipsiz bir okyanusun içindeydi, boğulmadan ölüyordu. Buna ne denirdi bilmiyordu. Her insan düşerdi yanlışa, meylederdi kanayacağını bildiği yaralara. O da düşmüştü. Adına uçurum denen bakışlara, adına yangın denen bu sevdaya.

Bundan zinhar pişman değildi.

Yarasıydı Miran onun. Bir ömür seveceği, iyileşmesini istemeyeceği tek yarası.

Akşam vaktiydi. Havada insanın tenini okşayan hafif bir rüzgâr esiyor, ortalık buram buram bahar kokuyordu. İlkbaharın som demleriydi ve Mardin tam da bu zamanlarda insanın kendini gece dışarılara atacağı bir güzelliğe bürünüyordu.

Reyyan, Bedirhan ve Zehra Hanım’la birlikte akşam yemeğinin ardından hastane yollarına düşmüştü. Zehra Hanım’a talihsiz kazasından hatıra kalan dikişlerinin alınmasının ardından, biraz gezip dolaşmışlardı. Reyyan da bu vesileyle kafasını konaktan çıkarıp hava alma imkânı bulmuştu. Konağa geri dönerlerken çarşıya uğramışlar, Reyyan’ın sevdiği tatlıdan almışlardı. Her şey iyiydi, hoştu. Herkes günlerdir Reyyan’ın üzerine titriyordu ama Reyyan bir türlü avunamıyordu.

Bedirhan arabayla konağın olduğu sokağa girdiğinde Reyyan boş yolu izliyordu. Bu saatlerde kimsenin olmadığı bu çevrede sokak hayvanları gezinirdi sadece. Geçen sene onu bu yolda köpek kovalamıştı, Reyyan eteği bacaklarına dolana dolana hızlıca koşmuş, kendisini konağa zor atmıştı. Hatırına geldiğinde gülümsemeden edemedi. Yaşadığımız her anın, aldığımız her nefesin bir saniye sonra sadece buruk bir anı olması ne kadar da tuhaftı.

“İnin bakalım.”

Bedirhan arabayı konağın önünde durdurduğunda, Reyyan istemsizce kapıya uzanıp kulpu kavradı ve dışarıya çıktı. Ardı sıra Zehra Hanım da indi arabadan ve konağın kapısına doğru yürüdü. Reyyan da annesinin peşinden yürürken, bakışları konağın karşısında duran yabancı arabaya ilişti. Bu saatte kendi arabalarından başka bir araç olmazdı buralarda. Bakışlarını Bedirhan’a çevirdiğinde onun da yabancı araca baktığını fark etti.

İşkillenmişti.

Bedirhan, Reyyan’ın duraksadığını fark ettiğinde parmağını kaldırıp konağı işaret etti. “Siz içeri geçin. Ben geliyorum şimdi.”

Reyyan annesinin arkasından gidip gitmemek arasında bocaladı. İçine bir kurt düşmüştü. Olduğu yerde kaldı ve konağa girmekten vazgeçip annesinin ardından kapıyı örtüp sokağa döndü yüzünü.

Tam da o sırada açıldı yolun karşı tarafında duran arabanın kapısı. Bedirhan’ın adımları yolun yarısında kesilirken, Reyyan’ın yüreğine acıtan bir sızı musallat oldu. Çünkü tam da şu an yüreğine ateş salıp giden adam duruyordu karşısında. *Gözyaşlarının tek sebebi, yaralı gönlünün tek sahibi.* Nerede olsa hissederdi, nerede duysa hatırlardı kokusunu, kör olsaydı gözleri, yine bir onu görür onu bilirdi.

Miran, gelmişti.

Bir haftada çökmüş gözaltlarıyla ve zayıflamış suretiyle dikiliyordu karşılarında. Siyah gür saçları dağınık, günlerdir kesilmeyen sakalları uzundu. Kaşları çatık, bakışları yıkıktı. Darmadağındı.

Parmaklarını arabanın kapısından çekip kapıyı yavaşça kapattığında, karanlığı bile delip geçen mavi harelerini Reyyan’a dikti. Nasıl da hüzünlü bakıyordu kendisine... Ne yapacağını bilemedi genç adam, sanki karşısında ilk kez karşı karşıya geldiği bir kadın vardı. Bir o kadar da tanıdıktı. Sanki bir yıldır onu görmüyormuş gibi kesif bir hasret oturmuştu yaralı gönlüne. Gözlerinden anlıyordu. Saç tellerinden, parmak uçlarına kadar âşık olduğu kadını yine mahvetmişti.

Onun gözleri bunu haykırıyordu.

Birbirlerine olan hiçlik dolu bakışları ne kadar sürmüştü belirsiz, can sıkan sessizliği bölen ve dikkatleri üzerine çeken Bedirhan oldu. “Geldin demek...”

Halbuki Bedirhan hiçbir şey bilmiyordu ve en başından beri Miran’a büyük bir öfke duyuyordu. Ona göre karşısında gördüğü bu herif tam bir ırz düşmanıydı. Ne olursa olsun, kim ne derse desin bu gerçek değişmeyecekti. Bedirhan, Miran’ı asla kabul etmeyecekti.

Aylar öncesine gitti aklı. Ablasının evliliğinin ertesi sabahında terk edildiği, Miran’ın gerçek yüzünün ortaya çıktığı, Reyyan’ın perişan olduğu o zamanlar... Bedirhan, Miran’ı öldürmek istemişti. Kimsenin onun sözünü dinlemediği, yaşı küçük diye hafife alındığı o Bedirhan değildi artık. Büyümüştü. Ne babasını ne de amcasını umursuyordu artık. Karşısındaki adamın öz abisi olduğunu bilmeden onu bir kaşık suda boğmak istiyordu. Hakkı değil miydi? Bu adam, onun ablasının hayatını mahvetmemiş miydi?

Miran’ın bakışları kendi üzerine çevrildiğinde bir müddet burnundan soluyarak baktı Bedirhan. Ayların öfkesi, kini, içinde biriktirdiği tüm kötü hisleri, şimdi hapsolduğu yerden kurtulmak için çırpınıyordu. Sıktığı yumruğunu hazırda bekletirken Miran’ın bir şeyler söylemesini bekliyordu fakat o oldukça sessizdi. Üstelik tuhaf tuhaf bakıyordu kendisine. Sanki daha önce Bedirhan’ı hiç görmemiş gibi, onunla ilk defa karşılaşıyormuş gibi.

Miran, gözlerini Bedirhan’dan alamıyordu. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Tuhaf bir acı oturmuştu içine, sanki birileri boğazını sıkıyordu. Bu küçük genç adamın kendi kanından olduğunu kabullenmek zordu. Bir o kadar da can yakıcı. Hayat kendisiyle oynamayı ne kadar da seviyordu... Onun hiç kardeşi olmamıştı. Nereden çıkmıştı bu çocuk?

Ne kadar inkâr ederse etsin, bu gerçeği değiştiremeyeceğini biliyordu Miran. Bedirhan, Reyyan’ın olduğu kadar kendisinin de kardeşiydi. Bakışlarını Bedirhan’dan çekip Reyyan’a diktiğinde aynı bakışlarla karşılaştı.

Kendisi gibi bakıyordu Reyyan. İçini okuyordu bu kadın. Gözlerinden yüreğini görüyor, neler hissettiğini biliyor, o fark etmeden yanına geliyor ve acılarını sarıp sarmalıyordu.

Ne delilikti ama! Onsuz olabileceğini düşünmek, bunu dile getirmek, yalnızlığı mesken ettiği günler boyunca onsuz saatlere kafa tutabilmek! "Geldim," dedi Miran sessiz fakat keskin bir ses tonuyla. *Olmam gereken yerdeyim.*

Önünde durduğu arabadan ayrılarak yola doğru birkaç adım atmıştı ki Reyyan'a giden adımlarını birdenbire önüne geçen Bedirhan kesti. Miran daha ne olduğunu anlayamamıştı fakat Bedirhan parmaklarını Miran'ın gömleğine geçirmişti bile. İkisinin gözleri kesiştiğinde, Bedirhan'ın gözlerindeki öfkeyi gördü Miran.

"Seni herkes affetse de ben affetmeyeceğim, Miran Karaman!" Dudaklarından çıkan öfke kokulu sözler Miran'da hiçbir tepki uyandırmadı. Boş bakışlarla yüzünü incelediği Bedirhan'a karşı eli kolu bağlıydı. Affetmemekle neyi kastettiğini de çok iyi biliyordu. Haklıydı, sonuna kadar haklıydı. Miran'ın Reyyan'a oynadığı o iğrenç oyun, alnında büyük bir leke bırakmıştı ve biliyordu ki bir ömür boyunca da silinmeyecekti.

"Affetme." Derin bir nefes alıp bakışlarını Bedirhan'ın gözlerinden kaçırdı, gömleğini sıkı sıkı kavrayan ellerini indirdi. "Ama şimdi bırak yakamı."

Reyyan yolun karşısına fırlayıp soluğu Miran'la Bedirhan''n yanında aldığında parmaklarını kardeşinin omzuna bastırıp sarstı. "Bedirhan ne yapıyorsun? Bırak Miran'ı!"

Bedirhan o an Reyyan'a o kadar kötü bir bakış attı ki genç kadın neye uğradığını şaşırdı. "Sırf sen onu seviyorsun diye bu şerefsizin yaptığı her şey yanına kâr kaldı!"

Hiçbir şeyin Miran'a kâr kaldığı falan yoktu. Kimseler bilmezdi ama Miran çok iyi bilirdi. Masum bir can yakmanın bedelini nasıl ödediğini, uykusuz geçirdiği her gecenin ona nasıl ıstırap verdiğini, aşk dilendiği günler boyunca nasıl deliye döndüğünü... Fakat söylenmiyordu hiçbir şey. Susmak onu haklı çıkarmasa da buna boyun eğiyordu.

"Bedirhan!" Kızıyordu Reyyan. Hiçbir şey bilmeyen kardeşinin, öfkesine kurban gitmesine dayanamıyordu. "Eski defterleri açmanın ne yeri ne de zamanı!"

"Bırak açsın," dedi Miran, oldukça sakindi. Dudaklarında acılı bir tebessüm geziniyordu. "Ne istiyorsa söylesin."

"Hayır, hayır!" Kafasını salladı Reyyan. "Birazcık hatırım varsa Miran'ı şimdi bırakırsın!" Reyyan oldukça kararlıydı. O affetmişti Miran'ı, kabullenmişti her şeyiyle. Her şeyi unutmuş, tüm acıları sineye çekmişti. Ona laf söylemek bir başkasının haddine değildi. Miran zaten yaralıydı, bir de Bedirhan'ın ona eskileri hatırlatarak üzmesine izin veremezdi.

Bedirhan, Reyyan'ın sözleri karşısında eli kolu bağlanmışçasına çekti ellerini Miran'ın yakasından. Susuyor ve hiçbir şey söylemiyorsa Reyyan içindi. Ama aylardır içinde biriken öfkesini şimdi atmazsa nefes dahi alamazdı. Bir adım geriye gittiğinde havaya kaldırdığı yumruğunu Miran'ın yüzüne indirdi.

Reyyan o an küçük bir çığlık attı, Miran ise yediği kuvvetli yumruğun acısıyla parmaklarını burnuna bastırdı. Çok sürmemişti burnundan kan kokusu alması ve parmaklarına kırmızı bir sıvının bulaşması. Yine gülümsedi. Kardeşinden yumruk yemişti fakat kılı kıpırdamıyordu. Hatta kahkaha atmak istiyor, sonra oturup yolun ortasında ağlamak istiyordu çocuklar gibi. Katlanabileceğinden çok daha ağır bir acı yakıyordu onu ama bu acı fiziksel değildi.

Yangın, onun yüreğindeydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!" Reyyan, Bedirhan'a bağırmıştı, bu yaptığı onu o kadar öfkelendirmişti ki, ağzından daha kötü bir söz çıkmasından endişe ediyordu. Gözbebekleri kardeşine öfke kusarken daha yüksek bir sesle bağırdı. "Git Bedirhan, git Allah aşkına!"

Miran, Reyyan'ın parmaklarıyla yüzüne dokunduğunu hissettiğinde kafasını kaldırdı. Mühim değildi, Reyyan'ın bu kadar endişe etmesine gerek yoktu. Bu yediği ne ilk ne de son yumruktu. Tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki bakışları yolun karşısındaki konağın, aralık tahta kapısının önünde dikilen adama dikkat kesildi. Ne zamandan beri orada dikildiğini ve bu hazin manzarayı seyrettiğini bilmiyordu ama Miran'ın o adamı görmeye tahammülü yoktu. Buraya Reyyan için gelmişti, onu alıp gidecekti, başka bir acıya daha dermanı yoktu.

Gecenin bir yarısı gördüğü kâbustan uyanmışçasına irkildi yüreği. Geçmişe ne dair ne varsa hepsi bir bir gözlerinin önüne serildi. O seçmemişti bu hayatı, o istememişti bu adamın oğlu olmayı. Bakışları konağa dikildi. Düşündü, düşündü, düşündü. Saniyelere sığdırdı yaşadığı şu rezil ömrü. Azat'ı düşündü, Bedirhan'ı düşündü. Neden büyümemişti onlar gibi bu çatının altında, babasının kanatlarında? Neden bu kaderin en bahtsız karakteri olmak düşmüştü onun payına?

Reyyan, Miran'ın bakışlarının bir noktada toplandığını fark ettiğinde arkasını dönüp konağın kapısına baktı.

Babası oradaydı.

Bedirhan hızlı adımlarla öfkeli bir halde konaktan içeriye savrulduğunda Hazar Bey onlara doğru bir adım atmıştı ki Miran arkasını döndüğü gibi az evvel çıktığı arabanın kapısını açıp içeri girdi. Tek bir söz hakkı tanımamıştı adama. Bilmiyordu oysa, kendisinden daha beter acılara sahipti o adam. Miran'ın gideceğini anlayan Reyyan ise hızlı adımlarla arabanın ön tarafına dolanıp kapısını açtı ve içeriye attı kendisini. Kapısını kapatmasının hemen ardından Miran'ın uçururcasına sürdüğü arabanın içinde öne savruldu.

"Miran, yavaş ol!" Korkmuştu. Ellerini koltuğun kenarlarına bastırdığında bakışlarını Miran'a çevirdi. Şu an kendisini duymadığını görebiliyordu.

O adamı gördüğünde eli ayağı titremişti Miran'ın, sadece gitmek istemişti. Esasında nereye gideceğini de bilmiyordu. Defolup gitmek istiyordu bir an önce Mardin'den. Vakitsizce düşmüştü bu derde, kendisini hiçbir

yere ait hissedemediği şu günlerde, bu şehre uğramak felaketi olmuştu.

“Geldin...” Sanki bir düşün içindeymiş gibi tereddütlü konuşuyordu Reyyan. *Uyanmaktan ölesiye korkuyordu.* Yanındaki adama şu anda sarılıp için için ağlamak, yaralarını sarmak istiyordu amansızca. Sevmek istiyordu arsızca ve sevilmek çocukça. Fakat bir o kadar da avaz avaz haykırmak, ona zehir ettiği şu günlerin, sarf ettiği son sözlerin hesabını sormak istiyordu bağıra çağıra.

“Senin için geldim,” dedi genç adam. Boğazı acıyor, sesi kısık çıkıyordu. Saf bir acının yuva kurduğu gözleri sevdiği kadına değemiyordu. Her hareketi hüzün kokuyor, mahzun ses tonunda Reyyan’ın içini yakan acılar hareleniyordu. “Onu yeniden görmek pahasına,” dediğinde acı içinde yutkundu. “Diri diri yanmak pahasına, sana geldim be!”

Bakışlarını yoldan çekip yüreğini avuçlarına teslim ettiği kadına dikti. “Senden başka yolum mu var?”

Havada asılı kalacaktı bu soru. Reyyan suskundu. Çünkü kahretsin ki vereceği cevabı bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu! Miran değil miydi ona *birbirimize merhem olamadık* diyen? Sonra da birdenbire çıkıp gelen, her şeyi altüst eden... Reyyan darmaduman olmuştu.

Konaktan yeterince uzaklaştığına kanaat getiren Miran yolun kenarında durduğunda Reyyan, Miran’a bakmamaya gayret ederek arabanın kapısını açtı ve dışarıya çıktı. Ardı sıra Miran da indiğinde, Reyyan yolun kenarında durup yüzünü boş düzlüğe çevirdi. Miran’ın kendisine usul usul yanaştığını hissedebiliyordu ve bu durum öfkesinden çok hasretine yenilmesine sebep oluyordu.

Durup seyretti Miran, Reyyan’ı.

Kurşunlarla yıkılmamıştı lakin tek bir gerçek sonu olmuştu. Zehir karışmıştı kanına, sanki ölmek üzereydi ve tek çare onun nefesiydi. Bir adım gerisinde durduğu Reyyan’ın saçları uçuşuyor, genç adamın aklına bundan yaklaşık sekiz ay öncesi geliyordu. Tüm bu kanlı oyunun başladığı o zamanlar, bu kendisi küçük fakat yüreği büyük kadını beş dakika görebilmek uğruna neler yapmıyordu ki?

“Bir şey söyle Reyyan,” dedi suçlu olduğunu hissettirircesine. Reyyan’ın bu gerçeği kendisinden gizlemesi apayrı bir meseleydi fakat Miran’ın ondan bir anda vazgeçmesi tamamen onu suçlu kılıyordu. “Neden susuyorsun?” Parmaklarını siyah saçlarına dokundurup kavradığı bir tutamı dudaklarına bastırdı. Bu nasıl bir hasretti ki kısacık bir zamanda onu bu kadar darmadağın edebilmişti?

“Benden vazgeçtin...” Dudaklarını birbirine bastırdı. Yine genzi yanıyordu. Miran tam arkasında duruyordu ya, saçlarına dokunuyor, ruhunu okşuyordu ya, Reyyan’ın eli ayağına dolaşıyordu. Bir inkâr bekliyordu dudaklarından dökülecek yahut kalbinden sökülüp gelecek. Söylediği her sözü yalanlasın, yüreğine sevgi serpsin istiyordu.

“Vazgeçmedim!”

“Vazgeçtin.” Gözlerini yumdu ve bir kere daha tekrar etti. “Gerçekleri öğrendiğin ilk an, düşmanın bellediğin adamın canını bir daha yakamayacağını anladığın ilk an, benden vazgeçtin sen!”

“Deliyim ben, deli!” diye bağırdı Miran, öfkesi kendineydi. “Senden ayrı yapabileceğimi düşünecek kadar deli!”

Günler süren sancılı ayrılıklarını vuslata erdirir gibi sarıldı Reyyan’a arkasından. Reyyan irkilmişti. Şimdi Miran’ın bir eli göğsünün altında, diğer eli karnında duruyordu. Acısına takat olacak nefesi, ensesine vuruyordu. “Ben sizden vazgeçmedim!”

Pişmandı genç adam. Böyle olmamalıydı. Bu ayrılığı kendilerine yaşatmamalı, onu günlerce ağlatmamalıydı. “Midyat şahidim olsun ki, benim aşkım yalan değildi.” Saçlarının izin verdiği kadarıyla uzanıp tenine bastırdı dudaklarını. “Bu sevdadan da hiçbir şey eksilmedi!”

Reyyan, Miran’ın onu sarıp sarmalayan kollarından kurtulmak adına kavradığı ellerini boşluğa braktı. Bir adım öne gidip yüzünü Miran’a döndüğünde onları bu şekilde karşı karşıya getiren hayata isyan etti.

“Ben senin için ne ifade ediyorum?” diye sordu sesi titrerken. Karşısındaki adamın okyanus harelerine dikkatle bakarken yüreğine batan dikenlerin çetelesi tutulmazdı. Öyle çok acıyordu içi. “Oyun? Oyuncak?” Sustu ve ağlamamak için dudaklarını ısırdı. “Yoksa bir bıçak?”

Genç adam yutkunmakla kaldı sadece. Bu sözler onu hüsrana uğratmıştı. Bu tıpkı, söylenememiş sözlerin damağında bıraktığı acı bir tat gibiydi. Onu bu denli yaraladığını tahmin edemezdi.

Sorusuna bir yanıt alamayan Reyyan, bakışlarını semaya dikti. Bu adam anlamıyordu ya onu, belki geceler hak verirdi. Görünmeyen kanatlarını sererdi üzerine, yaralarından sarılırdı. “Belki de sadece öyleyim,” diye mırıldandı ardından. “Babamın sırtına saplamaya çalıştığın, basit bir bıçak...”

“Evet,” dedi Miran ve soluklandı. Reyyan’ın gecenin siyahına karışmış olan kuzguni harelerine bakarken yüreğinden bir şeyler koptu gitti. “Sadece öyleydin.”

Reyyan bakışlarını gökyüzünden çekip yeniden Miran’a diktiğinde nefes alamadığını hissetti bir an. O sözlerin devamını duymasa eğer, aklını yitirebilirdi.

“Sen sadece bir bıçaktın. Bense o bıçağın düşmanıma değil, kalbime saplanacağını hesaba katamayan bir zavallıydım. ”

Ağlamamak için verdiği o çetin mücadele son bulmuştu. Gözlerinden dökülen yaşlar mağlubiyetini temsil ediyordu. Kaybedeceğini bile bile girdiği en güzel savaştı bu adam. “O zaman neden istemedin geri dönmemi?” Sabrı da yitip gitmişti, avaz avaz haykırıyordu şimdi. Miran’a o kadar kırgın o kadar kırık döküktü ki. “Bu gerçeği senden aylarca saklama sebebimi bile sormadan çekip gittin... Sonra bana gelme dedin. Neden?!”

Bir suçlu misali yere eğilen bakışlarının ardından, öfkeyle mırıldandı. “Kızgındım Reyyan, benim hayatıma dair en büyük gerçeği sen benden saklamışsın. Sana kızgındım!”

“Sormadın bile...” Parmaklarını yanaklarına bastırdı. “Neden sakladığımı bile sormadın. Teyzen sana ne söylediyse ona inandın!”

Reyyan’ın sakladıklarını Miran’a hiç ihtimal vermemesine rağmen Nergis Hanım’dan başka ispiyonlayacak biri yoktu. Hata yapmıştı. Babasını dinleyerek, Nergis Hanım’a güvenerek. Tek isteği Miran’ın üzülmemesiyken suçlu durumuna düşmüştü.

“Senin bu gerçeği benden sakladığını söyleyen teyzem değildi.”

Miran’ın aklına Gönül’le olan tartışmaları geldiğinde vicdan azabıyla kıvrandı. Her ne kadar art niyet taşısa da Gönül doğruları söylediği halde ona bağırmış, bir de boğazını sıkmıştı.

“Kimdi?”

“Gönül. Sen teyzemle konuşurken duymuş,” dedi Miran kısık bir sesle ve ardından konuyu kapatmak istedi. “Her neyse. Bunun bir önemi yok artık.”

Reyyan, Miran’ın eski karısının adını işittiğinde donup kaldı. O gün evde yalnız olduklarını sanıyordu oysaki... Her şeyi duyan Gönül, yemeyip içmeyip Miran’a mı yetiştirmişti? Yine yapmıştı yapacağını. Ve amacına ulaşmıştı da.

“Gönül’le görüştün yani?” diye sorduğunda sesi öfkesinden titriyordu.

“Ne önemi var Reyyan?”

Reyyan sinirli bir tebessüm etti. “Bana değil, ona inandın sen! Beni değil, onu dinledin. Onun laflarıyla hareket ettin! Beni sana oyun oynamakla suçladın!” Sözlerinin sonunda öfkesine tamamen yenilerek ağladığında tırnaklarını avuçlarına batırıyordu hiddetle.

Miran aralarındaki iki adımlık mesafeyi tamamen kapattığında yeniden kollarının arasına aldı Reyyan’ı. “Ağlama,” diye fısıldadı saçlarını okşarken. “Ben ne yaptığımı biliyor muydum ki?” Sımsıkı sardığı kollarından ayırdığında avuçlarına hapsetti yanaklarını, yüzünün her zerresini öptü defalarca. Reyyan ağladıkça, o kahroluyordu. “Evet hata yaptım ama bende senden vazgeçebilecek yürek var mı be?”

Miran’ın sözleri Reyyan’a eski bir şarkıyı hatırlatmıştı. Aklına sözleri iliştiğinde daha beter bir ağlama isteğiyle tutuştu.

Kendimden kaçak,
Yârim keskin bıçak,
Nerde bende o yürek,
*Yardan cayacak?**

*Sezen Aksu – Keskin Bıçak

“Ben sensiz iyileşemem,” dediğinde Reyyan’ın ellerini avuçlarının arasına hapsetti, üşümüşlerdi. Parmaklarıyla sıkıca sarıp sıcağını ona vermek istercesine ısıttı Reyyan’ı. “Seni götürmeye geldim.” Bu istekle yanıp tutuşuyordu. Onsuz o ev bomboştu, çok soğuktu. “Ulan sırf sen yoksun diye evimize bile gitmedim ben!”

Bir türlü dindiremediği gözyaşlarını parmaklarıyla siliyordu ya Miran, daha çok ağlamak istiyordu. Tahmin edebiliyordu. O ev, kim bilir ne haldeydi şimdi...

Miran’ın buralara kadar onu götürmek için geldiğini biliyordu Reyyan. Zaten babasını gördüğünde arkasına bile bakmadan kaçıp giden bir adamdan başka bir şey beklenemezdi. Yeniden Miran’ın yanında olabilmek için günlerce döktüğü gözyaşlarını düşündü. Neden gitmenin düşüncesi bu kadar ıstırap verir olmuştu şimdi? Kim bilir bir daha ne zaman görecekti annesini, kardeşini, Havin’i...

“Ben gitmek istemiyorum,” dediğinde, Miran’ın kaşları çatıldı ve yüzünde memnuniyetsiz bir ifade belirdi. Reyyan bu ifadenin ne demek olduğunu iyi bilse de kararı kesindi. Bir akşam vakti, damdan düşer gibi konaktakilere veda etmeksizin gidemezdi. Bunu istemek onun en doğal hakkıydı. Üstelik Gönül meselesi tüm sinirlerini harap etmişti.

“Ne demek o?” diye sordu genç adam, şaşkındı. Bir o kadar da acılı. Reyyan, neden dönmek istemiyordu? Görmüştü işte ailesini, annesini, kardeşini. Görmemesi gereken insanları dahi görmüştü göreceği kadar.

“Bir gece daha,” dedi Reyyan müsaade etmesini ister gibi. Bakışları geldikleri yola kaydığında sessizce mırıldandı. “Bir gece daha kalayım onlarla. Sabah olduğunda...”

Fakat Miran olmaz dercesine salladı kafasını. Bunu neden yaptığını da bilmiyordu halbuki. Bencildi, söz konusu Reyyan olduğunda dünyanın en benciliydi. İzin veremezdi, Azat’ın olduğu o çatının altında bir gece daha kalmasına müsaade edemezdi. Zaten bir hafta boyunca kafayı yemişti. Bu kadarı kâfiydi.

“Hayır,” dedi kontrolünü kaybetmiş gibi bağırırken. “Şimdi gideceğiz.”

Şaşırma sırası Reyyan’daydı. Hiçbir şey söylemeden çekip giden, aradığı zaman geri dönme diyen Miran değil miydi? Reyyan bir hafta boyunca her gece o konağın çatısı altında ağlayıp sızlarken, Miran neredeydi?

“Onlar benim ailem.” Parmağını kaldırıp arkalarında kalmış olan konağı işaret etti. “Hatta benden çok, senin ailen!”

“Onlar benim hiçbir şeyim değil!” Miran boğazını patlatıncaya dek haykırdı. “Benim onlarla hiçbir bağım yok, anladın mı yok!” Bu fevri çıkışının Reyyan’ı korkuttuğunu fark ettiğinde kendisine lanetler yağdırdı. Ne kadar dengesiz bir herif olmuştu böyle, ne kadar rezil bir adam. Utanıyordu kendinden, acıya bu denli yenik düşmesinden. Ellerini saçlarından geçirip hırsla ensesine indirdiğinde tüm gardını düşürmüştü.

“Allah aşkına yorma beni Reyyan, gel gidelim ne olur!” Geriye dönüp baktığında bakışları hüzünle çevrelendi, acı içinde zoraki yutkundu. “Görmüyor musun? Bittim, tükendim, çıkmaz sokakların da sonundayım!”

Reyyan kollarını sıvazladı parmaklarıyla. Titriyordu fakat üşüdüğünden değildi, Miran titretiyordu içini. “Peki o zaman, sen görme.” Hiçbir şey kararından döndürmeyecekti Reyyan’ı. Sırf Miran şu anda onunla gelmesini istiyor diye gidecek hali yoktu, bu ailesine yapacağı en büyük terbiyesizlik olurdu. Artık anlaması gerekiyordu Miran’ın. Her zaman onun dediği olamaz, her istediğini anında elde edemezdi.

“Ben göreceğim. Bu gece onlarla...”

Sözleri Miran'ın sert ses tonuyla kesildi. "Eğer gidersen, beni çiğnemiş olursun."

Son bir kez sararmış çehresinde gezdirdi gözlerini Reyyan. Büyük bir cesaretle arkasını döndüğünde tek bir kelime daha etmedi. Konağa gidiyordu, zaten alt tarafı bir sokak aşağıda duruyorlardı. Ellerini üzerindeki ince ceketin ceplerine soktuğunda Miran'ın duyabileceği bir sesle bağırdı. "Ben seni çiğnemiyorum ama sen benim kararlarımı çiğniyorsun!"

Ciddi ciddi çekip giden inatçı karısının arkasından bakakaldı genç adam. Reyyan'ın dediğim dedik bir insan olduğunu biliyordu her zaman. Peki o Miran'ın ne denli aksi olduğunu biliyor muydu? Ne olursa olsun, bu geceyi Azat'ın olduğu bir yerde geçirmesine müsaade etmeyecekti. Bencillikti, kabul ediyordu ama umurunda değildi.

"Buraya gel Reyyan!" diye bağırdı arkasından. Ağzını bir açsa, bir söylese bildiklerini, bu gece yer yerinden oynardı ama bu gururuna yedirebileceği bir durum değildi. *Azat seni seviyor, ben buna göz yumamam* diyemezdi. "Beni onlarla yüz göz etme!"

Yine Reyyan'dan uzak durmaya çalıştığı bir akşam geceye yol alırken, bir eli cebinde sallana sallana konağa doğru gelen Azat, uzaktan gördükleriyle kaşlarını çattı. Reyyan hızlı adımlarla bu tarafa doğru yürüyor ve arkasından bir adam bağırıyordu.

Kim olduğunu elbette biliyordu Azat. Yarısını içmiş olduğu sigarayı dudaklarından sökercesine çektiğinde yere fırlatıp ayakkabısının ucuyla ezdi. Keskin bakışları gitgide bu tarafa doğru yaklaşan Reyyan ve Miran'ın üzerindeyken sabır diler gibi derin bir nefes çekti. Gelmişti demek Miran Karaman... Reyyan'ı alıp götürmek için gelmişti.

Olduğu yerde duraksadığında, düştüğü ikilemle boğuşuyordu Azat. Bir yanı hiç bulaşmayıp çekip gitmesini söylüyor, diğer yanı bu tabloya sessiz kalma diyordu. Reyyan'ı oyuncak etmişti ellerinde... Ne gel dediği belliydi ne git dediği... Şimdi de bağırıp duruyordu arkasından. Azat adımlarını hızlandırıp onlara doğru yürüdüğünde Reyyan konağa varmak üzereydi.

Kafasını kaldırıp karşısında Azat'ı gördüğünde kısa bir an duraksasa da aldırış etmeden tahta kapıya yürüdü Reyyan. Miran'ın Azat'ı fark ettiği an olduğu yerde durması, Azat'ın bakışlarının önce Reyyan'a, ardından Miran'a çevrilmesi aynı anda olmuştu.

Bu konuşmayı Azat'ın gözünün önünde yapması hoş değildi belki ama yapacak bir şeyi yoktu. "Şimdi gidiyorum," dedi Reyyan son bir kez arkasını döndüğünde. "Sabah uyandığımda gelmiş olursan eğer, seninle gelirim." Her ne kadar bu sözlerin devamını sarf etmek güç olsa da başka bir çaresi yoktu. "Eğer gelmezsen de..."

Miran yine dinlemeyecekti onu. Sabırsız bir nefes çektiğinde bakışları Azat'ın üzerinde, sözleri Reyyan'aydı. "O kapıdan içeri girme Reyyan."

Her şeyi görüyor, her şeyi anlıyordu Miran. Biliyordu Azat'ın şu an ne hissettiğini, ne istediğini. Farkındaydı bal gibi! Reyyan'ın o kapıdan içeriye giriyor oluşu Azat'ı mutlu ediyor, Miran'ı çılgına çeviriyordu.

Reyyan şu dakikadan sonra Miran'la konuşarak anlaşamayacağına kanaat getirdiği için araladığı kapıdan içeriye süzüldü içi yana yana. Sabaha kadar yalnız kalıp düşündüğünde hak verirdi belki kendisine. O bu kadar anlayışsız, bu kadar zalim bir adam mıydı? Neden ailesiyle geçireceği son bir gecede huzurla uyumasına izin vermiyordu?

Konak kapısının sertçe kapanması, Reyyan'ın Miran'a vermiş olduğu en ağır cevaptı. Miran öfkeli dudaklarını birbirine bastırdığında karşı karşıya kaldığı adamın yüzünde memnun bir tebessüm gezindiği gördü. Ve bu onun katında, bardağı taşıran son damlaydı. Ne hissetmişti gelip Reyyan'ı götürürken, ne ummuştu? Eğer varsa bir umudu, Reyyan'a dair bir hayali, Miran onları Azat'ın başına yıkardı.

Bir süre devam eden sessizlik her iki adam için de can sıkıcı olduğunda, Azat dilinin ucuna kadar gelen tüm sözleri yutarak konağa doğru bir adım attı. Eski Azat olsa, şu kapıya geldiği için de, Reyyan'ı günlerce perişan ettiği için de Miran'a savaş açardı ama ne yazık ki değildi. Amcasına duyduğu saygı ve Miran'la olmaz olasıca kanbağı yüzünden susuyordu.

Ama Miran'ın susmaya niyeti yoktu.

"Ne o? Neye gülüyorsun sen?"

"Hiçbir şey," dedi Azat. Hoşuna gitmişti Reyyan'ın Miran'ı dinlemeksizin kapıyı suratına çarpması çünkü bu adam bunu hak ediyordu. "Reyyan'ı duydun, git istersen."

"İstemiyorum lan!" Miran'ın tınısı sertti. "Sana mı soracağım? İçerideki benim karım!"

Azat yandan sırıttığında Miran iyiden iyiye öfkelenmişti. "Karısıymış..." Dalga geçer gibi sarf ettiği sözler, Miran'ın zıvanadan çıkmasına sebepti. "Senin karının adı Gönül değil miydi?"

Miran, Azat'ın ne yapmaya çalıştığını anladığında çenesini sıktı. İstediğini ona vermeyecek, Azat nasıl kendisini zayıf noktasından vuruyorsa, o da Azat'ı vuracaktı.

"Deli oluyorsun değil mi?" Alay eder gibiydi fakat aslında öfkeden kuduruyordu. "Hiçbir zaman bir ben olamayacağın için kafayı yiyorsun!"

Azat'ın dudaklarından silinen tebessümün yerini şaşkınlık, yanı sıra öfke devraldı ve ne diyeceğini bilmez bir halde susup kaldı. *Evet, deliriyordu. Fakat şu an daha bu sözleri işittiği için deliriyordu.*

"Sevemezsin," diye mırıldandı yakıcı bir sesle. Karşısındaki adamın, sessizliği hüküm giymiş dudakları zinhar oynamazken, zemheri öfkesi gecenin kollarında bir kez daha şahlandı. "Değil sevmek, adını bile söyleyemezsin!"

Duyduklarıyla birlikte usul usul kaşlarını çattı Azat. Kavga etmeyecekti oysaki. Fakat bu kışkırtıcı ithamlar karşısında değil susmak, kendisini bile tutamayacağını biliyordu. Parmağını tehdit misali kaldırıp Miran'a doğru salladığında sözleri dudaklarından ateş gibi döküldü.

“Eğer bana bir kez daha Reyyan’la ilgili bir imada bulunursan, yemin ederim...”

“Reyyan’ın adını ağzına alma!” Miran, Azat’ın sözlerini tamamlamasına izin vermedi. Fazla öfkeliydi ve bu öfke onun mantıklı düşünmesini engelliyor, hissettiği bu çıldırtıcı kıskançlık duygusu aklını başından alıyordu. Azat’ın üzerine yürümesine izin vermeden kendisi öne atıldığında Azat’ın omuzlarından ittirerek sendelemesine sebep oldu. Çıldırmış gibiydi. O gece Reyyan’ın Azat’la birlikte Mardin’e geldiğini hayal ettikçe daha fazla çıkıyordu zıvanadan.

Azat’ın toparlanmasına müsaade etmeden geçirdiği tekme darbesi genç adamı yere sermiş, aylardır unuttuğu deliliği kanına mühürlemişti. Azat da zıvanadan çıktığı bir noktadaydı ve Miran’ın bu ani saldırganlığının acısını çıkaracaktı. Yerden hızlı bir şekilde toparlanıp Miran’a bir yumruk savurduğunda konağın açılan kapısından önce Cihan Bey, ardından Hazar Bey ve Reyyan çıktı.

İki kardeşin oğullarını bu denli çıldırmış halde görmesi normal olmasa da yadırgadıkları bir durum da değildi. Aylar öncesinde birbirlerine düşman kesilmişlerdi, ne fırtınalar kopmuştu, hepsini biliyorlardı. Aynı anda bu iki delirmiş adamı birbirinden ayırmak için kavgaya müdahale ettiklerinde, dışarıda kıyametin koptuğunu duyan kim varsa kapının önüne yığılmış, Bedirhan da bu karmaşada son dakikada yerini almıştı. Maksadı yangına körükle gitmek değildi. Onları ayırmaya çalışıyordu.

Annesi, yengesi, Havin, Fatma ve Dilan. Hepsi arkasına dizilmiş şaşkınlıkla seyrediyorlardı bu manzarayı.

Reyyan’ın kapıyı örtüp içeriye girdiği andan bu yana içi içini yiyordu zaten. Duyduğu gürültü kendisiyle birlikte amcası ve babasını da kapının dışına çıkardığında gördüğü manzara dizlerini titretti. Azat’la Miran’ı daha önce de kavga ederken görmüştü ancak bu şekilde değildi. Bu denli şiddetli ve ürkütücü değildi. Bağırsa sesini duyuramaz, ne yapsa kâr etmezdi. Sindiği duvarın dibinde bu manzaraya sebep olacak şeyi düşünüyordu.

Onları birbirine bu denli düşman eden mevzu neydi?

Daha da tuhaf olanı, bazı şeylerin yoluna girmesi gerekirken neden her şey bu kadar zorlaşıyordu ki? Sanki her yol çıkmaz sokağa meyletmiş, tüm çareler işe yaramadan tükenmişti. Sadece ağlıyordu. Elinden gelen tek şey buydu. Keşke burada kalmak konusunda bu denli inatçı olmasaydı da, tüm bunlar yaşanmasaydı.

Olanlar yetmiyormuş gibi yine onu terleten bir sızı girmişti kasıklarına. Reyyan soğuk soğuk terlemeye başladığını hissettiğinde derin bir nefes aldı. Kendini her şeyin yoluna gireceğine inandırmaya çalışıyor, onu bu sıkıntılı anlarında yoklayan sancıyı def etmeye çalışıyordu.

Ne Miran ne de Azat çıkarmıştı hırsını, karşılıklı düşmanca bakışıp burunlarından solurlarken zoraki ayırmışlardı birbirlerinden. Miran’ın gözü Azat’tan başka kimseyi görmezken birileri tarafından çekiştirildiğini, ellerini kollarını tutan birilerinin olduğunun farkındaydı. Azat’ı babası Cihan Bey ve tanımadığı bir herif tutuyordu da, kendisini kim tutuyordu? O an dank etti kafasına. Azat’a saldırmaya çalışmayı kesip arkasını döndüğünde kolundan tutan adamın Hazar Şanoğlu olması onu hepten delirtti.

Kollarını tutan ellerini öfkeyle silkip bir adım geriye gittiğinde karşısındaki adama korkunç bir öfkeyle baktı. “Dokunma!” Ses tonu geceyi inletiyordu. “Sen bana sakın dokunma!”

“Konuşalım,” dedi Hazar Bey. Eli ayağı titriyordu adamın. Çok şey istemiyordu. Sadece bir kez olsun onunla konuşmak istiyordu. Baba oğul ilişkilerinden yana bir umudu yoktu zaten. Tek isteği adamakıllı iki insan gibi konuşabilmek, hissettiklerini ona anlatabilmekti.

“Böyle yapma Miran...” Bir kere daha geri çevrileceğini bildiği elini canına yandığı evladına uzattığında, gözleri yaşarmıştı adamın. “Senden sadece bunu istiyorum.”

Miran söylediklerini ve söyleyeceklerini duymak istemediğini gösterircesine kafasını salladı. Hiçbir şey duymak istemiyordu, sadece Reyyan’ı alıp gitmek istiyordu. Buydu tek derdi. Neden kimse anlamıyordu? Bakışlarını Reyyan’a diktiğinde gördü perişanlığını. Tüm bunlara sebep olduğu için Reyyan yine onu suçlayacak ve ondan nefret edecekti belki de. Ama razıydı Miran. Onu şu saatten sonra burada bırakmaktansa ona suç bulmasına da, kızmasına da razıydı.

Cihan Bey, Azat ve Reyyan dışında herkes oldukça şaşkındı bu tablo karşısında. Özellikle Bedirhan... Babasının Miran’a olan bu zayıf tutumu, dolu dolu gözlerle bakması, konuşmak için neredeyse yalvaracak olması... Neden?

“Ne konuşması baba ya?” Bedirhan tahammül edemiyordu daha fazla. “Yetmedi mi artık bu şerefsizin yaptığı? Ablamın ayaklarına kapanıp özür dileyeceği yerde kavga çıkarıyor, bize saldırıyor!” Geriye dönüp gözleri yaşlı Reyyan’a baktığında zınavadan çıkmış gibi haykırdı. “Ben ablamı onunla hiçbir yere göndermem!”

İşlerin bu denli çıkmaza sürüklenmesi Reyyan’ı ürkütüyordu. Her şey gitgide korkunç bir hal alıyor, ağızlardan geri dönüşü olmayan sözler çıkıyordu. İkna olmak bir tarafa dursun, az evvel herkesi ardında bırakıp Miran’la gitmediği için deliler gibi pişmandı. Hiç değilse kimse zarar görmez, kimse bu denli öfkelenmezdi.

Karnına giren ufak tefek sızılar gittikçe şiddetleniyor, tıpkı o gün hastanede olduğu gibi nefesini kesen kasılmalara dönüşüyordu. Reyyan gittikçe zorlanıyordu, rengi atıyor ama kimseye belli etmemeye çalışıyordu.

Durumların daha beter olmasını istemediğinden bir an önce çıkıp gitmek istiyordu buradan. Miran’a istediğini verecekti, Reyyan’ın ne istediğinin hiçbir ehemmiyeti yoktu. Miran’dı o, yakar yıkar ama dediğini de yapardı. Birkaç adım atmıştı ki annesinin kolundan tutup onu durdurması yerine çiviledi Reyyan’ı. Geriye dönüp annesinin yüzüne baktığında gördüğü öfke Bedirhan’ın öfkesinden farklı değildi. O da kızıyordu Miran’a ve Reyyan’ın bu şekilde çekip gitmesini istemiyordu.

“Hiçbir yere gitmiyorsun Reyyan,” dedi Zehra Hanım, oldukça kararlı görünüyordu. “Bedirhan doğru söylüyor!”

“Neden susuyorsun baba? Neden?” Bedirhan’ın tepkisi gitgide çığırından çıktığında tüm bu kargaşaya son verip yepyeni bir kargaşa yaratacak sözler sarf eden Cihan Bey oldu.

“Yeter, susun artık!” diye bağırdı adam. Artık tüm bu olanlara, sonu gelmez kavgalara ve kardeşinin bir türlü kavuşamadığı oğlu yüzünden gözlerinin önünde bitip tükenmesine tahammül edemiyordu.

“Neden mi susuyor?” diye sorduğunda önce Hazar Bey’in, ardından Miran’ın bakışları endişeyle büyüdü. Bu sırrı kimsenin duymasını, öğrenmesini istemiyordu Miran. Yüreği korkuyla atarken bakışlarında sakın söyleme dercesine gizlenen ifadeye aldırmadı Cihan Bey.

“Çünkü Miran, Hazar’ın oğlu!”

Adamın ağzından dökülen sözcükler bu gerçeği bilmeyenlerde uzun süreli şaşkınlığa ve kısa süreli sessizliğe neden olduğunda Miran ellerini yüzüne kapattı. Bunları duymak yerine yok olup gitmeyi yeğlerdi dünyadan. Canı o kadar çok acıyordu ki, dünya üzerinde tek bir zerresi kalmasın istiyordu.

Önce Bedirhan’dan, ardından kadınlardan yükselen tepki dolu sözcükler, Reyyan’ın kulaklarına birer uğultu gibi geliyordu. Başı dönüyor, karnında hissettiği şiddetli ağrıyla ölecekmiş gibi hissediyordu. Kasıklarına vuran büyük kasılmalar nefesini kestiğinde, dizleri yerle, elleri karnıyla, bakışları ise Miran’ın bakışlarıyla bütünleşti.

Genç adam o saniyelerde Reyyan’ın iyi olmadığını fark etti fakat artık çok geçti.

Reyyan’ın dudaklarından kulakları sağır edecek bir çığlık yükseldi.

Bebekleri, *beklemedikleri bir vakitte geliyordu.*

13. BÖLÜM
“GÜNEŞ DOĞDU”

İşe yaramazdı bazen hiçbir şey. Eli kolu bağlı beklerdi insan, tıpkı ecelini bekleyen ömrün, akrep ve yelkovana karşı koyamadığı gibi. Çünkü zaman, insana galip gelirdi. Şimdi tüm diller susmuştu... Çırpınışların boşa çıktığı vakitler olacak, gecenin karanlığına karışan çığlıklar sükûneti yaralayacak, dualaların dillere nakış gibi işlediği saatler çoğalacak, hepsi küçük bir umudun dua ipliğine bağlanacaktı. Haykırışların vurduğu bu şehirde gönülden geçen temenniler yankı bulacak ve kabul olunmayı bekleyeceklerdi.

Sancılı bekleyişin bir saati dolmuştu. Bitmek bilmeyen bir çilenin eziyeti altında, her yanını saran korkunç bir kâbusun koynundaydı şimdi. Ne zaman bir kâbus görse çırpınarak uyanmayı dilerdi. Hiçbir zaman güzel bir rüya görmemişti Miran. Onun geceleri karanlıktan ibaretti Reyyan’dan önce. Ömrünü ikiye ayırmıştı her zaman. Hayatı Reyyan’a âşık olduğu gün değişmişti. Karanlığa yıldız olan efsunlu gözleriyle mıh gibi oturmuştu kalbinin tam ortasına. Öldüresiye korkunç yalnızlığına bir son vermişti ölünesi sevdasıyla.

Ama şimdi her şey en başa dönmüştü... Miran yine umutlarını öldüren katil bir kâbusun tam ortasında yapayalnız, çaresiz, acılar içinde kıvranıyordu. Reyyan’sız nasıl iyi olabilirdi ki? Onun her bir zerresi sancılarla kıvranırken, Midyat böylesine derin bir sessizliğe bürünmüşken nasıl iyi olabilirdi?

Olamazdı.

Çok değil bir saat öncesinde Reyyan’ın tüm gökyüzünü titreten bağırışı herkesin paniklemesine sebep olmuştu. Miran, Reyyan’ın sesini duyduğunda tüm vücudunu esir alan korkuyla kalakalmıştı. Olduğu yerde kıpırdamaksızın bakıyordu karısının acıyla kıvranarak yere diz çöküşüne. Siyah dalgalı saçları yüzünü kapattığında avuç içleri yere kapaklanmıştı. Bu Miran’ın hiç beklemediği bir durumdu. Afallayıp kalmıştı tüm uzuvları.

Kendi dertlerine düşmüşlerdi Azat’la. Birbirlerine duydukları öfkenin zehrini kusmak istemişlerdi en çok da. Ama bu durumun Reyyan’a zarar verebileceğini hiç düşünmemişlerdi.

Miran’ın düşünmesi gerekiyordu. Düşünememişti.

Delal Hanım, amcası Cihan Bey ve Zehra Hanım yerde karnını tuta tuta bağıran Reyyan’ın yanına gittiklerinde Miran da yerinden kıpırdayarak hızla koşmuştu karısının yanına. Reyyan’a ilk defa böyle bir şey oluyordu. Bunun şaşkınlığı Miran’a düşünme yetisini kaybettirmişti. Eli ayağı titremiş, ne yapacağını şaşırmıştı. Doğum yapıyor olacağı aklının köşesinden bile geçmiyordu oysaki. Henüz çok erkendi, hiç zamanı değildi.

Telaş içinde hastaneye gittikleri, daha doğrusu korku ve endişelerin boyunlarına dolandığı dakikalar içinde, yol boyunca Reyyan’ın dudaklarından dökülen haykırışlar herkesin telaşına, Miran’ın buram buram ter atmasına neden olmuştu. Miran, Reyyan’la birlikte arka koltuğa oturduğunda, annesi ön koltuktaydı, Bedirhan ise arabayı kullanıyordu.

Hazar Bey, Cihan Bey, Delal Hanım ve Havin arkalarından gelmişlerdi.

Azat konakta kalmıştı. Hatta yerinden bile kıpırdamamış, bomboş bakışlarla seyretmişti tüm olanları. Onun bu tabloda yeri yoktu. Çünkü Reyyan’ın ihtiyaç duyabileceği insanlar yanındaydı. Azat fazlalıktan başka bir şey değildi. Acıydı ama gerçek bundan öte değildi.

Acil servisi dolduran çığlıklar tüm hastane çalışanlarını başlarına topladığında hemen müdahale odasına alınmıştı Reyyan. Onlar kapıda telaşla beklerlerken içeriden çıkan doktorun sözleri ise hiç beklenmedikti.

“Doğum başladı.”

Beyninden vurulmuşa dönmüştü Miran. Reyyan henüz yirmi sekiz haftalık gebeydi. Böyle bir şeyin olacağını hiç beklemiyordu. Çünkü Reyyan’ın erken doğum riski taşıdığından bile habersizdi. Şaşkın gözlerle etraftakilere bakarken yanına Havin gelip Reyyan’ın günler öncesinde bir kez daha sancılandığını söylediğinde bedeni duvarın dibine çöktü. Kendisini yargıladı sessizce. Düşündü, o gün Reyyan’a *gelme* demişti.

Nereden bilebilirdi ki böyle olacağını? Şimdi kendini suçlu hissediyordu tüm bu olanlar için. Ve eğer bebeğe ya da Reyyan’a bir şey olursa kendini asla affetmezdi, ölürdü.

Yerinde duramıyordu genç adam. Hastane koridorlarının duvarları hapishane gibi geliyordu. Herkes perişan bir halde bir yere oturmuşken o koridorda volta atıp duruyordu. Reyyan’ın attığı çığlığı her duyuşunda ise doğumhane kapısından içeri girmemek için zor tutuyordu kendini. Tam bir saat geçmişti, daha kaç saat bekleyeceklerdi? Bu süre zarfı ona çok uzun geliyor, etinden et koparıyordu sanki. Bekleyecek takat bulamıyordu bedeninde. Dolaşmaktan yorulup yeniden duvara yaslandığında kafasını arkaya dayayıp gözlerini kapadı. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı fakat pek mümkün olmuyordu bu. Reyyan içeride kendisini yüzünden acı içinde kıvranırken Miran şuracıkta ölse yeriydi.

“Su ister misin?” Havin’in sesini duyunca gözlerini aralayıp kafasını eğdi ve karşısındaki kıza baktı. Hayır dercesine salladı kafasını. Reyyan’ın ve bebeğinin içeriden sağ salim çıktığını duymadığı müddetçe gerekirse nefes bile almayacaktı.

“Bana neden söylemedi?” diye sordu ansızın. Bu ihtimal onu yiyip bitiriyor, aldığı her soluk ona düşman kesiliyordu. “Sancılandığını, canının yandığını...” Boğazına bir yumru oturdu. Sanki sebep olduğu onca şey yetmezmiş gibi bir de bunun sebebi olmuştu. “Neden söylemedi bana?”

Havin’in gözleri doldu. O da kendine kızıyor, böyle tehlikeli bir ihtimalden kimseye söz etmediği için kendini suçluyordu. “Böyle olacağını bilemezdi, bilemezdim.”

Kimse böyle olmasını istemezdi zaten. Ne Miran ne bir başkası... Ama oluyordu. Aksilikler her türlü onları buluyor ve durumun içinde kendini en çok suçlu hisseden Miran oluyordu. Yaslandığı duvardan doğrulduğunda ıslanmış kirpiklerinden bir damla yaş süzüldü, Miran hızlıca parmaklarını gözlerine bastırdığında koridorda bekleyen herkesin kendisine baktığını gördü. Zehra Hanım, Cihan Bey, Reyyan’ın

yengesi… Daha da fenası babası olacak adam bakıyordu gözlerinin içine içine.

Hepsi sorguluyordu bu gerçeği belki de. Hiçbir şey bilmediklerinden olsa gerek kafalarında deli sorular dönüyor olmalıydı. Ne de olsa öğrenirlerdi… Zaten Zehra Hanım'ın derdi Miran'ın Hazar'ın oğlu olması falan değildi. Sadece kızını düşünüyordu kadın ve onun için döküyordu gözyaşlarını.

Ne kadar garipti, yüzünü bir saniye görmemek için direndiği adamla aynı havayı soluyor, aynı bekleyişi sürdürüyor olması. Asla diyerek yüz çevirdiği şeyleri zehir misali yutturuyordu hayat insana. Kaçmak istediği gerçekler yüzüne tokat gibi çarpıp, karşısında dimdik durduğunda anlıyordu.

Yiten kendisiydi, ölen sadece kendisi!

Arkasını döndü ve birkaç adım uzaklaştı o insanlardan. Kimseyle yüz yüze olmak istemiyordu. Gururdan veya kibirden değildi, güçsüzlüğündendi. Öyle dardaydı ki, karşısındaki adama kafa tutabilecek şuuru bile yoktu. Yüreğini yakan o garip sızı onu bunca kalabalığın içinde kendisini yalnız hissettiriyordu.

Kendi günahlarının bedelini günahsız yavrusu ödemesin istiyordu. Yine o yansın, yine o ağlasın, gerekirse Reyyan yüzüne bile bakmasın ama onlar iyi olsun istiyordu. İlk defa hissettiği acı sadece yüreğinde değildi. Ellerinde, dizlerinde ve beyninin tam içinde… Cayır cayır yanıyordu her bir zerresi.

Omuzlarına dokunan bir el hissettiğinde, kalbinin tam ortasına yıldırım düşmüş gibi sarsıldı. Kim olduğunu biliyordu ya onun, bu en zoruydu. Karşı koyamıyordu ya, bu ölümden beterdi. Gözlerini yumdu sımsıkı, dudaklarını birbirine bastırdı. Bu adama karşı koyacak gücü yoktu, vurmasın istiyordu bu denli zayıf bir anında, öldürmesin kinini, söndürmesin nefretini.

"İyi olacaklar, merak etme." Miran hiçbir tepki vermezken, sessiz sessiz konuşmaya devam ediyordu Hazar Şanoğlu. "Sen yeter ki dik dur, sakın eğilme."

Sinirli bir şekilde gülümseyen Miran arkasını dönüp yıllar yılı düşman bellediği adamın gözlerinin içine baktığında dalga geçer gibi gülümsedi. "Benim bu sözlere ihtiyacım yok Hazar Bey!" Parmağını kaldırıp perişan bir halde sızlanan Zehra Hanım'ı gösterdi. "Gidin, karınızı avutun."

Hazar Bey arkasında kalmış kadına baktığında kafasını sallamakla yetindi. Miran onu kabullenmediği sürece onunla konuşamayacağının farkındaydı. Fakat tek bir gerçek vardı ki onu inkâr edemezdi. Bakışlarını oğluna çevirdiğinde kendisine bakmakta tereddüt eden mavi gözlerine tutundu. *O bakışlar, yaralı adamı yıllar öncesine sürüklüyordu.* "Koyduğun mesafeler beni yaralamaz," dediğinde aklına zaten kaybetmiş olduğu yirmi altı yıl geldi. "Ben yıllardır mağlup olanım zaten."

Miran bakışlarını yere indirmiş bir halde cebinden çıkardığı telefona bakıyordu. Sözde yanı başında zırvalayan adamı dinlemiyor, bambaşka şeylerle oyalanıyordu ama durum öyle değildi. O an Hazar Bey, Miran'ın esasında çok öfkeleneceği bir şey yaparak havaya kaldırdığı parmaklarını oğlunun sol göğsüne bastırdı. "Sen yüreksiz bir adam değilsin ki oğlum…"

Miran neye uğradığını şaşırmış bir halde usulca yerden kaldırdığı bakışlarını önce babasının kendi bedeninde duran eline, ardından gözlerine dikti. Öfkeyle büyüttüğü gözbebeklerinde aslında yılların sevgisizliği ve kimsesizliği çağlıyordu. Ve hissediyordu. Bu adamın sözlerinin devamı kendisinin sonu olacaktı.

"Buraya nasıl söz geçirebiliyorsun?"

Hiçbir şey söylemeden arkasını döndüğünde babasının eli bedeninden kayıp gitmişti ancak sözleri aklından silinmeyecek gibiydi. Ağlamak istiyordu. Kimsenin onu görmeyeceği bir yerde ağlamak ve avaz avaz haykırmak... Bir köşede ona tuhaf tuhaf bakan Havin'i yanına çağırdığında genç kız koşa koşa geldi yanına.

"Ben biraz hastane dışına çıkacağım Havin," dediğinde cebinden çıkardığı kartı genç kızın eline uzattı. "Bak burada numaram yazıyor, zaten kapının önünde olacağım. Bir şey olursa hemen ara beni."

Havin, Miran'ın elinden aldığı kartviziti avuçlarına hapsederken Miran arkasını dönmüş uzaklaşıyordu. Dayanamadı Havin. "Bir saniye!" diyerek durdurduğu Miran'ın yanına gittiğinde cebinden çıkardığı dörde katlı kâğıdı Miran'a uzattı.

"Bu nedir?"

Miran'ın aldığı kâğıda bakarken acıyla tebessüm etti Havin. "Reyyan'a ait. Oturma odasında düşürmüştü. Ona verecektim fakat sana kısmetmiş."

Miran kafasını sallayarak oradan uzaklaştığında hastanenin dışına attı kendini. Boş bir banka geçip Havin'in verdiği kâğıdın kıvrımlarını açtı, gözlerini kâğıdı dolduran satırlara dikti.

Sevgilim... Mutluluğun, ömrüme bir düşman olduğunu sezdiğim nice zamanlara şahitlik ettim. Bazen, babasız olduğum gerçeğini yüzüme acımasızca vuran hayatın herhangi bir anında, bazen yeterince sevilmediğimi hissedip, saçlarımın bir baba tarafından şefkâtle okşanmadığı dakikalarda. Bazense derdimi kimselere anlatamayıp soluğu hiç tanımadığım bir adamın mezarında aldığımda. Hepsi canımı çok yakardı. Ama hiçbiri, senin bana arkanı dönüp gitmen kadar acı verici, yaşadığımız her şeyin bir oyun olduğu gerçeğini yüzüme haykırman kadar can yakıcı değildi.

Hiçbiri senin dudaklarından dökülen tek bir söz kadar dağlamadı içimi.

Ve ben, bugün bir kez daha anladım ki, sayısı olmayan mutsuz anlarıma eşlik eden acıların çoğuna sen sahiptin. Bir Leyla değildim belki, sense bir Mecnun. Sen beni ıssız çöllerde yana yakıla aramadın fakat ben hep bekledim. Züleyha'nın Yusuf'u beklediği gibi bekledim seni. Aldatıldığını bilen bir Piraye olmama rağmen, Nazım'ı sever gibi sevdim seni.

Hercai'm... İlk ve son kez aldanmışlığım... İçime ateşler salanım... Yürek sızım... Meftun'um...

Saat 03:45... Gözüme uyku girmeyen şu vakitlerde üzerime katre katre sensizlik yağıyor. Kalemim elimde mürekkeple ölesiye savaşıyor, önümdeki kâğıt çaresiz, ona derdimi anlatmamı bekliyor. Oysa ben sana dert diyemeyecek kadar çok seviyorum seni. Çünkü limanına demir attığım tek adam sensin. Çünkü kirpiklerine tutunduğumda, göğsümdeki acıları bir kuş gibi uçuran sensin. Çünkü karanlık bir gecenin sonunda vardığım

en aydınlık sabah sensin.

Uğraşma diyor satırlar, boşuna debelenme. Ne yazarsan yaz, ne karalarsan karala, faydasız! Ona, kalbin gitti bir kere...

Oturduğum pencere dibinde gökyüzüne bakıyor, dilimden yana yakıla adının düşmesine izin veriyorum. Bir de gözyaşlarım var tabii. Onlar da olmasa, sensizlik çekilecek çile mi? Şimdi bir kaldırım taşında oturmayı, üzerime haşin yağmurların yağmasını ne çok isterdim... Söndüremeyeceğini bilsem de var ettiğin yangını, yağmurlar da sensizliğime takat benim.

Dakikalar birbirini kovalıyor. Sessiz ve hiç olmadığım kadar sakinim. İçimde fırtınalar kopuyor fakat ben terk edilmiş bir kasaba kadar dinginim. Kim isterdi mutsuz olmayı? Kim isterdi hayatının her anında gözyaşlarına tutunmayı? Kader her insana adil davranmıyor, keder bazı insanların ömrüne bir doğum lekesi gibi ilişiyor sevgilim. Sonra aklıma kederimin bile sen olduğu geliyor ve düşünüyorum. Sensiz bir hayat nasıl olurdu?

Her aşkın bir doğumu bir de ölümü var derler. Hangi sevda sonsuzdur ki? Her nefis o bitişi tadacak, her yürek o son bakışın mahzunluğuyla dağılacak. Günün birinde seni unutabilir miyim ki? Adın hatırıma geldiğinde, yüreğim sıkışmazsa eskisi gibi? Ya unutursam ellerini, içimi titreten sesini...

Korkunç sevgilim bu düşünce, çok korkunç... Yine duyuyorum satırların sesini. Uğraşma diyor, boşuna debelenme. Ona, kalbin gitti bir kere!

Ben mi çok zayıftım yoksa hayat mı adil değildi? Neden sırtıma taşıyamayacağımdan fazla ağır yükler yükledi? Dertler büyüktü de ben mi küçüktüm? Neden bu aşkın nazarında bu denli küçüldüm? Bir yerde okumuştum. "Sen hâlâ küçük bir kız çocuğusun," yazıyordu. "Bir adamı oğlun gibi sevmek akıl işi değil. Yapma, ziyan olacaksın!"

Gülümseyerek teselli ediyorum kendimi. Bak, halimden anlayan birileri varmış, görüyor musun? Sonra kollarımı sıvazlıyorum geçecek dercesine. Halbuki geçmeyecek. Ben biteceğim ama acılar tükenmeyecek! Sen yokken beni avutacak kimsem yok, görmüyor musun?

Gece uzayıp gidiyor fakat artık dermanı yok kelimelerin. Gözkapaklarıma bir ağırlık biniyor, vücudumu bir titreme sarıyor. Kalemi devirip, kâğıdı ikiye katlıyorum ve gözlerimi sensizliğe kapatıyorum. Soğuk bir yastığa baş koyarken son kez düşüyor dilimden hayıflanan sözcükler.

Uğraşma, boşuna debelenme... Ona, kalbin gitti bir kere!

Yüreğini yangın yerine çeviren mektubu katlayıp avuçlarına hapsettiğinde hissettiği dermansızlığın bir tarifi yoktu. Haykırmak istiyordu ama dudaklarını aralayacak gücü yoktu. O kadar içi acıyordu ki... Parmaklarını alnına dayadığında kafasını önüne eğdi ve sessizce hıçkırdı.

"Ben seni hiç hak etmedim!"

İki gün sonra

Akıp giden sadece saatlerdi, takvimin ağına düşmüş günler ve *durdurulamayan zalim bir hayat.* Aldığı nefesin, sürdürdüğü yaşamın gözünde zerrece ehemmiyeti kalmadığında, zaman durmuştu Reyyan için. Çünkü kendi canından daha değerli bir canın derdine düşmüştü yüreği. Koruyamamıştı onu, yeteri kadar sahip çıkamamıştı. Ve hayat, şimdi de zamanından önce bedeninden koparıp aldığı canın acısıyla imtihan ediyordu onu.

Düşmanlığın kimseye bir yarar sağlamadığının, kavgalarla bir yere varılamayacağının farkındaydı en başından beri. Ama bunu Miran'a anlatamamıştı. Anlatsa da o anlamamıştı.

"Bu belirsizlik... öldürüyor beni." Zaman onlara sonu belli olmayan bir bekleyiş bahşetmişti. Saatlerdir yutkunuyor, boğazına takılan düğümü göndermek istercesine savaşıyordu. Beyhude çabaları sonuçsuzdu, ne yaparsa yapsın gitmiyordu. Acının boyutları vardı ve bu onun için en beteriydi. Artık ellerini karnına koyduğunda hissedebileceği bir can yoktu içinde. Bomboş ve paramparçaydı.

Bu defa kimse için değil, kendisi için hiç değil, canından kopan bir can için acı çekiyordu.

Parmaklarını cama dokundurdu. Mesafeler ötesinde duran bebeğe dokunabilmek için çırpınıyor, çıldırıyor ama kimse buna müsaade etmiyordu. Kuvözün içindeydi minicik bedeni, hayatta kalabilmek savaş veriyordu. Annesinin ona dokunabilmek için kendisini ne denli paraladığını, babasının tüm bunları engelleyemediği için pişmanlıktan öldüğünü hissediyor muydu?

"Canım acıyor," dediğinde yumduğu gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Gözyaşları görme açısını buğulandırırken bile gözlerini ayıramıyordu bebeğinden. "Bir kere bile dokunamadım ona. Kokusu nasıl mesela?" Kafasını kaldırıp yanı başındaki adamın gözlerinin içine baktı. "Hiç bilmiyorum..."

Ansızın gerçekleşen doğumun üzerinden sadece iki gün geçmişti. Daha önce hiç tanışık olmadığı bir acı sarmalamıştı bedenini, ne olduğunu anlamadan hastaneye getirilmiş ve doğumhanenin kapıları açılmıştı sonuna dek. Korkmuştu. Çok korkmuş ve savunmasız hissetmişti kendini etrafındaki onca kalabalığa rağmen. Ne Miran'ın varlığı ne annesinin sözleri… Hiçbiri Reyyan'ın içine düşen yangını söndürememişti. Sonrası zaten tam bir felaketti. Canını söker gibi ondan aldıkları yavrusunu Reyyan'a göstermemişlerdi. Ağladığını duyamamış, yüzüne bile bakamamıştı.

Bebeği anne karnındaki gelişimi tamamlanmadan doğduğu için doktorlar yaşama tutunma olasılığının yanı sıra bu savaşı kaybetme riskinin de olduğunu dile getirmişlerdi. O ölümcül kelimeleri sarf ederlerken, Reyyan'ın ne hale geleceğini hiç mi düşünmemişlerdi? Bunları söyleyen doktorun yüz ifadesi Reyyan'ın aklına kazınmış durumdaydı. Her hatırına geldiğinde, hiçbir suçu olmadığını bilmesine rağmen o doktora kızıyordu.

Gözlerini tekrar bebeğine çevirdiğinde sesi iyice kısılmıştı. "Geçmiş karşıma, o ölebilir diyorlar, söylesene ona bir şey olursa ben nasıl nefes alacağım?"

Yumruğunu sıktı genç adam. Tüm yaprakları dökülmüş, yaşlı bir ağaca benziyordu umudu. Kime veya neye

direndiğini bilmeden yıkılmamak için savaşıyordu. Reyyan'ın hüzünlü gözlerini gördükçe ölesi geliyordu. Bir de onu suçlar gibi bakmıyor muydu gözlerine, Miran nefes dahi alamıyordu.

"Ona bir şey olmayacak," dediğinde parmaklarını Reyyan'ın çenesine bastırıp yavaşça kendi bedenine yasladı. "Sabırlı olmak zorundayız, bekleyeceğiz, sonra da kızımızı alıp gideceğiz buradan."

Sarf ettiği sözler, canını yakıyordu. Çünkü bu yolun sonunda bir kez daha haksız çıkmaktan korkuyordu. Eğer ona bir şey olursa, her şeyini kaybeder, Reyyan'ı bitirir, en sonunda aklını yitirirdi hiç şüphesiz. Günlerdir aynı dua vardı dilinde. *"Allah*ım, sen onu bize bağışla."

İki gündür bu camın önünde seyrediyorlardı küçük kızlarını. İkisi de birbirinden perişandı. Bu bekleyiş daha ne kadar sürecekti, hiç kimse bilmiyordu. O küçük beden, yaşama tutunabilecek miydi, belirsizdi. Prematüre doğan bazı bebekler bu süreçte yaşamını yitirebiliyordu. Yaşayanlar ise bazen haftalarca, hatta daha fazla süreler boyunca yoğun bakımda kalıyorlardı. Doktorlar, bu konuda kesin bir süreç belirtmemekle birlikte bebeğin sağlık durumunun iyi olduğunu, fakat her an her şeyin olabileceğini de söylemişlerdi.

En tuhaf olanı da Reyyan'ın erken doğum riskinin ne zaman ortaya çıktığının belli olmamasıydı. Doktoru Nilgün Hanım böyle bir riskten bahsetmemişti. Her şey o kadar ani ve hızlı gelişmişti ki…

"Zayıflamış," diyerek iç çekti Reyyan. "Sanki her şey mümkünmüş gibi daha da kötüye gidiyor!"

Miran, Reyyan'ı teselli etmek isterdi fakat söyleyecek hiçbir kelime bulamıyordu. Onun dilinden çıkacak hiçbir kelam Reyyan'a iyi gelemezdi, yüzünü güldürebilecek tek şey küçük kızlarının hayata tutunmasıydı. Zira Miran için de öyle. Onu kim teselli edecekti bu denli suçluluk duyarken? İçini paramparça ediyordu bu belirsiz bekleyiş.

Parmaklarını karısının omzuna indirdi. Diğer eliyle saçlarını sıvazlarken gözlerini camın ardındaki kuvözde yatan bebeğe çevirdi. Her şeye gücü yetmiyordu insanın, dağları denizleri aşıyordu da, küçücük taşa takılıyordu ayağı. Büyük tökezlemişti Miran. Kendi elleriyle, kendi canına bir kurşun sıkmıştı sanki.

Sadece kendileri değil, konaktakiler de perişan olmuşlardı. Sürekli hastaneye gidip geliyorlar, her dakika Reyyan'ın yanında olmaya çalışıyorlardı. Hatta onu eve götürebilmek için ikna etmeye çalışıyorlardı. Çünkü bu camın ardında durup beklemek ikisine de azap vermekten başka bir şey yapmıyordu.

Doktorlar da eve gitmelerini önermişlerdi. En azından geceleri evde geçirmelilerdi. Reyyan yeni doğum yapmıştı ve bünyesi bir hayli zayıftı. Hastane koridorlarında gezerken bayılma tehlikesi geçirmişti kaç kez. Neyse ki Miran yanından ayrılmıyordu. Fakat hiç söz dinlemiyordu Reyyan... Nasıl dinleyecekti ki? Anneliğin şefkati yapışmıştı ruhuna, canı buradaydı, nasıl giderdi?

"Dışarı çıkmanız gerekiyor." Hemşire yanlarında durup gerekli uyarısını yaptıktan sonra ayaklarını zemine vura vura ilerledi. Sadece belli anlarda görmelerine izin veriliyor, onun dışında dışarıda bekliyorlardı. Onlar ve onlar gibi olan tüm çiftler.

"Hadi çıkalım Reyyan." Miran, Reyyan'ın elinden tutup çıkış kapısına bir adım attığında Reyyan'ın kıpırdamadığını fark ederek duraksadı ve geri dönüp ona baktı. Hüznün resmedildiği gözleri camın ardındaki canından ayrılmıyordu. Miran elindeki kuvveti artırıp Reyyan'ı kendisine çektiğinde genç kadın zoraki adımlarla çıktı yoğun bakım ünitesinden.

Burada yalnız değillerdi. Onlarla aynı kaderi paylaşan, acılarına ortak olan birçok aile vardı. Kimi onun gibi erken doğum kurbanıydı, kiminin bebeği ise doğar doğmaz hastalıkla mücadele etmeye başlamıştı. Ara sıra yüzlerini gülümsetip, gönüllerine ışık saçan şeyler de olmuyor değildi. Bebekleri sağlığına kavuşup hastaneden ayrılan aileleri gördükçe onlarla birlikte mutlu oluyorlardı.

Az önce çıktıkları yoğum bakım ünitesinin kapıları ardına kadar açılıp doktorlar içeriye telaşla girdiğinde Reyyan ve Miran duraksadı. Bebeklerden birine bir şey olmuş olabilirdi, hatta o bebek bizzat onların kızı olabilirdi. Reyyan kapıya doğru koştuğunda Miran kolundan tutarak durdurdu onu. Zaten hemen kapanmıştı kapılar. Ne olmuş olabilirdi ki? Reyyan yüzüne kapanan kapıya bakarken aklını yitirecek gibiydi.

"Miran... Miran..." Parmağıyla kapıyı işaret ederken gözlerini ona çevirdi. "Kötü bir şeyler oluyor." Hızla çektiği kolunu Miran'ın elinden kurtardıktan sonra kapanan kapıya yaklaşıp yumruklarını vurmaya başladı. "Açın kapıyı!" Miran, onu durdurmaya çalışsa da çıldırmış gibiydi Reyyan, güç yetiremiyordu. Daha doğrusu onun canı yanmasın diye temkinli davranmaya çalışıyordu. "Reyyan kendine gel," diye bağırdı. "Sakin ol!"

"İçeride benim canım var, nasıl sakin olayım?" Kocaman açılmış kara gözleriyle Miran'a hiddetle baktı. İçeride ne olduğu belli değildi ve Miran, Reyyan'dan sakin olmasını bekliyordu. İmkânsızdı.

"Sadece senin kızın mı?" Kendisini bu denli hırpalamasına, sanki Miran hiç üzülmüyormuş gibi davranmasına tahammül edemiyordu artık. "Ben de perişanım, görmüyor musun?"

Reyyan'ı ikna etmek zordan öte imkânsızdı. Onu dinlemiyordu. Kapanan kapıya hâlâ vuruyor, ağlaya sızlaya yalvarıyordu. "Açın kapıyı, ne olur! Biri bir şey söylesin!" Miran çaresizce Reyyan'dan birkaç adım uzaklaştı. Ne yaparsa yapsın onu ikna etmek çok zordu. Ellerini yüzüne kapatıp halsiz bir nefes aldı. Ne zaman bitecekti bu ıstırap, güleceklerdi eskisi gibi?

"Ölmesin Miran..." Kapının üzerinde duran tek eli usulca kaydı. "Benim kızım ölmesin ne olur..." Takat kalmayan bedeni kapıya sürterek yere eğildiğinde genç adam düşmesini engellemek için eğilip yavaşça tuttu onu. "Ben onu koklamak istiyorum, toprağı değil!"

Miran, ilk defa bu kadar çaresiz hissediyordu kendini. Yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Reyyan böyle davranarak elini kolunu bağlıyordu. Sözlerinin tükendiği noktada dili dönmedi, hiçbir şey söyleyemedi. Bu sefer zamanı geriye sarmak değil, ileriye almak istiyordu. İki kişi halinde girdikleri bu hastaneden gülücükler saçarak üç kişi çıkabilmekti tek dileği. Ama yapamıyordu.

"Reyyan yapma..." Acizliğin yansıdığı sesiyle yalvarırcasına konuştu. Onu böyle hüzünlü görmek hiç hoşuna gitmiyordu. Çehresinde acıların yuva kurmuş olmasını kabullenemiyordu. O gözlere gülmek yakışırken her daim ağlaması adamlığına ağır gelen bir durumdu. Ve kabul etmişti, Miran, Reyyan'ı doğru düzgün hiç

güldürememişti. Ne zaman bunun için bir adım atsa, hayat onlardan yana değilmiş gibi bir sürü engel seriveriyordu önlerine.

"Ölmesin..." Gözlerini kapattı sımsıkı. İri iri damlalar gözpınarlarından süzülüp yanaklarından yuvarlandı. "Koklayamadım, sevemedim ne olur ölmesin..."

Miran, sımsıkı sardı Reyyan'ı kollarının arasına. Yerden kaldırmak için omuzlarından tutarak ayağa kalktı. Reyyan sürünürcesine yerden kalkarken kapının aniden açılmasıyla hızla toparlandı. Miran'ın kollarından sıyrılarak doktorun önünü kestiğinde yüreği yerinden çıkacakmış gibi korkuyla çarpıyordu.

"Ne oldu? Ne yaptınız içeride? Kızım iyi mi?" Nefes nefese kalmış bir halde peş peşe sıraladığı sorulara göz devirdi doktor. Anlıyordu Reyyan'ı fakat bu tavırları sadece ona zarar veriyordu. "Korkulacak bir durum yok," dedi bıkkınlıkla soluyan kadın doktor. "Sizin kızınız gayet iyi." Reyyan titreyen ellerini alnına koyarken gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Yüzüne gülücükler yayılırken Miran da rahatlamışçasına iç çekti. Fakat doktor ikisinin de gözlerinin içine bakıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi tereddütte kalıyordu.

Bu durum ikisini de işkillendirdiğinde söze ilk giren Miran oldu. Kaşları çatıktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, öyle bir şey yok." Kafasını salladı kadın. "Sorun olan sizin bu haliniz." Kulaklarından çıkarmayı unuttuğu stetoskobu parmakları yardımıyla ensesine indirirken önce Reyyan'a, ardından Miran'a baktı. İkisi de çok gençti, fazla toydu. İlk defa anne baba olmalarından mütevellit heyecanlı, korkulu ve deneyimsizlerdi. Doktor bu durumu çok iyi anlıyordu ancak gece gündüz bu koridorda bekleyerek onlara bir yardımda bulunamazlardı.

"Geç oldu, evinize gidin lütfen. Burada yapacağınız hiçbir şey yok. Gündüzleri zaten buradasınız, geceleri de burada kalmanızın bize veya kızınıza hiçbir yararı yok. Kendinizi hırpalamaktan başka bir şey yaptığınız yok. Ve ayrıca gözünüzün arkada kalacağı bir durum da yok, hemşireler sürekli bebeklerle ilgileniyorlar. Bizim gözümüz sürekli onların üzerinde. Siz de artık buralarda bu şekilde bekleyip kendinize zarar vermeyin. Kızınız emin ellerde."

Doktor sözlerinde sonuna dek haklıydı. Reyyan doğum yapmasının ardından sadece bir gün yatmış, diğer gün hemen ayağa kalkmıştı. Dinlenmesi gerekeceği yerde deli divane geziniyor, yoğun bakımın önünden ayrılmıyordu. Ne annesini dinliyordu ne Miran'ı. Üstelik Zehra Hanım da hastaneden ayrılmıyordu Reyyan yüzünden, kendisiyle beraber herkesi perişan ediyordu.

Ama şu an doktora hak verircesine kafasını sallıyordu. Doğru söylüyordu kadın. Zaten kızının yanına yaklaşamıyordu bile, hiç değilse ona dokunabileceği umuduyla bu kapının ardında paralayamazdı kendini. Yorgundu, öylesine halsizdi ki ilk kez kendi isteğiyle gitmek istiyordu buradan. Uzaklaşan doktorun ardından bakışları Miran'a dikildiğinde gözlerinde teslimiyet vardı.

Genç adam yaralı karısının bitap düşmüş yüzünü avuçlarıyla sarmaladı. "Gidelim, buraya yakın bir otel biliyorum."

Reyyan zoraki attığı adımlarla uzaklaşabilmişti yoğun bakım kapısının önünden. Asansöre binip hastanenin zemin katına ulaştıklarında kantine doğru yürüdüler. Zehra Hanım, Bedirhan, Arda ve Elif, hep birlikte oturdukları masanın çevresinde sonu belirsiz bir bekleyiş sürdürüyorlardı.

Reyyan'ın ani doğum haberini alan Arda, soluğu Mardin'de almış, Elif de sürüklenip gelmişti oralardan. Haftaya final sınavlarını verecekti ama umursamıyordu. Reyyan'ın doğum yaptığı haberini aldığında eli ayağına dolanmıştı.

Reyyan ve Miran, onların oturduğu masaya yaklaştığında Bedirhan gözlerini Miran'a dikti. Gerçeği öğrendiği o günden bu yana Miran'la hiçbir diyalog kurmamış, esasında aynı kanı taşığı bu genç adamın abisi olduğunu bir türlü kabullenememişti. Onun için de zor ve tuhaftı böylesi bir gerçek. Daha da tuhaf olanı ise, artık Miran'a öfke duymayışıydı.

"Biz gidiyoruz," dedi Miran, Arda'nın onun oturması için çektiği sandalyeye oturmazken. "Siz de kalkın, hadi."

"Nereye?" diye soran Zehra Hanım'a, yanıtını Reyyan verdi. "Burada kalmamızın bir anlamı yokmuş anne. Ben artık kabullendim, haftalar sürecek bu bekleyiş..." Sözlerinin sonunda gözleri dolduğunda omuzlarına dokunan ellerle yere dikti gözlerini.

"Güzel bir bekleyiş," dedi Zehra Hanım umutla. Her zaman iyi düşünürdü bu kadın, aksini hatırına bile getirmezdi. "Sakın umudunu yitirme, iyi olacak, büyüyecek bizim kızımız."

"İnşallah anne." Ellerini dudaklarına kapattığında gözlerinden süzülen yaşları gören Miran arkasını döndü. Dayanamıyordu, onu sürekli ağlarken görmeye dayanamıyordu!

Masada oturan Arda ve Bedirhan ayağa kalktığında, Elif de kalktı oturduğu sandalyeden. Bu gece son kez Mardin'de kalacak, yarın Reyyan'ı son kez görüp el mecbur İstanbul'a dönecekti genç kız. Arda da İstanbul'a dönüş yapmak zorundaydı. Vahit Bey'in her şeyden kıllandığı ve bir açıklarını ararcasına sürekli peşlerinde olduğu şu günlerde şirketi boş bırakamazdı.

Hep birlikte hastaneden çıktıklarında arabalarına doğru yürüdüler. Zehra Hanım, Reyyan'la Miran'ın konağa gelmeyeceklerini biliyordu ama yine de bir umut teklifte bulundu. "Keşke konağa gelseniz..."

Miran'ın o an bakışları Bedirhan'la kesişti ve hemen ardından kaçırdı gözlerini. Zira Bedirhan da öyleydi. İkisinde de tuhaf bir hal vardı. Konuşmak isteyip söze nereden ve nasıl başlayacağını bilememek, olanlardan yana duyulan suçluluk hissi ve kardeş olduklarını bir türlü kabullememeleri...

Her şey o kadar zordu ki.

Reyyan, Miran'ın gözlerine baktığında o katiyen olmazlığı fısıldayan ifadeyi gördü. Miran o konağa asla gitmezdi biliyordu, zaten Reyyan'ın da buna gücü yoktu.

"Biz yakınlarda bir otelde kalacağız," dediğinde olur dercesine kafasını salladı Zehra Hanım. Herkesin ne kadar zor zamanlar geçirdiği ortadaydı. Suları daha fazla bulandırmanın bir anlamı yoktu.

“Yarın görüşürüz güzel kızım.”

Arda da Miran ve Reyyan’ın peşine takılacak, onların kaldığı otelde son gecesini geçirip yarın İstanbul’a dönecekti. Bedirhan hiçbir şey söylemeden arabaya yürüdüğünde Zehra Hanım ve Elif de peşinden yürüdüler. Bedirhan, Elif’i teyzesinin evine bırakır, konağa öyle geçerdi.

Miran ve Reyyan da kiraladıkları araca yürürlerken, Arda peşlerinden yavaş adımlarla yürüyordu. Çünkü aklı ondaydı. İyiden iyiye Elif’i düşünüyor, geceleri dahi bu kızı düşlüyordu. Ne oluyordu ona böyle? Neden sürekli onu görmenin arzusu çağlıyordu gönlünde? Yoksa o da mı düşmüştü Miran’ın düştüğü bu çaresiz illete? Adına sevda dedikleri ateşe... Arabaya binmeden önce son kez arkasını dönüp baktığında kalbi yerinden oynadı genç adamın.

Çünkü onu hülyalara sürükleyen güzel kız da ona bakıyordu.

***

Otel odasına giriş yapar yapmaz üzerindeki kıyaflerin koktuğu bahanesiyle, kendini banyoya atmıştı Reyyan. Miran’ın yüzüne bile bakmamış, tek bir söz etmemişti. Kaçıyordu bir nevi. Fakat kaçtığı adam her şeyin farkındaydı. Yaklaşık bir saattir oturduğu koltukta onu boğan suçluluk duygusuyla cebelleşiyor, bakışlarını açılmayan banyo kapısından çekemiyordu.

Bakışlarını nihayetinde avuçlarına diktiğinde virane bir halde gülümsedi. Her şey nasıl da darmadağın olmuştu yolun sonunda... Hiçbir şey kalmamıştı, ne elinde ne avucunda! O artık bu hayata tutunamıyordu, neresine dokunsa elinde kalıyordu bu dünya.

Dayanamadı yine. Oturduğu koltuktan kalkıp bir saatten uzun süre açılmayan banyo kapısının önünde aldı soluğu. Havaya kaldırıp nezaketen çaldığı banyonun kapısı birdenbire açıldığında karşısında gördü Reyyan’ı. Bir an için göz göze gelmeleri Reyyan’ın bocalamasına sebep oldu. Bakışlarını Miran’ın yüzünden çekip, saçlarını doladığı havluyla banyodan çıktığında ardında bırakmıştı onu.

Öfkeliydi ona karşı. Ve bu öfke, şu sıralar hâkim olabildiği bir duygu değildi. Bugün bu durumdalarsa bunun tek sebebi Miran, onun bitmek bilmeyen düşmanlığı ve dinmeyen öfkesiydi. O akşam çıkardığı karmaşadan ötürü sancılanıp doğumunun başlamasının faturasını ona kesiyordu. Miran kavga çıkarmasaydı Reyyan sancılanmayacaktı. Miran gidelim diye tutturmasaydı, Reyyan o akşam doğum yapmak zorunda kalmayacaktı.

Tek bir kere... Onun hayatına girdiği günden bugüne, sadece bir kere kendi adına bir karar almak istemişti genç kadın. Gitmediğine, gitmeyeceğim dediğine bin pişman etmişti Miran onu. Bu kadar mı değersizdi gözünde? Onun kararlarının hiçbir geçerliliği yok muydu bu evlilikte?

Evlilik düşüncesi aklına geldiğinde müstehzi bir gülüş kondu dudaklarına. Hâlâ evlenebilmiş değildi Miran’la. Resmiyette hâlâ başka bir kadının kocası olan adamın hayatında adının ve yerinin ne olduğunu bilmediği bir yaşam sürüyordu.

“Reyyan...” Miran arkasından yürüyüp kolunda tutarak onu durdurduğunda bıkkınlıkla yumdu gözlerini Reyyan. Onu rahat bıraksın istiyordu. Aksi halde dudaklarından dökülecek sözler iyi olmayacaktı. Ve Reyyan’ın, Miran’a öfke kusacak dermanı dahi kalmamıştı.

Uyumak istiyordu. Uyumak ve sabah olduğunda yeniden hastaneye gitmek.

“Beni suçluyorsun değil mi?”

Akıllı ve dürüst adamdı Miran. Hiç değilse sebep olduklarının farkına varıyor ve suçlu olduğunu kabul ediyordu. Reyyan, Miran onun kolunu hâlâ tutarken yavaşça omzunun üzerine döndü, kendisine oldukça yakından bakan adamın gözlerine bomboş baktı.

“Kolumu bırak, saçlarımı tarayıp uyuyacağım.”

Miran tuttuğu kolu bırakmak bir yana, diğer kolunu da tutmuştu. O sırada, Reyyan’ın küçük bir havluyla zor zaptettiği gür saçları havludan sıyrılmış ve omuzlarının altına dökülmüştü. Havlu yere düştüğünde genç adamın burnunu sevdiği kadının saçlarından yayılan koku doldurmuş, istemsizce saçlarının arasına gömmüştü yüzünü. “Beni suçluyorsun,” dedi sessizce. “Ben biliyorum... Ölüyorum Reyyan, ölüyorum!”

Dişlerini dudaklarına bastırıp her an salacağı hıçkırığı yutmaya çalıştı Reyyan. Olmuyordu, çok zordu. Her seferinde dayanılmaz acılarla burun buruna getirip, kanattığı yerlerden sarmaya çalışan bu adama artık nasıl davranacağını bile kestiremiyordu.

“Sadece bir kez ya, bir kez...” Gözlerini kapattığında hıçkırdı. “Bana karşı gelme istedim. Verdiğim kararın ardından, bana saygı duy istedim. Ama sen arkamı döndüğüm an ortalığı birbirine kattın!”

“Özür dilerim, özür dilerim.” Hiçbir telafisi olmadığını bildiği özrü dilerken kafasını duvarlara vurası geliyordu. Reyyan’ı tamamen kollarının arasına sarmıştı fakat o kurtulmak için çırpınıyor, gücünü yetiremiyordu. “Kıskandım seni, Azat’tan kıskandım!”

Konunun Azat’a gelmesiyle birlikte delirecek gibi oldu Reyyan. Kimi kimden ve neyden kıskanıyordu? Azat, Reyyan’ın amcasının oğluydu, yıllar boyunca aynı çatının altında soluklandığı, kardeş gibi büyüdükleri, abi gibi gördüğü adamdı. Bu kıskançlık zırvalığı da nereden çıkıyordu?

Sabrının bütünüyle taştığı bir noktada gücünün son raddesiyle Miran’ın kollarından sıyrıldığında boğazını patlatıncaya dek haykırdı. “Azat’ın neyini kıskanıyorsun?” Zaten birbirine karışmış olan siyah saçlarını ellerine attığında öfkeyle çekiştirdi onları. “Delirmişsin sen, iyi değilsin!”

Anlam veremiyordu. Azat’ın derdi, Reyyan’ı koruyup kollamak, onu bir abi gibi sahiplenmekten öte değildi. Hadi babasına öfke duyuyordu, onu düşman belliyordu da, Azat’tan ne istiyordu Miran? Onunla derdi neydi?

“İyi değilim, evet!” diye haykırdı Miran. “Seni sevdiğini bile bile onun yanında kalmana nasıl müsaade edeyim lan? Buna nasıl göz yumayım!”

İstemsizce itiraf ettiği gerçek Reyyan’ın gözlerini kocaman açmasına ve bir anda yüz ifadesinin değişmesine sebep oldu. Kademe kademe çatıldı hilal kaşları. Ne zırvalıyordu Miran? Kim, kimi seviyordu?

Histerik bir kahkaha patlattı, tüm sinirleri altüst olmuştu. O sırada Miran sonunda ağzından kaçırdığı gerçeğin öfkesiyle arkasını dönüp yatağın kenarına hiddetli bir tekme savurdu.

“Gülme lan ben ciddiyim!” Geriye dönüp Reyyan’a bir kez daha baktığında dudaklarındaki sinirli gülüşün yerini şaşkınlığın aldığını gördü. İnanmayacaktı belki de. Zaten saçmalık ötesiydi ama gerçeğin ta kendisiydi. Azat’ı ilk gördüğü anda Reyyan’a olan garip bakışlarından ve kendisine olan düşmansı tutumundan işkillenip anlamıştı neler hissettiğini. Miran’ın gözünden asla kaçmazdı. Buydu Azat’la aralarındaki şiddetli geçimsizliğin tek sebebi. Madem kaçırmıştı ağzından, susmayacaktı daha fazla.

“Safsın kızım sen,” dedi dişlerini sıka sıka. “Gözlerinin önündeki adamın sana nasıl baktığını göremeyecek kadar körsün!”

Reyyan şimdi düşüp bayılacaktı. İnanmak istemiyordu Miran’ın söylediklerine. Hayır, imkânı yoktu bunun. Olamazdı!

“Hayır,” diye mırıldandı şaşkınlıkla. Yutkunamıyordu bile. “Bu senin kuruntun...”

“Ne kuruntusu Reyyan?” Miran bağırmaya devam ediyordu. Haddinden fazla öfkeliydi ve bu öfkenin büyük çoğunluğu Azat’a karşıydı. “Bana inanmıyorsun öyle mi?” Bir iki adım gerisinde duran konsola yürüyüp kavradığı telefonu Reyyan’ın boşlukta duran ellerini kavrayıp avucuna bıraktı. “Hadi, ara Azat’ı sor. Bakalım inkâr edebilecek kadar yürekli mi?”

Reyyan avucuna bırakılan telefona bakarken kara kara düşünüyordu. Kimseyi aramayacaktı. Telefonu gerisin geri Miran’a uzattığında hiçbir şey söylemeden yatağın kenarına oturdu. Miran’ın yalan söylediğine inanmak istiyordu ama onu çok iyi tanırdı. Böyle bir konuda asla yalan söylemezdi ki...

Miran öfkesini dizginleyemiyordu. Telefonu konsola doğru neredeyse fırlatırcasına bıraktıktan sonra pencereye doğru yürüdü. Reyyan ise suskundu. Bir dalını da Azat kırmıştı... Neden hüznün depreştiğine anlam veremediği gözbebeklerinde kendisi mi vardı? Peşinden İstanbul’a kadar gelme sebebi, yeri göğü birbirine katmaları bu sebepten miydi?

Reyyan, bir daha Azat’ın yüzüne nasıl bakacaktı?

Sessizliğin damarından akan kasvet, gecenin karanlığıyla bütünleştiğinde ikisinin de ağzını bıçak açmaz olmuştu. Bulundukları oda otelin son katıydı ve gecenin tüm ihtişamı ayaklarının altındaydı. Dolunay büyük pencerenin üzerine düşüyor, odanın içini aydınlatıyordu. Cansız sarı bir ışık abajurdan saçılıyor olsa da gerek kalmıyordu. Yatağın ucunda oturan Reyyan’a, pervazına bedenini yasladığı pencereden bakan Miran, çaresizliğin dibini sıyırıyordu.

Azat’la ilgili bildiği gerçeği haykırıp Reyyan’ı susturması çare değildi. Kıskanmayacaktı işte, gitmeyecekti peşinden. Kavga çıkarmayacak, sebep olmayacaktı bunlara!

Çok hata yapmıştı Miran, yapmaya da devam ediyordu. Günün birinde yakıp yıkan fırtınası durulur muydu bilmiyordu hiç. Tek bildiği, can acıtırken bunu bile isteye yapmıyor oluşuydu. Fakat hiçbir gerekçe, onu kurtarmaya yetmiyordu. Bilseydi ki o gün Reyyan’ın ve bebeğinin sebebi olacak, doğmamış çocuklarına zarar verecek, tüm bunlara olanak tanır mıydı? Pişmandı ama bunu bile dile getiremiyordu. Çünkü artık hiçbir pişmanlık kelimesi onu haklı çıkarmıyordu.

Bir insan kendinden nefret eder miydi? Miran ediyordu. Reyyan ona yüz çeviriyordu ya şuracıkta ölmek istiyordu. Ne genç ömrü, ne varı yoğu... Hiçbiri gözünde değildi. Bir kaybı daha kaldıramazdı. Ölürdü.

Bedenini pencerenin önünden çekip birkaç adım attı Reyyan’a doğru. Tepkisizdi Reyyan. Bakışları dakikalardır tek bir noktaya bakıyor, gözlerini çekemiyordu oradan. Öyle hissiz ve hareketsizdi ki, nefes aldığına dahi şüphe duyuyordu genç adam. Diz çöküp yere oturduğunda dahi Reyyan’ın ilgisini çekmeyi başaramadı. Hâlâ o kör noktaya bakıyordu solgun kuzguni bakışları.

Avuçlarını yüzüne kapatıp sıvazladı ve derin bir nefes aldı Miran. Çok düşünmüştü ama çare değildi. Birazdan söyleyeceği sözcüklerle birlikte bir nevi intihara sürükleyecekti ruhunu. “Ben artık sana baharlardan söz etmeyeceğim,” dediğinde sesi o kadar boş ve bezgindi ki, tutunacak bir dalının daha kalmadığına o dakika emin oldu.

“Umudumu yitirdim çünkü.” Dudakları titredi. Hayat sabrını mı sınıyordu yoksa acıya tahammülünü mü ölçüyordu? “Ben bir şeyleri düzeltmeye çalıştıkça mahvediyorum Reyyan. Haklısın, ne diyeyim lan, sonuna kadar haklısın!” Oysa ne hayalleri vardı. Reyyan bu şekilde doğum yapmayacaktı, bebeklerinin canı tehlikede olmayacaktı. Buna sebep, Miran olmayacaktı. “Ben sadece yakıp yakmasını bilirim,” dedi sessizce. Sonrasında haykırdı.

“Ben ancak her şeyin içine sıçmasını bilirim!”

Eski Miran değildi artık o. Onu kandırdığı zamanlarda gece gündüz af dilenen, sevdiği kadının yollarına güller seren, deli divane aşk haykıran, gözü kararken akla hayale gelmeyecek delilikler yapan... Af dilemeye dahi takati yoktu. Bir şeyleri düzeltmeye mecali yoktu. İnandığı her şeyin bir gecede değişmesinin, yıkılmasının ardından yaşamaya mecali kalmamıştı.

“Eğer ona bir şey olursa...” Boğazı düğüm düğümdü. Yüzünü sadece uzaktan gördüğü fakat kokusunu duyamadığı bebeğinin hayali düştü gözlerine. Bir insan bu denli yıkılamaz, kendi sözleriyle öldüremezdi kendisini.

“Bırak beni Reyyan,” dediğinde yüreği yerinden sökülüyordu sanki. “Ben ciğeri beş para etmez bir adamım, bırak git beni!”

Reyyan boşluktan çektiği gözlerini dizlerinin dibinde perişan bir halde oturan adama çevirdiğinde gördüğü yıkım içini paramparça etti. Onun tanıdığı Miran bu adam değildi. Esas Miran asla vazgeçmez, asla umudunu yitirmez, Reyyan’a yüz çevirmezdi. Neler söylüyordu… Bilmiyor muydu Reyyan’ın öfkesi sadece dilindeydi, yüreğine asla değmezdi.

Yatağın kenarından usulca kalkıp tıpkı Miran gibi dizlerinin üzerine çöktüğünde bir eliyle ensesinden tutup

kendisine yasladı sevdiği adamı. Bir tek kendisi değildi paramparça olan. Miran, gözlerinin önünde tükeniyordu, buna izin veremezdi.

"Sen benim dermanımsın," dedi gözyaşlarına boğulurken. "İyileşmesin istediğim tek yaramsın!" Aylar sonra yeniden sarsıla sarsıla ağladığına şahitlik ettiği adamın yüreğinden sökmek istiyordu onu virane eden tüm acıları. Hüzün kokmasın istiyordu cana can katan bakışları, yüreğini kıpır kıpır eden gülüşü. Solmasın, yıkılmasın… Onun sevdiği adamın, *canı hiç acımasın*.

Reyyan derinlerde bir yerde her zaman Miran'a savaş açan o yaralı kadın olmaya devam edecek, bu adamı hiçbir zaman bütünüyle affetmeyecekti. Ona yaptıklarını hiçbir zaman unutmayacak, hatıralarını kırgınlıklarla bezeyecekti. *Affetmek ne demekti?* Kusurları tamamen görmezden gelmek, yaşanan her şeyi unutmaktı belki de. Unutursa ne olacaktı? Reyyan'ın Miran'ı affetmesi demek, içinde hummalı yanan sevda ateşinin sönmesi demekti. O ateş, o ilk yangın hiçbir zaman dinmeyecekti!

"Seni nasıl bırakırım, senden nasıl vazgeçerim!" Sardığı kollarının arasından çıkardığı yüzüne baktı. Miran'ın her zaman ona yaptığı gibi, avuçlarının arasına sarıp sarmaladı yüzünü. Avuçlarına batan sakallarını sevdi usul usul. Islanmış uzun kirpiklerine, çaresizliğin depreştiği mavi gözlerine baktığında içi titredi. Onsuz olma ihtimalini düşündü, yandı tutuştu. Delirirdi, böylesi bir ihtimal onu bu hayatta ayakta tutamazdı.

Birbirine bastırdığı dudaklarını paralarcasına sıktığını, daha fazla ağlamamak için nasıl savaştığını görüyordu ve ölüyordu Reyyan. Bir adam nasıl bu kadar mahzun ağlardı? Nasıl böyle güzel ağlardı da, yüreğini yerinden sökerdi bir kadının? Reyyan tek elini gözüne kaydırıp başparmağıyla sildi yaşını. "İçime ateşler salanım, bahtsızım, yürek yakanım. *Ben, senden nasıl geçerim?"*

Nasıl bu hale düştüklerine şaşıyordu Reyyan. İpin ucu hangi ara kaymıştı ellerinden, hangi ara gelmişlerdi bu duruma? Alnını Miran'ın alnına yasladı, gözlerine baktığı an kaybolan zamana tutunmak istiyordu. Her şeyin iyi olacağına inanmak ve inandırmak belki de... Yalansız dolansız güldürebilmek o gözleri. "Bana söz vermiştin, nasıl unutursun?" diye sorduğunda, henüz yolun başında tökezleyen adamını kaldırmak istiyordu düştüğü çukurdan.

"Hani güneş doğacaktı bizim hayatımıza?"

Miran kafasını salladı önce. Haklıydı Reyyan. Afallamıştı biraz, ne söylediğini bilmez bir halde saçmalamıştı fazlaca. Pes edemezdi o. Güçlü adamdı bir kere. Ne çabuk unutmuştu karanlık gecelerde mahpusta uyur gibi uyuduğunu, kimsesizliğinden güç alıp büyüdüğünü... Ne çabuk unutmuştu tamamen çaresizken bile nasıl dimdik ayakta olduğunu?

Kafasını kaldırıp Reyyan'ın şakaklarına dudaklarını bastırdığında az önce Reyyan'ın söylediği sözleri düşünüp duraksadı ve gülümsedi. Daha önce hiç bu kadar içten gülümsemediğine yemin edebilirdi. "Bizim hayatımıza bir güneş doğdu zaten," dediğinde Miran, Reyyan onun gözlerine baktı.

Gülümsedi. Tıpkı Miran gibi. Ve o da, daha önce hiç bu kadar içten gülümsemediğine dair yemin edebilirdi. Miran'ın neyi kastettiğini anlamıştı. Sol gözünden bir damla yaş firar ederken tebessüm içinde salladı kafasını.

"Evet," diyerek onayladı sevdiği adamı. "Güneş doğdu!"

Yaşam savaşı süren minik kızlarının bir adı vardı artık. Güneş'ti o. Hayatlarına doğan en güzel ışık, anne babasının karanlığını aydınlığa boğacak olan Güneş... Aylar öncesinde verdiği sözün, dudaklarından öylesine dökülmüş bir cümlenin böylesi güzel bir şeye vesile olacağını bilemezdi Miran. Ama olmuştu. *Bu ne şahane bir tesadüftü?*

"Güneş'imiz doğdu." Son sözleri bu olmuştu genç adamın. Yarın sabah hayatına yepyeni bir umutla başlayacak, dimdik ayakta duracaktı... Kendisi için, Reyyan'ı için, Güneş'i için...

***

Yaklaşık bir saat sonra kalkacak olan İstanbul uçağını bekliyorlardı. Bekleme salonunun boş kalan koltuklarına yan yana oturmuşlardı. Elif, sırf Arda'yla muhatap olmak istemediğinden kulaklığını takmış, on dakikadır müzik dinliyor, Arda ise telefonuyla uğraşıyordu. Esasında telefon umurunda değildi genç adamın. Ne yapacağını bilmediği için, yanındaki kız kendisiyle konuşmadığı için vakit geçiriyordu işte.

Elif, sabah erkenden hastaneye gidip Reyyan'ı son kez görmüş ve onunla vakit geçirmişti. Bir süre sonra Arda da gelmişti hastaneye, daha sonra ayrılmıştı oradan. Elif akşamüstü Mardin Havalimanı'na geçtiğinde Arda'yı zaten burada bekliyorken bulmuştu. Sanki başka gün yokmuş gibi aynı gün dönmeleri hayli tuhaftı. Yaklaşık iki hafta sonra okulu kapanacaktı ve tatil nedeniyle Mardin'e dönecekti Elif. Diğer yılın okul dönemine kadar da memleketinde kalacaktı. Hayır, elbette üzülmüyordu, hiç de buruk değildi içi. Arda'yı sürekli görmekten kurtulacaktı işte, sevinmesi bile gerekiyordu.

Gerçekten kurtulmak istiyor muydu?

Arda telefonundan sıkılıp cebine koyduğunda, kafasını yan tarafa çevirdi ve dalgın bir halde müzik dinleyen kıza baktı. Bu şekilde beklemek onu sıkıyordu. Elif'in kulağından çektiği kulaklığı kendi kulağına taktığında eğilip gülümsedi. "Ne dinliyorsun bakalım?"

Elif, izinsiz bir şekilde kulaklığını alıp kendi kulağına takan adama göz devirdi. Neredeyse omzu omzuna değiyordu. Kendisi bir kıza bu denli yakın olmayı sorun etmiyordu belki ama Elif ediyordu. Hoş değildi bu durum.

"Ne sıkıcı bir şarkı bu ya," diyerek suratını buruşturdu Arda. Şarkının kime ait olduğuna bakmak için gözlerini Elif'in telefonuna dikti. "Yok mu şöyle hareketli bir şarkı?" Bakışlarını Elif'in gözlerine diktiğinde kahverengi gözlerinde çapkın bir ifade belirdi. Genç kız ofladı. Arda'nın ona bu şekilde bakması hoşuna gitmiyordu. Zaten bu bakışlar değil miydi Elif'i eritip bitiren? Ama o, buna yenilmek istemiyordu. Elif öyle çok duygusal ve kolayca tav olabilen bir kız değildi. Tav olmayacaktı Arda'ya. Hiçbir zaman gönlünü kaptırmayacaktı bu çapkın adama. Farklılardı zaten. Birbirlerinden çok farklı. Olmazlardı.

“Yok!” Kulaklığını Arda’nın kulağından çekip aldığında ters bir bakış attı genç adama. “Ayrıca burnumun dibine girmezsen sevinirim. Farkında mısın bilmiyorum ama burası Mardin.”

Arda huzursuzca etrafa bakındı. “Ne olmuş yani? Mardin’se Mardin.”

Burası Elif’in memleketiydi. Ve her an bir tanıdık onu görüp yanındaki genç adamla kurduğu bu gereksiz samimiyet nedeniyle ailesine laf söz edebilirdi. Elif uzaklarda okuyordu. Bu zamana kadar ailesinin başını öne eğecek hiçbir hataya düşmemişti, yanlış anlaşılmalara da müsaade edemezdi. Abileri canına okurdu bir kere.

Zaten Arda’yla anlaşamadıkları ve farklılaştıkları noktada buydu. Rahat ve sakin bir insandı o. Tek isteği yanındaki bu kızla gezip tozmak, flört etmekti. Elif, Arda’nın esas niyetinin bu olduğunu bildiği için ona kapılmıyor ve yüz vermiyordu. O bu işlerin kızı değildi. Kullanılıp atılacak bir mendil olmaktansa hiç âşık olmaz, hiç de üzülmezdi.

Elif bir şey söylemeden kulağına yeniden taktığı kulaklıkla Arda’yla olan irtibatını kestiğinde Arda boş durmamış, yine çekip almıştı kızın kulağından kulaklığı.

“Sen bana neden ters davranıyorsun?” Sesi sert çıkmıştı istemsizce. Ciddi ciddi soruyordu. “Söylesene, her zaman böyle gıcık mısın?”

“Hayır canım,” dedi Elif eğlenir bir üslupla. Arda’nın parmaklarının arasında duran kulaklığını almak için elini uzattığında eli eline değmiş, içi bir tuhaf olmuştu. Bozuntuya vermedi. “Sadece sana karşı öyleyim.”

“Ne işin var kızım o zaman yanımda? Başka bir uçağa binseydin o zaman.” Arda, Elif’ten önce gelmişti buraya. Bu nedenle artistlik taslıyordu. Bir de gelip yanına oturmuştu. Oturmasaydı!

Elif dinlediği müziği tamamen kapatıp Arda’ya döndü yüzünü. Anlaşılan o ki bu çenesi düşük herif tat vermeyecekti ona. “Sorma ya,” diye mırıldandı alaylı üslubunu sürdürürken. “Mardin’de her saat İstanbul’a uçak kalkıyordu ama ben sırf seni göreyim diye özellikle bu saati seçtim.” Dalga geçer gibi sarf ettiği sözlerinin sonunda sinirli sinirli mırıldandı. “Deli misin nesin bilmem ki. Çattık ya!”

Her zaman böylelerdi. Reyyan ve Miran’ın birliktelikleri boyunca süregelen tanışıklıkları bundan öteye gitmiyordu. Ne zaman Arda ona yaklaşmaya çalışsa Elif tavrını değiştiriyor, bambaşka bir kıza dönüşüyordu. Hatta öyle gıcık davranıyordu ki Arda gibi romantik bir adamı bile abuk subuk sözler sarf eden bir hıyara çeviriyordu.

Fakat bu saçma sapan belirsizlik buraya kadardı. Genç adam ilk defa ciddi ciddi konuşmak istiyordu bu kızla. İşi şakaya vurmadan, adam gibi. *Hatta ilk kez âşık olduğunu kabullenen, toy bir delikanlı gibi.*

“Seni bilmem ama ben özellikle seni görebilmek için bugünü ve bu saati seçtim.”

Elif bir an için Arda’nın söyledikleriyle sarsılsa da bozuntuya vermedi pek. Her zamanki Arda’ydı işte. Kafasını dalga geçercesine salladığında kızmış gibi çattı kaşlarını. “Git işine Arda ya, başladın yine!”

“Ben ciddiyim Elif!” Ne zaman itirafa meyilli bir söz dolansa diline, Elif onu terslediği için konuyu değiştiriyor, alay ediyormuş gibi davranıyordu. Ama bu sefer buna izin vermeyecek, ciddiyetini koruyacaktı. Daha beş dakika öncesine kadar birazdan böyle bir konuşmaya gireceğini tahmin edemezdi ama aşk öyle bir illetti ki hesap kitap dinlemezdi. *Ulan, nasıl da çarpıyordu kalbi.* Sanırsın birazdan delip çıkacaktı kaburgalarını.

“Bakayım ciddi misin?” Elif, iri kirpiklerini üst üste kırpıp Arda’nın yüzüne öylesine baktığında hayır dercesine kafasını salladı. “Her zamanki Arda’sın işte.” Sözlerinin sonunda eğlenir gibi sırıttığında Arda, Elif’in kendisiyle dalga geçmesine içerledi ve birden ayağa kalktı. Eğilip kolundan tuttuğu kızı da ayağa kaldırdığında Elif neye uğradığını şaşırdı.

“Ne yapıyorsun sen be?” Telaşlanmıştı. Sanki birileri onlara bakıyormuş gibi rahatsızca etrafa bakındı.

“Neden bu kadar zorsun?” diye sordu Arda. “Ve bu kadar duygusuz?”

Elif kollarını göğsünde birleştirip spor ayakkabısının tabanlarını zemine vurmaya başladığında Arda gülümseyerek boyun büktü. “Senin şimdiye kadar bana yüz kere âşık olman gerekiyordu be kızım!” Özgüven patlaması yaşıyordu ama aynı zamanda aşk dolu bir isyandı bu. Ve bir kabulleniş. Kalbinin bu denli hızlı atmasının altında başka bir sebep olamazdı. Bu yaşta kalp rahatsızlığına yakalanmamışsa şayet Arda, Elif’e aşıktı.

Peki, Elif’in duyguları?

Hayatında ilk defa böylesi bir kıza rastlıyordu. Odun, uyuz, soğuk ve mesafeli. İlahi adalet miydi böylesine romantik bir adamın payına bu denli duygusuz bir kız düşmesi? Buna bile razıydı be... Tüm suratsızlığına ve soğukluğuna rağmen istiyordu onu. Sanırım ona kapılmasındaki en büyük etken de buydu. Ne parası pulu, ne yakışıklılığı ne de kızları deli eden tavırları bu kıza işliyordu.

“Sen kendini ne sanıyorsun ya?” diye sordu Elif. “Üç beş salak kızı kandırıp kendine âşık edince Brad Pitt olduğunu mu sandın?” Elini havaya kaldırıp meydan okurcasına salladı. “Ben sana niye âşık olacak mışım?”

“Halt etmiş Brad Pitt!” Kafasını eğip Elif’in yüzüne doğru burun kıvırdı. “O benim yanımdan geçemez bir kere.”

Sinirli sinirli gülerken parmaklarını dudaklarına kapattı genç kız. “Hey Allahım ya, tipsiz olduğu kadar da ukala!”

İstanbul uçağının yolcularını çağıran anons sesini duyduğunda kolundaki saate baktı Arda. Heniz kalkmasına yirmi dakika vardı fakat Elif dönmüş arkasını gidiyordu. Yine kaçıyordu. Bu sefer değildi, bu sefer, bu şekilde çekip gitmesine izin vermeyecekti. Zamanın veya mekânın müsait olmayışı umurunda bile değildi. Dolup taşıyordu artık, haykıracaktı avaz avaz susamayacaktı daha fazla.

Adımlarını hızlandırıp Elif’in önünü kestiğinde genç kız diğer tarafa doğru adım attı fakat o yöne geçerek yine önünü kesti Arda. Sonra diğer tarafa attığı adımlarını yine büyük bir ivedilikle engelledi. Bunu yaparken kendisi gülüyordu fakat Elif burnundan soluyordu.

“Çekil önümden, geri zekâlı!”

“Çekilmiyorum,” dedi Arda. Hatta hareket özgürlüğünü tamamen kısıtlamak maksadıyla gelen geçen onca insanın kendilerine bakmasına aldırmadan kollarından tuttu Elif’in. “Neden kaçıyorsun benden?” İnatçıydı ve durumu Elif’e ispat edebilmek için hiç olmadığı kadar ciddi bir tutum sergiliyordu.

O an Elif, hiç beklemediği bir soru sordu genç adama. “Benden ne istiyorsun?”

Hiç düşünmeksizin, yüreğinden geçeni diline gönderdi Arda. “Seni istiyorum, seni!”

Şu an ki konuşmanın ciddiyeti nihayet Elif’i de sarmaladığında yüreği ağzına geldi genç kızın. Korkuyordu, çok korkuyordu! Maksadı sadece gönül eğlencesi olan bu adama günün birinde yenilmekten ölesiye korkuyordu. Usul usul çattığı kaşlarının ardından öfkeyle savurdu sözlerini. “Benim senin gibi bir adamla işim olmaz! Neden anlamak istemiyorsun? Sana ayak uyduramam ben, senin istediğin Elif olamam, sana aslında senin düşlediğin Elif’i veremem!”

Sözlerinin sonunda Arda’nın ellerini kollarından çektiğinde bir adım geriye zor attı titreyen bedenini. Neden titrediğini de bimiyordu oysa, hemen de kalbi atağa geçmiş deli gibi çarpmaya başlamıştı. Salaktı, *salak!*

“Neden?” diye sessizce soran Arda’nın tüm sevinci kursağında kalmış, umutları yok olmuştu. *Onları bu denli imkânsız kılan neydi?* “Neden?” bu sefer bağırırcasına sordu.

“Çünkü senin tek derdin eğlence! Bugün benimle olursun, yarın başkasıyla.” Parmaklarını çantasının kulpuna geçirdiğinde buradan bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Sanki onunla aynı uçağa binip aynı yerde inmeyecekmiş gibi... Nasıl bu kadar cesur ve acımasız olabildiğini de bilmiyordu ama bu tavırlarının altında aslında Reyyan’ın yaşadıklarından etkilenmesi yatıyordu. Delice âşık kadınlar acı çekiyordu. Elif, acı çekmek istemiyordu. Az önceki cümleleriyle derdini tam anlamıyla anlatmıştı Arda’ya. Bundan sonrasında kendisinden uzak duracağını umuyordu.

Arda’nın yanından geçip hiçbir şey olmamış gibi yürüdüğünde genç adam az önce suratına bir tokat gibi çarpan sözlerin etkisindeydi hâlâ. Demek böyle düşünüyordu hakkında... Tek derdi, günün birinde onu bırakacağının endişesiydi. Sevinmişti bir bakıma. Ya ağzından onu sevmediğini söyleyen bir itiraf dökülseydi o zaman ne olacaktı?

Deliliği kanına işleyen adam yeni bir deliliğe daha imza atmaya ant içmişti bu akşam. Arkasını dönüp kendisinden uzaklaşan kıza baktığında ismini deliler gibi haykırdı.

“Eliiiif!”

Elif, Arda’nın tüm dikkatleri üzerine çeken gür sesiyle arkasını dönüp ona baktığında ne saçmalayacağını düşündü. Tek temennisi, burada olan insanlardan herhangi birinin kendisini tanımıyor olmasıydı. Fakat o sırada Arda’nın dudaklarından çıkacak sözlerin, kendisini alaşağı edeceğini, hayatına bambaşka bir sayfa açıp devam edeceğini tahmin edemedi.

“Madem bana inanmıyorsun, ben de sizin eve gelirim. Allah’ın emri, peygamberin kavliyle seni babandan isterim!” Ellerini iki yana açtığında bir isyanı daha dillendirdi çaresiz âşık adam.

“Hadi bakalım, var mı bir itirazın?”

14. BÖLÜM
“BENİ GÜZEL HATIRLA”

Devasa bir hüznün kuyusuna düşmüştü yaşanmamışlıklarla dolu ömrü. Küçüklüğünden ona kalan ne varsa bugüne kadar, hepsi canhıraş anılarla dolu bir kavanozda saklıydı. *Sevmek nedir? Sevilmek nedir?* Pek bilmemişti mesela. Ağladığı zaman onu teselli eden sıcacık kollar olmayınca zamanla gözyaşı nedir unutur olmuştu aslında. Sonrasında hep bir keder, hep bir yalnızlık duygusu. Başa çıkılamayan tehlikeli hissiyatlar çığ gibi büyürken içinde, nefretin acımasız dikenleri sarmıştı yüreğini. Zaten o günden sonra da iflah olamamıştı, zalimliğe kucak açmış yaralı ruhu.

Zarureti yüzünden hiç olmaması gereken bir adama dönüşmüş, ruhunu sadece öfkeyle doyurmuştu.

Yıllar sonra... Yıllar sonra acı anılarını biriktirdiği kavanozun kapağını açmıştı. Bir anlık gaflet, bir anlık beşeriyet, bir tutam istek ve bolca sevda tohumları. Benliğinden bir bir eksilttiği muhtelif sancılar aşka dönüşmüştü. Körelttiği, yok olduğunu sandığı, asla ulaşamayacağı düşüncesiyle o hep uzak kaldığı sevginin esiri olmuştu aheste aheste. Yeniden ağlamayı öğrendi, sevmeyi ve sevilmeyi... Kaybetme korkusunu iliklerine kadar hissetti. Sahiplendi, acı çekti. Pişmanlık mı? Ciğerleri sökülesi pişmanlığın ellerinde harlandı ateşe eş değer nefreti.

Sonunda... Olması gereken bir adam oldu Miran Karaman.

Bazı insanların birbirini görmeye tahammülü yoktur, ki bu hissiyat beslenen nefret duygularının tohumlarıdır. Göz görmeyi reddeder, dil ise duymayı. Hissedilen tek şey düşmanlığın kanıyla yeşeren kötü duygulardan ibarettir. Bu durum Miran için böyleydi. Karşısında gördüğü adam bu zamana kadar öfkeden, kinden ve nefretten başka bir duygu uyandırmamıştı bünyesinde. Çünkü düşmanıydı o adam, düşmanlara iyi hisler beslenir miydi?

Beslenemezdi, beslememeliydi.

Geçmişine dair öğrendiği o büyük gerçek, hayatının tam ortasına bir çığ gibi düştüğünde genç adamın benliğini derinden sarsmıştı. Asla ummadığı bir şekilde değişmişti kaderinin çizgisi. Filmlerde gördüğü, yok artık dediği ne varsa yaşamıştı çalkantılı ömründe.

Yaşamıştı yaşamasına fakat, kabul edemiyordu hiçbir gerçeği. Galiba edemeyecekti de... Çekip gitme arzusu çağladı bin bir yaranın kanadığı ama en çok da kimsesizlik acısının depreştiği deli gönlünde.

Ama gidemedi, gidemiyordu. Onu bu şehre bağlayan sebepler vardı, burada kalmaya mecbur olmuştu. Şimdi ise karşısında oturduğu adamın ona anlatacaklarını bekliyordu. Bir an önce söylesin istiyordu ne söyleyecekse. Reyyan hastanede bekliyordu. Onu alıp otele geçecekti.

Söyleyeceklerinin çok mühim olduğu gerekçesiyle getirmişti Miran’ı buraya. Zor olmuştu ama başarabilmişti ya, mutluydu Hazar Şanoğlu. Oğlu karşısında oturuyor, kötü bile baksa gözleri gözlerine değiyordu ya, yetiyordu işte.

Miran ne söyleyeceksen söyle artık der gibi gözlerinin içine baktığında direkt konuya girdi Hazar Bey. Oysa iki çay söylemişti, karşılıklı içeceklerini düşündüğü. Fakat o çayların gelmesini bekleyecek kadar tahammülü yoktu Miran’ın onu görmeye belli ki. “Seni kimin vurduğunu biliyor musun?” diye sorduğunda, ona mazide sevdiği kadını hatırlatan mavi hareleri büyüdü oğlunun.

Karşısındaki adam hâlâ düşman sıfatıyla otursaydı, hiç şüphesiz bu soruya vereceği yanıt belli olurdu Miran’ın. Ama bu adamın, aslında onun dünyaya gelme sebebi olduğunu öğrendiği günden bu yana içinde buna dair bir şüphe kalmamıştı. Onu bu adam vurmuş ya da vurdurmuş olamazdı. Reyyan’ın kavga ettikleri günlerde seni babam vurmadı diyerek bağırmasının altında yatan sebepleri o zaman anlamayacak kadar kördü.

Canına kast edenin Hazar Şanoğlu olmadığını biliyordu Miran. Fakat sonrasında buna cüret edenin kim olduğunu düşünmeye vakti olmamıştı. Günleri o kadar karmaşık ve kafası o kadar doluydu ki.

Zaten polisler herhangi bir delil bulunamadığı gerekçesiyle Miran Karaman’ın canına kast eden kişiyi bulamamışlar, dosya çoktan kapanmıştı. Şimdi ise karşısındaki adamın bakışlarında Miran’ın bilmediği bir şeyler gizleniyordu.

“Kimden bahsediyorsun?” diye sordu direkt olarak. Garsonun önlerine bıraktığı dumanı üzerinde tavşan kanı çaylara kısa bir an gözlerini dikmesinin ardından yeniden Hazar Şanoğlu’na baktı. Bu adam, onun bilmediği neyi biliyordu? Miran’ın başka düşmanı yoktu ki.

Derin bir nefes aldı. Kelime oyunlarıyla öldüreceği vakti yoktu adamın. Durumun ciddiyetinin de, tehlikesinin de farkına varmasını istiyordu oğlunun. Tedbir alsın, kendisini korusun kollasın, gözünü açık tutsun istiyordu. Çünkü esas düşmanı, burnunun dibindeydi ama o görmüyordu.

“Vahit Karaman’dan bahsediyorum. Sözde amcan olan, o deyyus heriften!” Bu sözleri sarf ederkenki hiddeti Miran’ı şaşkınlığa sürükledi. Büyük bir suçlamada bulunduğu insan, amcasıydı. Bu zamana kadar öz amcası sandığı ama hiçbir şeyi olmadığı adam. Zaten oldum olası anlaşamadıkları su götürmez bir gerçekti. Miran, amcasının onu sevmediğini, hiçbir zaman da ondan haz etmediğinin farkındaydı. Sanki yıllardır, Miran’ın kardeşinin oğlu olmadığını biliyormuş gibi davranıyordu adam. Oysa hiçbir şey bilmediğine emindi Miran. Bilseydi, Miran’a gün yüzü göstermezdi.

Öğrenmesi yakındı, savaş başlatacağını biliyordu.

Babasının, Miran’ın canına kast eden şahıs olarak amcasını öne sürmesi Miran’ı işkillendirse de üzerine konduramadı. Amcası onu sevmeyebilirdi ama hiçbir zaman cana kast edecek kadar cani biri olmamıştı. En azından Miran buna inanıyor, inanmak istiyordu.

“Amcam öyle bir şey yapmaz,” diyerek sert çıktı karşısındaki adama. Anbean çatılan kaşlarına kendinden emin bir ifadeyle baktı. “Her şeyi yapar ama canıma kastetmez!”

“Peki, kim vurdurdu seni öyleyse? Kim kastetti canına?”

İşte bu sorunun bir cevabı yoktu. Bunca bilinmezliğin içinde tek bir bilineni yoktu genç adamın. İşkillenmişti. Hatta bu sözlerin üzerine amcasından şüphe etmeye başlamıştı ancak bunu karşısında oturan adama belli etmeyecekti.

"Bu konuyla ilgilenmen hoşuma gitmiyor," diyerek konuyu kapatma yoluna gitti. Sıkıntılı elleri sakallarına vardığında buhranla sıvazladı. Zaten varlığını kabullenebilmiş değildi bu adamın. Yüzüne her baktığında yıllar öncesine gidiyordu aklı. Hatırında sadece bu adamın babasını öldüren hali can buluyor, mazinin kanlı sahnesi genç adamın duygularını paslandırıyordu. Çok garipti. Hiçbir şey hatırlamayacak kadar küçüktü oysaki o zamanlar. Lakin gördükleri onu öyle derinden sarsmıştı ki değil unutmak, büyüdüğü her yıl boyunca o manzara daha net yer almıştı aklında.

"Senin gibi bir adamla bu muhabbetleri edecek değilim," dediğinde suretine ilişen o acıyası ifade, karşısındaki adamı yerin dibine soktu. "Yüzünü görünce aklıma gelen tek şey, senin bir katil olduğun!"

Oturduğu masadan kalktığında bir yudum dahi içmediği çayın dumanı tütmüyordu artık. Babasının kalbine bir hançer saplamış, arkasını dönmüş gidiyordu. Hiç fark ettirmese de, vurdumduymaz görüntüsünün altında kendisini paralayan yaralı bir çocuk vardı, yüzünde tek bir mimik oynamazken içi kan ağlıyordu o çocuğun.

Düşmanı bildiği babası kanatıyordu onu. Allah biliyordu ya, çok zordu. Ölüm gibiydi. *Nasıl kabullenecekti?*

"Seni koruyacağım," diyordu ardında bıraktığı adam. Bu çocuk kendisine ne kadar yüz çevirirse çevirsin, o, yirmi altı yıl boyunca yapmadığı babalığı doludizgin yapacak, her nefesini Miran'ı korumaya adayacaktı. "Sen benim oğlumsun! Ne kadar inkâr edersen et, sen benim oğlumsun!"

Onun da sabrı taşmıştı nihayetinde. Masaya indirmişti yumruğunu bağırırken. Bu adam yıllardır her gün kanıyordu zaten. *Miran onu neden daha fazla kanatıyordu?* Ahmet Karaman bir kere ölmüştü; bu adam ise onu öldürdüğü her gün ölmüştü! Kırk dokuz yıllık ömrünün yarısı, her gece iç hesaplaşmalarıyla, uykusunda gördüğü kâbuslarla yitip gitmişti. Nereden bilecekti, nasıl bilecekti? Bir dinlese, bir anlasaydı keşke!

Miran bir an için duraksadı, babasının isyan eden sesi zor zaptettiği duygularını cayır cayır yakıyordu. Sanki kalbinden oluk oluk kan akıyor, usul usul ölüyordu. Sıktığı yumruklarına, kastığı çenesine rağmen gözünden akan o damlayı yüz çevirdiği, sırtını döndüğü bu adam hiçbir vakit göremeyecekti.

***

Hayat mucizelere gebeydi. Yüce Yaradan istediği zaman olmayacak şey, gerçekleşmeyecek hayal yoktu. Her kapıyı aralamaya yeten duanın gücü, günler boyunca çaresiz bir bekleyişin altında boyun büken bir anne babanın yüzünü güldürmüştü. Her gün hastane çatısının altında sürdürdükleri sancılı bekleyişin sonu bugün mutlulukla noktalanıyordu.

Miran ve Reyyan, sağlığına kavuşan minicik kızlarıyla çıkabileceklerdi hastaneden. Ne zor günlere ne çok gözyaşı eşlik etmişti. Bu sayılı günler onlara oldukça uzun gelmiş, hiç bitmeyecek sanmışlardı. Fakat birçok anne ve babaya göre fazlasıyla şanslı oldukları da söylenebilirdi. Çünkü bu süreçte bazı bekleyişlerin mutsuz sonlarına şahit olmuşlardı. Kimileri de kendileri gibi beklemeye devam ediyorlardı.

Sonu güzel biten bu bekleyiş boyunca her şey sıradandı. Takvimlerden yitip giden günler boyunca çok değişen bir şey olmamıştı. Miran, babasının bir ay boyunca süren konuşma çabalarını reddetmiş, tıpkı kendisi gibi aynı yerinden yaralı adamın onunla kurmak istediği bağa yüz çevirmişti. Karşısına çıkmalarını görmezden gelmiş, söylediği hiçbir şeyi duymamıştı.

Tüm bunları yaparken canından can gittiğini kendisinden başkası bilmiyordu. Herkes onu duygusuz sanıyordu. *Reyyan bile.*

O günden sonra hep geceleri otelde kalmış, gündüzleri hastanede geçirmişlerdi. Sık sık Havin'in, Bedirhan'ın ve Zehra Hanım'ın onlara eşlik ettiği zor günler nihayet bittiğinde, bebeklerini kucaklarına alabileceklerini öğrendiklerinde yeniden doğmuş gibi hissetmişlerdi kendilerini. Dualar kabul olmuştu sonunda. Onca acının sonunda büyük bir mutluluk kucaklamıştı gönüllerini. Kim bilir, belki de büyük bir ödüldü onlara bahşedilen.

Hastane çıkışı, kıyafetini büyük bir heyecanla giydirdiler minik bebeğe. Zehra Hanım'ın onu sardığı pembe battaniyenin içinde oldukça sevilesi görünüyordu minik Güneş. Pembe yanaklı, kalp dudaklı kızlarının uyurken çatılan kaşlarını da çok sorgulamamışlardı. Hık demiş, babasının burnundan düşmüştü. Gözleri tıpkı Miran'ın gözleri gibiydi. *Okyanus mavisi...* Çoğu bebeğe göre gür sayılan simsiyah saçlarını da, hem annesinden hem babasından almıştı.

Reyyan bebeğine dokunurken tereddütlü davranıyordu. Sanki dokunurken bile bir yeri acıyacak düşüncesiyle tedirgin oluyordu. Bu yüzden bebeğin kıyafetlerini annesi giydirmişti. Annesini seyrederken bile ara sıra uyarma ihtiyacı hissetmiş, Zehra Hanım'ın kızgın bakışlarına maruz kalmıştı. Neticede iki çocuk büyütmüş tecrübeli bir anneye akıl vermesi saçmaydı.

Ama elinde değildi ki, küçücüktü kızı. Sağlığına kavuşması Reyyan'ın içini ferahlatmıyordu.

Havin, bebeği sevmelere doyamıyordu. Şimdiden öyle alışmıştı ki, günler sonra yanından gidecek olmasını kabullenemiyordu. Reyyan evliydi ve onun yaşamı İstanbul'a aitti. Bebekleri artık iyi olduğuna göre Miran'ı buraya bağlayan bir sebep kalmamıştı, İstanbul'a dönmeleri an meselesiydi. Ne vardı ki Reyyan, bebeğine bakabilecek kadar tecrübeli sayılmazdı. Bu sebepten ötürü, bir süre boyunca Zehra Hanım'ı İstanbul'daki evlerine götüreceklerdi.

"Miran nerede kızım?" diye sordu Zehra Hanım, Reyyan'a. Reyyan gözlerini kızından ayırmadı, pusetin içinde yatan tatlı mı tatlı kızı annesinin parmağını sımsıkı tutmuştu.

"Çıkış işlemlerini hallediyor."

Havin, Güneş'in alnını tamamen kapatan şapkasını biraz yukarıya çektiğinde uyuyan bebeğin kaşları mümkünmüş gibi biraz daha çatıldı ve huysuzlandığını belirten mırıltılar çıkardı kendince. "Ya ben bunu ısırmak istiyorum!" Havin içinden gelen sevgi fırtınasına engel olamıyordu ama Reyyan kızıyordu. "Ne

ısırması Havin ya? Ben dokunmaya kıyamıyorum.”

“Isıracak değilim zaten,” diyerek dudağını büktü genç kız. “Sadece içimden öyle geliyor.”

“Benim de içime hapsetmek geliyor ama yapamıyorum.” Gülümseyerek annesine baktı, Zehra Hanım da kızına gülümsüyordu. “Anne olmak çok güzelmiş anneciğim.”

“Onun için yapamayacağın şey yok, değil mi?”

Reyyan şimdi anlıyordu annesini. Önceden ne kadar anlıyorum dese de boşmuş, bunu fark etmişti. Kendisi ister istemez çok acılar yaşatmıştı bu kadına. İçinde kim bilir nasıl fırtınalar kopmuştu, kopmaya da devam ediyordu. Fakat Reyyan, hiçbir zaman bile isteye üzmemişti annesini.

Kafasını salladı yavaşça, bakışları tekrar kızına çevrildiğinde içi titredi. Onun üzülmesine, acı çekmesine dayanabilir miydi hiç? Dayanamazdı. Sadece kendisinin duyabileceği kelimeler fısıldadı. “Senin kaderin, annene benzemeyecek güzelim... Ama umarım, baban gibi bir adama âşık olursun.”

Çok acı çekmişti çekmesine, fakat sonu hüsranla bitmemişti. Bir bakışında eridiği, sesinde huzur bulduğu, nefesinde aşkla uyuduğu bir adama sahipti. Ona tüm geçmişi unutturmuştu.

Miran odaya girdiğinde tüm bakışlar üzerine çevrildi. Hastanede yapacak işleri kalmamıştı, yani esaret tamamen bitmişti, artık gidebilirlerdi. Lakin akıllarda bir soru vardı. *İstanbul’a ne zaman döneceklerdi?* Bu sorunun cevabı Miran’ın iki dudağından dökülecek hükme bağlıydı.

Zehra Hanım dâhil herkes Reyyan’ın bir süre konakta kalmasını istiyordu. Bu konuda Miran’ın düşüncelerini merak ediyorlardı. “Nereye gideceğiz?” Reyyan, Miran’a bakarak bu soruyu sorduğunda Zehra Hanım oturduğu yerde toparlanıp odadan çıktı. Havin de ikisinin yalnız kalması gerektiğini idrak edince yengesinin ardından çıktı.

Miran, Reyyan’ın beklenti dolu bakışlarına aldırmadı. Yatağın kenarında durup kızının uyuyan suretine baktı. Battaniyenin arasından çıkmış tek eli yumruk halini almıştı. İşaretparmağını Güneş’in yumruk yaptığı minik eline dokundurunca bebeğin avuçları açıldı. Babasının parmağını avuçları arasına alıp tatlı uykusuna devam etti. Belki garipti ama sadece Reyyan’ın ve Miran’ın parmağını avucuna alıyordu uyurken.

“Babasının prensesi...” Başparmağını kızının çenesine dokundurdu. Dudakları hafifçe aralandı, suratını buruşturarak dudaklarını birbirine bastırdığında kalp şeklini almıştı yine. Öyle güzeldi ki, bakarken bile içi gidiyordu Miran’ın. Sahi, iyi bir baba olabilecek miydi? Şimdiden bu endişe sarmıştı tüm benliğini.

Reyyan bu manzarayı hep hayal edip durmuştu, Miran’ın kızını severken nasıl görüneceği hakkında çok düşünmüştü, yine de bu kadar mükemmel olmasını beklemiyordu. “Pabucumuz dama atıldı galiba,” dedi kollarını göğsünde birleştiğinde. “Bana bir kere bile prensesim demedin.”

Miran, Reyyan’a kaldırdığı bakışlarını tatlı bir imayla süsledi. Ne yani, kızını mı kıskanıyordu şimdiden? “Eyvahlar olsun,” diyerek gülümsedi. “Sen benim kraliçemsin.” Durumu kurtarması gerekiyordu. “Bana başka prensesler ve prensler verebilecek tek kadınsın.”

Reyyan erircesine gülümseyince parmağını kaldırıp çağırdı yanına. Genç kadın birkaç adımda kocasının yanına vardı, kendini onun huzur kokan kollarında buldu. Uzun zaman sonra yine mutluydu. *Mutluydular.* Görüş alanlarında, mışıl mışıl uyuyan bir bebek vardı. Bundan sonra her günleri onu uyurken izlemekle, büyüdüğüne şahit olmakla ve huzuru dimaklarında hissetmekle geçecekti.

Bundan sonra sadece sevgi vardı hayatlarında, sadece bebekleri. Yalan yoktu, sır yoktu.

“Mardin’de daha fazla kalamayız Reyyan.” Dudaklarını karısının saçlarına bastırıp uzun uzun öptü. Bundan bir mecburiyet gibi bahsetmesi Reyyan’ın gözünden kaçmamıştı. Demek ki Mardin’de olmak, Miran’ın rahatsız olduğu bir durum değildi. “Hiçbir şey hesap ettiğim gibi gitmiyor şu hayatta. Sözde seni alıp tekrar İstanbul’a döneceğim gece, aslında felaketimiz oldu.” Reyyan’ın ani doğumu her şeyi altüst etmiş, acılı günlere kapı aralamıştı fakat sonu mutlu bitmişti ya, ikisinin de umurunda değildi.

“Bir gün bile kalmam dediğim şehirde, bir aydan uzun bir süre boyunca kaldım.” Bundan şikâyet gibi bahsetmesinin aksine ses tonu öyle söylemiyordu. İç çekti. “Gitmemiz gerekiyor artık.”

“Kim bilir, belki de kalman için bir sebep vardır,” dedi Reyyan kafasını kaldırıp Miran’ın yüzüne baktığında. Konunun babasına gelmesi, genç adamın içini yaralıyordu, farkındaydı ama onların bu hali Reyyan’ı mahvediyordu.

“Sebep yok,” diyerek kestirip attı Miran. “Tam da bu yüzden, bir an önce kaçıp gidesim var bu şehirden!”

“Hemen mi?” Reyyan bu sözlerden öyle bir anlam çıkarmıştı ki, sanki bu hastaneden çıktıkları an havalimanına gideceklerdi. Miran’a hak vermiyor değildi, burada kaldıkları süre boyunca tüm düzenleri bozulmuştu. Evlerini de özlemişti ayrıca. Yine de birkaç gün daha kalmak istiyordu. Miran’ın gözlerine mağrurca baktığında, sanki aklını okumuş gibi onu memnun edecek bir cevap verdi Miran.

“Son birkaç gün daha buradasınız,” dedi bakışları pencerenin dışına iliştiğinde. Haziran ayındalardı, havalar öylesine sıcaktı ki Mardin’de, gündüz dışarı çıkmak insanı yakıp kavuruyordu. “Dört gün sonra, İstanbul’a dönüyoruz.”

Reyyan’ın içini buruk bir sevinç sardı. Dudaklarını aralayıp nerede kalacaklarını soracaktı ki, Miran ondan önce cevap verdi. “Sen konakta kalacaksın, ben İstanbul’a gidip geleceğim. Halletmem gereken meseleler var.”

Reyyan kocaman gülümseyen dudaklarının arasından, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Ardından Miran’a sarıldı sımsıkı. Uzun zaman sonra ilk kez konakta huzurlu bir şekilde kalabilecekti. Şimdi bu cevap kendisine ödül gibi geliyordu. Fakat yine de huzursuzdu. Bir yanı buruktu. Dün akşam yaşananlar hatırına geldikçe, ağlayası geliyordu.

Bir gün önce

Telefonu çalıyordu. Günler boyunca bir kez bile görmediği amcasının oğlu arıyordu onu. Reyyan’ın Miran’la otel odasında yaptığı kavganın ardından öğrendiği o gerçek, onu fazlasıyla sarsmıştı. Ve Azat’ı gördüğü ilk

an, ona bunun gerçek olup olmadığını sormuştu. Azat ise susmuştu, susmuş ve arkasını dönüp gitmişti. Hiç görüşmedikleri onca günün ardından durduk yere aramasına bir anlam veremese de çok sürmeden yanıtladı telefonu.

Azat'ın dermansız ses tonundan dökülen, sadece iki kelime olmuştu. "Dışarı gelir misin?"

Reyyan, Azat'ın bu isteği karşısında tereddüte düşse de, annesinin yanından ayrılarak hastaneden çıktı. Neyse ki Miran şu an hastanede değildi... Gökyüzü kararmaya yakındı, günün kavuran sıcağı etkisini hayli yitirmişti. Hastane kapısından dışarı adım atıp kıstığı kara gözleriyle etrafı tararken fark etmişti Azat'ı. İçine çöreklenen sıkıntıyla yanına vardığında çekine çekine yüzüne baktı. Sanki solmuştu yüzü, biraz da zayıflamıştı.

Kısacası iyi değildi Azat. Onu bu hale getiren Reyyan mıydı? Yengesinin kendisine düşman kesilmesi bu yüzden miydi? *Yok olmak istedi Reyyan.*

Aşk bir savaştı ve Azat bu savaşta kaybedendi. Üzerinde ağır bir yorgunluk vardı, gözlerinde yenik duygular. Zeval olmuş sevdasına ağlamıştı belli ki, hüzün damlıyordu yürek dağlayan kahverengi bakışlarından. Şu an bir yağmur yağsa üstüne, çok isterdi Azat. Söndürürdü belki içindeki yangını. Sahi, söndürür müydü?

Yere göğe sığamadığı bir günün sonunda adımları buraya sürüklemişti onu. Neden veya niçin bilmiyordu. Nihai acılarının esaretine bir son vermeye gelmişti. "Neden geldin?" sorusuna yarım yamalak bir tebessüm etti Azat. Kendisi biliyor muydu ki bu sorunun cevabını?

"Konuşmak için," diye mırıldandı. *Son kez konuşmak için.*

Reyyan ne diyeceğini bilememişti. Parmağını kaldırıp hastane kapısını işaret ettiğinde, "İçeri geçelim o zaman," dedi kısık bir sesle. "Hem annem de tek başına..."

Azat, Reyyan'ın sözünü kesti. "Ben seninle konuşmak istiyorum."

Böyle tahmin etmişti zaten Reyyan da. Dinliyorum dercesine Azat'ın yüzüne bakakaldığında, kafasını birkaç kez sağa sola çevirdi Azat. Bir şeyler söyleyecekti ama söze nasıl başlayacaktı onu bile bilmiyordu. Reyyan'ın ona kızar gibi sorduğu o soru içine dert olmuştu. Derdini anlatmazsa eğer aklını yitirebilirdi. Madem gözünden sakındığı sevdasını artık biliyordu, bari nasıl sevdiğini de bilip öyle yüz çevirseydi kendisine.

Azat'ın tavırlarının tuhaf olduğunu sezmişti Reyyan fakat içip yanına geldiğini idrak edememişti "Azat, sen iyi misin?"

Bir kere daha güldü Azat. Eksik, dermansız, pervasız... Gülüşünün solduğu dudaklarını birbirine bastırdı. Kırık anılarının cereyan ettiği gönlünde bir aşkın bitişinin muhakemesi vardı. "Ben uzun zamandır hiç iyi değilim," derken sesi titredi, kaşları çatıldı. Şu an dünya umurunda değildi, yoksa böyle korkusuzca söyleyemezdi bu cümleleri. "Ama merak etme," dediğinde yeniden gülümsedi. "İyi olacağım."

İfadelerinin değişimi öyle ani oluyordu ki, Reyyan anlam vermek şurada dursun gittikçe endişeleniyordu. Az önce gülen yüzü korkunç bir ifadenin esiri olmuştu. Azat üzerine doğru bir adım geldiğinde nefesini tuttu.

"Sahi Reyyan, çok merak ediyorum," dedi tuhaf bir sesle. "Hiç merak ettin mi beni?"

Reyyan gözlerini Azat'tan kaçırıp etrafta göz gezdirdi. Böylesi bir konuşma olmamalıydı. Bu çok ama çok tuhaftı. Ne cevap vereceğini bilemediği için de sustu. Azat yine gülümsedi. O da böyle tahmin etmişti zaten.

"Ben sana veda etmeye geldim Reyyan. Bugün her şeye bir son vereceğim." Bir kere daha dikmişti gözlerini Reyyan'ın gözlerine. "En çok da şu gözlerine bakmaktan korkuyordum, bakamıyordum. Ödüm kopuyordu Reyyan, orada kendimi görememekten ölesiye korkuyordum..." Cebinden çıkardığı paketin içinden bir dal aldı ve dudaklarının arasına kıstırdı. Çakmağıyla sigarayı yakarken parmaklarını ateşin üzerine siper etmişti.

Ellerini birbirine bastırırken bakışları, yüreğinde ukde kalmış sevdasına kaydı. İyi değildi, ne söylediğinin farkında hiç değildi. "Biliyor musun? Çok dua ettim ben. Ya onu bana geri ver ya da sök al Allahım onu içimden diye. Benim duam kabul olmadı... Ne sen geldin, ne sevdan bitti..." Tükenmişliğini, çaresizliğini, onu küle çeviren bu yenilgiyi bir kere daha kabullendi.

"Sonunda ben bittim be!"

Reyyan ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Böylesine sevilmek onun hakkı değildi. Şu güzel sevdasını neden oluru olan bir kıza harcamamıştı ki? Hâlâ bir umut var mıydı bilmiyordu ama bundan sonra her gece Azat için dua edecekti. *Unutması için. Başkasını sevebilmesi için.* Ağzını açmak, bir şeyler söylemek istiyordu ama bu isteği suskunluk çizgisinden öteye geçmiyordu. Ne söyleyecekti ki? Kendi dilinden ne dökülürse dökülsün Azat'ın zehri olurdu, biliyordu.

"Neyse ki her şey bitiyor." Derince bir nefes çekti sigarasından. Bakışlarında birazdan söyleyeceği sözlerin acısı belirdi. "Bende bir fotoğrafın vardı, yıllarca sakladığım... Biri bulacak diye ödüm kopardı. Solmasın diye, bakmaya kıyamazdım. Sonra duydum ki, benim bakmaya bile kıyamadığım seni, başkası bir gecede harcamış..." Reyyan gözyaşlarını tutamadı, Azat ise isyan eden dilini.

"Ben o fotoğrafı dün gece yaktım!" Unutmayacaktı, hiçbir zaman unutmayacaktı. Bir hazine kadar değer verdiği o fotoğrafı çaresizce yakmasına sebep olan kadını hiçbir vakit unutmayacaktı.

Sigaranın olmadığı elini göğsüne bastırdı ve Reyyan'ın sırılsıklam gözlerine bakarak acı içinde gülümsedi. "Aynı zamanda şuram da yandı, böyle paramparça oldu sanki."

Sigaradan çektiği her nefeste biraz daha küçülüyordu izmarit. Sanki her nefeste ömrü azalıyor, verdiği her dumanda biraz daha kaybediyordu. Ne çok kaybetmişti Azat. *Ne güzel kaybetmişti!*

"Bunları sen üzül diye söylemiyorum, sakın üzülme. Miran'dan nefret ediyorum. Çok nefret ediyorum hem de." Kelimeleri bazen yüksek sesle, bazen fısıltıyla çıkıyordu ağzından. Ses tonunu ayarlayamıyordu. "Onun yerinde olamadığım için belki de." Sarhoşluğun verdiği etkiyle içinden geçenleri bir bir döküyordu. Bundan pişman olmak istemiyordu. Nasıl olsa acı bir vedaydı bu.

Son kez gözlerine baktı Reyyan'ın. "Ben buralardan gidiyorum, çünkü yapamıyorum!" Ne zaman döneceğini bilmediği bu yolculuğu ilk kez Reyyan duyuyordu. Ne annesi ne de babası bilecekti. "Beni çocukluğun gibi hatırla, öyle güzel, öyle masum... Beni güzel hatırla..." İzmarit bir anda yere düştüğünde bu sözlerinin son olduğunun farkına vardı. Üzerine basıp tamamen söndürdü. Ne çok isterdi ki içindeki ateşi de üzerine su dökerek söndürebilmeyi.

Bitmişti.

Sigara bitmişti.

Her şey bitmişti.

Azat bitmişti.

Arkasını dönüp gitti, ki bu gidiş kim bilir kaç hüzünlü feveranlara kapı aralayacaktı. Öyle bir veda ki, hiçbir şey bu kadar acıtmamıştı. Sevdası kuş gibi kanat çırpıp göğe yükseldi sinesinden. Kanadı ruhu, yaralandı ömrü. Öyle bir son ki, ait olduğu şehri yabancıladı.

Azat'ın gidişinin ardından bakakaldı Reyyan. Çocukluğuna veda etmiş gibi hissetti kendini. Giden amcasının oğlu değildi, ona âşık, yaralı bir adam hiç değildi. Çocukluğuydu, masumane duygularıydı. Gözleri inci tanelerini bir bir dökerken, Azat gözden kaybolana dek arkasından seyretti. Miran'a rağmen, Azat'ı hep güzel hatırlayacaktı.

Hiç olmadık bir sevdaya düşerek sadece kendisini yakmamıştı Azat. Reyyan'ı da yakmıştı, onun da canını kendisiyle birlikte acıtmıştı. Her daim yan yana olmak varken, uzak olmayı seçmişlerdi. Belki de bundan sonra iki yabancı gibi olacaklardı.

Olması gereken buydu.

***

Karanlığın iyiden iyiye gökyüzünü sarıp sarmaladığı bir vakitte çıkmışlardı hastaneden. Arabaya binip konağın yolunu tuttuklarında Miran'ın içine garip bir huzursuzluk peyda olmuştu. Neyin nesiydi bu sıkıntı bilmiyordu. Daha yeni kavuştuğu kızından birkaç gün ayrı kalacağı için miydi? Yol boyunca aklından birkaç kere, Reyyan'ı konağa göndermekten vazgeçme düşünceleri geçse de itinayla kovdu. Onları hemen İstanbul'a götürmesi uygun olmazdı. Reyyan'ın birkaç gün dinlenmeye ihtiyacı vardı, konaktakilere içine sine sine veda etmesini istiyordu bu sefer.

Fakat ayrı kalacakları şu dört günün sızısı şimdiden çöreklenmişti ruhuna. Zamanın çabucak geçmesini diliyordu Miran. Çünkü İstanbul'da Reyyan'a büyük bir sürprizi vardı. Yeniden evlenecekti Reyyan'la. *Çünkü Miran, resmiyette artık bekâr bir adamdı!* Dün öğlen civarında gerçekleşen boşanma davalarının ikinci celsesinde anlaşmalı olarak Gönül'le bağını koparmıştı. Şaka gibiydi ama gerçekti. Gönül ilk kez sözünün arkasında durmuş ve son anda caymayarak boşanmıştı Miran'dan. Avukatı müjdeli haberi ona ulaştırdığında üzerinden büyük bir yük daha kalkmıştı genç adamın. Bir günde iki sevinç birden yaşatmıştı Yaradan. Ama korkmuyor değildi Miran. Bu kadar mutluluk bu bünyeye fazlaydı. Kaderinin ona kötü bir sürpriz yapıp yeniden her şeyi altüst etmesinden ödü kopuyordu.

Gel gör ki bunca mutluluğa rağmen hissettiği o huzursuzluğun tek sebebi, birkaç gün boyunca Reyyan'dan ve kızından ayrı kalacak olması değildi. Arda'yla konuşmuştu birkaç gün önce. *Vahit Karaman hakkında.* Miran'ın Mardin'e gittiği günden bu yana habire bir açığını arayan amcası nihayet bulmuştu. Miran'ın kendi kanından olmadığını, düşmanı olan Hazar Şanoğlu'nun oğlu olduğunu öğrendiğinde öfkeden deliye dönmüş, ortalığı birbirine katmıştı.

İstanbul'a gitme sebebi buydu genç adamın. Amcasının ona başlattığı savaşı durdurması gerekiyordu. Biliyordu ki, soyadının ona ait olmadığını, bunca varlığın içinde onun bir hakkı olmadığını iddia edecekti. Esasında mal mülk Miran'ın umurunda bile değildi. Her şeyi elinin tersiyle iter, ekmeğini taştan çıkarırdı. Mesleği vardı bir kere. Ama o amcası olacak adamın, canına kastettiğini öğrendiği gün, savaşına savaşla karşılık vermeyi aklına koymuştu.

Haklı çıkmıştı Hazar Şanoğlu. *Haklı çıkmıştı babası.* Miran Karaman'ın canına kasteden, Vahit Karaman'dan başkası değildi.

"Dikkat et," demişti Arda telefonda. "Gönül'den boşanacağın günü iple çekiyor. Sen Reyyan'la resmi olarak evlenmeden, sırf sahip olduğun her şeyi ele geçirmek için, yeniden canına kastedebilir."

Araba konağın önünde durduğunda içini bir hüzün kapladı genç adamın. Ne zaman bu çatının önüne gelse sızlıyordu hiç sevgi görmemiş çocuk yanı. Ruhu bedeninden çekiliyor, bedeni sadece et ve kemik torbasından ibaret oluyordu. Yakıp kül ediyordu her seferinde bu azap dolu hisler onu. *Ah bu geç kalmışlık...* Bir babanın evladına, bir evladın babasına.

Hazar Şanoğlu heyecanla bekliyordu torununu. Canının canıydı neticede. Oğluna bir kez olsun sarılamamıştı ama torununun kokusunu içine çekebilecekti. Kim bilir belki de Miran da bebekliğinde öyle kokuyordu. Bu hissi hiç bilememiş olmak öyle can alıcıydı ki... Gezinip durduğu avlunun içinde, dışarıdan gelen hareketliliği duyduğunda kalıbına sığamadı.

Hep birlikte arabadan indiklerinde Havin ve Zehra Hanım konağın kapısına doğru yürüdü. Miran kızını kucağına tedbirli bir şekilde aldığında battaniyesini aralayıp kızının minik yüzüne tüyden hafif bir öpücük kondurdu. Kısa sürecek ayrılıklarının başlangıcındalardı.

"Sizi özleyeceğim," diyerek gülümsedi Reyyan'a. Hiç gidesi yoktu. O uçağa tek başına binesi, yıllar boyunca ona acıdan ve yalnızlıktan başka bir şey vermeyen o şehre dönesi yoktu. Her ne kadar birkaç gün sonra geri dönüp Reyyan'ı ve kızını alacak olsa da içine sinmiyordu bu kısa süreli veda.

"Biz de seni özleyeceğiz," diyerek çoğul bir ifade kullanan Reyyan'ın yanağına bastırdı parmaklarını. Ne çok seviyordu onu. *Oysa bir zamanlar bir kalbi olduğuna dahi inanmayan bir adamdı o.* Şu an kucağında duran minik kızını nasıl bırakacaktı hiçbir fikri yoktu. Ne tuhaf duyguydu baba olmak. Meğer içi titriyormuş

insanın, canından can gidiyor, içi içine sığmıyormuş.

Tüm bu düşünceler içinde debelenirken birkaç dakika daha kızını seyretmeyi ve Reyyan'la konuşmayı istemişti. *Konağın kapısında babasını görmeseydi eğer.* Bir anda yüzü düşmüş, gülümsemesi bir çiçek gibi solmuştu dudaklarında. Okyanus harelerine hüznün gölgesi serilmişti. Az önce hissettiklerini düşündü.

Babası da ona karşı böyle mi hissediyordu?

İçi burkuldu. O da bu adamın evladıydı.

Miran babasıyla göz göze gelmemek için yoğun çaba sarf etse de o adamın gözlerinin içine içine bakması tüm gardını düşürüyor, güçlü durma savaşını kaybettiriyordu. Üstelik böyle hüzünvari bakması... Reyyan kapının önünde dikilen adamın yanlarına gelip gelmeme konusunda tereddüt ettiğini görünce, Miran'ın kızacağını bile bile gülümsedi ve Hazar Bey'i yanlarına çağırdı.

"Gelsene baba."

Tereddütlü adamın onlara doğru bir adım atması karşısında bocaladı Miran. Tuhaf bir duygu belirsizliğinin içine düşmüş, ağzını açıp ne söyleyeceğini bilememişti. İlk defa kelimeler karşısında bu kadar aciz kalıyor, cümlelere sözü geçmiyordu. Oysa dili, onun en kuvvetli silahıydı. Hiç şüphesiz bu adamı, dudaklarından dökülecek kurşunlarla öldürebilirdi.

Ama yapamıyordu.

Babası tam karşısında dikilip gözlerine şefkat dilenir gibi baktığında ciğerlerinden bir parça kopmuş, kalbine adlandıramadığı bir duygu silsilesi yerleşmişti. Değişik bir ürperti deşiyordu tenini. Gözlerine baktığında bir zamanlar nefretten başka bir duygu görmeyen Miran, sol yanında değişik bir sızı hissediyordu şimdi. Babasıydı o, inkâr edemezdi. Yokluğunda yıllar boyunca gariban kaldığı, eksikliği pare pare yüreğini dağladığı adamdı.

Yanlış bir adama baba diyerek büyümesi onun suçu değildi. Tüm suç annesinindi. Sırf sevmediği bir adamla evlendiği için birçok hayatı perişan etmişti. Miran ise, yanlış kişiden nefret etmenin hezeyanını şimdi hissediyordu, iliklerine kadar.

"Ona bakmama izin verir misin?" diye sordu adam çekimser bir ses tonuyla. Miran o an ikileme dahi düşmeden, Güneş'i dedesinin kollarına uzattı. Hazar Bey kollarına aldığı bebeğe bakarken yüzüne eşsiz bir gülümseme yayıldı. Çok garip bir duyguydu bu. Yıllarca öz kızı gibi büyüttüğü Reyyan'ın ve özbeöz oğlunun yavrusu şu an kollarındaydı. Bir eliyle bu minik yavruyu sımsıkı kavrarken, diğer eliyle battaniyesini hafifçe aralayıp yüzüne baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı, içi yanıyordu.

Ne kötü bir şeydi, kendi oğluna benzeyip benzemediğini bilememesi... Hiç görememişti ki! Bebekken nasıldı, çocukken nasıldı... Nasıl oyunlar oynar, hangi aralıklarla hastalanırdı? Hiç bilmiyordu... Tüm bu kaybedilmişlikleri düşününce sızım sızım sızladı dört bir yanı. En azından, kalan zamanlarını telafi etmek istiyordu adam. Şu üç günlük dünyada, ne kadar ömrü kaldığını bile bilmiyorken, bu ayrılığı daha fazla sürdürmek istemiyordu. Bakışlarını bebekten çektiğinde Reyyan ellerine uzanıp kucağına aldı kızını. Sanırım bu iki yaralı adamı baş başa bırakmanın tam zamanıydı. Yavaş adımlarla yanlarından uzaklaşıyordu.

Ne Miran fark etmişti gittiğini ne de babası.

"Gidecek misin?" diye sordu adam, oğlunun mavi gözlerine hasretle bakarken. Gitmesin istiyordu. Bunu nasıl ifade edebilir, bunun için neler yapabilir kahretsin ki bilmiyordu!

Ürperdi Miran, buz tutan yüreğine ılık sular aktı.

"Bize bir şans vermeyecek misin?" Bir kere daha medet ummuş, oğlunun dilinden dökülecek olumlu bir cevap beklemişti adam. *Ya da, tek bir kelime!*

"Her şeye rağmen mi?" Miran bu soruyu sorarken bu ses tonunun kendisine ait olup olmadığından şüphe duydu bir an. Nasıl da titremişti öyle? Dudaklarını birbirine bastırdı, bakışlarını kaçırdı. Hayır, küçük bir çocuk gibi babasına yenilmek istemiyordu.

"Her şeye rağmen oğlum," diyen adamın gözleri yaşardı. "Sence bu hayat ikimize de çok acımasız davranmadı mı?"

Bakışlarını gecenin esir aldığı Midyat'ın uzayıp giden sokağına dikti genç adam. Genzi yanıyordu. Ağlamak istiyordu. *Ah bu saçma sapan inadı, bir halta yaramayan gururu...* Ne vardı şimdi bu adama sarılıp ağlayabilseydi, ne vardı? Dudaklarını araladı, bir şeyler söylemek istedi fakat o an cümleleri ağzına tıkılıp adeta yüreğini hançerledi. Dudaklarını tekrar kapatıp kafasını önüne eğdiğinde kalbine isyan etti. Suskunluğuna, düşmanlığına, kabullenemeyişine. Sessizliği ölümü oldu o an. Defalarca canını aldı söyleyemediği her kelime.

Aslında Miran, hiçbir zaman güçlü bir adam olamamıştı...

"Ben bu acımasızlığa alıştım." Her zamanki gibiydi. Hisleri yüreğini delip geçmek için çırpınırken, dili, kalbini hiçe sayan cümleler savuruyordu. Bakışları ardındaki arabaya takıldığında gözlerini bir daha babasının gözlerine değdirmedi. Çünkü bir kez daha bakarsa adamın gözlerine, yenilecekti. Hasretin sabrını delip geçmesine, kalbinin mantığını deşmesine izin vermeyecekti.

"Ben gidiyorum Hazar Bey," diyerek arkasını döndü. Başka da bir kelam etmeyecekti. Ardında bıraktığı adamın omuzlarının nasıl çöktüğünü görmeyecekti. Reyyan, Güneş'i annesine teslim etmişti. Konak kapısının ardına pısmış bir halde seyrediyordu ikisini. Yine ikna olmamıştı Miran. Dönmüş arkasını gidiyordu. Babası ise çaresizce seyrediyordu gidişini.

Olduğu yerden çıkıp koşar adımlarla babasının önünden geçtiğinde Miran'ın çalıştırdığı arabayı hareket ettirmesine izin vermeden sağ kapısını açıp arabaya bindi. Miran, Reyyan'ın arabaya bindiğini görünce kaşlarını çattı. Gidecekti işte, ne demeye gelmişti? Zaten sinirliydi Reyyan'a. Ne demeye çağırıyordu o adamı yanlarına.

"Gideceğim Reyyan," dediğinde sesindeki soğuk tınıdan anlamıştı Reyyan, Miran'ın kendisine kızmış

olduğunu. Fakat bu şekilde göndermek istemiyordu onu. Buruk ve öfkeli bir halde gitsin istemiyordu.

“Uçağın kalkışına çok zaman var,” dedi mahzun bir sesle. “Biraz daha dur, sonra gidersin.”

“Hayır, şimdi gideceğim.”

“Miran, lütfen...”

Genç adam kolundaki saate dikti bakışlarını. Evet, epeyce bir zaman vardı fakat gitmeyip ne yapacaktı burada? “Arabayı oto kiralamaya bırakacağım,” dedi umursamazca. “Oradan da taksiyle havalimanına geçeceğim. Anca giderim.”

“Bahane etme.” Reyyan uzanıp sevdiği adamın ellerine dokundu. Mevsimin sıcağına tezat bir şekilde buz gibi olmuştu teni. Sebebini biliyordu. Ne zaman görse o adamı, nevri dönüyor, beti benzi atıyor, teni buz kesiyordu. “Hadi gel, dolaşalım sokaklarda.”

Miran dikiz aynasına diktiği gözlerinden konağın önüne baktı. Gitmişti Hazar Şanoğlu. “Peki,” diyerek gülümsediğinde aynı anda açtıkları kapıdan çıktılar. Biraz dolaştıktan sonra gitmesinde bir sakınca yoktu. Erkenden gidip orada beklemek istemiyordu şimdi.

Arabanın önüne doğru yürüyüp yan yana geldiklerinde gözlerinin birbirine değmesiyle ellerinin birleşmesi aynı anda oldu. İnsanın ruhunu okşayan Midyat’ın efsunlu sokaklarında gezintiye çıkıyorlardı. Miran’ın aksine, Reyyan’ın içi kıpır kıpırdı. Çünkü o hep böylesini hayal etmişti. Ve hayal ettiği ne varsa gerçeğe dönüyordu şimdilerde bir bir.

“Bana kızdın değil mi?” diye sorduğunda, Miran sıkılmışçasına ofladı. “Kızsam neye yarar? Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi umursamıyorsun.”

“Umursuyorum Miran.”

“O yüzden mi o adamı görmeye tahammül edemediğimi bile bile sürekli burnumun dibine sokuyorsun?”

Reyyan, Miran’ın çattığı kaşlarının aksine burukça gülümsedi. “Hayır. Ben senin pişman olmanı istemiyorum.”

Miran, “Neyden pişman olacakmışım?” diye sorduğunda Reyyan ardına dönüp uzaklarında kalan konağa baktı. “Zaman su misali akıyor. Aldığımız nefes bile bir saniye sonra ziyan oluyor. Farkında değil misin? Hayatı tutamıyoruz! Ve sen, yıllar boyunca eksikliğini yaşadığın bir insana kavuştun ama...”

“Benim eksikliğini yaşadığım insan o adam değil, olamaz da!” Miran konuyu değiştirmekten yanaydı. Sürekli konuşup duruyorlardı bu konuyu. Reyyan hep bu sözleri söylüyor, Miran dinleme tenezzülünde dahi bulunmuyordu.

O adam, Miran için koca bir hayal kırıklığıydı.

“Güneş uyuyor mu?” diye sordu Miran. Şimdiden özlemişti kızını. Nasıl geçecekti şu dört gün? Sanki bir daha geri dönmeyeceği bir yolculuğa çıkıyormuş gibi tedirgin ve buruktu içi. İlk defa bu kadar zor geliyordu uzaklara gitmek, korkutucu görünüyordu mesafeler.

“Evet, uyuyor.” Kafasını salladı Reyyan. “Annem yanı başında zaten. Bir şey olursa arar beni.”

Reyyan’ın kendi parmakları arasında kaybolan parmaklarını sımsıkı tutuyordu Miran. *Sanki ilk kez tutuyormuş gibi.* Gülümsedi. Aklına bu eli ilk kez tuttuğu an geldi. Nasıl da ürkekti o zamanlar Reyyan. Nasıl utangaç, nasıl çekici... Her şeyin yalan, kendisinin hercai bir âşık olduğu o zamanlar sahici olan tek şey iliklerini kurutan hisleriydi. Nasıl fark edememişti bilmiyordu bu kadına olan sevdasını. Öfkesi gözünü öyle bir kör etmişti ki, olmayacak bir yanlışa meyletmişti.

“Artık özgürüz değil mi?” Bakışlarını Miran’a diktiğinde dudaklarında çocuksu bir tebessüm belirdi. Kaburgalarının altına sığmayan bu mutluluk duygusu onda avaz avaz haykırma isteği uyandırıyordu. Gecenin karanlığına, saadetini fısıldamak istiyordu. Miran’ın yavaş adımlarına rağmen o neredeyse koşarcasına yürüyordu.

“Evet güzelim, özgürüz.” Aklına Reyyan’a yapacağı sürpriz geldiğinde o da gülümsedi. Zor susuyordu genç adam. Boşandığının müjdesini vermemek, Reyyan’ı şu anda dünyanın en mutlu kadını yapmamak için kendini zor zaptediyordu. Böylesi müjdeli bir haberi kuru kuruya vermek olmazdı. Gerçek bir nikâh masasına oturtacaktı sevdiği kadını. Reyyan şoke olacaktı ilk önce. Sonra mutluluktan deliye dönecek, boynuna sarılacaktı. Onlara böylesi yakışırdı.

“Direkt eve mi gideceksin?” diye sorduğunda Reyyan’ın tuttuğu elini havaya kaldırıp dudaklarına götürdü Miran. “Evet,” diyerek onayladıktan sonra avuç içlerine buse kondurdu. Konağın olduğu sokağın bitimine gelmişlerdi. Buradan sonra sokak ıssızlaşıyor, uzayıp giden yol boyunca kimsecikler görünmüyordu. Onu huzursuz eden bir şeyler vardı, adını koyamıyordu. Tadı bir tuhaftı bu hissin, canını yakıyordu.

Fakat tüm bu huzursuzluğunu Reyyan’a fark ettirip giderayak onu üzmek istemiyordu.

“Bir zaman sonra, kızımızın ellerinden tutarak yürüyeceğiz bu sokaklarda.” Hayal ediyordu Reyyan. Biliyordu, Miran babasının varlığını kabul edecekti bir zaman sonra. Her şey tamamen yoluna girecek, artık hiçbir acıya yer kalmayacaktı hayatlarında. “Belki ilk adımlarını buralarda atar, ne dersin?” Sözlerinin ardından kıkırdadı. El kadar bebeğin, adım atacak kadar büyüyecek hale geldiğini düşünmek içini kıpır kıpır ediyordu. Hain zamanın su gibi akıp gideceğini biliyordu ama yine de sabırsızlanıyordu.

Hayalleri öyle büyük, öyle çoktu ki... Onları suya düşürecek hiçbir olumsuzluğu düşünmek istemiyordu. Oysaki alacağı birkaç huzurlu nefesten sonra, hayatın onlar için hazırladığı acı sürprizden habersizdi.

“Acaba ilk önce hangimizin adını öğrenecek?”

Attığı adımı engelleyen şey, Miran’ın duraksaması oldu. Eli eline kenetliyken, birdendire durması, Reyyan’ın da adımlarını kesmişti. Arkasını dönüp Miran’a baktığında gülüşü usul usul dondu dudaklarında. Sevdiği adamın yüzünde gördüğü o panik hissi ve telaşe, bir şeylerin ters gittiğini fark ettirdi Reyyan’a. Dudaklarındaki sahici tebessüm silindi. Yerini korku aldı gözlerindeki sevincin. Az evvel gülümsüyordu bu adam. Bu sarsıcı yüz ifadesi neyin nesiydi?

Yolun ilerleyen tarafında bir adamın, *sanki kendilerini bekliyormuş gibi* dikilmesi Miran'ı tedirgin ettiğinde olduğu yerde kalmıştı. İçine çöreklenen huzursuzluğun sebebini şimdi anlıyordu Miran. Kaşları derince çatıldı genç adamın. Ne zaman fazlasıyla mutlu olsa, hayatın karşısına bir pürüz çıkaracağını hissetmiş ve yine yanılmamıştı. Karşılarında duran adamın kendisi için buraya geldiğinin farkına varmıştı varmasına fakat hiç olmaması gereken bir zamanda düşmüştü bu kalleş tuzağa.

"Hayır," diye mırıldandığında, Reyyan bir anlam veremedi Miran'daki bu garipliğe. Şimdi olmamalıydı. Vahit Karaman gözünü bu denli karartmış olamazdı, değil mi? Reyyan varken olamazdı! Dizleri titredi korkudan, avuçlarına soğukluk bastı, boğazı kurudu sanki. Çaresizliğin önünde perişanca diz çöktü Miran.

"Neden durduk?" Sorduğu sorunun ardından elinde bir baskı hissetti. Miran sakince tuttuğu parmaklarını kıracakmış gibi parmaklarına hapsederken hızlıca kendisine çekti Reyyan'ı. Reyyan önce Miran'ın bedenine çarptı. Her şey o kadar ani olmuştu ki, tepki bile veremiyordu. Miran kollarından tuttuğu gibi arkasına aldı Reyyan'ı.

"Sus," dedi buz gibi bir sesle. "Arkamdan ayrılma. Ve sakın sesini çıkarma."

Karşısında duran adama bakarken söylüyordu bunları. Avını pusuya düşürmüş bir avcı gibi kendisine iştahla bakması o adamı bu topraklardan soyutluyordu. Buraların adamı olamazdı kesinlikle. Sağ kaşının üzerindeki derin kesik, aralarındaki mesafeye ve akşamın karanlığına rağmen belli oluyordu. Zayıf ve çelimsiz bedenine rağmen iri kıyım bir suratı vardı adamın ve bakışlarından canilik akıyordu.

Reyyan nasıl bir tehlikenin ortasında olduklarından habersizdi fakat kalbi birazdan parçalara ayrılacakmış kadar kuvvetli atıyor, hissettiği korku ciğerlerini deşiyordu. Havanın akşam serinliğine bürünmesine rağmen saç dipleri bir anda sırılsıklam olmuştu. "Korkuyorum," diye fısıldadı ağlamaya meylederken. "Miran, neler oluyor?"

Avının pusuya düştüğünü fark etmişti avcı. Birdenbire yolun ortasında durmasından ve yanında duran kadını çekip ardına saklamasından anlamıştı. Artık kimliğini deşifre etme zamanıydı. Öldürücü sessizliğin ortasında ürpertici bir şekilde attığı adımlarının sesleri yankı buluyordu. Ellerini ceplerinden çıkarırken gülümsedi.

"Şanslı adammışsın," dediğinde birkaç adım daha atarak aralarındaki mesafeyi daha yakın kıldı. "Öldürücü bir kurşun sıkmama rağmen hayatta kalabildin."

Miran'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu o an. Hissettiği ürpertinin yanı sıra damarları patlayacak gibi gerildi. Sinesine büyük bir öfke yerleştiğinde dudaklarını sıktı, sıktı, sıktı. Canına kasteden şerefsiz mi duruyordu şimdi karşısında? Demek amcasının onu öldürtmek için seçtiği kiralık maşa bu pislikti!

"Merak etme," diyerek pis pis sırıttığında, Miran burnundan soluyordu. Sokakta kendilerinden ve bu adi heriften başka kimsesinin olmaması nasıl bir şanssızlıktı? "Bu sefer seni direkt yollayacağım."

Dişlerini sıka sıka ağır bir küfür savurdu Miran karşısındaki insan müsveddesine. Bu geceden sağ salim çıkarsa şayet, bu herifi yerin dibine de girse bulacak, ölümlerden ölüm beğendirecekti! "Seni mahvederim," dedi Miran. "Seni anandan doğduğuna pişman ederim!"

Duyduğu sert küfürle yüz ifadesi değişen adamın alaycı gülümsemesi de yok olmuştu. Neyse ki ölecekti birazdan. Miran'ın tehditlerine kulak asmadan bir anda bel boşluğundan çekip çıkardığı silahla Miran'a hedef aldı, ağzındaki kürdanı yere tükürdü.

Reyyan ağlıyordu. Parmaklarını Miran'ın gömleğine geçirmiş, kafasını sırtına yaslamış, canı yerinden sökülüyormuş gibi hıçkırıyordu. "Miran... Miran..."

Gözlerini yumdu genç adam. "Seni..." Sesi çıkmıyordu bile. O kadar çok korkuyordu ki... Kendisine bir şey olacağı endişesi değildi bu. Reyyan'ın canının derdine düşmüştü. *Nasıl da derin seviyordu.* Kendi canının gözünde hiçbir ehemmiyeti yokken Reyyan'a bir şey olacağı endişesi kalbini paramparça ediyordu. Tek korkusu, birazdan canına kıyacak olan bu adamın kendisinden sonra Reyyan'a da sıkmasıydı.

"Keşke bunlar olmasaydı," dediğinde araladığı gözlerinden birkaç damla ardı ardına düştü genç adamın. "Keşke senin hayatına hiç girmeseydim!"

"Miran!" diye haykırdı Reyyan. Hıçkırıkları konuşmasına izin vermiyordu. Saklandığı heybetli bedenin gövdesinden sıyrılmak istiyor fakat sevdiği adamın sert kolları buna izin vermiyordu. "Neler söylüyorsun?"

O da bilmiyordu. Bu nasıl bir korkuydu ki diline pelesenk ediyordu bu saçma sapan cümleleri? Hiç tanışmamış, birbirlerinin hayatlarına hiç dâhil olmamayı dileyecek kadar derin bir korku içindeydi.

"Seni seviyorum," dedi birazdan ateşlenecek olan silahtan çıkan kurşunla öleceğini hissederken. Tam alnının çatına sıkarsa eğer, anında ölüp gideceğini biliyordu. Bu nasıl bir acıydı? Belki bitecekti birazdan bu hazin hikâye... Sönecekti tüm ışıklar! Kopacaktı ömrünün kıyameti... Bir masal başladığı yerde son bulacak, ait olduğu topraklarda verecekti nefesini güzel gözlü adam.

"Seni çok seviyorum. Unutma olur mu?"

Islanan gözlerinin buğusu akşamın karanlığıyla bütünleştiğinde hiçbir şey göremez oldu genç adam. Karşısındaki cani onun neresini hedef almıştı bilmiyordu. Kaç keşke sıralandı diline, hesap edemiyordu. Keşke dakikalar önce arabasına binip ona yürümeyi teklif eden Reyyan'ı reddetseydi, canını yakmak pahasına yanından kovsaydı da şu an bunlar olmasaydı! O zaman kendisini bir şekilde korur, bu adamın o silahı ateşlemesine izin vermezdi belki.

"Bu sözler ne için?" diye sordu Reyyan. "Miran, ben böyle bir son istemiyorum! İstemiyorum. Kızımız..." Hıçkırmaktan konuşamıyordu.

Artık onun korkusunu engelleyemeyeceğinin farkındaydı genç adam. Saçlarını okşayıp her şey bitti diyemeyecek kadar da yolun sonunda... Sevdiği yerlere öpücükler kondurup onu teselli edemeyecek kadar bitmiş, zeval olmuş... Sadece biraz daha duysun istiyordu sözlerini. Aklına kazınsın, ömrünün sonuna kadar hatırlasın. Ah şu ölüm... Kaşın kirpiğe olan mesafesinden daha yakın olan ölüm!

Aklına yüreğini dağlayan bir türkü geldiğinde içi sızım sızım sızladı. *“Bir fırtına tuttu bizi, deryaya kardı. O bizim kavuşmalarımız a yârim, mahşere kaldı!”*

“Sen dermanımsın. Sen, canımdan da cansın!”

Son sözleri bunlar olmuştu Miran’ın. Seven yüreği sevdiğinden ahirete kadar ayıracak olan kör kurşun, yuvasından fırlayıp iki göğsünün ortasına saplandığında soluğu kesildi, Midyat’ın sokaklarını yakıcı bir ses sarmaladı. Onu bu kez öldürmeyi kesin olarak kafasına koyan cani adam ikinci kez sıktığında bu sefer hedefi tam tutturmuş, genç adamın kalbine sıkmıştı.

Miran sırtüstü yere kapaklandığında, Reyyan tüm şehrin duyacağı kadar kuvvetli bir hıçkırığı paraladı gökyüzüne.

Her şey bitiyor, ışıklar sönüyor, kıyamet kopuyordu…

Bir masal başladığı yerde bitiyor, bir kalp yediği kurşundan, diğer kalp hissettiği ıstıraptan ölüyordu!

FİNAL
“MEFTUN”

Aslında her şey ne bir ölümle, ne hain bir intikam oyununun kuşattığı ihanetle ne de hercai bir adamın dudaklarından dökülen yalancı sevda sözcükleriyle başlamıştı. Bu hikâye tam olarak, yüreği kırık bir kız çocuğunun, umudu tanımadığı bir adamın güzel gözlerinde bulmasıyla başlamıştı.

Çok sevmişti o adamı. Gözyaşlarının tek sahibi o adam olmasına rağmen, karanlık bir gecenin sabahında o adamın onu yüreğinden bıçaklamasına rağmen... Hezeyan dolu gecelerde onun elleriyle mezara koyulduğunu bilmesine rağmen çok sevmişti. Kaç intiharı boşaltmıştı içine, silah bellediği dudaklarından dökülen kurşun gibi sözlerle... Ama yine de sevmişti! Hep söyler dururdu içindeki ses.

Ona, kalbin gitti bir kere...

Az önce bir yıldız kaymıştı karanlığın bağrından. Reyyan ilk kez bir dilek dilemişti kızının adına, fısıldamıştı gül kokan avuçlarına.

Günün birinde, tıpkı baban gibi seven bir adam bulsun seni...

Henüz yürüyemese de oldukça hareketliydi küçük kızı. Adım atmaktan ve attığı her adımda yere düşmekten bitap düşmüş bedenini kucağına aldığında, halının üzerine saçılmış oyuncaklara basmamaya gayret ederek yürüdü beşiğe doğru. Beyaz ahşap beşiğin içine bıraktığı kızının uykulu gözlerine birer öpücük kondurduktan sonra altına çektiği pufun üzerine oturdu, kollarını beşikten içeriye sallandırdı.

Parmağını Güneş’in saçlarına dokundurup geriye doğru tarar gibi sıvazladığında uykulu kızının kendisine bakan mavi gözlerine gülümsedi. O bakışlar çok şey hatırlatıyordu Reyyan’a ve tek bir insanı resmediyordu gözkapaklarına. Miran... Kızının gözleri, ona babasından mirastı.

Çok şanslıydı ki kızının gözlerine her baktığında sevdiği adamı görebiliyordu.

“Artık masal dinleyebilecek kadar büyüdün küçüğüm...” Tek eliyle kızının saçlarını okşarken, diğer elini beşiğin kenarına koyup başını üzerine yasladı. Uykusunun geldiğini hissetmişti, hafifçe esnedi. Kızını uyuturken kendisi uyumasa iyiydi. “Sana gerçek bir masal anlatacağım,” dediğinde dudaklarında beliren tebessüm, hatıralarının eseriydi. “Hercai bir adamın, meftuna dönüş hikâyesini...”

Bu hikâye onlarındı. Reyyan, ardında bıraktığı bir buçuk senenin buruk hatıralarını hâlâ en derininde taşıyordu. Aylar, yıllar geçse de maziye gömemeyeceği kadar derin yaşanmışlıklara sahipti. Dudaklarını araladığı vakit, saçlarının açıkta bıraktığı tenine değen dudakların varlığıyla sessiz kaldı.

“Bitmemiş bir hikâyeyi, masal olarak anlatamazsın.”

Kollarını beşikten çekip oturduğu puftan kalktığında arkasında dikilen adamın boynuna sardı kollarını. Her günün sonunda, ona sunulan en değerli hazineydi bu adamın huzur kokan bağrı. Miran’ın kolları kendisini bedenine tamamen hapsettiğinde, bir günün sonunda daha onu karşısında görmenin ve kokusunu hissetmenin huzuruyla şükretti.

“Geç geldin Miran,” dediğinde sesinde sitem vardı Reyyan’ın. Son günlerde eve bu kadar geç gelmesi onu deli ediyordu. Miran, Reyyan’ı kollarının arasından çıkardığında beşikte çoktan gözlerini yumup rüyalar âlemine dalmış kızının suretine baktı.

“Yine ben gelmeden uyumuş.”

“Bu kadar geç gelirsen uyur tabii,” diye hayıflandı Reyyan.

Eğilip alnından öptü minik kızını, ardından kafasını kaldırıp kendisine sitem eden karısının gül yüzünü avuçlarına hapsetti. “Ne için geç geldiğimi biliyorsun.” Yorgun suretinde heyecan dolu bir tebessüm belirdi genç adamın. Reyyan biliyorum dercesine kafasını salladığında, Miran dudaklarını karısının alnına bastırdı.

Günler günleri, aylar ayları kovalamıştı o tehlikeli akşamın koynundan sağ salim çıkabilmelerinin ardından. Miran, bir kez daha ölümün eşiğinden dönmüştü o karanlık akşamın avucunda. Eğer yediği o iki kurşun gerçekten bedenine saplansaydı, yaşama devam edebilir miydi bilmiyordu. Fakat o adamın, kafasına sıkmayı akıl edememesi ve Miran’ın çelik yelek tedbiri alması canını bu kadına bağışlamıştı. O anlar her hatırına geldiğinde tüyleri diken diken oluyor, Reyyan’ın yürek kanatan çığlıkları bazı gecelerde kâbuslarına misafir oluyordu.

O haykırışlar, o pervasız hıçkırıklar ve ardı ardına düşen gözyaşları da o akşamla beraber acı bir anı olarak maziye gömülmüştü. O günden sonra Reyyan’ın bir kez daha ağlamasına izin vermemişti Miran. Bugün hayattaysa, nefes alıyorsa ve yorgun bir günün akşamında kollarına bu kadını sarabiliyorsa, bunun için önce Allah’a, sonra babasına teşekkür etmesi gerekiyordu.

Hazar Şanoğlu sokmuştu aklına, amcası sandığı adamdan kendini koruması gerektiğini. Hatta bu fikirlerle Miran’ı şüpheye düşürmekle kalmamış, canına kasteden adamın Vahit Karaman olduğunu ispat etmişti. Babası onu bu denli koruyup kollamasaydı şayet, sıcağında kavrulduğu Mardin’de her gün çelik yelekle dolaşmazdı.

Kaçamamıştı o cani herif. Midyat’ı sarsan kurşun seslerinin ardından, Miran’ı öldürdüğünü sanıp topukladığında Hazar Şanoğlu, Midyat’ın altını üstüne getirtmiş ve o adamı yakalatmıştı. Sonrası çorap söküğüydü zaten. Adam aylar öncesinde de Miran’ı vurduğunu ve bunu ona yaptıranın Vahit Karaman olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Tüm bu olanlara rağmen o adama baba demeye kendini hazır hissetmemişti Miran. Bunun için kendine her gece sövse de, yaralı yüreği söz dinlememişti. Vaktinden önce açmazdı hiçbir çiçek. Bu korkunç hadisenin ardından Reyyan’la birlikte Midyat’tan ayrıldıklarında ikisi de birbirlerine söz vermişti. Bir daha bu şehre gelirlerse, her şeyi geride bırakıp geleceklerdi. Mardin, onların gülen yüzüne şahit olacaktı.

İstanbul’a döndüklerinde soluğu annesinin mezarı başında almıştı Miran. Ve yıllar yılı babası sandığı adamın. Sesini duyuramayacağını bilse de saatlerce konuşmuştu iki soğuk mermerin başında. Çocukluğundan beri içinde büyüttüğü nefretin hesabını sormak istercesine kah sesini yükseltmiş kah deli serzenişlerde bulunmuştu.

Neden yapmıştı ki annesi ona bu kötülüğü? Neden saklamıştı tüm gerçekleri? Hangi anne, oğlunun öz babasına düşman büyümesini isterdi? Babasına olan nefreti bu denli büyük müydü?

Şimdi daha iyi anlıyordu Miran. Nefret en habis duyguydu bu hayatta. Şeytani hissiyatlarla birlikte insan ruhunda filizlenirse, sadece o insanın hayatını yakmakla kalmıyor, etrafında kim varsa hepsini küle

çeviriyordu. Ve şu üç günlük dünya, nefret etmeye değmiyordu!

Bu duygudan tamamiyle sıyrılmaya yemin etmişti Miran o gün. Zaten bu yaşına kadar ömrünü boş yere heba etmiş, kendi canına yazık etmişti. Onu bu hale getiren annesiydi! Miran, bundan sonra Güneş'e ve doğacak tüm çocuklarına sevgiyi öğretecekti. Çünkü çok iyi biliyordu nefretin insan ruhuna nasıl düşman olduğunu, hayatını nasıl cehenneme çevirdiğini... Bundan sonra annesinin mezarına yeniden gelir miydi, buna gücü var mıydı bilmiyordu ama olur da bir gün annesini affederse, işte o gün yeniden doğmuş olacaktı.

Mezarlıktan ayrılmadan evvel hayatını çalan iki insanın kabrine baktığında duymayacaklarını bildiği halde son sözlerini söylemişti.

"Benim hayatımı çalan o adam değildi, sizdiniz! Sendin anne! İçindeki o asılsız öfke, sadece seni değil, beni de yaktı. Beraberinde kaç can yaktım, sayamıyorum. Ben bu dünyada, daha fazla kaybeden olmak istemiyorum…"

Evine vardığında karısına, Reyyan'ına sığınmıştı. Tüm gemileri yakmış âşık bir adamın sığınacağı tek liman, kadınının kollarıydı. Öyle bir sarıldı ki Reyyan'a, varım yoğum sensin der gibi, senden başka kimsem yok der gibi…

"Aç mısın?" sorusuna cevabı, kafasını sallamak oldu Miran'ın. Aç değildi. Reyyan da böyle tahmin ediyordu zaten, formaliteden sormuştu. Miran çok yorgundu. Bir an önce uyumak istiyordu. Yarın yine sabahın köründe şirkete gidecek ve akşamında Reyyan'ın söyleneceğini bile bile geç dönecekti.

Yorgun bedenini yatak odasından içeriye attığında Reyyan da kızının odasının ışığını söndürmüş, yanına aldığı bebek telsiziyle oradan çıkıp kendi odalarına geçmişti. Ne kadar mutlu olsa da bir yanı buruktu, bu şehre ve bu eve o kadar alışmıştı ki, günler sonra tamamen ayrılacaklarını bilmek canını acıtıyordu.

Miran'ın yine bir ayağı İstanbul'da olacaktı. İşleri sebebiyle sık sık ziyaret edecekti bu şehri. Yazları gelecek, Reyyan'ı ve kızını da getirecekti sık sık. Belki Güneş okula başladığında tekrar dönerlerdi kim bilir. Neticede artık iki şehri vardı Miran'ın. Biri İstanbul, diğeri Mardin.

Bir zamanlar amca dediği Vahit Karaman'la tüm bağını koparmıştı Miran. Hem madden hem de manen. Zaten aylardır içerideydi zavallı, ne zaman çıkacağı da muammaydı. Kendi elleriyle kazdığı kuyuya düşmüş, açgözlüğünün ve hırsının kurbanı olmuştu. Teyzesiyle de eskisi kadar olmasa da hâlâ görüşüyordu. Nergis Hanım defalarca özür dilemişti yeğeninden. Özrün, yaşananları değiştirmeyeceğini bile bile. Miran o kadını da affetmişti ancak kırgınlığı bir ömür bâki olacaktı.

Karısı odaya girdiğinde dolabının başındaydı genç adam. Akşama kadar masa başında oturmaktan uyuşan bedenine sıcak sudan başka bir şey iyi gelmiyordu. Eline aldığı temiz kıyafetlerle birlikte banyoya yürüdüğünde dudaklarında can yakan bir tebessüm gezindi. Reyyan bu tebessümün anlamını çok iyi biliyordu.

"Gelsene yanıma," dedi banyoya gitmeden evvel. Berjere oturup giysilerini bir köşeye bıraktığında davetine icabet etmişti sevdiği kadın. Omuzlarına masaj yapmasını istediğini anlamıştı hemen. Reyyan her seferinde mızmızlanıyordu fakat aslında öylesineydi nazlanmaları.

Miran'ın arkasına oturduğunda parmaklarını çıplak omuzlarına bastırdı. Hafif fakat ara sıra sertleşen parmaklarıyla tenini ovarken Miran memnunca sırıtıyordu. Aklına gelen haylaz düşüncenin ardından, Reyyan'ı kızdırma isteği belirdi içinde. "Yemin ederim, senin kadar güzel masaj yapan bir kadına daha rastlamadım," dediğinde Reyyan'ın gülümseyen dudakları düz bir çizgi halini almış, parmakları masajı kesmişti.

"Neden durdun?" Dudaklarını birbirine bastırıp gülme isteğini engelledi genç adam. Seviyordu karısının bu kıskanç hallerini. Omzunun üzerinden arkasına dönüp Reyyan'ın afallamış suratına baktığında ciddiyetini korumak için yoğun çaba sarf ediyordu.

"Kaç kadına masaj yaptırdın sen?"

Amacına ulaşmış bir halde pis pis sırıttı Miran. Bir bilseydi, ona böyle dokunan ilk ve tek kadındı, hâlâ böyle öfkeli bakar mıydı kendisine? Miran oyununu biraz daha sürdürmeye kararlı bir vaziyette düşünüyormuş gibi çattı kaşlarını. "Bilmem, saymadım."

Reyyan parmaklarını Miran'ın omzundan çektiğinde öfkeden burnundan soluyordu. Yüzünü Miran'a çevirmekle kalmamış, oturduğu berjerden kalkmaya yeltenmişti ki elinden tutarak durdurdu Miran onu. "Ne oldu şimdi?"

"Bir de soruyor musun?" dedi Reyyan kırgın ve kıskanç bir halde. Bakışlarını yeniden Miran'a çevirdiğinde yüzünden düşen bin parçaydı. Kıskanıyordu deliler gibi. Sadece şimdi de değildi üstelik, geçmişini bile kıskanıyordu bu adamın.

Miran gülümsedi. Daha fazla sürdüremeyecekti oyununu. "Kandırıyorum kızım seni," dediğinde Reyyan bir anda yumruk yaptığı elini sertçe göğsüne geçirdi Miran'ın. "İnanmıyorum sana!" Sesi neredeyse ağlamaklı olmuştu. "Kıvırıyorsun!"

İşte buna tahammül edemezdi Miran.

"İnan bana," diyerek çenesinden tuttuğunda yüzünü yüzüne çevirdi. "Sana bu konuda yalan söylemem, biliyorsun." Diğer elini Reyyan'ın saçlarına götürdüğünde saçlarının yarısını tutan tokayı nazikçe çekti. Siyah saçlar dağıldı dört bir yana. Ve buram buram Reyyan kokusu yayıldı seven adamın boynuna.

Reyyan'a yaklaşıp yüzünü boynuna gömdüğünde tam teslimiyet halindeydi. "Sadece şaka yaptım ama eğer kızgınsan, yine vur bana." Reyyan'ın havaya kalkan eli sevdiği adamın kirli sakallarına bir tüy hafifliğinde değmişti. Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, hiç kıyabilir miydi Miran'ına?

"Eğer bir daha bana böyle bir şaka yaparsan, kendine ölümlerden ölüm beğen!"

"Ölüm de senden gelsin," demişti Miran deli divane gülümserken. "Senden gelecek her şeye razıyım ben!"

***

Yerinde durmayan, oldukça hareketli ve kıpır kıpır kızını giydirirken bir hayli zorlanıyordu. Güneş doğduğundan bu yana geçen sekiz ayda, anneliğin ilmini öğrenmiş olsa da hâlâ başa çıkamadığı çok konu vardı. Hakkını yiyemezdi, annesinin Mardin'e dönüşünden sonra onun eksikliğini yaşatmamıştı Miran'ın teyzesi. Sık sık gelip gitmiş, Reyyan'a yardımcı olmuştu.

Belki de bu şekilde affedilmeye çalışıyordu ya da onun da içi kan ağlıyordu.

“Ne zaman çıkacaksınız yola?” Reyyan, Güneş’i tam anlamıyla giydirip onu yatağa bırakana kadar ecel terleri dökmüştü. Bıraktığı dakikadan itibaren Güneş mızmızlanmaya başlamış, kucağına alan kimse olmayınca da feryadı basmıştı.

“Al işte, alıştırdınız kucaklara şimdi bir dakika yerinde durmuyor hanımefendi.”

Elif, Güneş’in daha fazla ağlamasına dayanamayıp onu kucağına aldığı dakika sesini kesmiş, gülücükler saçmaya başlamıştı minik prenses. “Ne kadar aksi bir kızsın sen öyle,” dedi onaylamaz bakışlarla Güneş’e bakarken. Reyyan kirli kıyafetleri yerden toplarken huysuz huysuz söylendi. “Kime çekmiş acaba?”

Yanıt hem Elif’ten hem de Reyyan’dan aynı anda geldi.

“Tabii ki babasına!”

Güneş’i zar zor uyutup bebek odasından ayrıldıklarında mutfağa geçip kendilerini ödüllendirmek adına kahve yaptılar. Salona geçip kahvelerini yudumladıklarında Elif’in gözleri kolilenmiş eşyalara takıldı. “Vay be, kim derdi ki Miran Mardin’e yerleşecek…” Yakın zamanda yaşananlar birer mucize gibiydi.

“Hiç aklın alıyor mu?”

Yanakları yukarı kıvrıldı Reyyan’ın. “Alıyor.” Kahvesinden bir yudum alıp önündeki sehpaya koydu. “Miran eski Miran olsa, almıyor derdim.” Gülümsedi içinden gelerek. “Miran çok değişti. Özellikle babamla barıştıktan sonra bambaşka bir adama dönüştü. Bu kararı vermek onun için zor oldu ama doğru olan buydu. Doğup büyüdüğü bu şehri bırakıp ait hissettiği, olmak istediği şehre yerleşmek istiyor.” Derin bir nefes alırken heyecan içini titretti. “Daha doğrusu istiyoruz.”

Kendi sözlerine kendisinin bile inanası gelmiyordu ama hayatları artık bu durumdan ibaretti. Bazen bir rüya olduğunu düşünüyordu her şeyin. Sanki uyanacakmış ve hayata geride bıraktığı kötü günlerden devam edecekmiş gibi. Zira hayatlarının seyri gerçek olamayacak kadar güzelleşmişti.

“Her şey çok garip değil mi?” diye devam etti konuşmasına. “Daha dün gibiydi Miran’ın gerçekleri öğrendiği gün. O gün, gözlerinde gördüğüm öfke asla geçmez sanmıştım. Her şey bitti dedim kendime, artık iflah olmayız biz, sarılmaz yaralarımız…”

“Bırak şimdi o günleri,” diye konuştu Elif. “Bak, artık hayatında yoluna girmeyen hiçbir şey yok. Miran ve sen, mutlusunuz. Çözülmeyen hiçbir düğüm kalmadı. Bundan sonra ikiniz de yaşamanız gereken hayatı yaşayacaksınız.”

“Yaşamamız gereken,” diye mırıldandı Reyyan. Aklına bundan dört ay öncesi geldiğinde yüzünü buruk bir gülümseyiş sardı. Sanırım bugünün miladı, o geceye aitti.

Yine bir umut İstanbul’a gelmişti Hazar Şanoğlu. Miran’ı görebilmek, içinde dinmeyen evlat hasretini bir nebze olsun giderebilmek için. Reyyan bir sabah kapıyı çalan insanların annesi ve babası olduğunu görünce sevinç çığlığı atmıştı. Karşısında annesini yeniden görmek onu öyle şaşırtmıştı ki, heyecandan eli ayağı birbirine dolanmıştı. Oysa annesi Mardin’e dönerken bir daha hiç gelmeyeceğini sanarak kahrından ölmüştü. Çünkü Miran babasını baba olarak görmüyor, o adamı hayatına dâhil etmiyordu.

Zaten her şey bu şekilde başlamıştı. Nasıl olduysa o gün Miran’ın yolu eve erken düşmüş, karşısında görmeyi beklemediği babasıyla karşılaşınca tek kelime etmemiş, üst kata çıkıp kendini yatak odasına atmıştı. Aşağıdaki adamın varlığı, canını acıtıyordu. Hayat ne garipti. Bir kez bile baba demediği bir adama düşmanım deyip durmuştu yıllar boyunca. Şimdi ise o adam kendi evindeydi. Nefes alamadığını hissettiği an ise kendini diğer odaya atmış, oradan balkona çıkmıştı. Tam da bu sırada evin kapısı açılmıştı, tahmininince babası gidiyordu.

İstenmediğini hissetmiş olsa gerek ki, duramamıştı. Bir baba için de zordu bu durum. Oğlu onu istemiyordu. Nasıl durabilirdi ki?

Kapanan kapının ardından Hazar Bey hızla yürümüş, evin demir kapısından dışarıya atmıştı kendini. Kapıda bekleyen arabasına binmeden evvel bir sigara yakmak istemiş olacak ki, cebinden paketini çıkarıp içinden bir dal çekmişti. Miran’ın olduğu balkonu evin bahçesindeki ağaç dalları çevrelediği ve akşam vakti olduğu için Hazar Bey oğlunu göremiyordu. Bu durumdan istifade Miran babasını seyrediyordu.

Bunu neden yaptığını da bilmiyordu halbuki. Sadece ve sadece izliyordu. Bu adamın her hareketi kalbini parçalıyordu. Ciğerleri yerinden sökülüyordu. Hatta öyle ki, gözleri doluyordu da yutkunamıyordu. Sessiz bir iç çekti, babasının içine çektiği sigara dumanlarına eşlik ediyordu.

“Keşke,” demişti, sadece kendi duyabildiği bir sesle. “Keşke demekten yoruldum ben be... Keşke böyle olmasaydı bizim hayatımız. Keşke ben senin nefretinle değil, sevginle büyüseydim.”

Sokak lambalarının yaydığı ışık sayesinde yüzünün yarısını görebiliyordu babasının. Sigaranın sonuna geldiğinde yüzü buruşmuştu adamın. Miran yüzünün her ifadesini dikkatle inceliyordu. Suratı gittikçe şekil değiştiren adama baktıkça ters bir şeylerin olduğunu sezmişti.

Kim bilir, belki onun da canı yanıyordu. O da üzülüyordu her şey için. Fakat üzgün olmak, yaşananları değiştirmiyordu.

Hazar Bey’in sağ eli kalbinin üzerine gitmişti. Gözlerini tamamen yummuş, acıyla karışık inlemişti. Miran’ın gözbebekleri büyümüştü o an. Babasının birden yığılışı karşısında dumura uğramış, kaskatı kesilmişti. Balkonun demirlerini tutan elleri buz kesmişti. Ve o an dili, kendince en yasaklı cümleyi gecenin ortasında avaz avaz haykırmıştı.

“Babaaaaa!”

Bu feryadını alt kattan Reyyan ve Zehra Hanım duymuştu. Reyyan ne olduğunu anlamak için Güneş’i annesine teslim edip merdivenlere yürüdüğünde Miran’la karşılaşmıştı. Beti benzi atmış bir halde gördüğü adama, “Ne oldu?” diye bile soramamıştı. Çünkü Miran, Reyyan’ı önünden çekmiş, kapıya koşuyordu. Zaten o an Reyyan da kötü bir şeyler olduğunu sezmişti. Miran’ın açtığı çelik kapıdan dışarıya koşmuşlar, demir kapıyı aralayıp kapının önünde yerde yatan adamın başına üşüşmüşlerdi. Reyyan şaşkınlıktan açılan ağzını kapatamazken Miran’ın sesiyle kendine gelmişti.

“Reyyan ambulans,” diye haykırıyordu. “Ambulans çağır Reyyan!”

Genç kadın kafasını hızla sallayıp gerisin geri eve koşmuştu. Titremeye başlayan ellerini dudaklarına kapatmış, içinden ona bir şeyler olmaması için dua etmeye başlamıştı. Eve girmeden önce Miran’ın sesini bir kez daha duyunca, sanki evin çatısı yıkılmıştı başına.

“Affet beni babam,” diye haykırıyordu Miran. “Sana bir şey olmasın!”

O gece İstanbul sokakları, geç kalınmış pişmanlık sözleriyle inliyordu.

Bu anı her hatırlayışında tüyleri diken diken oluyordu Reyyan'ın. Kötü günlerdi, geride kalmıştı hepsi. Fakat bu anların ardında bıraktığı yaralar ne kadar sarılırsa sarılsın, izleri hep var olacaktı. Tıpkı paramparça olan bir bardağın asla eskisi gibi olmayacağı gibi. İzleri daima var olacak, zaman zaman varlığını hatırlatacaktı.

Şu da su götürmez bir gerçekti ki, insanı insan yapan yaralarıydı.

Artık inkâr etmiyordu Miran. Onun yıllar boyunca beslediği nefret duygusu, sevgi eksikliğinden başka bir şey değildi. Şimdi sımsıkı tutunuyordu babasının varlığına. O gün onu kaybetme duygusunu iliklerine kadar hissetmiş, gözlerindeki korkuyu herkes görmüştü. Baba diye feryat edişi, herkesin yüreklerini dağlamıştı.

"Peki ya Azat?" diye sordu Elif. Kahvesini tamamen bitirmişti. "Hazar Enişte kalp krizi geçirdiğinde, Mardin'den kalkıp İstanbul'a geldi. Hastanede Miran'la karşılaştılar fakat tek kelime dahi konuşamadılar. İkisinin de gözlerinde aynı taze nefret, aynı öfke vardı. Onların arasındaki düşmanlık hiç bitmeyecek gibi Reyyan. Şimdi Mardin'e taşınacaksınız, istemediğiniz kadar çok göreceksiniz Azat'ı. Bu kadar çok ortak noktanız varken, daha ne kadar birbirinizi görmezden geleceksiniz?"

Reyyan bilmiyorum dercesine salladı kafasını. Çözülmeyen tek düğüm de buydu ya zaten. Her şey bitmiş, ortada hallolmamış tek bir sorun kalmamıştı fakat Miran ve Azat arasında aşılmaz dağlar, geçilmez sular vardı.

"Benim Azat'a karşı bir kinim yok, olamaz da." Azat'ın kendisine olan duygularını öğrendikten sonra ona ne kadar kırgın olsa da kızamıyordu Reyyan. Kızamayacaktı da. Yüreklerin ne suçu vardı ki? "Azat'ın da bana öyle. Fakat Miran..." İçini bir korku sarmadı değildi. "Hâlâ nefret ediyor Azat'tan. Azat da Miran'dan." Bıkkın bir nefes aldığında parmaklarını saçlarına götürdü. "Bu işin sonu nereye varır, inan bilmiyorum. Ben çok yoruldum."

"İsteseler de ömür boyu kaçamayacaklar birbirlerinden." Haklıydı Elif. Ne düşmanlıklarının ne de manasız savaşlarının sonu bir yere varacaktı. "Her şeyi geçtim, kanbağı var onların." O sırada sohbetlerini bölen kapı sesi ikisini de susturdu, hatta Güneş'i uyandırdı. Bebek telsizinden gelen ağlama seslerinin ardından Elif üst kata koşarken Reyyan kapıyı açmaya gitti. Yanılmamıştı, gelen Miran'dı. Yanında da Arda vardı.

"Geldiniz mi?" diye soran Reyyan'a Miran'dan evvel Arda cevap verdi. "Yok canım ne gelmesi, hâlâ yoldayız." Miran eve girerken Arda'ya kısa bir bakış attı. "Ben işten geldiğimde konuşacak derman bulamıyorum kendimde. Maşallah sen ve soğuk esprilerin enerjinizi hiç kaybetmiyorsunuz."

"Çünkü benim farkım," diyerek Reyyan'a göz kırpan Arda'nın bakışları evin içini taramaya başladı. Reyyan, Arda'nın kimi aradığını biliyordu. Gülümseyerek, "Yukarıda seninki," dediğinde Elif'in imdadı geldi kulaklarına.

"Reyyan yetiş, Güneş altını çok pis kirletmiş!"

Reyyan kapıyı örttükten sonra, merdivenlere yöneldi. Alışmıştı artık. Güneş altını öyle bir kirletiyordu ki, Reyyan temizledikten sonra büyük bir savaştan çıktığını varsayıyordu. Bebek odasına girip Elif'in buruşmuş yüzünü görünce kahkahasına engel olamadı. "Baş edemedin değil mi?"

"Baş edilecek gibi değil ki!" Elif suratını buruşturmuştu. "Az kalsın ciddi manada eline yüzüme bulaşacaktı."

"Valla benim yüzüme bulaştı bile Elif," diyerek kıkırdadı. Güneş büyüdükçe, altını değiştirirken onu zaptetmek zorlaşıyordu. Çoğu zaman ağlıyor, sürekli hareket ediyor, Reyyan'a zorluk çıkarıyordu. "Miran bana gülünce onun da suratına sürdüm."

Elif ve Reyyan'ın kahkakası odayı dolduruyordu. Büyük bir uğraş içinde minik kızın altını değiştirdikten sonra Elif salona inmek için odadan çıktığında Reyyan kızını emzirmeye başladı.

"Ne yapıyor benim güzellerim?" Odanın kapısı açılmış, içeriye Miran girmişti. Reyyan da kızının karnını doyurmuştu zaten. "Ne yapalım," diyerek iç çekti. "Kızınla uğraşıyorum, o da beni uğraştırmayı çok seviyor zaten."

Miran yatağın kenarında durup eğildi ve karısının saçlarından öptü. "Özledim seni," dediğinde Reyyan gülümsedi, Miran'ı öpmek için uzanacaktı ki, mızmız kızının ağlaması engel oldu. "Al işte, kıskanç bu kız. Seni benden kıskanıyor, aramıza girmeye çalışıyor."

"Bilmem olabilir, belki de ilk önce onu öpmemi istiyor." Miran kollarını Güneş'e uzattığında Reyyan kurtulmak istercesine kocasının kollarına bıraktı kızını. Babasının kucağına giden minik bebek anında neşelendi. Reyyan kızının bu ani değişimleri karşısında afallayıp kalıyordu. "Boşuna demiyorum aynı sana çekmiş diye. Neye kızıyor, neye gülüyor belli değil."

Miran gülümsedi kızının yanağını okşarken. "Belli olan tek şey, kızım beni çok seviyor." Dudaklarını Güneş'in yanağına bastırıp uzunca öptükten sonra kollarının arasına sıkıca sararak kendine bastırdı. "Hadi bir gül bebeğim." Karısına bakarak göz kırptı. "Annen bizi çok kıskanıyor."

Reyyan bu durumda Güneş'in somurtmasını beklemişti. Çünkü kucağa alınınca sıkı sarılmaktan nefret eder, hemen homurdanırdı. Fakat bunu yapan Miran olunca işler değişiyordu tabii. Güneş, Reyyan'a inat gülümsemiş, gülümserken ağzından çıkan salyaları Miran'ın omzuna akıtmıştı.

"Ben aşağı iniyorum, yiyecek bir şeyler hazırlamamız gerek." Kapıya doğru yürüdüğünde Miran kızıyla konuşmakla meşguldü. Reyyan odadan ayrılmadan önce, Miran'a bakarak kıkırdadı. "Lütfen aşağı inmeden önce o üzerini değiştir. Güneş az önce salyalarını akıtmakla kalmayıp gömleğine bir güzel kustu."

***

Akşam yemeği için masanın etrafında toplanan dörtlü, koyu bir sohbet eşliğinde yemeklerini yiyordu. Bir de Reyyan'ın yanındaki mama sandalyesine kurulan Güneş'i unutmamak gerekirdi. Varlığı azımsanamayacak derecede önemliydi. İlginin üzerinden çekildiğini hissettiği zaman yahut sıkılınca tiz sesiyle ağlamaya başlardı. Ne vardı ki, geceleri taş gibi uyuyordu da, Reyyan uykusuz kalmıyordu. Eğer bir de geceleri uyumayıp ağlama seanslarına devam etseydi, Reyyan kesinlikle kızıyla uğraşacak gücü bulamazdı kendinde.

Arda yemek boyunca Güneş'in ağzına bir şeyler uzatıp durmuş, tam ağzını açacağı anda geri çekmişti. Miran ne kadar kızarsa kızsın dinlemiyordu. Tabii Güneş sonunda sinirlenip ortalığı velveleye verince hiçbir şey olmamış gibi konuyu dağıtmaya çalışıyordu.

"Uğraşma kızımla." Miran arkasına yaslandığında, çaprazında oturan Arda'ya mecazi bir öfkeyle baktı.

“Görmüyor musun nasıl sinirleniyor?”

Arda pişkin pişkin sırıttı. “Bu da benim ne kadar hoşuma gidiyor, bir bilsen. Seviyorum bu boncukla uğraşmayı.”

Akşam yemeğinin ardından Güneş, babasının kollarındayken Reyyan ve Elif mutfakta tatlıları hazırlıyorlardı. Aslında bunlar son sayılı günlerdi İstanbul’da geçirilen. Mardin’e taşınmaya ramak kalan günlerde Elif ve Arda her gün bu eve geliyor, onların yanında yer alıyorlardı. Ne de olsa artık her zaman birlikte olamayacaklardı.

Hazırladıkları tatlıları servis tabaklarına koyup tepsilere yerleştirdikten sonra salona geçmişlerdi. Güneş, Miran’ın kucağında şekilden şekle girerken, Arda televizyonda maç yorumlarını takip ediyordu.

Aradan geçen birkaç saatte sohbetin konusu Elif’le Arda’ya gelmişti çünkü yakın bir zamanda evlilik kararı almışlardı. Miran ve Reyyan’ın Mardin’e yerleşmelerinden sonra Arda da Mardin’e gelecek ve Elif’i istemeye gideceklerdi. Fakat sonuç ne olur bilmiyorlardı. Elif ailesine bu durumdan söz etmemişti henüz. Neticede okumak için geldiği İstanbul’da, henüz okulu bitmeden evlenmek istemesi ailesi tarafından nasıl karşılanır bilinmezdi.

Durum Elif’ten çok Arda’yı korkutuyordu. Alacağı herhangi bir olumsuz yanıttan ölesiye korkuyor, Elif’le arasının açılacağından büyük endişe duyuyordu.

“Şu kız isteme tarihini bir netleştirelim diyorum,” dedi Miran, çarpıcı bir gülüşle Arda’ya bakarken. Bu konuda Arda’nın ne kadar hassas olduğunu bildiği için işi dalgaya vursa da, Arda’nın renginin hafiften kırmızıya döndüğünü görünce ciddileşti. “Arda, ne korkak adam çıktın oğlum ya. Alt tarafı gideceğiz, Allah’ın emri, peygamberin kavli…”

“Sus Miran,” diyerek tersledi Arda. “Reyyan’ın dört tane abisi yoktu.” Miran nerede ise içtiği kahveyi püskürecekti. Son anda zar zor yuttu. Tam bir şey diyecekti ki, Elif ondan önce davranmıştı.

“İnanamıyorum Arda… Abimlerden korkuyor musun sen?” Elif fazlaca şaşkın, bir o kadar da alıngan görünüyordu bu haliyle. Arda kafasını salladı hızlıca. “Yahu ne korkacağım abinlerden? Ben seni vermemelerinden korkuyorum.”

“Öyle mi acaba?” Miran bu soruyu sorduğunda Arda kaş göz işaretleri yaptı. Yangına körükle gitmenin ne âlemi vardı ki? Elif’in kendisine kötü kötü baktığını fark eden Arda durumu kurtarmaya karar verdi. “Siz bir gidin Mardin’e, yerleşin bir güzelce. Ben de çikolata mı çiçeğimi kaptığım gibi geleceğim!”

Bu sefer rengi atan Elif oldu. Bu mevzular açıldığı zaman renkten renge giriyor, yüreği korkudan küt küt atıyordu. Bıyıkaltı gülümseyen Reyyan’a baktı. Mardin’e gittiği zaman bu durumdan ailesine nasıl bahsedeceğini bilmiyordu hiç. Başta babası olmak üzere, dört öfkeli abisinin verecekleri tepkiyi düşündükçe ecel terleri akıtıyordu.

Bir ay sonra

Şüphesiz bu şehir, kaderleri birbirine kördüğümle bağlanmış bu iki âşığın yarasıydı bir zamanlar. Alınan yanlış kararların doğurduğu akla zarar seçimler sonucunda sürgün edilmişlerdi bu güzel diyardan. Reyyan kadar Miran, Miran kadar da Reyyan yanmıştı geçmişin küllerinde. Fakat her şeyin bedeli ödenmişti sonunda. Artık taşımak zorunda kaldıkları prangalar yoktu boyunlarında. Sıla sona ermiş, hasret bitmişti.

Vuslatı yaşıyorlardı.

Yerleştikleri ev şehir merkezindeydi. Miran özellikle seçmişti burayı. Hem yeni ofisine yakındı hem de konağa uzak. Konağa yakın olmak demek, Azat’a yakın olmak demekti. Bunu ne kendisi için istiyordu ne Reyyan için. Geçmişte yaşanan her şeyin üzerine bir çizgi çekilse de konu Azat olunca hiçbir şeyin geçmişte kalmadığını düşünüyordu. Yine de bazı zamanlarda yüz yüze gelmekten kaçınamayacaklarının farkındalardı, Miran’da Reyyan’da. Bu durumu çoktan kabullenmişlerdi.

Kavga yoktu artık. Düşmanlık da yoktu. Ama samimiyet ve dostluk da olmayacaktı.

Azat kabullenmiş miydi, orası belirsizdi. Fakat günler öncesinde konakta gerçekleşen düğün, herkesi şoke etmişti. Azat, Dilan’la evlenmişti. Sevmediğini, sevemeyeceğini bildiği bir kızla birdenbire evlilik yoluna girmişti. Bunda daha çok Miran ve Reyyan’ın Mardin’e yerleşmesinin payı vardı. Aklından başka bir isim geçmemişti Azat’ın. Dilan seviyordu onu. Onun kahrını seven bir kadından başkası çekemezdi.

Annesinin ona sık sık evlilik imalarında bulunduğu günlerden birinde kabul etmişti. Nitekim yorulmuştu ona yarar sağlamayan tek kişilik bir sevdanın içinde debelenmekten. Annesinin seçtiği kız Dilan olmuştu. Razı olmuştu Azat. Ne Dilan ne bir başkası, fark etmezdi. Çünkü onun dışında, tüm kadınlar aynıydı nazarında.

Kim bilir belki günün birinde Azat da Dilan’ı severdi.

Reyyan ve Miran yeni evine, yeni yaşamına ve Mardin’e alışmışlardı. Sık sık Zehra Hanım, Bedirhan ve Hazar Bey geliyordu yanlarına. Bir iki kere onlar da konağa gitmişti. Her şey şu sıralar gayet yolunda gidiyordu kendi saflarında. Fakat başka bir sorunları vardı.

Elif, ailesine Arda’dan söz ettiğinde kızılca kıyamet kopmuştu. Arda, babası Hikmet Bey ve annesi Leyla Hanım’ı alıp Mardin’e gelmiş fakat kâr etmemişti. Elif’in ailesi bu konuda çok inatçıydı, abileri ise dikbaşlıydı. Babası nuh diyor, peygamber demiyordu. Bu evliliğe sıcak bakan tek aile bireyi annesi Ayşe Hanım’dı. Gel gör ki kadını dinleyen yoktu.

Hikmet Bey ve Leyla Hanım iki gündür konakta kalıyorlardı. Normalde onları misafir etmek isteyen Miran’dı fakat Hazar Bey çok ısrarcı olmuş, konakta ağırlamıştı onları. Şimdi ise çaresiz bir bekleyiş sürdürüyorlardı. Hazar Bey, bacanağı Mustafa Bey’i ikna etmekle uğraşıyordu. Arda kötü bir çocuk değildi, kızını ondan daha iyi birine veremezdi. Bir zaman sonra Mustafa Bey’in kızını verme konusunda ikna olacağını biliyordu fakat Arda çok sabırsızdı bu konuda.

Onlar için de kolay bir durum değildi. Okuması için gönderdikleri şehirde koca bulup geliyordu küçük kızları. Henüz yirmi bir yaşındaydı Elif. Mustafa Bey’in tüm öfkesi bu sebeptendi.

“Anlamıyorsun lan beni!” diye bağıran Arda’ya gözlerini devirdi Miran. Şu an bulundukları evin önü, Elif’lerin evinin önüydü ve Arda birinin duyacağı endişesi olmadan bağırıyordu. Zaten konakla bu ev arasında birkaç sokak mesafe vardı sadece. Miran arabasını bir üst sokağa bırakmıştı, dakikalardır Arda’yı geri götürmek için ikna etmeye çabalıyordu ama boşunaydı.

Aklını yitirmek üzereydi Arda. Sakin olamıyordu. Sabırsızdı. İlk defa âşık olmuştu ve gönlünü kaptırdığı o

kızı kaybetmek istemiyordu. Tamı tamına bir haftadır Elif'in yüzünü görmüyor, sesini duymuyordu. Ama hissetmişti en başından. Elif'in babasının ve abilerinin bir pürüz çıkaracağını, kavuşmalarına engel olacağını sezmişti.

Oysa Hazar Bey onlara sakin kalmalarını, kız tarafının canlarını sıkacağı bir tavırda bulunmamalarını tembih etmişti. Ortalığı yumuşatıp Mustafa Bey'i ikna edeceğine dair söz vermişti ama Miran, Arda'ya söz dinletemiyordu ki... Elif'i göreceğim diye tutturmuş, akşam vakti onu Midyat'a kadar sürüklemişti.

Neyse ki Reyyan'ın yanında Havin kalıyordu da aklı karısında kalmıyordu.

"Neden böyle yapıyorlar Miran? Çıldıracağım lan!" Havaya kaldırdığı ellerini nereye koyacağını bilemediğinde ensesine koyup bakışlarını karanlık gökyüzüne dikti. "Başkasına mı verecekler benim kızı? Söyle, yoksa başkasını mı düşünüyorlar?" Aklına gelen ihtimalle gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olurken sanki doğru olan buymuş gibi Miran'ın bir yanıt vermesine müsaade etmeden deli gibi bağırdı.

"Başkasına verirlerse ölürüm ben! Valla bak, çıkar çatıya atlarım aşağıya!"

Sözlerinin sonunda iyice çıldırdı, delirmiş gibi duvara geçirdi tekmelerini. Miran hayretler içindeydi. Aşk insanı ne hallere düşürüyordu böyle? "Kendine gel lan!" diye bağırdı. Elini kaldırıp Arda'nın ensesine vurduğunda sessiz sessiz konuştu.

"Ben de kapılara dayanıp ortalığı az ayağa kaldırmadım zamanında, seni çok iyi anlıyorum ama hiç değilse aşk benim mantığımı kör etmiyordu!" Sesini biraz daha kıstığında kızarcasına söylendi. Mavi hareleri kızgınlıkla irileşti. "Babam halledeceğini söyledi bak. İkna edecekmiş Mustafa Amca'yı." Arda'nın omzuna dokunduğunda onu ikna etmeye çalıştı. "Hadi gel gidelim şimdi. Sabah düşünürüz bir şeyler."

"Olmaz, olmaz..." Kafasını salladı Arda. "Ben Elif'i göreceğim." Parmağını kaldırıp Elif'in penceresini gösterdi. "Sesini duyacağım."

"Ya oğlum..." Derin bir nefes aldı Miran sakin olmak istercesine. "Reyyan konuştu diyorum sana, iyiymiş!"

"Hayır lan, ben duyacağım sesini!"

Arda, Miran'ı dinlemiyordu. Yerde gözüne kestirdiği ufak bir çakıl taşını kavrayıp önünde durduğu pencerenin camına attığında heyecan içinde bekledi. Birazdan sevdiği kız çıkacaktı, onu görecek içi rahatlayacaktı. Fakat istenen olmadı, hışımla çekilen perdenin ardında görünen öfkeli surat, Elif'in en büyük abisi Resul'e aitti. İki genç adamın yüzüne yerleşen şaşkınlığın ardından Arda büyük bir hayal kırıklığına uğrarken Miran dudaklarını ısırdı.

"Sayende sıçtık!" diye fısıldadı.

Resul burnundan soluya soluya açtığı pencereden kafasını uzattığında Miran onun daha ağzını açmasına izin vermeden, "Nasılsın Resul Abi?" diye sordu. Adam otuzlu yaşlarındaydı, ikisinden de büyüktü. "Geçiyorduk öylesine, bir halini hatırını soralım dedik."

Miran'ın durum kurtarma çabaları ne kadar komik olursa olsun, karşısındaki adamın öfkeli haline fayda etmiyordu. Resul gitgide öfkelenirken Miran'dan çektiği bakışlarını bir kaşık suda boğmak istediği Arda'ya dikti. "Cama taş atarak mı hal hatır soruyorsunuz lan siz?" Büyük bir hiddetle bağırmasının ardından parmağını kaldırarak Arda'ya salladı.

"Bekle sen, geliyorum!"

Resul camın ardından çekildiğinde Miran'ın tek niyeti bir an önce topuklamaktı buradan. Herhalde koşa koşa anca varırlardı ve sadece konağa sığınarak kurtarırlardı canlarını.

"Vallahi geliyor..." Bir adım atmıştı ki, Arda'nın hâlâ yerinde durduğunu görünce bu sefer kuvvetli bir şekilde geçirdi elini omzuna. "Yürüsene lan!"

"Ta... tamam..." Arda, Miran'ın yanı sıra yürürken ellerini yere doğru hızlıca salladı. "Şansıma tüküreyim ya!"

Evin yan cephesini dönüp neredeyse koşar adımlarla konağa doğru yürümeye başladıklarında arkalarından gelen sesi işitip omzunun üzerinden dönüp geriye baktı Miran. Bakmaz olaydı. "Oha!" Gözleri şaşkınlıkla büyüdü bağırırken. Arda da Miran'ın verdiği tepkiyle afallayıp ardına baktı. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

Görüyordu görmesine fakat tepki veremiyordu, fazlasıyla sersemdi. Uyuşuk bir hareketle kafasını aşağı yukarı salladığında Miran bir kez daha omzuna vurdu Arda'nın. "Bak kardeşim, gelenler üç kişi, biz seninle iki kişiyiz."

Arda gözlerini koşan adamlara dikmişti, anbean kendilerine yaklaştıklarını seyrediyordu sadece. Başka bir şey yaptığı yoktu. "Her türlü başa çıkarız," dedi Miran hızlı hızlı. "Fakat onlar Elif'in abileri, biliyorsun değil mi?"

Arda yine salak gibi salladı kafasını. Onun bu sersemliği karşısında Miran giderek hiddetleniyordu. "Lan kavga edersek kızı istemeye nasıl yüzümüz olacak Allah'ın akılsızı!"

"Doğru diyorsun kardeşim," dedi Arda korkuyla yutkunurken. Nihayet bakışlarını Miran'a çevirdiğinde oldukça komik ve çaresiz görünüyordu. "Ne yapacağız peki?"

Miran kafasını onlara doğru koşan üç adama çevirdi. Aralarında sadece üç dört metre mesafe kalmıştı. Artık vakit de yoktu. "Soruyor musun bir de?" diye bağırdı. "Kaç ulan kaç!"

Tabanları yağlayan Miran ve Arda peşlerinden koşan üç öfkeli genç adamın bağırmalarını ve dur söylemlerini dikkate almıyordu. Miran, düştükleri şu duruma inanamıyordu bir türlü. Onu birileri kovalıyor ve Miran kaçıyordu, şaka gibiydi!

Eliflerin evinin olduğu dönemeci geçip uzun yol boyunca kaçmaya devam ederlerken ciğerleri yerinden sökülecek gibi olmuştu. Miran bir kez daha arkasına dönüp baktığında kendilerine oldukça yaklaştıklarını gördü, içini bir telaş sardı. Bu gidişle konağa varamadan yere serilecek, bir de üzerine dayak yiyeceklerdi.

"Dursanıza lan! Korkak herifler!"

Elif'in ortanca abisi Fatih'in ithamları Arda'yı deli ediyordu. Bir an dayak yemek pahasına durup seviyorum lan diye bağırmayı düşündü. Bundan bir hafta önce adam gibi karşılarına dikilmişti de neye yaramıştı? Sol gözü mosmor olmuştu!

Midyat akşamının sessizliğini bozan tek şey hızlı bir şekilde koşmaları ve koşarken çıkardıkları seslerdi. Nefes nefese kalmışlardı. Miran, karnının şiştiğini ve ensesinin alev aldığını hissetti. Konağın olduğu sokağa

girdikleri an Azat'la burun buruna gelmeleri iki genç adamın da hızına ket vurmuş, Arda hızını alamayıp Azat'a çarpmıştı. Son anda düşmekten kurtulan iki genç adam birbirinin kucağından kaçarken bağırdı Azat.

"Ne oluyor lan?"

Ne Miran'ın ne de Arda'nın kalmıştı daha fazla kaçmaya mecali. Bir adım geriye gidip ellerini dizlerine bastırdıklarında Azat koşup gelen üç adamı gördü ve o an anladı neler olup bittiğini. Bir hafta öncesinde Fatih'in Arda'nın yüzünü mosmor ettiğini duymuş ve üzülmüştü, bu sefer buna izin vermeyecekti.

Ellerini havaya kaldırıp Miran ve Arda'nın önüne geçtiğinde ateşkes ilan eder gibi bağırdı. "Hop, hop! Durun, durun!"

Oldu olası arası hep iyiydi bu kardeşlerle. Hatta Fatih, Azat'ın yakın arkadaşlarındandı. Resul ise abisi gibi saygı duyduğu bir adamdı. Hepsi sever sayardı Azat'ı ve Azat varken bu iki adamın kılına dokunamazlardı.

"Ne oluyor Resul Abi?" diyerek en büyüklerine sorduğunda nefes nefese kalmış olan adam Azat'tan ziyade Arda'ya bakıyordu öldürecekmiş gibi. "Cama taş atıyor şerefsiz!" diye bağırdı elini kaldırarak Arda'yı işaret ettiğinde. "Ulan bizde sana verilecek kız yok demedik mi?"

Arda ve Miran arkada, ortada Azat, önlerinde ise üç öfkeli adam vardı. Her an Azat engelini aşıp saldırmamak için zor tutuyorlardı kendilerini. Resul, Fatih ve Serhat. Resul'ün küçüğü Mehmet ortalarda yoktu. Zibidinin biri İstanbul'dan çıkıp gelmiş, bir tanecik kız kardeşlerini, en küçüklerini, değerlilerini istiyordu. Hiçbiri haz etmiyordu Arda'dan. Babaları kararından caymadığı müddetçe Arda'ya karşı her türlü savaşmaya devam edeceklerdi.

"Şerefsiz falan ayıp oluyor ama..."

"Ulan ben şimdi seni!" Azat saldırmaya çalışan Fatih'in önüne geçip kollarından tuttuğunda elini öfkeden çıldırmış adamın omzuna bıraktı. "Sakin kardeşim sakin..." Nazik bir tavırla yakınlarından uzaklaştırırken uzlaşmacı bir tavırla konuştu. "Bilmiyor musun onlar bizim misafirimiz?"

Fatih burnundan solumaya devam ederken Azat gülümsedi. "Kendine hâkim olmazsan, bana saygısızlık etmiş olursun."

Resul kardeşini geri çekerken hâlâ Arda'yı öldürecekmiş gibi bakmayı da ihmal etmiyordu. Geri çekilen Fatih'in ardından üç kardeşin yüzüne baktı Azat ve Resul'e döndü. "Hadi siz geldiğiniz gibi gidin abi, biz de buradan konağa geçelim," dedi sakince. "Bir tatsızlık çıkmasın."

Resul derin bir nefes aldı ancak hâlâ sakin sayılmazdı. "Sırf senin hatırın için Azat!" Parmağını kaldıran adam tehdit edercesine Arda'ya salladı. "Seni bir daha bizim evin yakınlarında görürsem, kimse alamaz elimden!"

Arda tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki Miran onu susturdu. Ortalığı daha da kızıştırmanın bir anlamı yoktu. Üç genç adam arkasını dönüp yürümeye başladıklarında sakin bir nefes aldı Miran. Kavga etmek, yumruk yemek değildi sorun. Ama işler içinden çıkılamaz bir hal alıyordu. Elif'in ailesi daha fazla zorluk çıkaracağa benziyordu ve bu durum Arda'yı bir hayli yıkıyordu.

Gitgide uzaklaşan adamların ardından yüzünü Miran ve Arda'ya dönen Azat derin bir nefes aldı. Bunu neden yaptığını bilmese de korumuştu ikisini. Ve bunu içinden gelerek yapmıştı. Artık hiçbir hissetmiyordu Miran'a karşı. Ne kin, ne kızgınlık ne de öfke. Hissizleşmişti. Zaman sadece yaralara merhem olmakla kalmıyor, geçmişte yaşanan tüm çekişmeleri anlamsız kılıyordu.

Zira Miran da böyle hissediyordu.

"Olmayacak bu iş..." Sessizliği bölen Arda'nın bitkin sesi ikisinin de bakışlarını ona çevirdi. Az önceki arbededen kurtulmanın sevinci bir kenarda dursun, dayak yemişten beter hissediyordu. Utanmasa yere oturup ağlayacaktı çocuklar gibi. "Vermeyecekler bana kız falan!"

Azat onun bu haline gülümsedi. "Bizim buralarda kız almak, kız vermek zor iş," dediğinde kendisine çevrilen acılı bakışlara az önce aldığı müjdeyi haber edecekti. Azat, Mustafa Bey'in işyerinden dönüyordu konağa. Henüz oğullarının haberi yoktu ancak Elif'in babası bir karar almış, bu kararı da Azat aracılığıyla Hazar Bey'e iletmesini istemişti. Az önceki kargaşada babalarından aldığı haberi oğullarına söyleyip sinirlerini zıplatmak istememişti.

"Mustafa Amca'nın yanından geliyorum şimdi," dediğinde Arda faltaşı gibi açılan gözlerini Azat'a dikti. "Diyor ki, gelsinler istesinler kızımı. Canımı da daha fazla sıkmasınlar."

Arda o anın heyecanıyla Azat'a sarıldığında genç adam neye uğradığını şaşırdı. Sevinmesini bekliyordu elbet ama boynuna atlamasını değil. "Allah be! Doğru mu lan doğru mu bu?"

Arda geri çekilip Azat'ın yüzüne baktığında kafasını salladı Azat. "Sana yalan borcum mu var?" diye sordu kaşlarını çatarken.

Sevincinden deliye dönen Arda bu sefer de Miran'a sarıldığında karşılığını misli misli aldı. Şimdi ikisi de kahkaha atıyordu.

"Olacak dedim, sabret dedim, gördün mü?" Çocuk gibi sevinçliydi Miran. "Babam halletti işte!"

Babam kelimesini her sarfedişinde yere göğe sığamıyordu Miran. Herkes bunun farkındaydı. Azat bile onun bu hallerine içten içe tebessüm ederek seviniyordu. Hem amcasının adına hem de Miran'ın adına...

Arda kafasını salladığında hâlâ yere göğe sığamıyordu. Bakışları biraz gerisinde durdukları konağa takıldığında aklına annesi ve babası geldi. Bir an önce müjdeyi vermek istiyordu onlara. "Ben konağa gidiyorum," dediğinde Miran'ın bir yanıt vermesini beklemeksizin koştu.

"Git deli oğlan, git hadi."

Arda uçarak gitmişti gitmesine ancak Azat ve Miran karşı karşıya kalmıştı. Arda'nın gözden kayboluşunun ardından ortama çöken kasvet ikisinin de yüzünü düşürdü, ağızlarını bıçak açmıyordu. Birbirlerinin yüzüne bakamıyor, gözlerini birbirlerinden kaçırıyorlardı. Oysa kader onları bu şekilde karşı karşıya getirmeseydi eğer, birbirlerine düşman kesilmez, kardeşçe büyürlerdi.

Ve kim bilir, belki de çok yakın iki dost, arkadaş olurlardı.

Arkalarını dönüp gitseler gidemiyor, bir şey söylemek isteseler de söyleyemiyorlardı. Bunca zaman birbirlerine kustukları kini, sarf ettikleri çirkin sözleri hatırladı Miran. Hiçbiri boşuna değildi elbet ama köprünün altından çok sular akmıştı. Miran elini saçlarına atıp karıştırdı. Sanırım söze başlaması gereken kendisiydi. "Sağ ol," diye mırıldandığında hafifçe gülümsedi. "Sayende kurtulduk."

Azat da gülümsüyordu şimdi. “İnsanlık görevi diyelim.”

“Görmezden gelebilirdin de,” dediğinde Azat bunu reddetti. “Öyle bir adam değilim.”

Yine gülümsedi Miran. Uzanıp Azat’ın omzunu sıvazladığında kaşlarını kaldırdı. “Ben gidiyorum,” demekle yetindi. “Hadi iyi akşamlar.”

Elini Azat’ın omzundan çekip attığı adımın ardından Azat’ın da iyi akşamlar dilediğini işitip yoluna devam etti. Uzun uzadıya konuşup sohbet edemezlerdi. Yaşananları ne kadar geride bırakırlarsa bıraksınlar, bazı şeyler kolayca unutulacak cinsten değildi. Ama bu bir başlangıçtı. Aralarındaki kavgayı bıraktıklarından beri gerçekleştirdikleri en uzun konuşma buydu. Hâlâ gülümsüyordu Miran. Azat da öyle. Uzun zamandır süregelen karşı karşıya oluşları bitmiş, bu akşam itibariyle ileride kurulacak sağlam bir kardeşlik bağının ilk adımı atılmıştı.

Zaten bu saatten sonra, ne Azat yan gözle bakabilirdi Reyyan’a ne de Miran, Azat’ı bu sebepten kıskanabilirdi.

Olanla ölene çare yoktu fakat gelecek h**âlâ** onların elindeydi.

Miran’ın gidişinin ardından konağa geçen Azat, avludaki karmaşayı görünce tebessüm etti. Müjdeli haberi konak sakinleri çoktan duymuştu anlaşılan, Arda’nın ve ailesinin sevinci görülmeye değerdi. Babası ve amcası da hayırlı bir işe vesile oldukları için sevinçliydi. Zira annesi ve yengesi de öyle. Hikmet Bey ve Leyla Hanım, nihayet oğullarına sevdiği kızı isteyebilecek olmanın mutluluğundan yerinde duramıyorlardı.

Azat babasının yanındaki boş sedire oturduğunda etrafına bakındı. Uzun zaman sonra ilk kez huzur doluydu bu konak. Herkesin keyfi yerindeydi. Hazar Bey yıllar sonra içtenlikle gülümsüyor, Zehra Hanım kızının mutluluğuyla avunuyordu. Babası ve annesi de dertsizdi artık, nihayet Azat’ı evlendirmişlerdi. Onlara göre artık yolunda gitmeyen bir durum yoktu. Canlarını sıkan tüm iplerin düğümleri çözülmüştü. Kimsenin, Azat’ın gönlündeki yaranın h**âlâ** kanayıp kanamadığını sorduğu yoktu. Kimsenin bunu sormaya cesareti de yoktu. Sorulacak soru da değildi...

“Ne güzel, hep bir aradayız,” dedi Cihan Bey. Azat bakışlarını babasına çevirdi. “Keşke Miran ve Reyyan da olsaydı. Neden gelmediler ki?”

Hazar Bey bilmiyorum dercesine salladı kafasını. Miran’la sadece sabah konuşmuşlardı. Oğluna gelip gitmesi konusunda baskı yapmak istemiyordu adam. Her şeyi Miran’a bırakmıştı. Onunla aynı şehirde nefes almak bile yetiyordu çoğu zaman.

“Bugün Güneş’in aşısı vardı,” diyen Zehra Hanım sanki bunu şimdi hatırlamış gibi telaşla yerinden kalktı. “Reyyan o yüzden evden çıkmak istemedi. Dur ben bir arayayım.”

Zehra Hanım’ın ardından Azat müsaade isteyerek kalktı oturduğu sedirden. Zaten biraz sonra herkes odalarına çekilir, misafirler de dinlenmeye koyulurdu. Büyük ihtimalle yarın Elif’i istemeye gidilirdi. Azat merdivenlere yürürken mutfaktan çıkan Dilan’la göz göze geldi. Hâlâ iki yabancı gibiydiler. Ve Dilan hâlâ Azat’tan çekinen, onu gördüğünde nereye kaçacağını bilmeyen o utangaç kız...

Azat’ın Dilan’la evlenmeyi neden kabul ettiği konusu biraz karışıktı lakin Dilan neden kendisini istemişti anlamıyordu Azat. Hangi kadın sevilmediğini bile bile kendini ateşe atardı ki? Dilan’a hiçbir vaatte bulunmamıştı Azat. Hatta karşısına geçip bizzat uyarmıştı. Evlilikleri sıradan bir evlilik olmayacaktı. Azat hiçbir zaman Dilan’ın hayal ettiği o adam olamayacaktı.

Basamakları ağır ağır çıkıp kendini odasına attığında oldukça yorgun olduğunu hissetti. Artık bu şehirde yalnız değildi. Miran ve Reyyan’ın daima Mardin’de olacaklarını bile bile nefes almak çok zordu. Alışması gerekiyordu ama yapamıyordu.

Günlerdir varlığına alışamadığı bir kızla paylaştığı bu odanın içinde, onunla birlikte uyuduğu yatağın kenarında bir yabancı gibi oturdu Azat. Aradan kaç dakika geçtiğini hesap edemedi. Düşündü ve düşündü. Miran’ın hayatlarına girişi, Reyyan’ın bu konaktan gelin gidişi, sonrasında gerçekleşen sancılı olaylar ve ortaya dökülen tuhaf sırlar... Şimdi Miran tamamen hayatlarının içindeydi, ne de olsa ailenin bir parçasıydı. Zira Reyyan da öyleydi. Azat her ne kadar unutmak için çaba gösterse de Reyyan gözlerinin önünde oldukça o yaranın asla iyileşmeyeceğini biliyordu.

Bir karara vardı.

Odanın kapısı sessizce açıldığında konağın koridorlarından yayılan ışık genç adamın karanlığa alışan gözlerini kamaştırdı. Azat’ın karanlıkta oturduğunu fark eden Dilan ise ışıkları açmadı. Kapıyı örtüp tamamen odaya girdiğinde sadece abajuru açtı.

Çekimser bir tavırla odanın ortasına yürüyen Dilan, Azat’ın bakışlarını üzerinde hissetti, nefes almakta zorlanıyordu. Evet, ani bir kararla gerçekleşen evlilikleri henüz çok yeniydi ama birbirlerine ne zaman alışacaklardı? Ne Azat, Dilan’a bir yakınlık gösteriyor ne de Dilan cesaret edip Azat’a yaklaşabiliyordu.

Korkuyordu. Sevilmediğini bildiği halde Azat’la evlenmeyi kabul etmişti. Bu evliliğin sonrasından, Azat’ın sevgisini değil de nefretini kazanmaktan, ona yaklaşmaya çalışırken tamamen kaybetmekten ölesiye korkuyordu!

Bazı anlar düşünüp sonrasında pişman olmuyor da değildi. Oysa bu evlilik, onun için gerçek olmayacağını düşündüğü bir hayal gibiyken, şimdilerde tereddütler içinde boğuluyordu. Dilan çok güçlü bir kız değildi. Kendisi sevmeyen bir adamla bir ömür yaşayacak, varlığını zorla kabul ettirmeye çalışacak kadar da yüzsüz değildi. Zaten hep bu sebeptendi gelgitleri.

Günlerdir rahat ve huzurlu bir uyku bile uyuyamıyordu. Yatağın bir ucunda Azat, diğer ucunda kendisi uyurken, aralarındaki uçurum gibi mesafeye karşın onu rahatsız edeceği düşüncesinden gözünü dahi kırpamıyordu. Her an diken üzerindeydi. Çoğu zaman Azat’la konuşurken iki kelimeyi dahi bir araya getirmekte zorlanıyordu. Hal böyleyken birbirlerine nasıl alışacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Hiç umudu kalmamıştı Dilan’ın. Azat henüz ona dokunmamıştı bile. Dilan her şeyi geçmişti, Azat’ın onun yüzüne baktığı bile yoktu.

Dolabın önüne geçtiğinde sessizce çekti sürgüleri. Odanın karanlığından ötürü hiçbir şey göremese de el yordamıyla bulurdu geceliğini. Sonrasında banyoya geçer, üzerini sessizce değiştirir ve yatağın kenarına kıvrılıp usulca uyurdu. Daha doğrusu uyuyor gibi görünürdü. Durum günlerdir bundan farksız değildi ne de olsa.

Dilan eline geçirdiği geceliğe gözlerini kısarak baktı. Doğru kıyafeti bulduğuna emin olduktan sonra banyoya doğru bir adım atmıştı ki Azat'ın sesiyle olduğu yerde duraksadı.

"Dilan?"

Kafasını çevirip gece lambasının el verdiği kadarıyla omzunun üstünden baktı sevdiği adamın bir kez olsun dokunamadığı yüzüne. Kim bilir dokununca nasıldı güzel yüzü, avuçlarına batınca nasıl hissettirirdi o sakalları... Tüm bunları bilebilecek miydi bilmiyordu Dilan. Birkaç kez uyurken yüzünü seyretmiş ancak dokunmaya cesaret edememişti hiç.

"Ben çirkin bir kız mıyım?" diye sormuştu Havin'e günler öncesinde, gözyaşları içinde. Reyyan kadar güzel olmadığını biliyordu. Ama bu kadar görmezden gelinmeyi de hak edecek bir şey yapmamıştı ki... Evlendikleri ilk gece Azat'ın ona sırtını dönerek uyuması, yüzüne dahi bakmadan varlığını hiçe sayması o kadar zoruna gitmişti ki. Günün birinde Azat, Dilan'ı sevse dahi, o gecenin kırgınlığını üzerinden atabileceğini sanmıyordu.

Bir kadın için en ağır durum bu olsa gerekti.

"Sen çok güzelsin Dilan," demişti Havin ağlayan taze gelinlerini teselli ederken. Yalan değildi sözleri ya da bir avutmaca. Dilan gerçekten çok güzel bir kızdı. "Sadece abimin gözleri henüz sana açılmadı." Sabretmesi gerektiğini söylemişlerdi Dilan'a. Gerek Zehra Hanım, gerek kayınvalidesi Delal Hanım. Günün birinde çekilen her çilenin sonu gül bahçesine varacaktı.

"Efendim?" derken sesi titredi Dilan'ın. Böyle utangaç bir kız olmak istemezdi onun karşısında ama elinde değildi. Azat'ın yüzüne bakıp söyleyeceklerini beklerken nefesini tutuyordu. Sanki kötü bir şey söyleyecekmiş gibi de ürküyordu.

Derin bir nefes aldı Azat. Parmakları oturduğu yatağın yan tarafına çöktü. Sonra elini kaldırıp Dilan'ı çağırdı. "Gel yanıma."

Dilan bir an afallasa da çok geçmeden dediğini yapıp Azat'ın yanındaki boşluğa oturdu. Hâlâ elinde tuttuğu geceliğin kumaşını parmaklarının arasında sıkıştırıyordu şimdi. Üç gündür neredeyse gerekmedikçe kendisiyle konuşmayan Azat'ın neler söyleyeceğini deli gibi merak ediyordu. Mühim bir şey olsa gerekti.

Gözlerini yerdeki halıya dikmişti Dilan. Değil kafasını çevirip yanındaki adamın, sözde kocasının yüzüne bakmak, bakışlarını bir milim öteye kaydırmıyordu bile. Ta ki omzunun üzerinde Azat'ın parmaklarını hissedinceye kadar. Tenine değen parmakları yüreğini ısıtmıştı. Dilan neye uğradığını şaşırmıştı doğrusu. Bu, Azat'ın kendisine ilk dokunuşuydu. Şaşkınlığı had safhadayken kafasını çevirip önce yüzüne, ardından emin olmak istercesine omzuna dokunan eline baktı.

"Ne o?" diye sordu Azat, dudaklarına usuldan bir tebessüm yerleşmişti. "Betin benzin attı." Dilan'ın kendisinden utandığını biliyordu, yanında ne kadar çekingen davrandığının da farkındaydı. Onun bu kadar ürkek durmasına dayanamıyordu.

"Hayır, hayır." Kafasını salladı Dilan. Çekik gözleri iyice kısıldı, elmacık kemikleri Azat'ın dokunup sevmek isteyeceği kadar güzel duruyordu. "İyiyim ben."

Azat bir müddet Dilan'ı seyretti. Konuşmadan, kelimelerin onu verdiği karardan caydırmasına izin vermeden, sadece gözlerine baktı. Belki de ilk defa bu kadar uzunca ve dikkatlice bakıyordu bu kızın suretine. Bazı haksız isteklerden ve gerçek olmayacağını bildiği düşlerden vazgeçeli uzun zaman olmuştu. Hayatına artık bu mahzun bakışlı yâr dâhil olmuştu. Başka sevdanın kalbine kurduğu tahtı kırmanın da, o sevdaya mezar kazmanın da zamanı gelmişti.

"İyi olmanı isterim elbette." Elini Dilan'ın omzundan çekti Azat. Büyük bir merak ve hevesle kendisini dinlerken dikkatle yüzünü inceleyen kıza karşı ne kadar da ilgisizdi. Yüreğinde yaprak kıpırdamıyordu... Keşke Dilan'ın ona olan ilgisinin küçücük bir zerresi Azat'ta olabilseydi. Sevdiği insanla ömrünü birleştirmek her insana nasip olmuyordu. Miran kadar şanslı değildi. Olabilir miydi bilmiyordu da.

"Ben de senin iyi olmanı isterim Azat." Yüreğinden kopup gelen temenniyle Azat'ın tek elini avuçlarına aldı Dilan. Parmaklarıyla sarıp sarmaladığı o el nasıl da hoplatıyordu yüreğini. İlk defa bu kadar cesurdu bu adamın karşısında. Ve ilk defa dokunduğu sıcacık eli nasıl da huzur veriyordu sevdasından yanan bağrına.

"Keşke iyi gelebilseydim sana..."

Sesi titrerken ettiği bu itiraf Azat'ın bakışlarını düşürdü. Keşke kimse bilmese dediği derdini en çok da bu kız biliyordu. Reyyan'a nasıl yandığını, bu uğurda kendini nasıl paraladığını... Asla mahcup değildi belki ama üzgündü onun adına.

Çünkü karşılıksız sevmenin ne demek olduğunu, en iyi Azat bilirdi.

"Gelebilirsin."

Azat'ın dudaklarından dökülen umut dolu kelime bir meşale niteliğindeydi Dilan'a. Kalbi sıkıştı genç kızın. Sevdiği adamın attığı bu küçük fakat Dilan için büyük adıma koşarak karşılık vermek istedi. Küçük gözleri sevinç ve şaşkınlıkla irileşirken, "Nasıl?" diye sordu. Heyecan bedenini titretiyordu. Bir kez daha sorarken dudakları tebessümle şenleniyordu. "Nasıl?"

Azat'ın gülümsemesi büyüdü dudaklarında. Ne kadar toy ve masum bir kızdı şu Dilan. Henüz hiçbir acının değmediği yüreğini Azat'a açmıştı, o kadar saftı ki...

"Gidelim mi buralardan?" diye sordu sessizce. Aslında günlerdir bu konuyu düşünüyordu Azat. Miran ve Reyyan'a karşı içinde ufacık bir öfke kırıntısı kalmamasına karşın sık sık yüz yüze geleceklerini bilmek onu zorluyordu. Henüz buna hazır değildi. Alışmak istese de alışabileceğini düşünmüyordu. Ve gözlerinin önünde Reyyan varken, Dilan'a yaklaşabileceğini sanmıyordu. Varsın mühletini bilmediği bir zaman dilimi boyunca bu topraklara o hasret kalsındı. Ama kararı kesindi. Gidecekti ve yarasının tamamen iyileştiğine kanaat getirmeden Mardin'e geri dönmeyecekti.

Yanında sadece Dilan'ın olacağı bir hayat kuracaktı kendine.

Dilan'ın yüzüne yayılan şaşkınlığı fark eden Azat gülümsedi. Hâlâ küçücük avuçlarının arasında tutuyordu elini. "Nereye?" diye sorduğunda kısık çıktı sesi. "Nereye gidebiliriz ki?"

"Hiç düşünmedim," diye sürdürdü konuşmasını Azat. Sahiden, günlerdir aklında dönen kaçıp gitme fikrinin yanı sıra nereye gidebileceğini düşünmemişti hiç. Bugün ise Miran'la karşılaştığında bu fikre sımsıkı tutunmuş ve kararını kesinleştirmişti. "Sadece gitmeyi düşündüm. Neresi olduğunun bir önemi var mı?"

"Yok tabii..." Şaşkınlıkla yutkundu Dilan. "Sen nereye istersen, ben oraya..."

“Hadi, hazırlan.” Azat elini Dilan’ın avuçlarının arasından çekip aldığında kıpkırmızı olmuş yanağına bastırdı ve gözlerine güven verircesine baktı. Sorular sorup vakit kaybettirmesini istemiyordu. “Hemen, şimdi,” diyerek açıklamada bulundu. Oturduğu yataktan kalktığında konsola doğru yürüdü ve çekmecesini açtı. Yanına alması gereken ne eşyası varsa şimdi alacaktı hepsini. Dilan’ı hâlâ yatağın üzerinde oturur vaziyette bulduğunda arkasını dönerek hareketlenmesi için emir verdi.

“Hadisene Dilan.”

Genç kız telaşla ayaklandığında ne yapacağını bilemez bir durumdaydı. Bavulun yerini dahi unutmuştu. Nereye gideceklerini, ne kadar kalacaklarını, yanlarına ne alması gerektiğini hiç bilmiyordu. Daha doğrusu, şu an ciddi ciddi gidiyor olduklarına inanası gelmiyordu. Annesine ne diyecekti? Azat’ın anne ve babası, konaktakiler bu gidişlerini nasıl karşılayacaktı? Tüm bunları düşündüğünde duraksayarak Azat’a döndü yüzünü.

“Gecenin bu vaktinde mi gideceğiz yani?” diye sordu kısık sesle. “Kimseye haber vermeden mi? Ayıp olmaz mı?”

“Kimseye haber vermek zorunda değiliz,” dedi Azat. Dilan’ın şaşkınlıktan ötürü hiçbir şey yapamayacağını fark ettiğinde dolaba yürüdü ve içinden en büyük bavulu çıkardı. “Hadi, ne almak istiyorsan doldur içine.” Bavulu sessizce dolabın önüne bıraktığında pencereye doğru yürüdü. Bu odanın içinde, bu pencerenin önünde ve bu konakta, bu manzarayı son seyredişiydi belki de.

“Bu gece,” diye fısıldadı. “Bitireceğim her şeyi.”

Dilan’ın apar topar hazırladığı bavulun ardından, üzerlerini değiştirip kimseye görünmeden sessiz sedasız çıktılar konaktan. Azat bir delilikle aldığı karardan pişman olmamayı umarken, Dilan korku ve endişe içinde düşüyordu sevdiği adamın peşine. Sabah olduğunda konaktakilerin, kendilerini göremedikleri zaman verecekleri tepkiyi hayal ederek üzülüyordu. Böyle olmasını, apar topar kaçar gibi gitmeyi istemezdi ama Azat istemişti. Hayır demek gibi bir düşüncesi de lüksü de olamazdı.

Sevdiği adam bugün ona ilk defa uzatmıştı ellerini. Sımsıkı tutar, bir daha bırakmazdı.

Bavulu bagaja atıp arabaya bindiklerinde gecenin sessizliğinde ve karanlığında başladı yolculukları. Esasen nereye gittiğini de bilmiyordu Azat. Ama tuhaf bir şekilde mutlu, uzun zamandır hissetmediği kadar huzurluydu. Araba yol aldıkça ve Midyat’tan uzaklaştıkça kavuşacağı yeni hayatın heyecanı sarıyordu içini.

Ne uzun zaman olmuştu kendi hakkında bir şeyler düşlemeyeli...

Bakışları yanında ürkek bir tavırla oturmayı sürdüren Dilan’a kaydığında içini rahatlatırcasına gülümsedi genç kıza. “Her şey güzel olacak diyemem sana Dilan,” dediğinde bir yeminden farksızdı sözleri. Uzanıp tuttuğu narin elini avuçlarına hapsettiğinde derin bir nefes aldı.

“Ama sen ve ben, uzaklarda daha iyi olacağız.”

***

Yatağa uzanmış bir vaziyette, ortalarında mışıl mışıl uyuyan kızlarını seyrediyorlardı. Öyle güzel, öyle masum uyuyordu ki, ikisinin de dudaklarında iflah olmaz bir gülüş geziniyordu.

Her geçen gün büyüyen ve konuşmak için çaba sarf eden kızları Miran’la Reyyan’ın en büyük mutluluk kaynağıydı. Asla hayal edemeyeceği bir hayatı yaşıyordu genç adam. Hiç ummazdı. Bu denli büyük bir saadet, onun hayallerine bile sığmazdı. Ama hayat o kadar şaşırtıcıydı ki, umduğundan fazlasını veriyor, geçmişini bile unutturuyordu.

Reyyan uyuyan kızını kucağına alıp, odasına götürüp beşiğine bıraktığında Miran salona geçmiş, Reyyan ise mutfağa geçip iki yorgunluk kahvesi yapmıştı. Aslına bakılırsa ikisi de feci derecede yorgundu ama uyumak istemiyorlardı. Bu akşam Elif ve Arda için ziyaret ettikleri Mustafa Bey’in evinde kız isteme merasimi sorunsuz bir şekilde gerçekleşmiş, Arda ve Elif nihayet sonsuz mutluluk yolunda ilk adımlarını atmıştı.

Arabaya bindiklerinden beri uyuyordu minik Güneş, o kadar çok kucak gezmişti ki, eve geldiklerinde dahi gözlerini hiç açmamıştı. Sabaha kadar da uyanmazdı zaten. Reyyan elindeki küçük tepsiyle salona girdiğinde pikabın başında buldu Miran’ı. Yine eskilerden kalma plakları dinliyordu.

Kulaklarına Barış Manço’nun bir şarkısı dolduğunda gülümsedi. Kahveleri berjerlerin arasındaki sehpanın üzerine bıraktığında berjerin birine oturup yorgunlukla sızlandı. “Şu an fark ediyorum ne denli yorgun olduğumu.”

“Ben pek yorulmadım,” dedi Miran. Mutlu biten akşamlarına rağmen düşünceli görünüyordu. Aslında aklında Azat vardı. Sabah aldıkları haber herkesi şaşırtmıştı. Azat’ın ve Dilan’ın Mardin’den habersizce ayrılışı Miran’ı mutlu etmemiş, aksine suçlu hissettirmişti. Fakat bir bakıma da haklarında en iyisinin bu olacağını düşünerek rahatlamıştı. En azından bir süre için.

“Azat’ı düşünüyorsun, değil mi?”

Reyyan’ın ani sorusu Miran’ın duraksamasına neden oldu. Genç adam ardına dönüp karısının yorgun yüzüne hüzünlü bir tebessümle baktı. “Anlaşılan sen de onu düşünüyorsun.”

“Düşünmüyor değilim.” Reddetmedi Reyyan. Herkes gibi o da üzgündü gidişlerine lakin elden bir şey gelmezdi. “Bu onun kararı ve bize saygı duymak düşer.”

“Çok uzun sürmeyecek,” dedi Miran yorgun bir nefes alırken. “Onun ait olduğu yer burası. Nerede olursa olsun, dönüp dolaşıp Mardin’e gelecek.”

Reyyan yorum yapmak istemedi. En az Miran kadar o da suçlu hissediyordu kendini bu konuda. Amcasının ve yengesinin belli etmeseler de ne kadar üzgün olduklarına şahit olmuştu. Kimsenin kendileri yüzünden üzülmesini istemiyordu. Bu nedenle Azat ve Dilan’ın en kısa zamanda yeniden Mardin’e dönmesini diliyordu.

Miran plaklarla uğraşmaya devam ederken Reyyan uykulu gözlerle seyrediyordu onu. Aradığı plak eline ulaştığında dudaklarına buruk bir tebessüm kondu genç adamın. 1988 yılına ait bir plaktı bu. Parmaklarıyla kaldırıp Reyyan’a gösterdiğinde gülümsemeye devam ediyordu. “Anneme ait.”

O an Reyyan’ın da yüzüne hüzün düştü. Miran’ın annesine duyduğu kırgınlığın bir ömür geçmeyeceğini biliyordu. Fakat geçen zamanın, kırgınlığına yara bandı olduğunu da iyi biliyordu. Hayatları sarsıcı bir sırrın ortaya çıktığı gün fazlasıyla değişmişti. Miran ilk zamanlar adını dahi anmazdı annesinin. Ama şimdi eskisi

gibi adından söz ediyor, ona duyduğu öfkeyi azaltıyordu.

“En sevdiğim şarkı da Hasret,” dediğinde, biten Barış Manço şarkısıyla birlikte pikaptaki plakları değiştirmiş, ardından ortalığa zarif bir müziğin sesini yaymıştı.

“Annem sevdiğinden mi bilmiyorum,” diyerek omuz silkti. Reyyan’ın yanı başındaki berjere çöktüğünde Sezen Aksu’nun sesi nahif ses tonu doldurdu kulaklarını. “Ben de en çok bu şarkıyı seviyorum.”

Ter döküyor dört duvar, ter, bense beklerim bir gün mutlaka,
Ters dönecek anahtarlar bir gün, elbet çıkacaksın ışığa.
Sen aydınlığa, ben sana hasret...
Gel eritir demirleri bendeki ateş!
Bir gün açılır, açılmaz sandığın kapılar vurunca güneş,
Bir karanlık daha erişti güne, saat neredeyse beş,
Sen aydınlığa, ben sana hasret...
Gel eritir demirleri bendeki ateş...

Reyyan, Miran’ı seyrederken dinliyordu şarkının sözlerini. Yüzüne hüzün düşen adamı sarıp sarmalama isteğiyle yanıp tutuştu o an. Sonunu içtiği kahve fincanını tepsiye koyduktan sonra ayağa kalktı. Tam da o sırada fark etti. Miran’ın pantolonunun cebindeki kâğıt düştü düşecekti.

“Cebindeki kâğıt dediğinde,” Reyyan, Miran apar topar tıktı cebine o kâğıdı. Tabii bu durum Reyyan’ı meraklandırmıştı. Ne saklıyordu cebinde, neden Reyyan’ı görür görmez aceleyle geri tıkmıştı kâğıdı? “Neydi o kâğıt?” diye sorduğunda kaşları çatıktı.

“Hiçbir şey,” diyen genç adam kollarını ensesinin altına koyup gözlerini yumdu, şu an ruhunu okşayan şarkının sözlerinde kayboluyordu. Bu şarkı onları anlatıyordu sanki. Ne de güzel söylüyordu bu kadın, ne kadar içli...

Gün bizim, güneş bizim, göğsümüzde ateş bizim,
El ele olduğumuz o gün gülmek bizim,
Dün bizim, yarın bizim, yana yana sevmek bizim,
Hasrete vurduğumuz göz göz yürek bizim...

Reyyan, Miran’ın gözlerinin kapalı oluşundan yararlanarak kıvrak bir hamleyle cebine uzattığı parmaklarıyla çekip aldı kâğıdı. Biliyordu, Miran kızacaktı ama ne olduğuna bakmazsa merak onu kemirirdi. Dörde katlanmış kâğıdı açıp meraklı gözlerini kâğıdın üzerine diktiğinde dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Aylar öncesinde, bir gece yarısı ağlaya ağlaya yazdığı satırlarla karşılaştığında neye uğradığını şaşırmıştı doğrusu. Bakışlarını Miran’a çevirip afallamış bir halde baktığı suretinde hiçbir kızgınlık görmedi.

“Miran, bu...” Konuşamıyordu şaşkınlığından. Konakta düşürdüğünü sanıp deli olduğu bu mektubu kaç kez Havin’e sormuştu. Havin ise bilmiyorum, görmedim diyerek geçiştirmişti Reyyan’ı hep. Şimdi Miran’da ne işi vardı? “Ben bunu kaybettiğimi sanmıştım.”

Kaybettiğini sandığı mektubu tutan elleri titriyordu.

“Bendeydi.” Genç adam ayağa kalktığında şaşkın karısının titreyen elindeki kâğıdı çekip aldı. Tam sekiz aydır her gün üzerinde taşıyordu ve Reyyan’a asla yakalanmıyordu ama bugüne kadardı demekki. “Ait olması gereken yerdeydi.” Yeniden dörde katladığı kâğıdı koltuğun üzerine bıraktığında şarkı çalmaya devam ediyordu.

Süsledim gelin misali gençliğimi, sandığıma kaldırdım,
Sensiz geçen yılları sildirdim, sana yeni zaman aldırdım.
Sen aydınlığa, ben sana hasret,
Gel eritir demirleri bendeki ateş...

Bir anda beline sarıldığı kadının al al olmuş suratına heyecan içinde baktı. Hiç mi dinmezdi bu pervasız kalp çarpıntısı? Hiç mi bitmezdi yüreğindeki sancı? Şikâyetçi değildi Miran, hiç değildi. Uğrunda ölse gam yemez, hatta o canı kollarında vermeyi dilerdi.

“Kaybettiğimi sanmış ve çok üzülmüştüm Miran,” dediğinde kollarını boynuna dolamıştı sevdiği adamın. “Nasıl sakladın bunca zaman?” İçini titreten mavi harelerine bakarak kocasından bir cevap beklerken yanakları giderek kızarıyordu.

“O satırlar bana özeldi. Seninle paylaşamazdım.”

“Ben yazdım be onu.” Kimden neyi saklıyorsun dercesine kızdı Reyyan. Ama aslında gülüyordu. Bu adam gerçekten çetin cevizdi. “Çok kötüsün sen. ”

“Kötü değilim,” dedi Miran, için için gülümsüyor, sevdasına düştüğü kadını doya doya seyrediyordu. “Sadece vurgunum sana. Nasıl yaptın, nasıl ettin, hiç bilmiyorum ama...” Alnını alnına yasladığı kadının mest olup kapanan gözlerinden öptü.

“Bu adam, sana meftun oldu be kadın...”

Gün bizim güneş bizim, göğsümüzde ateş bizim
El ele olduğumuz o gün gülmek bizim
Dün bizim yarın bizim, yana yana sevmek bizim
Hasrete vurduğumuz göz göz yürek bizim...[*]

SONSÖZ

İlk teşekkürüm, satırlara parmak uçlarımı ilk kez dokundurmama vesile olan bu kitabadır. Üç yıllık bir yazma serüveninin sonuna geldiğimi biliyorum. Bir yazarın acemi kaleminden dökülen ilk satırlar büyüdü. Bir damladan ibaretti, okyanusa dönüştü. Önce *Hercai* oldu, sonra *Meftun*. Şimdi ise güzel bir sonun başlangıcındayız. Beni hiç bilmediğim yanlarımla tanıştıran Miran'a, içimde büyütüp farkında olmadığım güzel yürekli Reyyan'a teşekkürü borç bilirim. Ve bu kitaba her anlamda sahip çıkan tüm değerli okurlarıma...

En başından bu yana yanımda olup desteğini esirgemeyen aileme ve arkadaşlarıma, her anlamda kahrımı çeken güzel arkadaşım Emine Arslan'a, editörüm Yağmur Yavaş'a, Hercai ve Meftun'un kapaklarını yapan tatlı grafikerim Sinem Akdemir'e, sunduğu güzel fırsat için Ömer Yenici'ye ve tüm Epsilon Yayınevi çalışanlarına teşekkür ederim.

Artık aramızda olmasa dahi, her zaman kalbimizde yaşayacak olan Meltem Erkmen'e verdiği tüm emekler için sonsuz teşekkür ederim...